LISTA CELOR 7

MARK FROST

„Leboux deschise uşa şi ezită, fără să se uite în urmă.

– Ai unde să stai?

– Mă descurc. Mulțumesc de întrebare.

Leboux clătină din cap şi dădu să iasă.

– Încă un nume, Claude, spuse Doyle. Un oarecare Bodger Nuggins.

– Bodger Nuggins?

– Este boxer profesionist. Era la jocul de zaruri, dar se pare că nu a fost adus o dată cu...

– Ce-i cu Bodger Nuggins?

– Ştiu din surse oficiale că omul este un deținut care a evadat din Newgate.

– Nu mai este, spuse Leboux.

– Poftim? Nu te înțeleg.

– L-am scos pe domnul Bodger Nuggins din Tamisa cam în urmă cu o oră.

– S-a înecat?

– Avea beregata sfâşiată. Parcă l-ar fi atacat un animal.”

MARK FROST
LISTA CELOR
7

Pentru Jody

Această carte îşi datorează existenţa lui Ed Victor, care a aprins scânteia.
Multe mulţumiri lui Howard Kaminski fiindcăşi-a asumat riscul, editorilor mei, Mark Gompertz şi Paul Bresnick, precum şi restului trupei de la Morrow.
De asemenea, multe mulţumiri lui Rosalie Swedlin, Adam Krentzman, Rand Holston, Alan Wertheimer, Lori Mitchell şi John Ondre.
O recunoştinţă aparte lui Bill Herbst pentru că a suit dealul şi a spus exact ce se întindea în faţă.

Diavolul nu cere nimic altceva decât supunere…
fără luptă, fără conflict. Supunere şi atât.

Capitolul 1

Plicul

Plicul era din hârtie pergamentoasă de culoare crem. Cu striuri fine, fragil, fără filigran. Scump. Zgâriat la colțuri, se murdărise de praf când fusese strecurat pe sub uşă, în tăcere. Doctorul nu auzise nimic, deşi auzul său era fin, sensibil ca genunchii unei babe, cum de altfel îi erau toate simțurile.

Stătea în camera din față. Stătuse acolo toată seara, ațâțând focul, cufundat într-un text obscur. Cu patruzeci şi cinci de minute mai devreme îşi ridicase privirea când femeia pe care o chema Petrovici urcase scările, chemată de râcâitul repezit al ghearelor basetului ei către o altă searăînecatăîn suspine grele şi în mirosul stătut, de mosc, al verzei fierte. Doctorul privise păienjenişul umbrelor lor subțiri trecând repede pe sub uşă, dansând pe scândurile lustruite ale podelei. Nu fusese nicio scrisoare.

Îşi amintea vag că dorise să fi existat un mijloc mai simplu de a privi la ceas, fără să fie nevoit să-l scoată de fiecare dată din vestăşi să-i deschidă capacul cu zgomot. De aceea, când petrecea o searăîn casă, îl aşeza deschis pe masa lui de

lucru. Timpul, sau mai degrabă eliminarea inutilei lui risipe, constituia o obsesie pentru el. Aşa că se uitase la ceas când şoricarul şi costeliva lui stăpână, melancolica rusoaică, îşi târşâiseră picioarele prin dreptul uşii lui: era nouăşi un sfert.

Textul îl chemăînapoi. *Dezlegarea misterului zeiței Isis.* Cu siguranță că femeia asta, Blavatski, era nebună: o altă rusoaică, la fel ca şi sărmana Petrovici, cu vinul ei de prune. Când îi dezrădăcinai pe țariştii ăştia din solul lor şi încercai să-i replantezi în pământ englezesc, era oare nebunia un rezultat inevitabil? Coincidență, conchise el; o fată bătrână cu inima sfâşiatăşi o transcendentalistă grandomană, care fuma trabuc, nu puteau constitui o regulă.

Se apucă să studieze fotografia Elenei Petrovna Blavatski de la începutul cărții: încremenirea nefirească, acea privire pătrunzătoare, limpede. Majoritatea fețelor se retrăgeau instinctiv din fața bâzâitului de insectă al aparatului de fotografiat. Ea însă se întinsese în fațăşi îl înghițise cu totul. Ce putea să facă el cu tomul ăsta ciudat? *Dezlegarea misterului zeiței Isis.* Apăruseră opt volume până acum, altele amenințau să urmeze şi fiecare avea peste cinci sute de pagini – iar asta reprezenta doar un sfert din opera femeii – o operă care pretindea, fără urmă de ironie, căasimila şi

eclipsa toate sistemele de gândire spirituală, filosoficăşi ştiinţificăştiute până atunci: cu alte cuvinte, era o teorie revizionistă a întregit creaţii.

Deşi fragmentul biografic de sub fotografia ei spunea că E.P.B. Îşi petrecuse cea mai mare parte a celor cincizeci şi ceva de ani de viaţă colindând globul pământesc şi intrând în strânsă legătură cu unul sau altul dintre ashramurile[1] oculte, ea atribuia cu modestie geneza cărţii sale inspiraţiei divine, receptată prin intermediul unui şir neîntrerupt de Maeştri Divini care se materializau în faţa ei precum stafia tatălui lui Hamlet; din când în când, pretindea ea, unul dintre aceşti Sfinţi ai Sfinţilor pătrundea în mintea ei şi prelua controlul: ea o numea „scriere automată”. Este adevărat, cartea ei avea două stiluri total diferite – el ezita să le numească„voci”; cât despre conţinut, acesta era o prezentare pestriţă a tot felul de aiureli: continente pierdute, raze cosmice, rase primordiale, cabale nefaste ale vrăjitorilor. Ca să fim cinstiţi, şi el folosise noţiuni similare în scrierile lui, dar, pentru Dumnezeu, acelea erau ficţiuni, în timp ce ea îşi oferea opera drept teologie.

Cu mintea înfierbântată de această polemică, îşi

---

[1] Ashramul desemna, la origine, locul de întrunire al credincioşilor adepţi ai hinduismului (n.trad.).

ridică privirea şi, cu coada ochiului, zări plicul. Fusese pus acolo? Oare vreo slabă percepție a subconştientului său simțise când fusese strecurat pe sub uşăşi îi îndrumase privirea într-acolo? Îşi aminti că nu auzise nimic – nicio apropiere, niciun sunet de genunchi îndoit, niciun foşnet de mănuşă care atinge lemnul sau hârtia, nimeni retrăgându-se – şi doar putea fi sigur că scările alea vechi şi mâncate de cari anunțau sosirea unui vizitator cu zgomote la fel de ascuțite ca şi cele scoase de o fanfară de alămuri. Oare studiul operei lui Blavatski îi adormise chiar atât de mult simțurile? Puțin probabil. Chiar şi în sala de operații, cu muribundul legat pe masă, cu tot felul de lichide țâşnind din el, cu urletele aruncate în față, tot putea sesiza sunetele din jur, la fel ca o pisică agitată.

Oricum, plicul era acolo. Putea să fi fost acolo de… acum era ora zece… de patruzeci şi cinci de minute bune. Sau poate curierul său tocmai sosise şi rămăsese nemişcat, de partea cealaltă a uşii.

Doctorul ascultă, încercând să distingă semne de viață, conştient fiind de bătăile inimii care se accelerau şi de gustul înțepător şi irațional al fricii. Era o senzație cunoscută. Din suportul pentru umbrele scoase în tăcere cel mai gros baston, îl luăîn mână cu dexteritate şi, cu

mânerul noduros şi înnegrit îndreptat în față, deschise uşa.

Ceea ce văzu sau nu în lumina tremurătoare a lămpii cu gaz de pe coridor avea să fie pe viitor subiectul unei dispute interioare: însoțită de o pală rece de vânt, care se simți când se deschise uşa, o umbrăînvăluitoare dispăru de pe hol cu viteza cu care dispare batista de mătase neagră a unui magician de pe o față de masă de culoarea fildeşului. Sau aşa i se păru în acel moment.

Coridorul era gol. Simțurile lui nu înregistrară urma vreunei persoane care tocmai trecuse pe acolo. În apropiere auzi scâncetul unei viori dezacordate; mai departe, țipătul unui copil care suferea de colici şi un zgomot de potcoave pe pietrele de pavaj.

Probabil că Blavatski îşi face mendrele cu mine, îşi zise el; cu asta te alegi când o citeşti după lăsarea întunericului.

– Sunt impresionabil, mormăi el şi se retrase în cameră, închise uşa, puse bastonul la locul lui şi îşi concentră atenția asupra obiectului pe care îl avea în mână.

Plicul era pătrat. Nu era nimic scris pe el. Îl ținu la lumină; hârtia era groasă, nelăsând să se vadănimic. Arăta perfect obişnuit.

Băgă mâna în sacul lui de piele, scoase o lanțetă ascuțităşi, cu o precizie chirurgicală, obişnuităîn

practica sa de zi cu zi, străpunse şi tăie partea de sus. O singură foaie de hârtie-pergament, ceva mai groasă decât plicul, dar asortată la culoare cu acesta, alunecă uşor în mâna lui. Nu era împodobită de niciun semn sau monogramă, dar era limpede că venea din partea unui gentleman – sau a unei doamne de familie bună. Era împăturită o dată, cu o îndoitură impecabilă; o deschise şi citi:

DOMNULE,

Prezența dumneavoastră este solicitatăîntr-o chestiune de maximă urgență, ținând de practicarea frauduloasă, pe față, a artelor spiritismului. Am aflat de simpatia dumneavoastră față de victimele acestui gen de aventură. Ajutorul dumneavoastră este foarte necesar unei persoane al cărei nume nu poate fi menționat aici. Ca om cu frica lui Dumnezeu şi ca om de ştiință, vă implor să răspundeți cu promptitudine. Viața unei persoane nevinovate atârnăîn balanță. Mâine seară, la ora opt, în Strada Cheshire, numărul 13.

MULT NOROC.

Mai întâi scrisul: compact, curat şi precis, o mână de om cu carte. Cuvintele se înfigeau adânc în hârtia groasă, tocul fiind ținut strâns şi apăsat cu hotărâre; deşi scrisoarea nu fusese scrisăîn

grabă, caracterul ei urgent era sincer. Nu trecuse mai mult de oră de când fusese scrisă.

Nu era prima rugăminte stăruitoare de acest fel pe care o primise. Campania întreprinsă de doctor pentru demascarea mediilor necinstite şi a tagmei lor dezgustătoare era bine ştiută de anumiți membri, recunoscători, ai societății londoneze. El nu era o figură publicăşi nu dorea recunoaştere publică, drept pentru care luase măsuri ca să evite complet o astfel de expunere, dar, uneori, vestea despre munca lui ajungea la urechile celor care aveau nevoie de ajutor. Nu era primul apel de acest fel, nu, dar era cu siguranță cel mai cumplit.

Hârtia nu emana niciun fel de miros sau parfum. Nicio înfloritură care săînsemne ceva. Mâna care scrisese era voit neutră, la fel ca şi hârtia şi plicul. Se practica anonimatul total.

Femeie, conchise el: înstărită, învățată, vulnerabilăîn fața unui scandal. Căsătorită sau înrudită cu cineva de seamăşi de rang înalt. O rătăcităîn vadul „artelor spiritiste”. Aşa erau prezentați cei care suferiseră de curând sau se temeau că erau pe punctul de a suferi o pierdere teribilă.

Un nevinovat. Soț sau copil. Al ei.

Adresa dată era în partea de est, lângă Bethnal Green. Un loc sărăcăcios: nu era defel locul unde să se aventureze, singură, o femeie de rang înalt.

Pentru un bărbat care era în mare măsură descătuşat de îndoieli, chiar şi în mijlocul celei mai negre nesiguranțe, nu va exista nicio ezitare în legătură cu răspunsul său.

Înainte de a se cufunda iar în paginile scrise de Blavatski, doctorul Arthur Coman Doyle îşi notăîn gând că trebuia să-şi curețe şi să-şi încarce revolverul.

Era ziua de Crăciun a anului 1884.

Apartamentul unde locuia şi lucra Doyle ocupa etajul al doilea al unei clădiri vechi, aflatăîn apropierea unui cartier muncitoresc din Londra. Erau locuințe sărăcăcioase, formate dintr-o cameră de zi şi un dormitor îngust, locuite de un om modest, cu mijloace de trai limitate, dar serios şi sigur pe el. Prin fire, şi acum şi prin ocupație, era vindecător, licențiat în chirurgie de trei ani, un tânăr care se afla în pragul celui de-al douăzeci şi şaselea an de viațăşi care era pe punctul de a intra în acea tainică frăție pe care membrii săi o duceau mai departe, în ciuda faptului căîşi cunoşteau pe deplin condiția de muritori.

Ca medic, încrederea sa în infailibilitatea ştiinței era adânc înrădăcinată, dar fragilăşi pusă la grea încercare de un hățişîntreg de erori. Deşi renunțase la biserica catolică cu zece ani în urmă, în Doyle persista încă setea de credință; după

părerea lui, era acum de domeniul exclusiv al ştiinței să stabilească, empiric, existența sufletului omenesc. Avea încredere deplină căştiința îl va conduce, până la urmă, pe culmile cele mai înalte ale descoperirii spirituale, dar, alături de această convingere, neclintită ca o stâncă, exista şi o sălbaticăşi nemăsurată dorință de a renunța, de a sfâşia masca prietenoasă a realității şi de a o forța să fuzioneze cu misticul, o moarte în viață care să ducă la o altă viață grandioasă. Această dorințăîi bântuia gândurile ca un strigoi. Nu vorbise niciodată despre asta, nici măcar o singură dată, cu nimeni.

Pentru a-şi stăpâni dorința de capitulare, îi citea pe Blavatski, pe Emanuel Swedemborg şi un şir întreg de alți mistici plicticoşi, colindând prin librării neştiute, în căutarea dovezii raționale pe care să o poată cuantifica, a confirmării palpabile. Participa la întrunirile Alianței Spiritualiste din Londra. Căuta medii, clarvăzători şi metafizici, îşi conducea propriile şedințe de spiritism în salon, vizita case unde cei morți nu se puteau odihni în pace. În toate situațiile, Doyle ajunsese să se sprijine pe trei principii de bază – observația, precizia şi deducția; acestea erau pietrele fundamentale pe care îşi construise conştiința de sine – şi îşi înregistra descoperirile din punct de vedere clinic, în particular, fără concluzii, ca pe

un preambul al unei opere mai vaste, a cărei formă i se va revela doar cu timpul.

Pe măsură ce studiile sale se adânceau, lupta care se dădea în interiorul lui, între ştiinţăşi spirit, aceşti doi poli ireconciliabili, era din ce în ce mai persistentăşi mai ascuţită. Cu toate astea, continua să reziste. Ştia foarte bine ce se putea întâmpla cu cei care capitulau în acest fel de luptă: de o parte stăteau autoproclamaţii stâlpi ai moralităţii care apărau bastioanele Bisericii şi Statului, duşmani neîmpăcaţi ai schimbării, morţi în interior, dar neavând bunul simţ să cedeze; de cealaltă parte se găsea o ceată de nenorociţi, închişi între zidurile unui azil, îngropaţi în propria lor murdărie, dar cu ochii arzând de extaz în timp ce se împărtăşeau dintr-o perfecţiune iluzorie. Nu făcea nicio deosebire raţionalăîntre aceste extreme: el ştia că drumul perfectibilităţii omului – drumul pe care aspira şi el să păşească – se afla exact la jumătatea distanţei dintre ele. Îi rămânea speranţa că, dacăştiinţa era incapabilă să-l conducă spre acel drum de mijloc, poate că era el în stare să ajute ştiinţa să-şi găsească punctul de sprijin.

Această hotărâre generase două rezultate neaşteptate: primul, dacăîn spiritul acestei investigaţii, el dădea peste o fraudă sau peste o înşelăciune comisă de ticăloşi asupra celor cu

mintea sau cu inima slabă, în vederea obținerii unui profit dubios, atunci fără ezitare îi demasca pe făptaşi. Caractere josnice şi mârşave, aceşti escroci proveneau, în general, din rândul criminalilor şi pricepeau numai limbajul violenței: cuvinte dure, mese răsturnate, amenințări cu atacuri fizice, promise şi înfăptuite. La rugămintea unui om de încredere de la Scotland Yard, Doyle începuse de curând să poarte revolver, după ce demascarea unui țigan provocase un atac cu pumnale care aproape căîi oferise o şansă unică de a cunoaşte îndeaproape lumea cealaltă.

Al doilea: trăind cu aceste două impulsuri contradictorii – setea de credințăşi nevoia de a dovedi că această credință era autenticăînainte de a o îmbrățişa – Doyle simțea nevoia simplă de a-şi calma neliniştile. Îşi găsise locul ideal pentru aceste dezbateri: scria ficțiune, reducând experiența amorfă a acestei lumi subterane şi întunecate la narațiuni directe: povestiri despre avioane mitice, fapte de groază, de dincolo de mormânt, comise de conspiratori rău-intenționați, contestate de oameni din lumea luminii şi a cunoaşterii – care nu se deosebeau de el – şi care se aventurau în cunoştință de cauză, şi în mare parte cu îndrăzneală, în întuneric.

Împins de această viziune, Doyle dusese, în anii

anteriori, la bun sfârşit patru manuscrise. Primele lui trei eforturi fuseseră trimise cu conştiinciozitate mai multor editori, care le respinseseerăşi i le înapoiaseră; le încredințase atunci adâncimii unui cufăr din răchită pe care îl adusese înapoi din Mările Sudului. Încă aştepta răspunsuri pentru cea mai recentă compoziție a sa – o palpitantă poveste de aventuri intitulată„Frăția neagră" – pe care o considera cea mai reuşită operă a sa, din mai multe motive, dintre care nu ultimul era dorința aprinsă de a se ridica deasupra sărăciei sale cu lustru.

Cât despre aspectul fizic, este suficient să spunem că Doyle era destul de bărbat pentru scopurile pe care şi le propusese, voinic, atletic, fără vanitate, dar simțind totuşi o tresărire de jenă atunci când întâlnea persoane mai bine situate din punct de vedere social, în timp ce el purta manşete sau gulere ponosite din cauza limitelor financiare.

Văzuse destulă depravare ca să simtăînțelegere pentru cei prinşi în cârligele şi capcanele ei, fără să fi fost el însuşi prins în mreje. Nu era lăudăros şi, prin firea lui, era un mult mai bun ascultător decât vorbitor. În ceea ce priveşte natura umană, avea pretenție la buna-cuviință fundamentalăşi întâmpina dezamăgirile inevitabile fără răutate sau surprindere.

Sexul frumos trezea în el un interes sănătos, dar uneori atingea şi o coardă sensibilă, puţină deşertăciune şi nehotărâre într-un înveliş altminteri tare ca o stâncă. Aceastăînclinaţie nu constituise niciodată o primejdie mai mare decât obişnuitele supărări şi frământări cu care se confrunta orice tânăr aflat pe urmele iubirii. După cum urma să descopere în curând, avea de înfruntat consecinţe mult mai grave în acest sens.

Capitolul 2

Strada Cheshire, numărul 13

Casa de pe Strada Cheshire numărul 13 stătea înghesuităîn mijlocul unui şir de cocioabe şubrede ca nişte cărți de joc. Patru trepte duceau la o uşă mult înclinată spre dreapta. Totuşi, clădirea nu putea fi considerată chiar o coşmelie, dar nici nu-i mai trebuia mult ca să ajungă aşa. Nu părea să posede calități sinistre. Nu părea să aibă niciun fel de calități.

Doyle privea de pe cealaltă parte a străzii. Sosise cu o oră mai devreme decât i se ceruse în scrisoare. Lumina era slabă, iar trecătorii şi vehiculele în număr mic. Stătea în umbrăşi aştepta, sigur că prezența lui nu fusese remarcată, ținând casa sub observație cu ajutorul unui binoclu mic.

Aura pală a lămpii cu gaz lumina perdele salonului din față. De două ori, în răstimpul primului sfert de oră de aşteptare, câteva umbre se interpuseserăîntre lampăşi dantela perdelei. O dată dantela se mişcă, apăru o mânăşi Doyle văzu, nedesluşit, fața unui bărbat brunet studiind strada şi apoi retrăgându-se.

La şapte şi douăzeci, o siluetăîndesată, acoperită

cu o grămadă de şaluri negre, zdrențăroase, trecu agale pe stradă, urcă scările şi ciocăni metodic de trei ori, se opri şi apoi bătu uşor a patra oară. Era înaltă de un metru şaizeci, cântărea cu mult peste 80 de kilograme şi avea fața acoperită din cauza frigului. Pantofi închişi, cu bumbi. O femeie. Doyle ridică binoclul la ochi; pantofii erau noi. Uşa se deschise şi silueta intră. Doyle nu zări nici interiorul holului, nici figura celui care deschisese uşa.

Cinci minute mai târziu, un tânăr apăru alergând în raza sa vizualăşi merse direct la uşă, unde repetă bătăile, îmbrăcat sărăcăcios, era un ştrengar care căra un pachet voluminos, de o formă neregulată, învelit în ziare şi legat cu sfoară. Băiatul intrăînainte ca Doyle să-şi poată focaliza binoclul asupra pachetului.

Între şapte şi patruzeci de minute şi şapte şi cincizeci de minute sosiră două perechi: prima, venită pe jos, provenea din rândurile clasei muncitoare; femeia era pământie, gravidă, iar bărbatul era vânjos, făcut pentru munca manuală, simțindu-se prost în ceea ce Doyle presupunea că erau hainele lui cele mai bune. Şi ei folosiră bătăile-semnal. Cu ajutorul binoclului el îl văzu pe bărbat ocărându-şi nevasta în timp ce aşteptau; ea stătea cu privirea plecată, învinsă, în starea ei obişnuită. Nu putea desluşi ce îi spunea

bărbatul; încercând să-i citească buzele, înțelese cuvintele „Dennis” şi „escroc”. Escroc? Intrarăşi uşa se închise.

Al doilea cuplu veni cu trăsura. Nu era o birjă, ci un vehicul particular, cu canapele îmbrăcate în piele neagră, roți cu spițe de oțel şi un cal de o frumoasă culoare castanie. Judecând după spuma abundentă de la botul armăsarului, călătoriseră cu viteză mare dintr-o zonă care se afla la o distanță de minimum patruzeci şi cinci de minute. Veneau din vest, ceea ce îi aşeza în Kensington, cu Regent’s Park în capătul de nord.

Vizitiul coborîşi deschise portiera. Îmbrăcămintea şi comportarea lui corespundeau cu ceea ce părea el să fie, un servitor de meserie, în vârstă de cincizeci de ani, musculos şi dur. Coborî mai întâi un tânăr suplu şi palid, afişând timida încredere în sine a unui student privilegiat – un gen de tip cu o spoială de cultură, după care Doyle nu se dădea în vânt. Purtând o cravată complicată, plastron şi pălărie de castor, venise direct de la o întrunire publică sau poate că supraestimase importanța distincției sale. Dându-l pe vizitiu la o parte cu o mişcare scurtă, el întinse o mână celui de-al doilea pasager al trăsurii, ca să-l ajute la coborâre.

Femeia era îmbrăcatăîn negru, la fel de înaltăca tânărul, mlădioasăşi suplă, legănându-se în

ritmul fluxului emoțional care părea copleşitor. Boneta şi şalul încadrau o față ovalăşi palidă; exista o asemănare cu tânărul – sora lui, îşi zise Doyle, cu doi sau trei ani mai mare ca el – dar nu avu prea mult timp să-i vadă trăsăturile, căci tânărul o luă de brațşi o duse repede la uşă. Ciocăni direct, necunoscând, se pare, semnalul. Pe când aşteptau, tânărul încercă săîi facă reproşuri asupra unui anumit lucru – poate critici la adresa împrejurărilor dubioase; se părea că protestase mult până acceptase să o însoțească – dar, în ciuda fragilității ei aparente, o anume fermitate în privire demonstra faptul că voința ei era mai puternică.

Femeia privi cu îngrijorare pe stradă. Aceasta este autoarea scrisorii şi se uită după mine, înțelese Doyle. Era pe punctul de a traversa spre ei când uşa se deschise şi casa îi înghiți în interiorul ei.

Umbre jucau pe perdelele salonului. Folosind binoclul, Doyle văzu că femeia era salutată de bărbatul a cărei fațăîntunecată o văzuse mai devreme la fereastrăşi care era însoțit de femeia gravidă; ea luă pălăria fratelui şi şalul femeii. Bărbatul brunet gesticula cu modestie, indicând faptul că trebuiau să se mute într-o cameră din interior şi, conduşi de femeie, ieşiră din câmpul lui vizual.

Nu acționa din durere. Durerea te macină pe dinăuntru. Ceea ce o făcea pe femeia asta să meargăînainte era frica. Şi dacă numărul 13 din Strada Cheshire era o cursă, ea venise cu nerăbdare în colții ei.

Punându-şi binoclul în buzunar şi pipăind cu degetele revolverul, ca să-şi facă curaj, Doyle îşi părăsi postul şi traversă strada spre vizitiul care se sprijinea uşor de trăsura lui, aprinzându-şi o pipă.

– Scuză-mă, prietene, spuse Doyle, schițând un zâmbet amabil, pe jumătate confuz. Aici se va ține chestia aia, cum îi zice, spiritistă, nu-i aşa? Mi s-a spus Cheshire, numărul 13.

– Nu ştiu nimic despre asta, domnule. Absolut nimic. Tot ce se poate.

– Dar nu era aceea Lady… Lady cum-o-cheamă cu fratele ei… păi sigur, eşti vizitiul lor, nu-i aşa? Sid, nu?

– Tim, domnule.

– Tim, aşa e. Ne-ai dus pe soția mea şi pe mine de la gară când am făcut o vizită la țară, la acel sfârşit de săptămână.

Omul îl scrută pe Doyle cu o privire piezişă, simțindu-se obligat din punct de vedere social să se pună de acord cu el.

– Atunci, la Topping.

– Exact, la Topping, când au scos pe toată lumea

din casă pentru...

– Pentru operă.

– Aşa, operă. Vara trecută, nu? Acum, fii cinstit, Tim, nu-ți aminteşti de mine, aşa-i?

– În timpul verii, Lady Nicholson are musafiri tot timpul, se scuză Tim. Mai ales din ăştia cu opera.

– Acum încerc să-mi amintesc; fratele ei era acolo, la acel sfârşit de săptămână sau era la Oxford?

– Cambridge. Nu, cred că era acolo, domnule.

– Sigur, acum îmi vine totul în minte – am fost la Topping doar atunci. „Ajunge, îşi spuse Doyle, să nu-mi forțez norocul.” îți place opera, nu-i aşa Tim?

– Mie, domnule? Nu-i genul meu. Prefer drumul.

– Bravo. Hei, este aproape ora opt şi e mai bine să intru. Salut. Stai pe-aproape.

– Mulțumesc, domnule, spuse Tim, recunoscător pentru atenția sau, mai degrabă, pentru plecarea lui Doyle.

Doyle urcă scările. Lady Caroline Nicholson – numele complet îi veni imediat în minte. Tatăl soțului ei era în guvern. Titlul era transmis ereditar, iar Topping era reşedința lor ancestrală, undeva în Sussex.

Ce fel de ciocănit să folosească? Parola: trei bătăi, o pauză, apoi o a patra bătaie. Să vină cineva la uşăşi pe urmă vedea el ce avea de făcut. Ridică

partea mai groasă a bastonului său, dar, înainte să bată, uşa se deschise. Nu-şi amintea să fi auzit încuietoarea deblocându-se. Probabil că nu fusese închisă cum trebuia; din cauza înclinării cadrului uşii sau a unei pale de vânt.

Intră. Holul central era întunecos, pustiu, cu scânduri goale peste care nu fusese aşternut niciodată un covoraş. Uşi închise spre stânga, spre dreapta şi înainte. Trepte strâmbe ca nişte dinți urâți duceau în sus. Scândurile scârțâiau la fiecare pas făcut cu grijă. După ce făcu trei paşi, uşa deschisă din spatele lui se închise. De data asta auzi clar încuietoarea blocându-se. Doyle se linişti amintindu-şi pala de vânt care precedase închiderea uşii şi care avea suficientă putere ca să provoace blocarea încuietorii.

Doar că singura lumânare care se afla pe masăşi care, cu flacăra ei gălbuie, îl apăra pe Doyle de întunericul complet, nu clipise şi nu tremurase deloc în capsula ei ovală. Doyle îşi trecu mâna pe deasupra flăcării; aceasta dansă plăcut, apoi el observă că lângă sfeşnicul de pe masă era un bol de sticlă, care captura umbrele de abanos din flacăra tremurătoare.

Gura bolului avea lățimea palmelor lui. Sticla era groasă, fumurie, bogat împodobită cu un model. Acest filigran înfățişează o scenă, înțelese Doyle

când desluşi o pereche de coarne conice care țâşneau din capul ridicat al unui animal. Ochii lui se îndreptară către ceva negru, umed şi carbonizat, de pe fundul bolului; plin de cojițe şi înnegrit, semăna neplăcut cu o iarbă de mare uscată. Luptându-se cu un instinctiv val de dezgust, era pe punctul de a băga un deget cercetător în lichidul vâscos când, cu un plescăit jilav, ceva se clinti pe suprafața lui, ceva mişcător. Bolul începu să vibreze, marginile lui lăsând urme de cercuri pe masăşi scoțând un scrâşnet ascuțit, sticlos. Bun, bine, ne putem întoarce mai târziu la asta, îşi zise el, retrăgându-se.

Chiar din spatele uşii aflate în fața lui se auzeau voci joase, ritmice, aproape muzicale, în deplin acord cu vibrația, poate chiar răspunzătoare pentru ea. Nu era un cântec, ci mai degrabă o incantație cu cuvinte indescifrabile.

Uşa din dreapta se deschise. Băiatul pe care îl văzuse mai devreme stătea acolo, privindu-l fără surprindere.

– Sunt aici pentru şedință, spuse Doyle.

Fruntea băiatului se încruntă cercetătoare, enigmatică. Era mai mare decât crezuse la început, scund pentru vârsta lui. Chiar mult mai în vârstă. Negreala îi mânjea fața, căciula îi era înfundată bine peste urechi, dar murdăria şi căciula nu-i ascundeau ridurile dintre sprâncene

şi de la colțurile ochilor. Foarte multe riduri. Şi nu era nimic de copil în ochii aceia speriați.

– Mă aşteaptă Lady Nicholson, adăugă Doyle autoritar.

Privirea băiatului îl cântări, după care ochii lui deveniră alarmant de inexpresivi, de goi. Doyle aşteptă preț de zece secunde, socotind oarecum că băiatul avea să cadă – o mică senzație de rău, poate – şi tocmai se pregătea să-l prindă când prezența de spirit îi reveni brusc. Deschise uşa şi se înclină cu răceală, făcându-i lui Doyle semn cu mâna săîntre. Era epileptic, în mod clar maltratat, iar creşterea îi fusese întreruptă de malnutriție; poate că era mut. Străzile din East End sunt bântuite de armate întregi de astfel de creaturi bătute de soartă, îşi spuse Doyle fără niciun fel de sentimentalism. Cumpărați şi vânduți pentru mai puțini bani decât avea el acum prin buzunare.

Doyle trecu pe lângă băiat în salon; vocile care rosteau incantația erau mai aproape acum, venind din spatele uşilor glisante din față. Uşa se închise în urma lui; băiatul dispăruse. Doyle păşi uşor spre uşi şi ascultă, dar vocile dinăuntru tăcură, lăsând să se audă doar sâsâitul şuierător al duzei pentru gaze.

Uşile se deschiseră. Băiatul stătea de cealaltă parte acum, făcându-i semn cu mâna săînainteze. În spatele lui, într-o cameră surprinzător de

spațioasă, şedința de spiritism era în toi.

Mişcarea spiritualistă modernă se născuse printr-o fraudă. La 31 martie 1848, s-au auzit nişte bătăi misterioase în casa familiei Fox, o familie obişnuită din Hydesville, New York. Sunetele s-au auzit timp de mai multe luni, ori de câte ori cele două fiice adolescente se aflau împreunăîn aceeaşi cameră. În anii ce au urmat, surorile Fox au transformat isteria națională produsă de aceastăîntâmplare într-o prosperă industrie locală: cărți, şedințe publice, turnee de conferințe, prietenii la cataramă cu personalitățile zilei. Abia la sfârşitul vieții ei, Margaret Fox a mărturisit că acțiunea lor nu fusese nimic altceva decât un şir, din ce în ce mai sofisticat, de şmecherii de salon, dar atunci era mult prea târziu ca să stăvileşti „vox populi”, însetată de experimentarea autentică a supranormalului; afirmația căştiința avea întâietate asupra ruginitelor dogme ale credinței creştine crease un răzor în care semințele spiritismului au prins rădăcină ca nişte buruieni sălbatice.

Obiectivul recunoscut al Mişcării era confirmarea existenței tărâmurilor de dincolo de materie, cu ajutorul comunicării directe cu lumea spirituală, prin intermediul mediilor – cunoscute şi sub numele de „senzitivi” – adică indivizi acordați la

frecvențele mai înalte ale vieții imateriale. Descoperindu-şi şi dezvoltându-şi această capacitate, mediul realiza, invariabil, o „legătură” cu un spirit-călăuză, care servea drept interlocutor într-un spațiu cosmic, pierdut şi regăsit. Deoarece majoritatea celor care cereau ajutorul mediului erau cei care suferiseră de pe urma unor decese recente, ei aspirau la ceva mai mult decât certitudinea că dragii lor dispăruți ajunseseră cu bine de cealalată parte a Styxului. Sarcina spiritului-călăuză era să confirme contactul prin găsirea unei dovezi, din partea mătuşii Minnie sau a fratelui Bill, de obicei sub forma unei anecdote ştiute doar de cei doi: cel rămas singur şi cel răposat.

Ca răspuns la aceste întrebări simple, informațiile curgeau de la spirit prin intermediul unor lovituri, al unei serii de bătăi în masă. Mediile mai învățate intrau într-o transăîn timpul căreia spiritul-călăuză„împrumuta” corzile vocale ale gazdei sale, preluând vocea celui iubit cu o precizie uimitoare. Câțiva manifestau un talent extrem de rar: produceau mari cantități de vapori de o culoare lăptoasă, care ieşeau din pielea lor, din gură sau din nas, o substanță care semăna ca aspect cu fumul, dar nu avea caracteristicile acestuia: nu se dispersa şi nu reacționa la condițiile atmosferice, comportându-se mai

degrabă ca o „tabula rasa” tridimensională, capabilă să ia forma oricărei idei sau entități. Una era să o auzi pe mătuşa Minnie bătând în masăşi cu totul alta s-o vezi căpătând o formăîn fața ochilor tăi, într-un nor de ceață densăşi autonomă. Această substanță ciudată se numea „ectoplasmă”. Fusese fotografiată cu nenumărate prilejuri. Nicio explicație adecvată nu ieşise la iveală.

În afară de hoardele de persoane îndurerate şi dezorientate, mai erau alte două categorii, mai mici, care căutau cu insistență serviciile celor cu înclinații mediatice. Împinşi de impulsuri asemănătoare – deşi aveau în minte finalități diametral opuse – aceştia se împărțeau în două categorii distincte: cei care căutau lumina şi cei care venerau întunericul. Doyle, de exemplu, era mânat de convingerea că, dacă puteai pătrunde în sfera de cunoaştere potrivită, eternele mistere ale sănătății şi ale bolii ar fi putut fi aduse la îndemâna noastră. El cercetase cazul deosebit de documentat al unui anume Andrew Jackson Davis, un american analfabet, născut în 1826, care descoperise în adolescență că putea să diagnosticheze bolile cu ajutorul „ochilor spiritului” său, care percepeau corpul uman ca fiind transparent, iar organele care se vedeau în el ca pe nişte centre de luminăşi culoare, ale căror

nuanțe şi intensități corespundeau stării de sănătate sau de boală. Doyle credea căîn acest talent se întrevedeau geniile trecute şi viitoare ale medicinei.

Pe de altă parte, cei care se închinau întunericului încercau să dezlege secretele veşniciei numai pentru binele lor. Ceva de felul: imaginați-vă că pionierii electromagnetismului se hotărau sățină secretul acestei descoperiri doar pentru ei. Din nefericire, după cum avea să descopere Doyle, acest grup era mult mai unit decât tabăra cealaltăşi se apropiase mai mult de atingerea obiectivului.

În aceeaşi searăşi în acelaşi moment, la mai puțin de o milă distanță de evenimentele ce urmau să se desfăşoare pe Strada Cheshire numărul 13, o trecătoare săracăşi nefericită ieşea împleticindu-se dintr-o cârciumă din Piața Mitre. Ziua Cadourilor [2] fusese un eşec; cele câteva monezi pe care le strânsese pentru serviciile făcute fuseseră repede cheltuite înîncercarea ei de a-şi potoli setea nesățioasă.

Existența ei depindea de foamea stârnită de ginul ieftin în nenorociți ca ea, pentru o porție

[2]În Marea Britanie, prima zi lucrătoare de după Crăciun, în care se oferă cadouri poştaşilor, angajaților, etc (n. trad.).

sărăcăcioasă de alinare omenească, îngăduită de trei minute de împerechere prin gangurile mirosind a gunoaie şi a canale înfundate. Frumusețea ei se dusese de mult. Nu se mai deosebea de nenumăratele ei tovarăşe de meserie, care mişunau prin viața obscură a Londrei.

Viața ei începuse într-o Arcadie însorită, unde fusese, cândva, bucuria părinților ei şi cea mai drăguță fată din sat. Ochii ei sclipeau şi pielea ei strălucea de sănătate atunci când îşi desfăcuse picioarele pentru trecătorul iubit care îi băgase în cap fascinația oraşului. Ajunsese oare cu speranțele intacte? Dulcile ei vise de fericire muriserăîncet, pe măsură ce lichiorul îi devora mintea, sau o deziluzie fatalăîi coborâse voința dintr-o dată, aşa cum sfărâmi un bulgăre de tină?

Frigul răzbea muşcător prin haina ei destrămată. Se gândea vag la familiile pe care le zărise prin ferestrele înghețate, luând masa de Crăciun. Ar fi putut să fie o amintire reală sau o xilogravură de pe o felicitare pe jumătate uitată. Imaginea dispăru şi fu înlocuită de camera sordidă de pe cealaltă parte a fluviului, pe care o împărțea cu încă trei femei. Gândul la somn şi la confortul sărăcăcios pe care îl oferea camera aceea o anima; picioarele mergeau împiedicându-se amorțite înainte şi, în starea aceea de slăbiciune, se hotărî că, după ce va traversa fluviul, va merge spre

Aldgate pe scurtătura ce tăia terenul abandonat din apropierea străzii comerciale.

Capitolul 3

Adevărata față

Lady Nicholson fu cea care îl zări prima pe Doyle în cadrul uşii deschise. La rândul lui, el văzuse o umbră de recunoaştere, o roşeață care i se ridica iute pe chip, ca semn de uşurare, domolită iute pentru a ascunde descoperirea. O minte ageră, conchise el, înainte de a gândi: iată cel mai frumos chip pe care l-am văzut vreodată.

Masa era rotundă, acoperită cu o pânză deschisă la culoare şi aşezatăîn mijlocul camerei întunecate. Lumina venea de la două lumânări care flancau masa la est şi vest, aruncând pereții camerei în umbră. Un miros sufocant plutea în aer, împreună cu un pocnet uscat de electricitate statică. Când pupilele lui se mai dilatară, pe fundalul unei draperii de brocart greu, ce atârna în aer, Doyle putu distinge şase siluete aşezate la masă, ținându-se de mâini; în dreapta lui Lady Nicholson stătea fratele ei, a cărui mână dreaptă era ținută de fata gravidă; venea apoi bărbatul despre care Doyle credea că era soțul ei, în dreapta lui se afla bărbatul brunet de la fereastrăşi, în sfârşit, mediul, care ținea cu mâna lui dreaptă mâna stângă a lui Lady Nicholson.

Mediile îşi împrumutau majoritatea efectelor scenice direct din repertoriul liturgic obişnuit: fum, semiîntuneric şi o bolboroseală gravă, de neînțeles. Această adunare produse incantația pe care o auzise, o incantație formată din chemări şi răspunsuri, inițiată de mediu, un prolog ritual, menit să creeze atmosfera adecvată de groazăşi solemnitate.

Ochii mediului erau închişi, iar capul ridicat spre tavan, expunând vederii dungile de grăsime de pe gât: era femeia scundă, dolofană, cu pantofi noi, care acum îşi dăduse jos grămada de şaluri. De-a lungul anilor, Doyle făcuse un catalog ai practicienilor din oraş, autentici şi şarlatani la un loc; cea de aici îi era necunoscută. Era îmbrăcatăîn negru, în ceva tricotat din lână, nici ieftin, nici extravagant, cu un guler alb ca o bavețicăşi cu mâneci umflate de grăsime, cu nasturi la încheietura mâinii. Fața era golită de sânge şi presărată cu alunițe, ca şunca de Paşti plină de cuişoare. Plexul solar al femeii palpita în ritmul unui ciclu respirator violent. Era pe punctul de a intra sau de a simula convingător intrarea în transă.

Lady Nicholson era foarte aprinsă la față, avea articulațiile degetelor albe şi era prinsăîn joc, tremurând ca răspuns la strânsoarea tot mai puternică exercitată de mâna mediului. Privirile

dese, îngrijorate, pe care i le arunca fratele ei îl împiedicau pe acesta să participe pe deplin la spectacol, de vină fiind, bănuia Doyle, şi obişnuita lui înclinație spre sarcasm. Felul în care capul femeii însărcinate se ridica semnala obişnuitul abandon al celui devotat orbeşte. Văzut din profil, cu muşchii maxilarului frământându-se agitați, soțul îşi fixase privirea îngustă asupra mediului – agitație sau mânie?

Brunetul fu cel de-al doilea care îl zări pe Doyle. Ochii lui scrutau aerul dintre ei. Erau negri ca obsidianul, aşezați ca nişte pietre prețioase într-un lăcaş adânc şi rotund. Obrajii palizi aveau culoarea lemnului de tec şlefuit şi erau ciupiți de vărsat până mai jos, spre maxilarul şi bărbia netede. Buzele erau subțiri. Expresia din ochi era aprinsă, dar imposibil de descifrat. El dădu drumul mâinii bărbatului din stânga lui şi o îndreptă pe a lui spre Doyle, cu degetele lipite unul de altul şi cu degetul mare întins.

– Vino lângă noi.

Brunetul voise să i se adreseze în şoaptă, dar vocea sa era răsunătoare.

Privirea bărbatului trecu de la Doyle la băiatul care se întoarse s-o întâlnească cu supunere. Între ei se transmise un ordin. Băiatul se ridicăşi îi apucă mâna lui Doyle; degetele îi erau aspre şi neplăcute. În timp ce Doyle se lăsa tras în cameră

de către băiat, un curent nefiresc îl țintui în ceafăşi-i şopti: „Eşti în alt loc acum.”

Băiatul îl conduse spre un scaun gol dintre cei doi bărbați. Fratele lui Lady Nicholson se uităîn sus la el cu o uşoară uimire, de parcă apariția sa însemna prea mult pentru ca lucrurile să se desfăşoare convingător.

Pe când accepta mâna întinsă de brunet, apucând-o cu dreapta şi aşezându-se în scaunul care îl aştepta, bărbatul din stânga luă mâna liberă a lui Doyle şi o strânse cu putere.

Când Doyle se întoarse către Lady Nicholson, aşezată chiar în fața lui, întâlni privirea fierbinte a unei femei a cărei mască politicoasă, de societate, pe care o purtase toată viața, tocmai se sfărâmase sub efectul tonic, de miracol şi groază, al camerei şi care descoperise că era, ea însăşi, neruşinat de vie. Vitalitatea lumina extraordinara ei frumusețe. Ochii ei verzi-albaştri se plimbau de colo-colo şi roşeața îi colora obrajii palizi. Cu toată orbirea lui, Doyle reuşi să aibă suficientă detaşare încât să vadă că era machiată. Buzele ei rostiră cuvântul „Mulțumesc”. Fără să vrea, Doyle simți o tresărire şi un bubuit în piept: adrenalina, remarcă el cu interes.

Şocul supărător al unei voci străine rupse legătura.

– În seara asta avem străini aici.

Era o voce de bărbat, venită din adâncul pieptului, sonorăşi şlefuită ca pietrele din albia unui râu cu apa rece, străbătută de un tremolo seducător, aspru.

– Toți sunt bineveniți.

Doyle se întoarse către mediu. Ochii femeii erau deschişi, iar vocea ieşea din gâtul ei. De când se uitase la ea ultima oară, lui Doyle i se păru că structura facială a femeii îşi schimbase vizibil forma, trecând de la cea de plăcintă la o înfățişare mai roşcovană, mai osoasăşi pătrată. Ochii aveau o sclipire ca de reptilă, gura se lățise în rânjetul lasciv al unei persoane senzuale.

Remarcabil: în studiile sale, Doyle putea să-şi amintească doar două relatări ale acestui fenomen ce se poate observa la mediile intrate în transă – *transformarea fiziologică* – şi nu-l întâlnise niciodată până acum în situ[3].

Mediul îşi plimbă privirea leneşă pe sub pleoape, în jurul mesei, evitându-l pe Doyle, accelerând tremurul pe care îl simțea trecând prin mâinile cuplului din stânga sa. Mediul îşi fixă atenția asupra fratelui, până când acesta fu forțat săîntoarcăîncet capul, precum un câine ruşinat. Apoi ochii săi se fixară asupra surorii lui.

– Tu… cauți îndrumarea mea.

---

[3]La fața locului (n. trad.).

Buzele lui Lady Nicholson tremurară. Doyle se întreba dacă era în stare să răspundă când brunetul de lângă el vorbi primul.
– Noi toți căutăm, cu umilință, îndrumarea ta şi dorim să ne exprimăm mulțumirea pentru vizita din această seară.
Vocea lui avea un şuierat în ea, provocat de o coardă vocală bolnavă. Accentul era străin – poate mediteranean – iar Doyle nu-l putea localiza cu exactitate.
Deci, acest om era secretarul – legătura mediului cu clienții rentabili, de obicei creierul care stătea în spatele operațiunii. Era limpede căîşi cultivase convingerea arzătoare a celui care credea cu adevărat şi asta era cea mai bună reclamă a sa. Aici începea frauda; un negustor oportunist ce exploata mediile care, în marea lor majoritate, aveau un anumit talent şi o incapacitate copilărească de a înțelege realitățile mercantile ale lumii de zi cu zi. După cum îi spusese un om din Gloucester când descria capacitățile senzitive ale fiului său, care, de altfel, era un redus mintal, „când ei îți deschid fereastra către o altălume, îți garantez că pierzi câțiva prieteni de nădejde”.
Asta era echipa: un mediu, un agent, un ştrengar bun la toate, o servitoare gravidă, pentru credibilitate sentimentală, un soț solid, tare în muşchi, şi alții, nevăzuți, care stăteau probabil

prin apropiere. Era limpede că Lady Nicholson era ținta lor. Nu era proastă – îi trimisese lui Doyle nota preventivă – dar nefericirea ei era suficient de putemicăîncât să atârne mai greu decât presimțirile ei. Rămânea de văzut cum vor reacționa ei la neaşteptata apariție a lui Doyle – cu toate că, până acum, „neaşteptat” nu se dovedise cuvântul cel mai potrivit.

– Suntem cu toții creaturi ale luminii şi spiritului, atât în lumea asta, cât şi în planul fizic. Viața este viață, viața este una singură, viața este creație. Respectăm viața şi lumina din voi, aşa cum şi voi le respectați în noi. Noi suntem toți un întreg aici şi vă dorim şi vouă armonie în lumea voastră, binecuvântare şi pace veşnică.

Aceste cuvinte fură rostite de mediu pe nerăsuflate, având aerul unui preambul obişnuit, de rutină, după care femeia se întoarse spre brunet şi dădu politicos din cap, ceea ce însemna că era rândul lui să-şi înceapă oficial treaba.

– Spiritul vă urează bun-venit. Spiritul cunoaşte supărarea voastrăşi doreşte să vă ajute pe cât îi stăîn putință. Vă puteți adresa spiritului direct, îi spuse brunetul lui Lady Nicholson.

Cuprinsă de o nelinişte bruscăşi profundă, Lady Nicholson nu răspunse, de parcă a da glas primei întrebări însemna o recunoaştere a faptului că arunca la gunoi toate convingerile moştenite sau

acumulate într-o viață.
– Putem merge, am putea pleca, se aplecă spre ea fratele ei.
– Începe cu fiul tău, spuse mediul.
Ea își ridică privirea surprinsăşi se concentră pe loc.
– Ai venit să măîntrebi despre fiul tău.
Lacrimile se strângeau cu repeziciune în ochii ei.
– O, Doamne!
– Ce doreşti să-l întrebi pe spirit? Continuă mediul, încercând să schițeze un zâmbet, dar nereuşind să obțină mai mult de un simulacru.
– Cum de ştiți?
Lacrimile i se prelingeau pe obraji.
– Fiul tău a trecut pe tărâmul celălalt?
Zâmbetul persista.
Ea clătină din cap, incapabilă săînțeleagă.
– Este vorba despre o moarte? Întrebă brunetul.
– Nu sunt sigură. Adică, nu ştim... se bâlbâi ea din nou.
– Adevărul este că a dispărut. De patru zile. Are numai trei ani, completă fratele ei.
– Îl cheamă William, spuse mediul fără ezitare.
Treaba asta ar fi trebuit să cadăîn sarcina brunetului.
– Willie.
Vocea ei era plină de emoție; muşca din momeală.

În tot acest timp, Doyle se uită pe furiş prin cameră, la tavan, în spatele draperiilor, căutând fire suspendate sau aparate de proiecție. Deocamdată nu văzu nimic.

– Vedeți, noi am fost deja la poliție. Nimic.

– Nu ştim dacă a murit sau trăieşte!

Durerea ei înăbuşită explodă.

– Pentru Dumnezeu, dacăştiți atât de multe, atunci ştiți şi de ce sunt aici.

Pentru un moment, ochii ei îi întâlniră pe ai lui Doyle şi simți compasiunea lui.

– Vă rog, vă rog, spuneți-mi adevărul. Am săînnebunesc.

Zâmbetul mediului dispăru. Dădu din cap cu gravitate.

– Un moment, spuse ea.

Ochii ei se închiseră; capul ei era din nou înclinat spre spate. Cercul mâinilor rămase întreg. Tăcerea care urmă era densăşi absolută.

Se auzi un icnet scos de fata gravidă. Se uita la un punct aflat sus, la doi metri deasupra mesei, unde începuse să se materializeze o sferă perfectă de ceață albă, care se învârtea ca un glob fixat pe un pivot central. Se tot mărea şi din miezul ei ieşeau nişte prelungiri lânoase, întrerupând cercul şi transformându-se într-un plan pătrat, turtit. Datorită variațiilor de densitate, fragmentele se împrăştiau şi începeau să capete,

cu consecvență, dimensiunile unui relief dezordonat, poale de dealuri, luminişuri, peninsule, toate în limitele unor granițe la fel de rigide ca o ramă poleită.

O hartă? Mişcarea încetinişi formele se cristalizară până când, printr-o condensare rapidă, apăru adevărata natură a viziunii: o creație de umbrăşi lumină, fără culoare, mai puțin exactă decât o fotografie, dar mai însuflețită, sugerând mişcare şi sunete vagi, de parcă scena aceasta ar fi fost privită de la o distanță mare, prin nişte lentile grosolane, reci.

Acolo, un băiețel stătea ghemuit la rădăcina unui copac. Purta pantaloni scurți, o tunică largă, şosete şi nu avea pantofi. Mâinile şi picioarele lui erau strâns legate cu o frânghie. La prima vedere părea că doarme, dar, la o examinare mai atentă, se vedea cum i se ridica pieptul din cauza tusei sau suspinelor – fu greu de spus, până când sunetul fantomatic şi de neconfundat al plânsului disperat şi patetic de copil începu să pătrundăîn cameră.

– Dumnezeule din ceruri, el este, el este, gemu Lady Nicholson.

Imaginea nu o aruncăîn brațele disperării, ci într-o agitație febrilă, plină de încântare.

Apărurăşi alte amănunte ale dagherotipului nepământesc: un pârâiaş curgea prin pădure, la

câțiva metri distanță de locul unde zăcea băiatul, pe un covor înghețat de frunze. Frânghia care strângea încheieturile băiatului se întindea spre o cracă mai joasă a copacului din apropiere. Pădurea devenea mai deasăîn spatele lui, în pâlcuri de plante perene. Lângă picioarele băiatului zăcea un obiect, mic, pătrat, făcut de om: o cutie de metal, cu litere pe ea… CUI…

– Willie! Strigă ea.

– Unde este? Unde este? Întrebă fratele, încercarea lui de a stârni mânie fiind atenuată de uimirea mută.

Pierdut în sine, mediul nu oferi niciun răspuns.

– Spune-ne! Ceru fratele şi avu de gând să continue să vorbească, dar iată că aerul din cameră fu sfâşiat de un sunet zguduitor de trompete, un tril înnebunitor, fără niciun fel de armonie sau ritm.

Doyle era împietrit, luat cu asalt şi chinuit de greutatea apăsătoare a vibrațiilor.

– Trâmbița Arhanghelului Gabriel! Țipă omul din stânga lui Doyle.

Acum, ceva negru şi groaznic se furişa la marginea imaginii suspendate deasupra lor: o umbră, mai mult simțită decât văzută, uleioasă, respingătoare şi rea; căpătând substanță, fără a da impresia că se închează, prezența se insinua în viziune, strecurându-se prin pădurea

fantomatică, înaintând spre copilul neputincios.

O convingere de neînlăturat că mai simțise o astfel de prezență cu o searăînainte, pe holul de dincolo de uşa sa, îl făcu pe Doyle să caute în van o cauză rațională. Mintea îi striga în gura mare: *Asta nu înseamnă moarte, ci anihilare.*

Coşmarul devenea asurzitor. O trâmbiță lungă, de alamă, apăru în aer, opusă imaginii, legănându-se dezordonat. *Asta este prima lor greşeală,*îşi zise Doyle. Oare nu se vedea lumina unui filament trădător la pâlnia goarnei?

După ce se înfăşură ca o spirală lacomăîn jurul băiatului, fantoma sorbi şi ultima fărâmă de lumină din imagine şi înghiți sunetul plânsetului lui, fiind pe punctul de a-l consuma cu totul. Lady Nicholson țipă.

Doyle sări în picioare şi îşi eliberă mâinile cu o smucitură. Apucă scaunul şi îl azvârli spre imagine; aceasta se fărâmiță precum sticla lichefiată, dispersându-se şi împrăştiindu-se în neant. Cablurile suspendate se rupseră, trompeta de alamă căzu zornăind pe masă.

Răsucindu-se pentru a evita lovitura care ştia căavea să vină, Doyle simți cum pumnul bărbatului din stânga lui i se înfige ascuțit sub omoplat. Printr-o mişcare rapidă, Doyle înşfăcă trompeta de pe masăşi o roti cu putere în sus şi de jur-împrejur, lovindu-l pe bărbat direct într-o

parte a feței. Sângele îi țâşni din rană, în timp ce el se împiedicăşi căzu în genunchi.
– Ticăloşilor! Strigă Doyle, electrizat.
Băgă mâna în buzunar ca să scoată revolverul când simți o lovitură grea în partea dreaptă a gâtului, paralizându-i mâna şi brațul. Se întoarse şi îl văzu pe brunet ridicând un baston plumbuit pentru a-l lovi din nou şi îşi ridică brațul stâng pentru a para.
– Nebunule!
Vocea venea dinspre mediu. Rânjind cu malițiozitate, cu ochii în flăcări, ea se ridicăîn aer, chiar deasupra mesei. Zăpăcit, brunetul se întoarse spre ea, cu bastonul încă ridicat. Doyle simți cum mâinile bărbatului rănit îl apucau cu brutalitate pe la spate.
– Te crezi un căutător al *adevărului?*Îl luă mediul peste picior.
Îşi întinse palmele cu pielea pătatăşi încrețită de o oribilă congestie subcutanată. Când deschise gura, o masă fluidă de vapori cenuşii îi ieşi atât din gură, cât şi din mâini. Suspendați în aer, vaporii schițară conturul şi apoi umplurăimaginea unei oglinzi în care se vedea un corp în mărime naturală. Pe măsură ce suprafața oglinzii devenea mai limpede, pe sticla imaginară apărea chipul mediului.
– Atunci, priveşte adevărata mea față.

În golul din spatele imaginii ei din oglindă, plutea o altă formă, întunecatăşi neclară, care se instalăşi se fixă peste reflecția mediului, curgând în ea ca apa care îmbibă nisipul, până când nu mai rămase nimic altceva decât un chip complet nou: o creatură cu capul ca un craniu, iar în locul ochilor două găuri pline de bube roşii, din care curgeau lacrimi; pielea era cenuşie şi, în multe locuri, mâncată până la os, cu găuri zbârcite, cu păr negru, sârmos, care creştea din cele mai neobişnuite locuri. Separată de mediu, care rămăsese liniştit, zâmbind uşor, creatura se uităîn jos la Doyle şi deschise cavitatea spartă ce-i servea drept gură. Vocea sa era cea pe care o auziseră tot timpul, dar acum venea numai dinspre demonul din oglindă.

– Crezi că faci bine? Priveşte ce a făcut binele tău.

Două siluete acoperite cu glugă ieşiră din spatele draperiei, mişcându-se atât de repede, încât Doyle nici nu avu timp să reacționeze. Una îl plesni pe fratele lui Lady Nicholson peste cap cu o armă ce abia putu fi zărită; rana se înroşi când el căzu. Cealaltă o apucă pe Lady Nicholson şi plimbăîncet o lamă lungăşi subțire pe gâtul ei, tăind vasele din care sângele arterial începu sățâşnească cu furie. Țipătul din gâtul lui Lady Nicholson se stinse într-un horcăit, în timp ce ea se prăbuşi în spatele mesei.

– Doamne! Nu! Urlă Doyle.

Monstrul scoase un chicotit demențial care umplu aerul, înainte ca oglinda ectoplasmatică să explodeze asurzitor, cu o flamă puternică.

Unul dintre asasini își îndreptă acum atenția spre Doyle și se săltă cu ușurință pe masă, intenționând să sară apoi jos și să-l lovească și pe el cu maiul cu care zdrobise fruntea fratelui lui Lady Nicholson, când Doyle auzi ceva fâșâind pe lângă urechea sa: o formă, un mâner negru răsări din gâtul asasinului. Acesta se opri în mijlocul mesei, scăpă arma din mână și bâjbâi cu mâna sub bărbie; un pumnal îi străpunsese gâtul, prinzând materialul din care era făcută gluga și trăgându-i-o astfel peste ochi. Omul se clătină și apoi se prăbuși.

Cu un mârâit, complicele care îl ținea pe Doyle se dădu în spate și dispăru; era liber.

O voce necunoscută, de bărbat, îi răsună poruncitor în ureche.

– Pistolul, Doyle.

Doyle se uită în sus și-l văzu pe brunet venind spre el cu bastonul ridicat. Doyle scoase pistolul din buzunar și trase un foc. Genunchiul stâng se îndoi și brunetul scoase un răcnet, după care se prăbuși la podea.

Silueta se mișca acum în spatele lui Doyle, lovind cu piciorul candelabrele și stingând jumătate din

lumina din cameră. Doyle avu timp doar să observe că mediul dispăruse, când atenția îi fu atrasă de o pată cenuşie; al doilea asasin înainta în grabă. Încă nevăzut, binefăcătorul lui Doyle răsturnă masa grea, aruncându-l pe ucigaşînapoi. Nişte mâini îl ridicară pe Doyle pe picioare.

– Urmează-mă, porunci vocea.

– Lady Nicholson...

– Prea târziu.

Doyle ieşi pe urmele vocii, în întuneric. Trecură printr-o uşă, pe un coridor. Doyle se simțea dezorientat – nu acesta era drumul pe care venise. Uşa de la capătul coridorului căzu dărâmată când complicele lui Doyle îi trase un picior ca s-o deschidă, lăsând să se prelingă o lumină slabă. Erau încăînăuntru. Doyle putu să distingă o siluetăînaltăşi zveltăşi să vadă respirația omului cum se evapora în aerul rece, dar nimic altceva.

– Pe aici, spuse bărbatul.

Tocmai erau pe punctul de a intra pe o altă uşă, când forma sări din întuneric, scoțând un mârâit funebru, şi spintecă piciorul bărbatului. El se clătinăşi țipăşocat. Doyle trase un foc înspre forma întunecată a animalului care-i atacase. Acesta lătră scurt şi se retrase, schelălăind de durere. Doyle mai trase un foc, potolind țipetele.

Bărbatul împinse uşa cu umărul. În conul de

lumină care pătrundea pe uşă, Doyle văzu trupul nemişcat al animalului, cu sângele şiroindu-i din răni şi cu maxilarul tras în jos, într-un fel de grimasă a morţii, lăsând la vedere sângele şi carnea din dinţii lui ascuţiţi.

– Cât pe ce, spuse bărbatul şi părăsirăîngrozitoarea casă.

Capitolul 4

Fuga

Salvatorul său mergea înainte, cu pas grăbit, pe ulița întunecată de afară. Nefiind capabil pe moment să se gândească dacă era mai înțelept să aleagă o altă rută, Doyle se străduia să urmărească pelerina ce atârna pe umerii bărbatului din raza sa vizuală. Cotiră o dată, de două ori şi încă o dată; se pare căştie unde merge, îşi zise Doyle vag, simțul lui de orientare cedând în fața încurcatului cartier de barăci şi cocioabe prin care îi purta drumul ales de bărbat.

Când ieşiră dintr-o uliță ce cădea într-o stradă pavată, bărbatul se opri brusc; Doyle se lăsă dus de avânt pânăîn mijlocul străzii, înainte ca bărbatul să-l tragăînapoi în întunericul protector. Strânsoarea lui era extraordinar de puternică. Doyle vru să vorbească, dar bărbatul îl reduse la tăcere cu un gest energic şi arătă cu mâna spre colțul de peste drum, unde o uliță se intersecta cu strada.

De după colț, ieşi la vedere asasinul cu glugă cenuşie care supraviețuise; încovoiat, mişcându-se cu hotărâre, cu atenție, cu ochii lăsați în pământ, un animal încordat, care îşi

urmărea prada. Oare ce semne caută pe pavajul tare? Se întrebă Doyle – şi apoi, cu mai multăîngrijorare: Cum a ajuns aici aşa de repede?

Doyle auzi zgomotul scos de un obiect de oțel frecat de un alt obiect de oțel când tovarăşul său, cu fața încă ascunsă de umbră, cu silueta proiectată pe zid, trase din bastonul pe care îl ținea în mână mânerul unei lame ascunse. Instinctiv, Doyle apucă revolverul. Mâna prietenului său stătea încleştată pe capul spadei sale, liniştită ca o stană de piatră.

Dinspre stânga, se apropia o trăsură. Patru armăsari mari, negri, apărurăîn fața ochilor, zăngănind zgomotos pe pietrele pavajului când se opriră. Trăsura de şase locuri stătea acolo, mare şi neagră ca smoala. Nu se vedea niciun vizitiu. Omul cu gluga cenuşie se apropie de o parte a trăsurii. Un geam se deschise, dar din interior nu răzbătu nicio lumină. Omul dădu din cap, însă era greu de spus dacă era vorba de un schimb de cuvinte; nimic nu tulbura liniştea nopții, în afară de fornăiturile cailor.

Gluga cenuşie se întoarse de la trăsurăşi se uită direct spre ulița unde se adăposteau Doyle şi prietenul său; amândoi se lipiră cu spatele de zid. Gluga păşi spre ei, se opri şi îşi înălță capul, ca un ogar care simțea anumite unde a căror frecvență nu putea fi percepută de rasa umană. Stătu aşa

câtva timp, inexpresivitatea lui rece potrivindu-se perfect aspectului lipsit de viață al măştii sale. Doyle îşi ținu respirația – ceva nu este în regulă, îşi zise el – şi apoi îşi dădu seama că pe chip nu existau orbite pentru ochi.

Uşa trăsurii negre se deschise. Un tril scurt, strident şi ascuțit umplu aerul, ceva între fluierat şi voce omenească. Gluga cenuşie se întoarse brusc şi sări în caleaşcă, uşa se închise şi armăsarii îşi văzură de drum, trăgând trăsura după ei şi cu pâcla învolburându-se alunecoasăîn jurul golului făcut de ea în ceață.

După ce zgomotul făcut de tropotul copitelor slăbi, însoțitorul lui Doyle dădu drumul armei la locul ei.

– Ce dracu'...începu Doyle, răsuflând sacadat.

– Încă nu suntem în siguranță, îl potoli bărbatul cu o voce scăzută.

– Toate-s bune şi frumoase, dar cred că este timpul să avem o mică discuție...

– Sunt perfect de acord.

Cu asta, omul se îndepărtă din nou. Doyle nu avu de ales decât să-l urmeze. Continuând să rămânăîn umbră, se opriră de două ori când fluieratul ascuțit se auzi din nou, de fiecare dată la o distanță mai mare, ceea ce îl făcu pe Doyle să se gândească la neplăcuta posibilitate că pe urma lor erau mai multe glugi. Doyle era pe punctul de

a întrerupe tăcerea când cotiră după un colţşi dădură peste o cabrioletă frumoasă, care aştepta şi care avea un birjar solid, cocoţat pe locul vizitiului. Bărbatul făcu semn şi birjarul se întoarse, lăsând să se vadă o cicatrice neregulată, care cobora oblic în partea dreaptă a feţei. Dădu brusc din cap, se întoarse spre caii săi şi plesni din bici, în timp ce bărbatul deschise portiera vehiculului care se puse în mişcare şi sări în el.

– Hai, Doyle, spuse omul.

Doyle îl urmă pe treaptăşi întoarse capul când auzi o lovitură slabăîn dreapta; o lamă lungă, ucigătoare, tocmai străpunsese portiera cabrioletei, vârful ei ascuţit şi tremurător trecând doar la câţiva centimetri de pieptul lui Doyle. Aerul din jur se umplu de o variantă ascuţită, insistentă, a fluieratului acela blestemat. Doyle privi înapoi: gluga cenuşie era cu douăzeci de metri în urmăşi de la brâu scotea un alt pumnal periculos, identic, în timp ce alerga spre el cu o viteză neverosimilă. Cu o săritură remarcabilă, gluga sări pe scara cabrioletei care lua tot mai multă viteză, prinzându-se de cadrul portierei deschise. Mâinile îl traseră pe Doyle înapoi în cabină; se refugie în colţul cel mai îndepărtat, căutându-şi pistolul şi încercând să-şi aminteascăîn care buzunar îl pusese, când auzi portiera din cealaltă parte deschizându-se. Se

uităîntr-acolo şi văzu fâlfâind pulpana unei haine; prietenul său o ştersese, lăsându-l prins în capcana cabrioletei, cu nemilosul lor urmăritor – unde era pistolul?
În timp ce silueta cu glugăîşi câştigă echilibrul în cadrul portierei şi ridică arma, Doyle auzi târşâitul făcut de un corp greu care se mişca pe acoperiş, apoi, prin geamul deschis, îl văzu pe prietenul lui lăsându-se în jos şi lovind cu ambele picioare uşa deschisă, închizând-o cu putere şi împlântând pumnalul adânc, pânăîn plăsele, în pieptul atacatorului lor. Cu un țipăt hidos, ca un miorlăit stins, gluga dădu din picioare şi apucă cu sălbăticie lama care îl sfârteca, rănindu-şi mâinile, fără săţină seama de nimic, apoi, brusc, deveni complet moale, țintuită de uşă ca o ploşniță.
Doyle încercă să se lase în genunchi în legănatul puternic al trăsurii şi se mişcă spre omul cu glugă. Haine grosolane. Bocanci cu ținte, aproape noi. Încercă să-i ia pulsul, dar, nesimțind nimic, Doyle tocmai era gata să facă o remarcă despre curioasa absență a sângelui, când apărătorul lui intră pe geam, trase de gluga cenuşie şi o dădu la o parte.
– Doamne, Dumnezeule!
O rețea de cicatrice simetrice traversa fața albăşi țeapănă. Ochii şi buzele omului fuseseră cusute

grosolan, cu o ață groasă, ceruită, de culoare albastră.

Ținându-se de acoperiş, tovarăşul lui Doyle deschise din nou portiera şi corpul i se balansăâin afară: suspendat în exteriorul cabrioletei în mişcare, cadavrul se mişca violent şi spasmodic, în ritmul hurducăielilor şi al izbiturilor. Cu o mişcare puternică, bărbatul trase cuțitul lung care străpungea portiera, eliberând corpul şi lăsându-l să cadăâin întuneric.

Printr-o mişcare abilă, omul sări în cabină, trase portiera după el şi se aşezăâin fața lui Doyle, care rămăsese înmărmurit. Respiră adânc de două ori.

– Vrei să bei ceva?

– Ce anume?

– Coniac. În scopuri medicinale, spuse omul, oferindu-i o sticluță de argint.

Doyle o primi şi bău – era chiar conic; un coniac teribil de bun – în timp ce bărbatul îl privea. Pentru prima oară, Doyle îl văzu clar, în lumina palidăşi gălbuie a felinarului cabrioletei – fața lui era îngustă; dungi colorate îi traversau pomeții ascuțiți; părul lui negru şi lung se ondula după urechi. Frunte înaltă. Nas acvilin. Maxilare puternice. Ochii erau remarcabili, limpezişi ageri, luminați de o veselie naturală, care lui Doyle i se păru cel puțin nepotrivită cu starea actuală de lucruri.

– Acum putem purta discuția aceea, spuse bărbatul.
– Ai dreptate. Începe.
– Unde săîncep?
– Îmi ştiai numele.
– Doyle, nu-i aşa?
– Şi dumneata eşti...
– Sacker. Armond Sacker. Încântat de cunoştință.
– Aş spune că plăcerea este, în mod clar, de partea mea, domnule Sacker.
– Mai ia o înghițitură.
– Noroc!
Doyle bău şi îi dădu sticla înapoi.
Bărbatul îşi desfăcu pelerina. Era îmbrăcat în negru din cap pânăîn picioare. Ridicându-şi un crac al pantalonilor, îşi arătă muşcătura plină de sânge pe care băiatul sălbatic i-o făcuse în pulpă.
– Urâtă treabă, spuse Doyle. Să mă uit?
– Nu te deranja.
Bărbatul scoase o batistă din buzunar şi o îmbibă cu coniac.
– Înțepătura în sine nu este îngrijorătoare, dar mai rea e afurisita aia de sfâşiere.
– Ştii ceva medicină.
Sacker zâmbi şi, fără măcar să clipească, îşi legă batista strâns pe rană. Închise doar ochii, singura concesie făcută pentru ceea ce Doyleştia că

trebuia să fie o durere foarte mare; când îi deschise din nou, nu se vedea nici urmă de suferințăîn ei.

– Bun. Deci, Doyle, spune-mi cum ai ajuns să te afli în casa aceea, în seara asta.

Doyle îi povesti cum primise scrisoarea şi cum luase hotărârea de a fi prezent.

– Aşa, spuse Sacker. Nu cred că mai este nevoie să-ți spun că ai cam dat de bucluc.

– Nu mai spune!

– O, aşa cred, zău.

– Cum aşa, mai exact?

– Hm. Asta este o poveste lungă, spuse bărbatul, ceea ce suna mai mult ca un avertisment decât ca o scuză.

– Avem timp pentru ea?

– Cred că pentru moment suntem în siguranță, spuse el, dând la o parte perdeluța de la geam, pentru a arunca o privire scurtă afară.

– Atunci am să pun nişte întrebări.

– Mai bine nu, crede-mă…

– A, nu, mai bine da, spuse Doyle şi îşi scoase pistolul pe care îl aşeză pe genunchi.

Zâmbetul lui Sacker se lăți.

– Bine. Dă-i bătaie.

– Cine eşti?

– Profesor. Cambridge. Istorie antică.

– Pot să văd un act de identitate în acest sens?

Sacker scoase o carte de vizită ce confirma cele spuse.

Pare autentică, îşi zise Doyle. Nu că asta ar conta prea mult.

– O să păstrez asta, spuse Doyle, băgând cartea de vizităîn buzunar.

– Nu-i nimic.

– Este trăsura dumitale, domnule profesor Sacker?

– Da.

– Încotro mergem?

– Unde ai vrea să mergem?

– Într-un loc sigur.

– Greu lucru.

– Pentru că nu ştii sau pentru că nu vrei să-mi spui?

– Pentru că, în acest moment, nu sunt prea multe locuri pe care le poți considera sigure, Doyle. Îmi pare rău să spun asta, dar nu există prea multe ascunzători.

Zâmbi din nou.

– Găseşti că asta este amuzant?

– Dimpotrivă. Situația ta este, evident, foarte gravă.

– Situația „mea”?

– Oricum, decât să-mi fac griji în fața nenorocirilor, am fost întotdeauna de părere că e mai bine să acționez. Asta trebuie făcut în orice

situație. Este un principiu general. Să acționezi.
– Şi asta facem noi acum, domnule profesor?
– O, da, zâmbi Sacker din nou.
– Mă las păgubaş, spuse Doyle posac, frustrarea provocată de această veselă enigmă fiind domolită doar la gândul că, în decurs de o oră, acest bărbat îi salvase viața de două ori.
– În primul rând, mai bei? Întrebă el, oferindu-i din nou sticla, însă Doyle clătină din cap. Chiar ți-aş mai recomanda puțin.
Doyle mai luă o înghițitură.
– Să auzim acum.
– De curând, ai încercat să publici o lucrare literară.
– Ce are a face asta cu ce s-a întâmplat acum?
– Mă străduiesc să-ți spun, zâmbi el din nou.
– Răspunsul este da.
– Hm. Dură treabă, joaca asta de-a publicatul. Foarte descurajatoare, cred, dar nu-mi laşi impresia unei persoane care se descurajează cu una cu două. Perseverenta, ăsta este secretul.
Doyle îşi muşcă limba şi aşteptă până când Sacker luă o altăînghițitură.
– Ai trimis, de curând, la mai mulți editori un manuscris de-al tău spre a fi publicat şi care se numea – am înțeles corect – „Frăția Neagră”?
– Corect.
– Fără niciun succes, mă tem…

– Nu este nevoie să-mi pui sare pe rană.

– Stabilesc faptele, bătrâne. Eu nu l-am citit. Mi s-a dat a înțelege faptul că povestea ta, o ficțiune de altfel, se ocupă până la un punct de ceea ce s-ar putea numi... o conspirație taumaturgică.

– Parțial.

De unde naiba ştie asta? Îşi zise Doyle.

– Un fel de cabală a vrăjitorilor.

– Nu eşti prea departe – oricum, cu ticăloşi de genul ăsta.

– O adunare de spirite rele încheie o înțelegere secretăcu nişte spirite delincvente, dacă le putem numi aşa.

– Este o poveste de aventuri, nu? Se apără Doyle.

– Cu o tentă supranaturală.

– Destul de adevărat.

– Binele contra răului, ceva de genul ăsta.

– Eterna luptă.

– Cu alte cuvinte, o sursă sigură de câştig.

– Speram să mă ridic puțin mai sus de asta, se plânse Doyle.

– Nu mă lua în seamă, prietene, eu nu sunt critic. Ai publicat undeva?

– Câteva povestiri, răspunse Doyle cu o exagerare modestă. Colaborez frecvent la o publicație lunară.

– La care?

– Una pentru copii, sunt sigur că n-o cunoşti.

– Ei, haide, cum se numeşte?
– *Boys' Journal,* spuse Doyle.
– Ai dreptate, n-am auzit niciodată de el. Să-ți spun ce cred eu; nu-i nimic că te distrezi un pic, nu? La urma urmei, asta vor oamenii, puțin divertisment, o poveste a-ntâia, care să-i facă să uite de necazuri şi dureri.
– Şi care stimulează puțin gândirea când o citeşti, completă Doyle sfios.
– De ce nu? Aspirațiile nobile duc la realizări mai mari.
– Apreciez simțirile delicate – dar acum vrei, te rog, să-mi spui ce legătură existăîntre cartea mea şi ceea ce s-a întâmplat în seara asta?
Bărbatul făcu o pauză, iar apoi se aplecăîn față, confidențial.
– Manuscrisul a fost difuzat.
– De către cine?
– Cineva cu *relații.*
– Difuzat unde?
– Acolo unde nu trebuia să ajungă.
Doyle se opri şi se aplecă mai aproape de Sacker.
– Mă tem că trebuie să vorbeşti ceva mai clar, spuse Doyle.
Sacker se uităîn ochii lui, de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze, şi îşi coborî vocea.
– Imaginează-ți, dacă vrei, un grup de indivizi deosebiți. Nemiloşi, inteligenți, chiar sclipitori. Cu

poziții bune, foarte bine răsplătiți de lume pentru capacitățile şi realizările lor. Tuturor le lipseşte, clar, ceea ce tu şi cu mine numim… moralitate elementară. Uniți de un singur țel comun: obținerea unei puteri nelimitate. Avizi de tot mai multă putere. Este un secret obsedant – este imposibil de spus cine sunt. Dar poți fi sigur că există. Îți sună familiar?

Doyle abia mai putea vorbi.

– Cartea mea.

– Da, Doyle. Cartea ta. Ai scris o poveste fictivă, dar, printr-un procedeu care ne scapă, ai descris cu lucrarea ta, cu o acuratețe stranie, comploturile depravate ale ticăloasei secte a vrăjitorilor, care au aproape acelaşi scop ca şi cel urmărit de personajele tale. Acesta era…

– Obținerea unui ajutor din partea spiritelor rele în vederea anihilării membranei care separă planul fizic de cel eteric.

– Ca să…

– Câştige supremația asupra lumii materiale şi a celor ce o populează.

– Corect. Şi dacăşedința de spiritism din seara asta a fost un indiciu, prietene, înseamnă că au încălcat regulamentul şi au pus piciorul dincolo de prag.

– Nu se poate.

– Crezi în ceea ce ai văzut cu ochii tăi în seara

asta?

Doyle constată că nu dorea să audă răspunsul.

– Se poate, susținu Sacker.

Doyle simți un şoc puternic, de parcă trăia într-un vis. Mintea lui se străduia să rămână deasupra undei de şoc şi a spaimei. Adevărul era căîmprumutase şi titlul şi tipurile de ticăloşi din operele încâlcite scrise de doamna Blavatski. Cine ar fi crezut că micul lui furt s-ar fi putut întoarce atât de cumplit împotriva lui?

– Dacă romanul meu a căzut în mâinile lor…

– Pune-te în locul lor: ce sens ar avea viața pentru aceşti monştri bolnavi fără prezența amenințătoare – reală sau imaginară – a unor duşmani redutabili, a căror existență serveşte numai la sporirea propriei lor măriri nebuneşti?

– Ei cred că am intrat cumva pe terenul lor…

– Dacă doreau să te omoare imediat, probabil că nu s-ar fi complicat atât, ceea ce mă face să cred că te vor viu, dacă asta te poate consola cu ceva.

– Dar trebuie săştie cu certitudine… Vreau să spun, nu pot crede… pentru Dumnezeu, este doar o carte.

– Da. Păcat.

Doyle se uită fix la el.

– Ce are toată povestea asta cu tine?

– O, i-am urmărit pe ticăloşii ăia de mai mult timp ca tine.

– Dar eu nu i-am urmărit deloc; până acum nici nu ştiam că există.
– Da, mă rog, nu m-aş osteni să le spun asta, nu-i aşa?
Doyle amuți.
– Din fericire, activitățile mele de urmărire m-au adus la țanc în seara asta. Din păcate, acum sunt şi eu un fel de tip marcat.
Sacker bătu puternic în acoperiş. Trăsura se opri brusc.
– Stai liniştit. Le-am pus ceva bețe în roate în seara asta. Curaj şi nu pierde niciun moment. Şi nu m-aş osteni să merg la poliție cu toată istoria asta, pentru că vor crede că eşti nebun şi vorbele pot ajunge la urechea cuiva care ți-ar putea face un rău şi mai mare.
– Mai mare decât să mă omoare?
Orice urmă de zâmbet dispăru.
– Sunt lucruri şi mai rele, spuse el şi deschise portiera. Mult noroc, Doyle. Ținem legătura.
Sacker îi întinse o mână. Doyle o scutură. În confuzia şi uimirea sa, singurul lucru de care îşi mai dădu seama era că stătea pe stradă, în fața uşii sale de la intrare, privindu-l pe birjarul cu cicatrice cum îşi scoate pălăria, se întoarce şi mână grăbit trăsura în noapte.
Doyle se uităîn jos, la mâna pe care i-o strânsese Sacker. Ținea un medalion mic şi delicat din

argint, în formă de ochi omenesc.

Capitolul 5

Leboux

Gândurile lui Doyle se învolburau aidoma unui vârtej. Se uită la ceas: nouăşi douăzeci şi cinci de minute. Căruța unui vânzător de articole din fier trecu repede şi zgomotos prin apropiere. Doyle fu străbătut de un dor nostalgic pe măsură ce lumea prozaică, de zi cu zi, în care îşi petrecuse toată viața, cu excepția ultimelor două ore, se îndepărta de el, ca lumina unui soare muribund. Într-o perioadă de timp foarte scurtă, văzuse cum întreaga lui viață, dacă nu chiar întreaga lui concepție despre univers, se întorsese cu susul în jos.

În liniştea încremenită care se lăsă după trecerea căruței, forme şi fețe ieşiră din întuneric; în fiecare umbră părea să pulseze un pericol ascuns, de nerostit. Doyle se grăbi spre presupusa siguranță a uşii de la intrare.

De la o fereastrăînaltă, o fată se uita în jos la el. Vecina lui, rusoaica, Petrovici. Stai – oare să mai fi fost şi un al doilea chip în spatele ei? Îşi mai aruncă o dată privirea spre geam: ambele fețe dispăruseră, iar perdelele se mişcau.

Oare scara lui, care întotdeauna prevestise

plăcuta perspectivă a căminului şi a confortului ce îl aştepta acasă, răspândea acum un aer de ameninţare înfricoşătoare? Nemaifiind sigur că se putea bizui pe instinct, Doyle luă revolverul în mână, lăsându-se în seama încărcătorului plin pentru a se lupta cu orice l-ar fi aşteptat, şi urcăîncet cele douăzeci şi una de trepte. Uşa de la apartament apăru în câmpul lui vizual. Era deschisă.

Lemnul din jurul locului unde fusese clanţa era făcut ţăndări. Aşchiile zăceau acolo, afară, pe podea – clanţa fusese smulsă, nu forţată. Doyle se rezemă de perete şi ascultă. Încredinţat căînăuntru nu mişca nimic, împinse uşor uşa şi icni când văzu ce i se înfăţişa privirii.

Fiecare centimetru pătrat al camerei din faţă părea să fi fost pisat sau îmbibat de un lichid vâscos, limpede. Brăzdat şi ţesut, de parcă o perie uriaşă trecuse cu meticulozitate peste cameră, din tavan până la podea. Un miros de pânză de saltea pârlită umplea aerul. Un fum subţire se ridica alene din locurile unde substanţa era mai groasă. Pătrunse înăuntru şi simţi cum tălpile pantofilor se afundăîn clisa aceea, dar nicio urmă de murdărie nu era lipită de ele când ridică piciorul. Se mişca la atingere, avea consistenţă, dar crusta ei rămânea întreagă, intactă. Doyle deosebi modelul mozaicat al covorului său persan prins în

substanță, ca un scarabeu într-o bucată de chihlimbar. Îşi examină scaunul şi birouaşul. Măsuța laterală, lampa cu petrol, canapeaua. Sfeşnicele. Călimara. Ceaşca de ceai. Suprafața fiecărui obiect din cameră fusese parțial lichefiată, apoi răcităşi întărită.

Dacăăsta era un avertisment – asta era concluzia firească – ce anume încerca mesagerul să-i comunice? Poate dorea să-i sugereze întrebarea „Ce fel de stricăciuni s-ar putea făptui asupra unui corp omenesc?” Doyle ridică una din cărțile de pe birou. Părea să fie la fel de grea ca înainte, dar se bălăbănea în mâna lui, moale ca o legumă fiartă prea mult. Încă putea săîntoarcă paginile îngroşate şi aproape că reuşea să distingă textul distorsionat şi murdar, însă obiectul zăcea neputincios în mâna lui şi nu mai semăna nici pe departe cu ideea lui solidă despre cum trebuia să arate o carte.

Mişcându-se cât de repede îi permitea podeaua alunecoasă, Doyle îşi croi drum spre dormitor. Când deschise uşa, aceasta se încovoie, partea de sus răsucindu-se ca o pagină de carte cu colțurile îndoite. Doyle văzu că ciudata lichefiere înaintase câțiva centimetri şi în camera alăturată, după care se oprise brusc: dormitorul lui scăpase de distrugere.

– Slavă Domnului, murmură Doyle.

Scoțându-şi geanta de piele din debara, aruncăîn ea cartea cea moale, un schimb de haine, trusa de bărbierit şi cutia cu muniție, pe care o păstra ascunsă pe raftul de sus al şifonierului.

Străbătu iar camera peste care parcă se revărsase lava unui vulcan şi se opri la uşă – era cineva afară, se auzea târşâitul unui pantof. Se aplecă pentru a se uita prin gaura de unde fusese scoasă broasca şi o văzu pe doamna Petrovici lăsată peste balustradă, cu mâinile încleştate la pieptul ei uscățiv.

– Doamnă Petrovici, ce s-a întâmplat aici? Întrebă el, ieşind pe coridor.

– Domnule doctor, spuse ea, apucând cu teamă mâna întinsă de el.

– Ați văzut ceva? Ați auzit ceva aici, jos?

Dădu puternic din cap. Doyle nu-şi putea aminti câtă englezăştia ea, dar acum cunoştințele ei păreau extrem de limitate.

– Mare, mare, spuse ea. Tren.

– Un zgomot ca de tren?

Dând iar din cap, ea încercă să imite sunetul respectiv, pe care îl completă cu un şir de gesturi ieşite din comun. Doyle înțelese că băuse iar. Nu că nu ar fi avut motiv. Uitându-se dincolo de ea, observă o altă femeie stând la piciorul scării. A doua față pe care o văzuse la fereastră: o femeie scundă, solidă, cu fața rotundăşi ochi

pătrunzători. Avea ceva cunoscut în ea.

– Dragă doamnă Petrovici, ați...*văzut*... ceva?

Ochii ei se rotunjirăşi se măriră, iar femeia desenă cu mâinile conturul unei forme uriaşe.

– Mare? *Foarte mare?*Încercă Doyle încurajator. Un bărbat, da?

Ea clătină din cap.

– Negru, spuse ea simplu. Negru.

– Doamnă Petrovici, mergeți în camera dumneavoastră. Stați acolo. Nu mai coborâți aici până mâine dimineață. Înțelegeți?

Ea dădu din cap, apoi, când el seîntoarse să plece, îl apucă de mânecăşi făcu semn cu mâna către femeia din spatele ei.

– Prietena mea este...

– O s-o cunosc pe prietena dumneavoastră altă dată. Faceți cum v-am spus, doamnă Petrovici, vă rog, spuse el cu blândețe, dându-i mâna la o parte. Acum chiar trebuie să plec.

– Nu, domnule doctor... nu, ea...

– Odihniți-vă acum. Beți un pahar de vin bun. Fiți ascultătoare, doamnă Petrovici. Noapte bună, spuse el coborând pe scări şi ieşind din raza ei vizuală.

Merse pe străzile cele mai aglomerate şi pe trotuarul cel mai populat al fiecărei străzi, căutând lumina, alegând mereu locurile unde era

mai multă lume. Nimeni nu se apropie de el. Nimeni nu îl acostă. Nu întâlni nicio privire atentă. Şi, cu toate astea, simțea arsura a mii de ochi răuvoitori îndreptați asupra lui.

Doyle petrecu restul acelei nopți la Spitalul Sf. Bartolomeu, unde era cunoscut şi unde dormi doar o oră pe unul din paturile de campanie întinse pentru medicii de gardă, într-o cameră unde se mai aflau încă doisprezece doctori, niciunul dintre ei neoferindu-i siguranța unui sanctuar. Demonstrând corectitudine neclintităşi, probabil, mai evident, teamă de ridicol, nu discută cu nimeni, nici măcar cu cei mai apropiați colegi, despre necazurile lui.

Lumina zilei aduse lămuriri puține şi disparate referitoare la aventurile nopții precedente. Trebuie să existe explicații fizice, limpezi, pentru tot ce s-a întâmplat la şedința de spiritism, îşi spuse Doyle – doar că nu le-am găsit încă – nu, stai puțin; asta chiar este o amăgire pe care mi-o impun mie însumi. Judecata ține de un echilibru şi îl voi căuta cu orice preț. Asta nu înseamnă că iau tot ce mi-a spus Sacker drept literă de evanghelie, dar adevărul gol-goluț este că am intrat pe o uşă care a dispărut în urma mea; de aceea, nu mă pot întoarce. De aceea, trebuie să merg înainte.

În timp ce ieşea în aerul rece al dimineții, constată căîi revin groaza şi zăpăceala, iar ceea ce

ieşi mai repede la suprafață era furia față de brutala ucidere a lui Lady Nicholson şi a fratelui ei. Chipul ei nu-i ieşea din minte; ochii ei rugători, strigătul pe care îl scosese când căzuse. A căutat ajutorul meu şi eu nu am putut s-o salvez; n-am să fac la fel acum, jură el.

În ciuda sfatului primit de la Sacker, prima sa oprire, după ce părăsi spitalul în dimineața aceea, fu la Scotland Yard.

O oră mai târziu, Doyle stătea în fața casei din Strada Cheshire, numărul 13, împreună cu inspectorul Claude Leboux. Soarele palid şi întunecat nu dădea o înfățişare mai plăcută locului, ci dimpotrivă, îi accentua indiferența sumbră.

– Spui că au intrat aici? Întrebă Leboux.

Doyle dădu din cap afirmativ. Până acum, nu-i dăduse prietenului său niciun detaliu. Cuvântul *crimă* fusese folosit cu grijă, dar şi cu eficiență. Îi arătase nota primită de la Lady Nicholson. Nu făcuse încă nicio mențiune despre spirite sau glugi cenuşii şi ață albastră. Sau despre profesorul Armand Sacker.

Leboux o luăînainte pe trepte şi ciocăni. Era un bărbat solid ca un taur din Midlands. Mustața în furculiță, de un roşu bătător la ochi, era singura podoabă pe care şi-o îngăduise, dar aspectul său

foarte îngrijit şi strălucitor îi dădea un aer extrem de distins.

Doyle petrecuse un an ca medic de bord, împreună cu Leboux, pe un cuter, navigând spre Maroc şi spre porturile din sud, timp în care, treptat, se cimentase prietenia lor ciudată. Leboux era în Marina Regală, avea cu cincisprezece ani mai mult şi o educație de mântuială, fiind un om cu o fire suficient de retrasă pentru a-i face pe isteții de la bord să se îndoiască de inteligența lui. Dar, aşa cum descoperise Doyle în timpul numeroaselor jocuri de cărți şi a conversațiilor dezlânate pe care le aveau la prora vasului, când lâncezeau în acalmia tropicală, timiditatea lui Leboux ascundea o inimă sensibilăşi un caracter de o moralitate neclintită. Mintea lui se depărta rareori de la căile paralele ale faptei şi ale adevărului – ba chiar era mândru de lipsa sa de imaginație. Acele căi îl duseseră de la marină drept la poliția londonezăşi, prin avansări în grad, în scurt timp, la funcția actuală de inspector.

O irlandeză micuță, blondă, pe care Doyle nu o mai văzuse până atunci, deschise uşa.

– Cu ce să v-ajut?

– Scotland Yard, domnişoară. Vrem să aruncăm o privire pe-aici.

– Da’ ce s-a-ntâmplat?

Dominând-o cu statura sa, Leboux se aplecăşi-i

şopti:
– Necazuri, domnişoară.
– Ştiți, io nu locuiesc aci, am venit doar în vizită la mămica, spuse ea, dându-se înapoi să-i lase săîntre. E sus, bolnavă ca un câine, nu s-a dat jos din pat de câteva săptămâni. N-o fi băgatăîn asta, nu?
– Mămica ta este chiriaşă? Întrebă Leboux.
– Aşa-i…
– Cine locuieşte aici, jos? Întrebă Leboux, oprindu-se în fața uşii din dreapta, pe care băiatul cel ciudat o deschisese pentru Doyle cu o noapte înainte.
– Habar n-am. Un tip străin, cred. Nu-i de mult aci. Nici io, ca să fiu cinstită, doar de când e mămica bolnavă.
Doyle dădu din cap spre Leboux. „Străin” era o descriere destul de corectă a brunetului şi Doyle îi vorbise lui Leboux despre el. Leboux ciocăni la uşă.
– Ştiți numele acestui om, domnişoară? Întrebă Leboux.
– Nu, domnule, sunt sigură că nu.
– Atunci ați fost aici seara trecută?
– Nu, domnule. Am fost acasă. În Cheapside.
Bolul ciudat, de sticlă, dispăruse de pe masă, observă Doyle. Urmele picăturilor de ceară arătau că cineva luase lumânările în grabă. Leboux

deschise uşa şi intrarăîn salon.
– Aici a fost, Arthur? Întrebă Leboux.
– Da, replică Doyle. Şedința s-a ținut aici, înăuntru.
Doyle deschise uşile glisante. Aşa cum se vedea acum, camera era cu totul diferită de cea în care îşi petrecuse el acele minute îngrozitoare. Ticsită cu mobilă prăfuită, exagerat de ornamentată. Nici urmă de masă rotundă sau de draperii atârnate. Chiar şi tavanul părea mai scund.
– Ceva nu este în regulă, spuse Doyle şi pătrunse şi mai mult în cameră.
– S-a-ntâmplat ceva cu tipu' care şade aici?
– Mergeți la mămica. O să vă chemăm dacă avem nevoie de dumneavoastră, spuse Leboux şi închise uşile în nasul tinerei femei.
– A înlocuit mobila. Camera era aproape goală.
– Unde s-a comis actul de violență, Arthur?
Doyle se îndreptă spre locul unde fusese masa. O canapea dolofană cu două locuri ocupa acum spațiul unde căzuse Lady Nicholson.
– Aici, spuse el şi îngenunche.
Nu era niciun covoraş, podeaua era goală.
Când o dădu la o parte, Doyle observă că urma lăsată de piciorul canapelei pe covor era adâncăşi conturată de praf. Leboux îl ajuta să mute canapeaua şi apoi, împreună, rulară covorul. Scândurile podelei erau nepătate şi lucioase din

cauza unei îndelungate folosiri.

– S-a făcut curat, înțelegi? În toată camera, de sus până jos. Au înlăturat orice urmă, spuse Doyle, oarecum agitat.

Leboux stătea lângă el indiferent, evaziv. Doyle se aplecă să examineze podeaua mai îndeaproape. Luă o unealtă de curățat pipa din buzunar şi râcâi spațiul dintre scânduri: efortul lui se soldă cu o cantitate mică de substanță neagră, uscată. Doyle scutură bucățelele într-un plic şi îl înmâna lui Leboux.

– Cred că vei descoperi că această substanță este sânge omenesc. Lady Caroline Nicholson şi fratele ei au fost omorâți în această cameră noaptea trecută. Îți sugerez să se facă imediat un efort de a se alerta familia lor.

Leboux puse plicul în buzunar, scoase un carnețel şi un creion şi notă cu conştiinciozitate numele. Începură să examineze cu mai mare atenție camera. Nicio descoperire nu îi duse la o mai bunăînțelegere a crimelor comise sau la identificarea proprietarului sau a celui care stătea acolo. La fel de zadarnică fu şi străbaterea labirintului de coridoare care-i scosese pe Doyle şi pe Sacker pe uliță.

În timp ce stăteau acolo, uitându-se înapoi, spre casă, Doyle prezentă detaliile legate de fatala întâlnire. Nu făcu însă nicio referire la persoana

lui Sacker sau la utilizarea pistolului pe care Leboux însuşi i-l dăduse cu câteva luni în urmă. Leboux îşi încrucişă braţele, stând nemişcat, netrădând niciun indiciu care să demonstreze că ar crede ceea ce auzea. Trecu o bucată bună de timp înainte ca el să răspundă. Doyle era obişnuit cu lungile tăceri ale prietenului său: puteai să-i auzi rotiţele creierului ticăind ca biluţele unei numărători, mişcate de o mânăînceată.

– Spui că atacul asupra femeii a fost făcut cu o lamă, fu primul comentariu făcut de Leboux.

– Da. O chestie sinistră.

Leboux îl aprobă dând din cap şi apoi, cu o privire în care se putea citi o hotărâre nouă, spuse:

– Atunci ai face bine săvii cu mine.

Trecură pe lângă trei clădiri, spre terenul viran de la colţul unde se întâlneau artera comercialăşi Aldgate. Poliţia înconjurase zona. Poliţiştii puseseră la intersecţii oameni care să-i îndepărteze pe trecători. Leboux îl duse pe Doyle dincolo de acest cordon, spre mijlocul terenului unde noaptea trecută, exact în clipa când Doyle sosea înapoi în apartamentul său, scurta şi nefericita viaţă a prostituatei cunoscute sub numele de Blonda Fay fusese brutal şi premeditat curmată.

Pânza aspră care îi servea drept giulgiu fu

ridicată. Era dezbrăcată. Corpul fusese disecat şi organele scoase. Unele lipseau, altele erau aranjate cu grijă, lângă corp, având o semnificație imposibil de descifrat. Treaba fusese făcută rapid, cu precizie, şi, după cum presupusese Doyle din absența tăieturilor din locurile unde intrase lama şi de pe marginile rănilor, executată cu instrumente extraordinar de bine ascuțite.

Doyle dădu din cap. Pânza fu trasă iar peste cadavru. Leboux îşi târî picioarele câțiva paşi mai încolo. Doyle îl urmă. Se lăsă o altă tăcere lebouxiană.

– Ar putea fi Lady Nicholson, Arthur? Întrebă el în cele din urmă.

– Nu.

– A fost femeia asta la şedința din seara trecută?

– Nu. N-am văzut-o niciodată.

Doyle fu şocat când îşi dădu seama că Leboux căuta punctele slabe ale poveştii lui. Înainte de orice era polițist, îşi aminti Doyle, iar starea de spirit a ofițerilor era morocănoasăşi încordată. Puțini sau poate niciunul nu fusese vreodată expus urmărilor unui act atât de sălbatic şi comis cu atâta sânge rece; desigur, niciodată poliția londoneză nu fusese pusăîn fața unui asemenea fapt.

– Nu a apărut nimeni? Întrebă el.

Leboux clătină din cap.

– Era mai mult ca sigur prostituată. Ei, bine. Lamele acelea pe care le-ai descris, puteau să facă o treabăca asta?

– Da. Tot ce se poate.

Leboux clipi des.

– Poți să-i descrii pe atacatori?

– Purtau glugi, spuse Doyle, uitând să adauge că ambii asasini fuseseră, la rândul lor, omorâți.

Dată fiind cusătura de pe fața aceea teribilăşi absența sângelui din rănile mortale pe care le primiseră, se îndoia că Leboux ar fi fost înclinat să ia în considerare întrebarea „Cum poți să omori ceva ce este deja mort?”

Bineînțeles, Leboux simțea că Doyle ascundea nişte elemente clare din povestea lui, dar era destul de conştient de prietenia lor şi suficient de convins că Doyle trecuse printr-o experiență cu adevărat înfricoşătoare, care nu-i dădea voie să o împărtăşească deocamdată cuiva. Privindu-l pe Doyle cum se depărtează, Leboux se simți copleşit de mulțimea complicațiilor pe care trebuia să le dezlege. Dar, la urma urmei, aşa cum spunea el ori de câte ori se confrunta cu o sarcină de o asemenea complexitate, de-aia exista atâta timp pe lume.

De la prima privire pe care o aruncase femeii mutilate îngrozitor, un gând îl tot chinuia şi nu-i dădea pace: aici fusese mâna unui doctor.

Capitolul 6

Cambridge

Prima condiție necesară unui exercițiu mental minuțios era un stomac plin. Doyle nu mai mâncase de la începutul calvarului său, cu o searăîn urmă. Intrăîn prima cârciumăaglomerată care îi ieşi în drum, se aşeză lângă foc şi comandă un mic dejun copios, mulțumit că puținii bani pe care-i lăsase în apartamentul său nu căzuseră pradă invaziei gelatinoase.

După aceea, împinse farfuria la o parte, îşi aprinse pipa, îşi ridicăpicioarele şi simți cum începe să fie cuprins de acea stare de relaxare şi înălțare a conştiinței, când mintea îi zbârnâia cu eficiență maximă.

Dacă, după cum sugerase Sacker, în spatele acestor evenimente era o conspirație, ea implica, în mod normal, doar câțiva indivizi. Conspirația impunea discreție. Cu cât numărul de persoane implicate era mai mare, dat fiind faptul că natura umană e aşa cum e, cu atât mai greu era de păstrat secretul. Felul în care fusese asanată locuința de la numărul 13 din Strada Cheshire, doar în câteva ore, indica, desigur, existența unei conspirații. Cum să-i ții pe subordonații

indispensabili la ordin? Prin teamă. Priceperea lor de a o inspira era fără cusur. Vrăjitori? Personal, nu cunoştea niciunul, dar asta nu însemna că nu erau mulți la număr.

Cât despre manuscris... e adevărat, el născocise singur personalitățile ticăloşilor – şi era o invenție destul de bună, dacă putea spune asta – dar în ceea ce priveşte obiectivele lor reale, mijloacele, motivele şi aşa mai departe, adevărul condamnabil era căşterpelise, mai mult sau mai puțin, „Frăția Neagră" de la Blavatski. Ceea ce făcea să se ridice întrebarea: dacă ei îl urmăreau pe el pentru cartea lui, oare cât de aproape de adevărul faptelor lor ajunsese nebuna de rusoaică? Şi dacăea avea atât de multă dreptate, câtă credibilitate conferea acest lucru celorlalte lucrări aiurite pe care le scrisese?

Şedința de spiritism. Levitația: fire şi scripeți. Oglinda putea fi făcută cu, ei bine, cu ajutorul oglinzilor. Capul animalului putea fi un fel de păpuşă, ascunsă probabil în pachetul pe care îl adusese băiatul în casă. Concluzia: se puteau găsi explicații logice pentru efectele la care fusese martor, cu toate că erau mai ingenioase şi mai sofisticate decât cele pe care le cunoscuse înainte...

Stai puțin – iată-l plimbându-se prin grădina asta plină de minuni nepământene, ca un preot în

vacanță. Mai rămânea faptul că existau nişte bărbați orbi, fără sânge, cu pumnale orientale, care se furişau prin Londra, încercând să-l ciopârțească la fel cum ai ciopârți un curcan de Crăciun. Mai văzuse el lucruri din astea: femei grase plutind în aer, umbre negre care îți înghețau sângele în vine, ființe cu ochii roşii care apăreau în oglinzi-fantomă, nenorocita aceea zăcând acolo, în bălării. Cum căzuse fratele ei, în clipa aceea deja mort. Băiețelul lui Lady Nicholson, singur în pădurea aceea întunecată. Privirea de pe chipul ei în timp ce lama îi tăia beregata...

Tremură, îşi strânse haina mai bine în jurul umerilor şi privi prin încăpere. Nimeni nu se uita la el.

Da, bine, eram deja pe jumătate îndrăgostit de ea, recunoscu el. Poate că ei mă urmăresc pe mine, dar ceea ce i-au făcut acelei femei şi familiei ei, când mi-au întins cursa, face să-mi fiarbă sângele în vine, îşi zise apoi. Ei cred că m-au speriat, m-au pus pe fugă; ei bine, răzbunarea este un fel de mâncare pe care irlandezii îl servesc rece, de nenumărate generații. Şi, oricine ar fi aceşti diavoli, vor descoperi cât de mult l-au subestimat pe irlandezul în cauză.

Sacker. Întâlnirea din cabrioletă, toate şocurile care urmaseră; abia avusese timp să se gândească, să pună o întrebare coerentă. Doyle

scoase cartea de vizită a lui Sacker. Trebuia să aibă o discuție cu omul acela cât timp mai era în toate mințile. Erau mai puțin de două ore de mers cu trenul până la Cambridge. Tim, vizitiul lor, îi spusese că fratele lui Lady Nicholson fusese la universitate acolo; iată o posibilă legătură. În sfârşit, un prilej să fie recunoscător pentru faptul că nu avea succes ca medic; nu existau pacienți aflați într-o stare critică, pentru care absența lui să constituie o nenorocire. Se va îndrepta imediat spre gara din Strada Liverpool.

Punând cartea de vizităînapoi în geantă, ochiul său văzu coperta cărții stricate: *Descifrarea tainei zeiței Isis*. Fusese într-o asemenea stare, încât nici n-o observase. O ridică, ascunzându-i condiția precară de restul lumii din încăpere. Blavatski: un tovarăş potrivit pentru călătoria pe care urma s-o facă. Fotografia ei era încă vizibilă printre straturile zbârcite de...

Isuse Cristoase. Nu, nu se poate. Se uită mai îndeaproape. Da. Femeia pe care o văzuse noaptea trecută cu doamna Petrovici, pe scările clădirii unde locuia. Ea era: Helena Petrovna Blavatski.

Cabrioleta se opri afară. Alergăîn clădire.

– Doamnă Petrovici!

Trecândîn goană pe lângă apartamentul său, Doyle aruncă o privire rapidăînăuntru şi se

convinse că nu se schimbase nimic de noaptea trecută. Sui treptele câte trei odată până la etajul unde locuia doamna Petrovici şi bătu cu putere la uşa ei.

– Sunt Doyle, doamnă Petrovici!

Observă că ieşea fum pe sub uşă.

– Doamnă Petrovici!

Împinse uşa cu umărul, o dată, de două ori, făcu câțiva paşi înapoi şi, luându-şi un avânt puternic, deschise uşa cu o lovitură de picior.

Doamna Petrovici zăcea pe podea, în mijlocul camerei, fără cunoştință. Fumul era din ce în ce mai gros, dar camera nu era cuprinsăîncă de flăcări; draperiile de brocart greu ardeau mocnit, perdelele de dantelă arseseră deja.

Doyle trase draperiile în jos şi lovi cu furie flăcările, astfel încât să poatăajunge la femeia căzută. O atinse şi înțelese imediat că era moartă. Dublându-şi efortul pentru a doborî draperiile, reuşi, în câteva momente agitate, să domolească vâlvătaia. Doyle închise ochii femeii şi se aşeză, încercând să reconstituie faptele, aşa cum se petrecuseră.

Şoricarul lui Petrovici ieşi şovăitor de sub canapea şi adulmecă urechea stăpânei sale.

Doyle studie camera; o sticlă de vin stătea deschisă pe o masă, cu dopul lângă ea, în apropierea unei cutii desfăcute cu pastile de

digitalin şi a câtorva picături de ceară de lumânare. Un păhărel cu picior, din cristal, zăcea pe podea lângă cadavru; pe covor, pleca din dreptul lui o pată roşie. Masa de pe care căzuse lumânarea era între ea şi fereastră. Fereastra era deschisă.

Ea aprinsese lumânarea. Simțise o durere în piept – avea probleme cu inima; atâta lucru ştia şi el. Turnase vin în pahar, deschisese cutia cu pastile. Durerea era din ce în ce mai puternică, îngrijorătoare. Simțind că nu mai avea aer, deschisese fereastra săîntre aerul şi atunci răsturnase lumânarea. Când perdelele luaseră foc, intrase în panică. Inima ei cedase. Căzuse.

Ar fi două obiecții. Mai întâi, se vedea o urmă proaspătă de apă pe masă. Paharul de vin fusese pus jos – ar fi trebuit să cadă spre perdele, împreună cu sfeşnicul. În al doilea rând, existau nişte pastile pe podea, lângă cadavru. Chiar acum micul şoricar înghițea una de pe covor. Poate că scăpase cutiuța şi tocmai le punea la loc atunci când... nu, nu erau pastile în mâna ei.

Examină cutiuța. Scame şi alte resturi erau amestecate cu pilulele. Deci, pastilele au fost vărsate şi apoi adunate...

La auzul unui scâncet şi a unui tuşit, se întoarse tocmai la timp ca să-l vadă pe câinele lui Petrovici căzând, crispându-se şi apoi rămânând nemişcat.

Mort, mai bine zis, îşi spuse Doyle: nu era un câine pe care să-l fi dorit cineva – i se formau baloane de spumă la colțurile gurii. Otrăvit.

Aşadar, cineva o otrăvise pe doamna Petrovici şi, probabil, nu pe furiş. Doyle o ridică uşor; erau pastile şi sub ea. Se vedeau vânătăi slabe pe ambele părți ale maxilarului. Se luptase şi lovise cutiuța, împrăştiind pastilele. Atacatorul ei o forțase săînghită otrava şi, înainte să fugă pe fereastră, se grăbise să pună pastilele la loc. Da, exista o urmă făcută de pantof pe pervazul ferestrei. Sfeşnicul căzuse în timpul luptei sau, poate, fusese răsturnat intenționat de către ucigaş, ca să-şi ascundă fapta. Corpul mai era cald. Asasinul părăsise camera de vreo zece minute.

Încă o crimăîn seama lui. Sărmana doamnă Petrovici. Imposibil de imaginat că femeia ar fi putut stârni o duşmănie care să fi dus la crimă.

Atent să nu atingă pastilele, Doyle închise cutiuța, o puse în geanta lui şi tocmai ajunse la uşă când observă ceva alb ieşind de după o oglindă micuță de perete.

Trase afară o bucată de hârtie și citi:

DOMNULE DOCTOR DOYLE,

Trebuie urgent să vorbim. Am plecat la

Cambridge. Petrovici o să vă spună unde mă găsiți. Nu aveți încredere în nimeni. Nimic nu este ce pare a fi.

H.P.B.

Bilețelul avea data dimineții aceleia. Blavatski era la Cambridge. Ucigaşul o redusese la tăcere pe Petrovici, dar nu văzuse nota. O lăsă pe Petrovici în plata Domnului, nemaiîndoindu-se acum de destinația lui.

În gară, Doyle observă că nu-l urmărea nimeni şi că nimeni nu-l privise când cumpărase biletul sau când se urca în tren. Apoi găsi un loc într-un colț de unde putea privi fără greutate spre uşăşi unde nu putea fi observat de nicio persoană care se urca în vagon.

În vreme ce trenul pornea pufăind de zor, Doyle cercetă amănunțit maldărul de ziare de scandal aruncate lângă el, căutând în zadar vreo mențiune a dispariției lui Lady Nicholson. Aburul locomotivei se pierdea imperceptibil în haina de funingine şi fum care acoperea oraşul dimineața. Cum privea viața străzii trecând uşor prin dreptul ferestrei, invidia lui Doyle față de liniştea simplă a acelor vieți obişnuite se transformăîntr-o agitație nervoasă. Oricât de plină de primejdii i-ar fi fost viața, se afla în misiune şi misiunea însemna un scop, magnetul busolei lui interioare. În ciuda

oboselii, simțurile îi erau foarte bine acordate; dulceața picantă a sandvişului pe care îl cumpărase pentru drum, căldura plăcută a spumei de la berea din sticlă, aroma coaptă a tutunului maur în aer.

O indiancă mătăhăloasă se aşeză pe locul din fața lui Doyle, cu fața ei negricioasă ascunsă de un văl prin care se zăreau doar ochii migdalați şi o pată decorativă, roşie, între ei. O reprezentare exterioară a misticului al treilea ochi, îşi aminti Doyle din vremea preocupărilor sale hinduse, fereastra către suflet şi deschiderea florii de lotus cu mii de petale. Se surprinse privind-o fix, până când foşnetul făcut de ea cu aranjatul pachetelor pe care le avea în brațe îl readuse cu picioarele pe pământ. Îşi scoase pălăria şi îi zâmbi amabil. Reacția femeii era de nepătruns. Castăînaltă, hotărî el, cântărindu-i hainele şi comportamentul. Se întrebă leneş de ce nu călătorea cu clasa întâi, împreună cu familia sau cu o însoțitoare.

Zgomotul şi legănarea şinelor accentuau picoteala de după masă, ca urmare a alcoolului, şi, pe măsură ce trenul părăsea împrejurimile Londrei, Doyle se lăsă furat de somn. Se trezea din când în când, uneori pentru câteva momente, şi îşi amintea vag că o vedea pe tovarăşa sa de pe alt continent, aplecată peste o cărticică, urmărind cu degetele rândurile de pe pagină. Visurile lui erau

furtunoase şi iuţi, un amestec fantastic de fugi, urmăriri, feţe întunecate şi lumini albe.

Când vagonul se opri brusc, cu o zdruncinătură, se trezi de-a binelea, conştient că se lovise undeva. Împreună cu ceilalţi călători din vagon, indianca se uita pe fereastra din stânga lui Doyle.

Erau la ţară. Un drum accidentat înainta de-a lungul şinelor, intersectând o suprafaţă mare de pământ sterp, cultivat cu porumb de iarnă ce nu arăta prea grozav. O uriaşă căruţă de fin se răsturnase în şanţul de lângă drum. Unul dintre cai, mare şi roşcat, încă legat la căruţă, dădea sălbatic din copite, lovind aerul. Celălalt, de un cenuşiu pătat, zăcea pe spate în şanţ, zvârcolindu-se şi nechezând, rănit mortal. Un băietan, căruţaşul echipajului, încerca să se apropie de animalul rănit, dar era ţinut de doi lucrători de la fermă. Uitându-se mai departe Doyle văzu ceea ce fusese, probabil, cauza accidentului.

Era oare o sperietoare de ciori? Nu. Deşi avea, în esenţă, aceeaşi siluetă, aceasta era mai mare, mult mai mare decât obişnuita păpuşă de pe câmp; avea trei metri înălţime. Nu era făcută din paie – era mai bine modelatăşi mai precis conturată. Poate că era din nuiele. Silueta era cocoţată pe ceea ce părea a fi o cruce – acelea erau oare piroane – piroane de cale ferată – care îi

țintuiau brațele de lemn? Da, nu încăpea îndoială, se înălța deasupra rândurilor de porumb prăpădit, chiar la marginea drumului, cu fața spre calea ferată. Era un crucifix. Iar pe capul său nu era o cunună de spini. Acelea erau, negreşit, coarne conice, ascuțite şi răsucite. Mintea lui Doyle se întoarse la animalul pe care îl văzuse gravat pe bolul de sticlă din holul casei din Strada Cheshire, numărul 13. Din câte îşi putea aduce aminte, aceasta era, aproape sigur, aceeaşi imagine.

Pe măsură ce călătorii din vagon îşi dădeau seama de ceea ce reprezenta silueta, se auzea din ce în ce mai mult îndemnul de a se da foc blasfemiei, dar, chiar înainte ca această reacție să capete o formă mai organizată, se auzi fluieratul şi viziunea sălbatică se pierdu pe măsură ce trenul se punea în mişcare. Ultimul lucru pe care îl mai văzu Doyle fu cum unul dintre lucrătorii de la fermă se apropia cu o puşcăîn mână de calul răsturnat, în ciuda protestelor băietanului.

După ce se uită lung la Doyle, indianca îşi coborî privirea de îndată ce ochii lui îi întâlniră pe ai ei şi îşi continuă lectura. Restul călătoriei de două ore trecu fără alt incident.

Iată afişul – cu fotografie, ca să nu existe niciun dubiu – lipit pe un stâlp, chiar la ieşirea din Gara

Cambridge.

ASTĂ-SEARĂ, CONFERINȚĂ. SOCIETATEA TEOSOFICĂ H.P. BLAVATSKI. ORA OPT P.M., LA GUILDHALL, LÂNGĂ PIAȚA. Ştiind cu precizie locul şi ora unde avea s-o întâlnească, având patru ore la dispoziție, Doyle privi spre King's College, unde se aflau birourile profesorului Armond Sacker.

Lumina palidă a după-amiezii începuse să se stingă. Doyle merse pe drumul care îl purta de-a lungul râului Cam şi în jos, spre King's Parade, în vechiul centru al oraşului; îşi ridică fularul pentru a se feri de vântul tăios care sufla pe drumul lat, deschis. Charles Darwin se plimbase în studenție pe străzile astea. Şi Newton, Byron, Milton, Tennyson sau Coleridge. Colegiile îi aminteau de dezamăgirea simțităîn tinerețe, când veniturile modeste ale familiei lui îi impuseseră urmarea Universității din Edinburgh, care era mai puțin pretențioasă din punct de vedere financiar. Efectul dezastruos produs de ajungerea la majorat într-un sistem împărțit în clase sociale stârnea încă valuri de ruşine în inima sa mândră.

Dincolo de izlazul Bisericii Sf. Maria se înălța impunătoarea fațadăîn stil clasic de la King's College. Doyle trecu prin poarta bogat ornamentatăşi constată că grădina din interior era complet goală, iar întunericul se lăsa cu

repeziciune.

Intrând în singura clădire unde se zărea o lumină, auzi un zgomot de încăierare şi o respirație greoaie, şuierătoare, care îl atrase către intrarea într-o bibliotecă lungă. Un funcționar uscățiv muta, aparent fără nicio rațiune, nişte teancuri de cărți din nişte grămezi într-un cărucior uriaş. Fața lui era jalnică, roşie şi zbârcită, în timp ce veşmintele lui negre şi peruca prost aşezată amenințau să-l înghită cu totul.

– Scuzați-mă, mă puteți oare îndruma către domnul profesor Sacker?

Funcționarul gâfâi din nou, nebăgându-l în seamă.

– Profesorul Armond Sacker. Antichitatea, spuse Doyle, ridicând considerabil vocea. Mai ales egipteană. Şi ceva greacă...

– Doamne, omule!

Funcționarul îl zări cu coada ochiului şi se ascunse după cărut, strângându-şi mâinile la piept de frică.

– Îmi pare foarte rău. N-am vrut să vă sperii...

– Este clopoțel! Țipă funcționarul. Trebuie să suni din clopoțel.

Încercă să-şi regăsească poziția, sprijinindu-se de cărut, dar puțina lui greutate fu de-ajuns ca să facă roțile să se mişte puțin în spate. Drept urmare, om şi cărucior începură să se îndepărteze

încet de Doyle, mergând înapoi, pe coridorul lung al bibliotecii.

– Mă iertați, dar nu am văzut clopoțelul, spuse Doyle.

– Asta vă strică pe voi, tinerii de azi! Când eram studenți, aveam respect față de autorități!

Numai frica de pedeapsa corporală ar face asta dintr-un om, fu Doyle tentat să răspundă. Înghiontind slab căruțul, funcționarul continuă să dea înapoi, nefiind în stare să-şi recapete controlul, în timp ce Doyle continua să păşeascăîn spatele lui, păstrând aceeaşi distanță.

– Poate că ar fi mai bine dacă ați pune clopoțelul într-un loc mai vizibil, comentă Doyle cu o voce plăcută.

– Deşteaptă observație, scuipă funcționarul vorbele cu răutate. Când o săînceapăşcoala, o să te duc la comisia de disciplină, să te examineze.

– Aici greşiți; vedeți, eu nu sunt student.

– Aşa deci, recunoşti că nu ai ce să cauți aici!

Funcționarul ridică un deget lung şi osos în semn de fals triumf. Din felul cum îşi mijea ochii, Doyle înțelese că nesuferitul omuleț era pe cât de surd, pe atât de orb. Şi, dacă nu greşea prea mult, acest şoarece de bibliotecă era el însuşi un supraveghetor al disciplinei scos la pensie; la vremea lui, Doyle suferise mult din cauza zelului sadic cu care cei din această teapăîşi făcuseră

datoria.

– Caut biroul profesorului Armond Sacker, spuse Doyle, scoțând cartea de vizită a lui Sacker – până acum merseseră douăzeci de metri pe hol şi Doyle nu simțea niciun fel de impuls să-l ajute pe mizantropul greoi să se ridice pe picioare – păstrându-se la o distanță la care să nu-l poată atinge cu mâna – şi pot să vă asigur, domnule, că treaba mea cu dânsul este foarte legitimă.

– Ce fel de „treabă”?

– Treabă pe care nu sunt dispus să o discut cu dumneavoastră, domnule. Treabă de o extremă urgență. Şi aş putea spune că, dacă nu sunteți dispus să mă ajutați imediat, asta îmi va crea într-adevăr o dispoziție foarte sumbră, spuse Doyle, îndreptându-şi bastonul către om şi zâmbind cu subînțeles.

– Trimestrul s-a terminat. Nu-i aici, răspunse funcționarul, teama şi epuizarea făcându-i mai cooperant.

– Ei, începem să ne înțelegem. Deci, există un profesor Armond Sacker.

– Tu eşti cel care vrea să-l vadă!

– Şi, o dată ce am stabilit că bunul profesor trăieşte printre noi, ne-am putea îndrepta atenția asupra locului unde ar putea fi profesorul…

– Asta sunt sigur că nu ştiu…

– Luați foarte bine aminte, vă rog, la cuvintele pe

care le-am folosit, domnule: „ar putea fi” nu „este”, am folosit ipoteticul domnule, ca în ipoteza: Unde „ar putea fi el?”

Căruciorul se izbi cu zgomot de peretele de la capătul coridorului. Funcționarul alunecăîn jos, pe podea, cu picioarele îndoite, spatele sprijinit de cărucior şi cu fața lui zbârcităşi roz, ca a unui porc bine spălat. Arătăîn sus şi spre dreapta, spre o uşă apropiată.

– Aha, spuse Doyle. Biroul profesorului?

Funcționarul dădu din cap afirmativ.

– Mi-ați fost de foarte mare ajutor. Dacă se va întâmpla ca în timpul vizitei mele să stau de vorbă cu superiorii dumneavoastră, n-am să uit să menționez ajutorul pe care mi l-ați oferit cu generozitate şi la timp.

– Cu plăcere, domnule. Cu mare plăcere.

Zâmbetul dulceag al funcționarului dădu la iveală o proteză dentară prost executată.

Doyle îşi ridică pălăria şi intră pe uşa lui Sacker, închizând-o în urma lui. Camera era înaltă, pătratăşi acoperită cu rafturi din lemn de culoare închisă, servite de o scară care se odihnea lângă un perete. Biroul din centru era acoperit cu mormane de cărți deschise la întâmplare, hărți, busole, compasuri şi alte instrumente cartografice.

Firişoarele de tutun arzând mocnit într-o

scrumieră răspândeau un fum uşor. Pipa din spumă de mare, lucrată cu grijă, mai păstra căldura atingerii – ocupantul biroului părăsise camera cu cel mult cinci minute în urmă; o plecare grăbită oare de auzul vocii lui Doyle pe hol? Acest Sacker, hotărât lucru, era un tip ciudat, dar l-ar evita el intenţionat pe Doyle după tot ce li s-a întâmplat amândurora? Şi, dacă aşa este, pentru care motiv serios?

Uitându-se pe birou, Doyle observă două texte literare despre Grecia, un volum de Euripide, o monografie despre Sapho şi un exemplar vechi din *Iliada.* Hărţi ale coastei centrale a Turciei, punctate şi liniate cu tot felul de calcule. Doyle se aventură să lanseze ipoteza că obiectul acestei cercetări era căutarea legendarei cetăţi Troia.

În cuierul de lângă uşa din fundul camerei erau agăţate un pardesiu şi o pălărie. Un baston era rezemat de perete; puţin cam scurt pentru lunganul de Sacker, îşi zise Doyle. Deschise uşa din fundul camerei, care dădea într-o mică anticameră – unde, fărăîndoială, asudau studenţii în timpul lucrărilor practice – şi apoi intră pe o altă uşă, care ducea într-un hol imens.

În vârful celor doi pilaştri care susţineau în centru o scară mare, în spirală, erau cocoţaţi, ca nişte santinele de pază, câteva animale înaripate, care se uitau ameninţător unul la altul; unul era

un grifon cu dinți şi gheare lungi, celălalt un bazilisc în formă de reptilă, scârbos şi cu pene în formă de solzi. Lumina zilei, care pătrundea prin firidele ferestrelor, împrăştia o strălucire mohorâtă, fantomatică, pe pereții şi podelele de marmură. Mai erau câteva minute până la totala lăsare a întunericului şi, pentru a mai economisi câte un penny în timpul vacanței, nici măcar una din lămpile cu gaz nu era aprinsă. Doyle ascultă, dar nu auzi niciun zgomot de paşi.

– Domnule profesor Sacker! ... Domnule profesor Sacker!

Niciun răspuns. Îl străbătu un fior rece. Se întoarse. Garguiele priveau în jos, spre el, de la înălțimea stâlpilor scării. Doyle începu să caute un closet – statuile alea fuseseră oare cu fața spre el când intrase? În minte îi persista imaginea lor, privindu-se una pe alta – poate că Sacker plecase să-şi satisfacă nevoile naturale.

Descoperi că toate uşile de pe hol erau încuiate. Dădu mai multe colțuri, după cum şerpuia coridorul, până când îşi dădu seama că nu mai putea să vadă la un pas, căci nu mai ştia exact unde se afla. Aerul i se păru la fel de rece şi de greu pe cât era de mare întunericul. Îşi şterse mâinile de sudoare. Nu i se întâmpla des să cadă pradă fricii de întuneric, dar, după ultimele două zile, toate prezumțiile de acest gen fuseseră

abandonate. Încercând să meargă pe urma paşilor săi – fuseseră lumini aprinse în biroul lui Sacker, un loc ce acum i se părea a fi raiul cald şi sigur? – Ținea o mână pe marmura rece a peretelui şi păşea cu atenție.

O intersecție. *Aici am luat-o la dreapta sau la stânga?* Nu putea da un răspuns sigur. Spre dreapta.

Teama de întuneric este o rămăşiță a instinctului primitiv, îşi aminti el: strămoşii noştri îndepărtați şi-au petrecut cea mai mare parte a vieții bâjbâind orbeşte prin întuneric – şi, deoarece la fiecare cotiturăîi puteau pândi uriaşe animale de pradă, carnivore, aceasta părea o reacție foarte normală – dar asta nu însemna sub nicio formă că asemenea pericole încă existau în societatea modernă... Ce era asta?

Doyle se opri. Un sunet, la o oarecare distanță. Ce era? Stai calm. Poate era un ajutor, o prezență prietenoasă sau neutră. Chiar Sacker însuşi. *Poate că o să-l auzim din nou. Poate că ar fi o idee bună să nu ne mişcăm din locul ăsta până nu îl auzim iar. O eroare în ceea ce priveşte prudența şi asta nu numai pentru că ne-am aruncat într-un întuneric total, într-un labirint prea încâlcit, unde suntem urmăriți de ființe nemiloase şi de nedescris, care vin din nu ştim care membrană eterică...*

Stai... se aude din nou.

Încearcă să identifici. Nu este un pas, nu? Nu. Nici cel mai mic zgomot de toc, niciun târşâit, alunecare sau lovitură pe marmură.

Hai, Doyle, ştii foarte bine ce ai auzit.

Aripi. O bătaie de aripi. Grea, cartilaginoasă.

Ei, bine, poate că o rândunică sau o turturică a intrat pe fereastrăşi s-a pierdut pe holuri – hai să fim cinstiți, da? La sfârşitul lui decembrie, chiar dacă mai erau păsări prin împrejurimi, acesta nu era zgomotul produs de nişte aripi mici sau de mărime medie şi, dacă undeva în lume exista o pasăre care ar putea produce sunetul acesta, care ar putea disloca un volum aşa de mare de aer...

Vine din partea asta. Primele două bătăi din aripi au venit din poziție de repaos, desfăcându-se şi ridicându-se, de parcă... Doyle, vino-ți în fire, omule: bagă-ți în cap ideea că acele garguie din piatră, de pe scări, pot zbura şi în două minute o să te trezeşti legat de pat, la Bedlam[4]*.*

Pe de altă parte, ceva foarte mare se mişcă prin aer şi vine tot mai aproape, aşa că, din simplă precauție, hai să ne mişcăm. Nu alerga, Doyle, ține bastonul în față, aşa – în linişte, te rog – găseşte o uşă, bun băiat, orice uşă e bună – am găsit una: e încuiată. La naiba. Treci la următoarea.

---

[4]Osipiciu londonez (n. trad).

Scotoceşte după cunoştinţe despre păsări – văd bine în întuneric? Depinde de pasăre, nu-i aşa? Cum este mirosul lor? Au aşa ceva? Trebuie să aibă: vieţile lor nu sunt altceva decât o permanentă căutare a hranei. Nemaipomenit de liniştitor. Ce ştim noi despre obiceiurile alimentare ale garguielor?

Nu se poate, se pare că aripile înaintează şi în acelaşi timp dau înapoi Poate că sunt două perechi; câte una de fiecare parte a scării, ceea ce fac în total... destul!

O uşă, Doyle şi, te rog grăbeşte-te, pentru că o pereche de aripi tocmai a dat colţul pe lângă care abia am trecut şi noi, ceea ce înseamnă că este la o distanţă de cincisprezece metri în spatele nostru şi se apropie repede...

Gata: pune mâna pe clanţă, suceşte-o, împinge, intră şi închide uşa după tine. Poţi să încui uşa? Nu are zăvor. Poţi să-ţi aminteşti ceva în legătură cu posibilitatea ca o pasăre să apese pe clanţă? Fii serios. Există vreo fereastră la uşa asta? Stejar masiv. Binecuvântată să fie bătrâna uşă masivă, Dumnezeu să-l aibă în pază pe meşterul englez...

Ai auzit asta, nu-i aşa? Ceva greu, care se aşază, un râcâit uşor pe podeaua de marmură. Ce se potriveşte cu aripile? Ghearele. Şi dacă nişte gheare s-ar mişca vertical pe uşa aceasta din stejar masiv, fără îndoială că ar produce ceva

foarte asemănător cu sunetul pe care îl auzim acum.

E timpul să vedem în cefei de cameră suntem şi, mai important, ce alte ieşiri ne oferă ea. Bagă mâna în buzunar, găseşte chibriturile, pleacă de lângă uşăşi aprinde un... Doamne, Dumnezeule!

Doyle scăpă chibritul şi se dădu înapoi, ca să se ferească de o lovitură care nu mai veni. Acest lucru îl surprinse pentru că ceea ce văzuse năpustindu-se spre el, dintr-un unghi impresionant, în fracțiunea de secundă cât ținuse chibritul aprins, era fața unui vârcolac, în mod hidos jupuit de piele, cu nişte dinți galbeni, dezgoliți într-un rânjet războinic. Aşteptă. Cu siguranță că ar simți răsuflarea lui scârboasă pe față. Cu mâinile tremurânde, mai aprinse un chibrit.

O mumie. Pe verticală, în sarcofagul ei. Lângă ea, expusă, o reprezentare a lui Ra. Mişcând chibritul ca să lumineze cât mai mult spațiul din jurul său, Doyle îşi dădu seama că dăduse buzna într-o sală cu obiecte egiptene. Amfore, bijuterii, pisici conservate, pumnale cu încrustații de aur, tăblițe cu hieroglife. Egiptul şi rămăşițele sale erau foarte la modăîn zilele astea şi nicio călătorie în jurul lumii nu era completă fără o excursie la piramide, la...

Bum! Bătaie în uşă. *Bum!* Balamalele gemeau de

durere. Din cauza exclamației de uimire pe care o scosese, oricine ar fi fost acolo, ştia că el era înăuntru...

Chibritul îi ardea degetul. Îi dădu drumul şi aprinse altul, căutând o – te rog, Doamne – da, uite acolo, o fereastră. Se duse spre ea cât de repede îi permitea chibritul aprins, găsi zăvorul, se debarasă de chibrit, apucă zăvorul, îl răsuci – bătaia din uşă era din ce în ce mai insistentă, greutatea masivă lăsându-se pe lemnul care începuse să cedeze – şi geamul se deschise. Doyle se uităîn jos, neputând să-şi dea seama de distanță, dar nu avu timp de ezitări; îşi azvârli geanta şi bastonul şi le urmăşi el, reducând şocul căderii cu ajutorul genunchilor; ghemuindu-se şi rostogolindu-se, îşi adună geanta şi bastonul şi se depărtăîn fugă de mormântul de antichități.

Se opri să-şi tragă sufletul sub arcada boltită a Bisericii Sf. Maria. Aşteptă zece minute în umbră, ca îngrozitorul fâlfâit de aripi să apară din beznă sau ca o umbră rea şi răzbunătoare să atingă stelele şi să se repeadă spre el din înalturi. Pe măsură ce îşi recăpăta suflul normal, transpirația care îi udase cămaşa se răci, lăsându-l înghețat şi cu frisoane. În naos luminile ardeau ca o invitație. Se duse înăuntru.

Oare din ce scăpase? În lumina caldă, familiară,

a bisericii întrebarea nu-i dădea pace; oare imaginaţia lui transformase nişte circumstanţe perfect obişnuite – să zicem, un paznic de noapte excesiv de zelos, ai cărui pantaloni de velur produceau acel fâşâit continuu – într-o nemăsurată teroare autoalimentată? Studiase modul cum tensiunea luptei putea provoca, la soldaţi, tot felul de halucinaţii. Nu lucra el acum sub o tensiune şi mai perfidă, datorită faptului că nu-şi cunoştea duşmanii care, după cum sugerase Sacker, puteau fi orice necunoscuţi de pe stradă? Poate că asta era metoda lor preferată de atac, să-şi înnebunească victimele cu ajutorul unei ameninţări constante, imateriale, mai mult simţită decât văzută. Arată-i unui om o ţintăîn care să poată lovi şi îi dai un punct de sprijin. Atacă-l cu sunete inexplicabile în timpul nopţii, cu himere, sperietori sinistre la marginea şinelor de tren, incită-i coşmarele şi numai caracterul acesta nedesluşit l-ar putea trimite învârtindu-se în starea de nebunie.

Stând într-una din nişele transeptului, Doyle simţea un impuls să aprindă o lumânare în semn de apel către o înaltă forţă a binelui care să-l îndrume şi să-l ajute. DUMNEZEU ESTE LUMINA ŞI ÎN EL NU ESTE DELOC ÎNTUNERIC, spunea inscripţia.

În mână, ţinea o lumânare de spermanţet

aprinsă; aproape că se arsese în timp ce o aprindea. *Curios. Stau drept în punctul de sprijin al eternei dialectici a omului, între credinţăşi frică; suntem fiinţe ale luminii, zei care aşteaptă să se nască sau doar pioni într-o luptă ce se dăîntre forţe mai mari, pentru a obţine controlul asupra unei lumi care se află dincolo de tărâmurile lor nevăzute, separate?* Incapabil să accepte o parte sau alta din conflict, Doyle stinse flacăra fără să aprindă o lumânare.

Avea de ales între a se duce să vadă dacă Sacker se întorsese în biroul său, o opţiune care prezenta foarte puţină atracţie pentru el, şi a mânca şi a bea ceva, ceea ce i se părea o alternativă mai bună; hrănindu-ţi trupul, îţi linişteşti spiritul. Apoi avea să facă o vizită singurei persoane care îl putea scoate din mocirla asta metafizicăşi care era H.P.B.

Capitolul 7

H.P.B.

Două ore mai târziu, cu stomacul plin, Doyle stătea în rândurile unei modeste adunări de transcedentali care se ținea la Grange Hall, ascultând-o pe H.P. Blavatski cum perora din mijlocul scenei. Fără pupitru, fără note, ea vorbea liber şi chiar dacă, privite retrospectiv, esența conținutului şi continuitatea discursului se dovedeau a fi evazive, efectul era, fărăîndoială, hipnotic.

– ... nu a existat niciodată un conducător religios, oricât de mare sau de important, care să„inventeze" o nouă religie. Forme noi, interpretări noi, da, ne-au oferit aşa ceva, dar adevărurile pe care s-au bazat aceste revelații sunt mai vechi decât omenirea. Aceşti profeți, după cum recunosc ei înşişi, nu au fost niciodată inițiatori. Cuvântul pe care l-au preferat ei a fost „transmițător". Niciunul din ei, de la Confucius la Zoroastru, de la Iisus la Mahomed, nu a spus: „Aceste lucruri eu le-am creat". Invariabil, ei au spus: „Aceste lucruri eu le-am primit şi le transmit mai departe". Şi la fel se întâmplăşi azi.

Pe măsură ce patosul ei creştea, ochii îi scânteiau

ca safirele. Silueta rotofeie şi măruntă a lui Blavatski căpăta calități proteice, în timp ce engleza ei greoaie, stricatăşi empirică la început, curgea într-un şuvoi cristalin, impecabil din punct de vedere gramatical.

– Există astăzi în lume o înțelepciune sacră, care face ca meschinele noastre noțiuni de istorie să pară neglijabile; mă refer la cărțile de origine antică, la depozitele uriaşe de astfel de cărți, ascunse timp de secole de ochiul Occidentului; numai budiştii nordici din Tibet dețin 325 de volume, de cincizeci până la şaizeci de ori mai multe informații decât cele conținute în așa-numita Biblie, care povestesc două sute de mii de ani de istorie umană. Dați-mi voie să repet acest lucru: două sute de mii de ani de istorie umană scrisă. „Dar astea sunt precreştine! Ce afirmație! Probabil că este nebună! Trebuie să fie făcută să tacă!” Parcă-l aud pe venerabilul arhiepiscop de Canterbury strigând.

Îşi duse mâna pâlnie la ureche, obținând un efect comic ce nu scăpă auditoriului. Doyle se uită prin încăpere şi observă că indianca aceea care călătorise cu el în tren stătea cu un rând mai în față, zâmbindu-i lui H.P.B. Şi dând aprobator din cap.

– Care au fost cele mai devastatoare acțiuni pe

care le-au întreprins creştinii împotriva predecesorilor lor? Cum şi-au început ei fanatica şi sistematica distrugere a vechii cunoaşteri? Îmi puteți răspunde? Calendarul gregorian. Atât de simplu: Anul Unu. Timpul *începe* cu naşterea profetului nazaritean – o, au mai fost câteva evenimente de importanță minorăînainte de asta, dar, vedeți, anii merg în sens invers, de la Momentul Suprem înspre vidul lipsei de importanță. Noi, oamenii Bisericii Adevărate, vom decide când începe timpul. Şi astfel, cu o singură lovitură, vom aduce dovada supremă că arma scrisului *este* mai puternică decât sabia. Ați observat cât de dăunătoare, de banalizantă, este această hotărâre pentru întreaga istorie care i-a precedat? Cum acest singur act, născut nu din tradiționala evlavie creştină, ci din frica de adevărurile nedorite – adicăde adevăruri ce contravin celor mai mari interese ale acelora care erau la putere atunci – rupe progresul omenirii de cele mai puternice resurse spirituale pe care le are sau pe care le va avea vreodată la dispoziție?

Îndrăzneață perorație într-o țară creştină. Doyle nu putea să nu admire verva şi evidenta înțelepciune a femeii. Aceasta nu era o mistică aiurităşi cu capul în nori.

– Trebuie, însă, să le recunoaşteți meritul. Este vorba despre primii creştini. Au fost tenace. Şi-au

făcut treaba bine. Au scotocit toată lumea după aceste vechi doctrine și le-au ras aproape complet în Occident. Biblioteca din Alexandria, ultima mare arhivă al cărei conținut aparținea lumilor pre şi post creştine, a ars până la temelii. Credeți că acest act intenționat, de vandalism spiritual, a fost un accident? Iată de ce călătoriile noastre, munca noastră de teozofi, trebuie să ne ducăîntotdeauna spre Est. Acolo se află cunoaşterea. De acolo s-a răspândit ea întotdeauna mai departe. Din fericire, adepții Estului au sănătosul simț istoric de a-şi ascunde sursele de aceşti prădători occidentali, cruciați sfinți, absorbiți de propriul lor destin mărginit, care au uitat de adevărata preocupare a omului:
Evoluția spirituală a umanității. Şi astfel, văîntrebați de ce a rămas această cunoaştere a Ştiinței Secrete ascunsă pentru cei din Occident? Nu ar fi în interesul acestor aşa-zişi luminați să-şi împărtăşească secretele civilizațiilor următoare? Dați-mi voie să văîntreb: ați da o lumânare unui copil care se aflăîntr-o cameră plină cu praf de puşcă? Aceste adevăruri au fost transmise de către conducătorii spirituali, din generație în generație, de la începutul timpului. Ele au rămas secrete deoarece conțin cheile spre înțelegerea misterelor esențiale ale vieții. Pentru că ele

înseamnă putere! Şi vai de noi toţi, dacă ele vor cădea vreodatăîn mâinile cui nu trebuie!

Pentru prima oară, ochii ei se opriră asupra lui Doyle, apoi se mutară mai departe.

– Deci, acesta este teritoriul nostru; chiar când muncim ca să aducem aceste adevăruri, în forma lor redusă, acceptabilă, în faţa opiniei publice, nu trebuie să ne minţim pe noi înşine că eforturile noastre vor fi recunoscute în timpul vieţii. Ba dimpotrivă, trebuie să ne aşteptăm să fim respinşi, atacaţi, ridiculizaţi. Niciun învăţat sau om de ştiinţă nu va putea să privească eforturile noastre cu o oarecare seriozitate. Datoria noastră este pur şi simplu să deschidem uşa, fie şi doar atâtica. (Blavatski ridică două degete, ţinându-le uşor depărtate.) Fiecare generaţie de exploratori care va veni după noi va avea menirea să deschidă această uşă ceva mai mult.

Acum, atenţia ei păru să se îndrepte direct asupra lui Doyle. El simţi forţa ochilor ei când îi susţinu cu blândeţe privirea.

– Cum trebuie să facem asta? Vă veţi întreba. Imaginaţi-vă că sunteţi turist şi călătoriţi într-o tară care vă este foarte bine cunoscută, o ţarăîn care v-aţi petrecut întreaga existenţă. Sunteţi familiarizat îndeaproape cu drumurile, apele, oraşele, oamenii şi obiceiurile ei. Ea reprezintă suma a tot ceea ce ştiţi şi deci, normal,

presupuneți că reprezintă suma a tot ce există. Imaginați-vă apoi căîn călătoriile dumneavoastră ați ajuns pe neaşteptate la granița unui alt teritoriu. Un teritoriu care nu apare nicăieri în impresionanta dumneavoastră colecție de hărți. Țara aceasta este împrejmuităîn toate părțile de lanțuri de munți insurmontabili, aşa că nu puteți să priviți, unde sunteți, dincolo de acest pământ ciudat. Dar sunteți hotărât să mergeți acolo. Sunteți entuziasmat. Aveți curaj. Aveți, ca să spunem aşa, o anume credință. Ce trebuie să faceți?

Să urcăm munții, îşi zise Doyle. Blavatski dădu din cap.

– Şi rețineți, spuse ea, când drumul pare impracticabil, când planurile dumneavoastră s-au dus de râpă, când chiar moartea pare iminentă, nu veți avea altceva de făcut decât să dărâmați muntele. Aşa, şi numai aşa, veți intra în Țara cea Nouă.

Cu această dilemă, prezentarea ei ajunse la sfârşit. Aplauzele fură scurte şi politicoase. Blavatski se înclină puțin, cu un zâmbet uşor ironic pe buze, care lui Doyle i se păru că spune „Nu mă aplaudați, pentru că acestea nu sunt cu adevărat vorbele mele, dar recunosc natura divinăşi comicul condiției noastre paradoxale comune, spiritualăşi fizică, şi vă laud pentru că o

recunoaşteți."

Majoritatea persoanelor ieşiră, satisfăcute de seara asta; unele dintre acestea se eliberau cu îngâmfare de tot, altele se felicitau în legătură cu propriul lor orizont larg, câteva plecau stimulate în gândire şi dispuse să-şi dedice cercetării propriului lor suflet o bună parte din seară, iar una sau două persoane se vor ocupa de activitatea asta chiar şi în ziua următoare, înainte ca rutina săînăbuşe agitația, risipind-o în curgerea neobosită a zilelor.

Ştiind că trebuia să stea de vorbă cu femeia, Doyle se foi la marginea cercului de acoliți care se strânserăîn jurul ei, dornici să capete o experiență mai directă a adevărurilor pe care le vindea. Un asistent – Doyle presupuse că era asistent după aspectul lui de funcționar – un bărbat abia trecut de 20 de ani, aranja în apropiere o masă cu volumele scrise de H.P.B., oferind cărțile deja cunoscute lui Doyle la un preț extrem de rezonabil.

Întrebările pe care le primea erau simple, previzibile, şi ea răspundea cu o vioiciune şi o concizie care frizau impolitețea. În mod limpede, nu era una dintre acele persoane carismatice pe care Doyle le întâlnise ocazional şi al căror obiectiv exprimat era acela de a inspira dependența emoționalăşi, inevitabil, financiară a

credincioşilor lor. Ei îi displăcea poziția de persoană supusă curiozității publice şi era exagerat de dezinteresată de aspectele strălucitoare şi de autoproslăvire a dinamicii profesor-student. Acesta este darul ei, îşi zise Doyle. Incită. Nu era treaba ei ce făcea apoi individul cu informațiile primite. Sensibilă, pragmaticăşi deloc atrăgătoare.

– Ce puteți spune despre diferitele religii?

– Nimic. Nu există nicio religie mai presus de adevăr...

– De ce credeți că practicanților mai în vârstă ai celorlalte religii le este teamă de ce spuneți dumneavoastră?

– Din bigotism şi materialism.

– Spuneți că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu?

– Nu. Cu toții suntem fiii şi fiicele lui Dumnezeu.

– Dar spuneți că nu era de origine divină?

– Dimpotrivă. Următoarea întrebare.

– Ce părere aveți despre francmasoni?

– Când cineva întreabă ceva despre francmasoni, trebuie să spun noapte bună. Citiți cărțile mele şi, pe cât vă stăîn putință, rămâneți treji. Mulțumesc.

Acestea fiind zise, se retrase printr-o uşă dintr-o parte a scenei şi restul publicului se împrăştie. O femeie scundă, îmbrăcată elegant, cu monoclu şi cu baston, apăru lângă Doyle.

– Domnul doctor Doyle?

– Da.
– Mă numesc Dion Fortune. H.P.B. Ar dori să vă vorbească. Vreți să veniți pe aici, vă rog?
Doyle dădu din cap şi o urmă. Numele femeii îi era familiar; era membru fondator al filialei londoneze a Societății Teozofice şi autoare de un oarecare renume în lumea ezoterică. Doyle observă că indianca zăbovea la masa cu cărți, în timp ce Fortune îl conducea pe uşă afară.

Strânsoarea mâinii ei era fermăşi rece. Îl privi direct în ochi, cu interes şi căldură.
– Sunt foarte încântată să vă cunosc, domnule doctor Doyle.
Făcând prezentările, Dion Fortune se aşeză pe un scaun, lângă uşă. Se aflau într-o cabină aglomerată, aproape de un cazan cu aburi care bubuia încontinuu. Deschisă pe o masă era o geantă de voiaj uzată, încăpătoare – singurul bagaj al lui H.P.B.; efectele şi materialele ei erau la fel de practice şi de lipsite de ostentație ca şi garderoba ei.
Doyle reveni după salut, ştiind că s-ar simți prost dacă nu i-ar comunica imediat evenimentele din Londra.
– Petrovici a murit, spuse el.
Trăsăturile ei se înăspriră. Îi ceru imediat informații detaliate, concrete. El îi povesti totul cu

exactitate, îi spuse concluziile lui şi, la sfârşit, scoase din geantă cutiuța cu pastile. Blavatski le examină, le mirosi şi dădu din cap.

– Vreți să beți ceva cu mine? Întrebă ea. Vă recomand ceva tare.

Trase o sticlă din geanta ei. Fortune aduse nişte pahare.

– Votcă, spuse ea, oferindu-i primul pahar.

– Credeam căînvățătura spirituală este împotriva consumului de băuturi tari, spuse Doyle vesel.

– Majoritatea învățăturilor spirituale este apă de ploaie. Încă trebuie să ne mişcăm prin lume ascunşi sub personalitatea cu care ne-am născut. Eu sunt o țărancă din Rusia şi votca are asupra mea efectul cel mai plăcut. *Na zdorovia.*

Dădu băutura pe gât şi-şi mai turnă un pahar. Doyle sorbi. Fortune nu bău. Blavatski se lăsăîntr-un fotoliu, îşi aruncă un picior peste unul din brațele acestuia şi îşi aprinse o țigară.

– Mai aveți multe să-mi spuneți, nu?

Doyle dădu din cap. Îi era recunoscător pentru votcă, deoarece ea părea să-i uşureze povestirea. Ea îl opri o singură dată, pentru a-i cere o descriere mai amănunțită a rănilor şi a modului cum erau aranjate organele prostituatei asasinate.

– Vreți să fiți amabil să le schițați pentru mine, cât de bine vă ajută memoria?

Fortune îi înmâna un creion şi hârtie şi Doyle se conformă, dându-i apoi rezultatul lui Blavatski. Ea studie desenul, gemu o dată, după care împături hârtia şi îi dădu drumul în geantă.

– Vă rog să continuați, spuse ea.

Îi prezentă călătoria spre Cambridge, apropiata sa întâlnire cu Dumnezeu-ştie-ce în sala de istorie anticăşi pe urmăîi arătă cartea deteriorată, luată din apartamentul său.

– Ce ar fi putut provoca un astfel de efect? Întrebă el.

– O explozie ectoplasmică. O entitate care pătrunde prin ceva venind din cealaltă parte. Asta mă chemase Petrovici să văd. Foarte rău. Desigur, atunci am crezut că o urmăreau pe Petrovici – poate chiar o făceau, indirect.

Fiți mulțumit că nu ați fost acasă atunci. Continuați, domnule doctor.

În mintea lui Doyle se învârteau gândurile de-a valma.

– Doamnă Blavatski, ce îmi puteți spune despre Frăția Neagră?

Întrebarea provocă un schimb de priviri furişe între H.P.B. Şi Fortune, pe care Doyle nu le putu înțelege.

– Ființe rele. Materialişti. Duşmani ai spiritului sfânt. Ar trebui să citeşti ce am scris despre acest subiect.

– Am citit cărțile dumneavoastră cu acest subiect, doamnă. „Chiar foarte atent”, completăîn gând Doyle. Doresc săştiu dacă dumneavoastră credeți că aceste ființe sunt reale.
Ea ciocăni în masă.
– Este masa reală? Este sticla reală?
– Se pare că sunt, da.
– Atunci v-ați primit răspunsul.
– Dar aceste ființe sunt oameni – adică, au formă umană sau doar plutesc fără a putea fi percepuți, de colo-colo, prin aer?
– Ele sunt spirite care doresc să ia o formă umană. Se învârtesc înfometate în jurul acesteia, căutând o intrare.
– Şi în acest sens, aşa cum scrieți, au nevoie de ajutorul celor vii.
– Da, de ajutor şi sacrificiu. Ele trebuie să fie invitate în acest plan prin intermediul unor ritualuri şi aşa mai departe, spuse ea cu un oarecare dezinteres. Descrieți-mi-l, dacă sunteți amabil, pe acest profesor Armond Sacker.
– Înalt, ager. În jur de treizeci şi cinci de ani. Nas mare, frunte lată, inteligentă, ochi de culoare deschisă. Degete lungi. Atletic.
Între gazdele sale avu loc un nou schimb de priviri.
– S-a întâmplat ceva?
– Se întâmplă să iau masa cu profesorul Sacker

chiar în seara asta, răspunse ea.

– Atunci, îl cunoaşteţi, replică Doyle cu emoţie.

– De mulţi ani.

– Îl cunoaşteţi bine.

– Într-adevăr, foarte bine. Chiar acum se aud paşii lui în faţa uşii de la intrare.

Într-adevăr, se auzeau paşi la uşă, produşi de două perechi de picioare, şi urmă o bătaie uşoară. Fortune deschise uşa, dându-l la iveală pe tânărul vânzător de cărţi.

– Profesorul Sacker a venit să vă vadă, doamnă, spuse el.

– Pofteşte-l înăuntru, răspunse ea.

Doyle se ridicăîn picioare. Funcţionarul se dădu la o parte din uşăşi profesorul Sacker intră. H.P.B. Îl întâmpină cu căldură, sărutându-l pe ambii obraji.

– Ce bine îmi pare că vă văd, spuse ea.

– Şi mie că te văd, draga mea, şi mie, răspunse Sacker cu voce tare.

Fortune îl salută cu familiaritate pe Sacker, după care i-l prezentă lui Doyle, şi acesta scutură mâna beteagă a bărbatului gârbovit, scund, cu părul alb, în vârstă de optzeci şi doi de ani, care stătea în faţa lui.

– Mă scuzaţi, care este numele dumneavoastră? Întrebă Sacker.

– Doyle.

– Boyle? Aproape că strigă el.
– Doyle, domnule. Arthur Doyle.
– Grozav. Atunci, luați cina împreună cu noi, Oyle?
– Cinstit să fiu, nu ştiu – nu ştiu, domnule!
– Domnule profesor, vă rog să mergeți înainte la restaurant, cu doamna Fortune. Am să vin şi eu într-o clipă, spuse Blavatski, făcându-se înțeleasă de bătrân fără să ridice vocea.
Îi făcu un semn lui Fortune care, încet, îl scoase pe Sacker afară din cameră.
Blavatski se întoarse spre Doyle, văzând şocul de pe figura lui.
– Ascultați cu atenție, domnule doctor, spuse ea. Eu plec mâine dimineață devreme la Liverpool şi de acolo, peste două zile, plec în America. Trebuie săîncercați sățineți minte tot ce vă spun eu, ceea ce, după cum mi-ați demonstrat, nu va fi foarte greu.
– Am săîncerc. Pot să văîntreb…
Ridică o mână, în semn că trebuia să tacă.
– Vă rog să nu puneți întrebări. Ele nu vor face altceva decât să mă enerveze. Există o mare perseverențăîn dumneavoastrăşi nu pun la îndoială nimic din ce mi-ați spus, dar asta este o perioadă foarte periculoasă pentru mulți inițiați, din multe locuri, şi prezența mea este aşteptatăîn alte părți. Nu mă aştept săînțelegeți ce vreau să

zic. Vă rog să acceptați ideea că ceea ce am să vă spun va fi de un oarecare folos, ca să puteți merge mai departe.
– Dacă n-am de ales.
– Bun. Optimismul este bun. Bunul-simț este bun – urmă ea, stingându-şi țigara. Aşa cum misticii sunt considerați oculți, tot aşa şi indivizii cunoscuți ca vrăjitori sunt considerați ca aparținând magiei. Magia este Calea Stângă spre Cunoaştere; este calea cea mai scurtă spre Iluminarea pe care o căutăm cu toții. Are un preț mai mare. Mie mi se pare că ce v-a spus omul care s-a prezentat drept profesorul Sacker a fost corect în multe privințe: *Ați fost* transformat într-o țintă de către un grup care merge pe Calea Stângă.
– Cine sunt ei?
– Asta nu se ştie…
– Frăția Neagră?
– Sunt multe nume date acelei uriaşe confederații de suflete. Mâna lor poate fi simțităîn spatele actelor sinistre comise de nenumărate fracțiuni din toată lumea; nu-i confundați cu vreun ordin protector, binevoitor, al fraților de lojă francmasonică. Ei sunt perechile noastre întru explorarea a ceea ce este dincolo, dar singura lor ambiție este puterea materială. Sunt exagerat de malițioşi şi foarte capabili să vă curme firul vieții, aşa cum au făcut cu draga mea prietenă,

Petrovici, care era, apropo, o adeptă foarte avansată, şi care, de câtăva vreme, urmărise progresele dumneavoastră cu interes...

– Progresele mele?

Ea îi făcu din nou semn să tacăşi îl fixă cu privirea ei hipnotizantă, în care ardea din nou puterea convingătoare pe care şi-o demonstrase mai devreme pe scenă.

– Nu trebuie săşovăiţi în hotărârea luată. Este bunul cel mai de preţ pe care îl aveţi. Nu trebuie să vă temeţi, căci altfel le daţi voie înăuntru. Cât despre toate aceste fenomene pe care le-aţi descris şi dintre care unele, trebuie să recunosc, sunt noi pentru mine – aţa albastră, starea ciudată a apartamentului şi aşa mai departe – trebuie săţineţi minte un lucru: toate aceste manifestări pe care le organizează ei nu înseamnă absolut nimic.

– Este adevărat?

– Nu chiar, dar vă sfătuiesc să adoptaţi imediat această atitudine, căci, altfel, lucrurile nu vor merge bine pentru dumneavoastră. Apropo, pot să păstrez acest exemplar al cărţii mele? Aş vrea să-l studiez. Se pare că au penetrat învelişul şi i-au modificat structura moleculară. Dacă aşa stau lucrurile, nu-i deloc bine.

Îi înmână cartea, înghiţindu-şi impulsul de a o întreba *de ce?* Ea studie cartea un moment,

înainte de a o pune în geanta de voiaj şi de a se întoarce spre el, pentru a-l mai privi o dată lung.

– Când lucrurile par disperate, aveți prieteni neştiuți sau nevăzuți…

– Profesorul Sacker…

– Profesorul Sacker pe care l-ați cunoscut în seara asta este un specialist în misterele antice. El este un coleg simpatizant al nostru, un academician care nu este legat direct de situația dumneavoastră lamentabilă. Faptul că omul care v-a contactat a folosit numele lui are o semnificație deosebită, pe care văîncurajez s-o descifrați…

– Ce ar trebui să fac?

– Ce ar trebui să faceți? Iată o întrebare excelentă, spuse ea cu sinceritate. Ce credeți că ar trebui să faceți?

Doyle se gândi un moment.

– Cred că ar trebui să vizitez proprietatea lui Lady Nicholson. Topping.

– O idee sănătoasă. Vă zbateți într-o dilemă foarte interesantă, domnule doctor. Sper cu sinceritate ca într-o bună zi drumurile noastre să se întâlnească din nou. Aveți câte un exemplar din toate cărțile mele?

– Adevărul este că le-am pierdut în…

– Vă rog să vă duceți la băiatul de afară. El vă va da ediții noi, gratuit. Cred că se vor dovedi utile.

Se întoarse şi începu să-şi strângă lucrurile. Brusc, Doyle îşi aminti de talismanul din buzunarul lui.

– Iertați-mă, doamnă... dar ce părere aveți de ăsta? Întrebă el şi îi arătă ochiul metalic pe care i-l dăduse falsul Sacker.

Ea îl luă, îl suci pe toate părțile, încercă să-l îndoaie şi apoi îl muşcă. Nu avea semne, ceea ce o făcu să dea din cap în semn de aprobare.

– Este foarte bun. Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu una l-aş purta la gât.

I-l dădu înapoi şi îşi închise geanta.

– Dar ce înseamnă?

– Este un simbol.

– Un simbol al cui? Întrebă el întrucâtva exasperat.

– Mi-ar lua prea mult timp ca să vă explic. Acum trebuie să plec. V-aş invita la cină, dar nu doresc să-l alarmez pe profesor degeaba. Sănătatea lui este precarăşi dorim să-şi ducă opera la bun sfârşit, înainte de a muri la sfârşitul acestui an, după cum îi este scris.

– Îi este scris?

– Hai, hai, domnule doctor. Mai sunt multe de spus despre cer şi pământ şi despre altele. Shakespeare a fost un discipol extrem de avansat. Cred că l-ați citit pe îndelete.

– Da.

– Ah, sistemul de învățământ englezesc. Dați-mi un sărut. Fiți binecuvântat, domnule doctor Doyle. *De svidanie.*

Îşi roti pelerina ca un vârtej şi ieşi pe uşă. Doyle simți că se învârtea lumea cu el. Observă o carte mare pe podea, lângă geanta ei de voiaj, o ridicăşi ieşi după ea.

Nu o mai zări nicăieri. Şi nici tânărul funcționar nu mai era de găsit. Un teanc mic cu celelalte cărți ale ei fusese lăsat pe masă, în Grange Hall. Se uită la coperta cărții voluminoase din mâna sa.

Autoapărarea psihică de H.P. Blavatski.

Capitolul 8

Jack Sparks

Acum chiar că sunt în găleată, îşi zise Doyle: Blavatski confirmă faptul că asasinii sunt, într-adevăr, pe urmele lor – slabă consolare – şi că, din partea ei, nu trebuie să aştept niciun ajutor, fiindcă este clar că pe ea o interesează mai mult să-şi urmeze misteriosul şi imperativul ei program. Cine ar fi crezut că cineva care se aflăîntr-un pericol aşa de mare poate însemna atât de puțin în ierarhia ei de suferințe spirituale?

Dar, la urma urmei, la ce m-am aşteptat, zău aşa, să lase totul baltăşi să alerge să mă apere? Şi dacă ar fi procedat aşa, ce ajutor mi-ar fi putut da? O femeie între două vârste, un sac ambulant cu obiceiuri normale şi nişte acoliți neputincioşi, adevărați şoareci de bibliotecă? Nu-i invidiez pe bieții sodomiți pe care se grăbeşte să-i salveze în locul meu, asta pot s-o spun răspicat. O vorbărie rece şi o sticlă cu votcă nu fac ordine aici. Ce-mi trebuie mie este un escadron bine înarmat de dragoni oțeliți, care să formeze pichete, cu săbiile pregătite de luptă, gata să-şi dea viețile.

Mergea din nou prin parc, spre King's Parade.

Apartamentul meu este distrus, Petrovici omorâtă

– ce o săînţeleagă Leboux când cadavrul va fi descoperit? – Prostituate ciopârţite pe stradă ca un ospăţ pentru câini, un copil răpit, mama lui ucisăîn faţa ochilor mei, în timp ce vrăjitorii mă ademenesc în cursă, salvat de impostori, trimis aiurea după cai verzi pe pereţi, unde aproape că ajung pentru nişte dragoni gotici din piatră. Niciodată nu mi-a plăcut la Cambridge cu adevărat; un loc de educaţie pentru orgoliul clasei conducătoare, determinând perpetuarea întregului sistem putred – uşurel, Doyle. Hai să nu ne lăsăm târâţi într-un întreg pomelnic de nemulţumiri sociale adunate într-o viaţă. O nenorocire este de-ajuns, bătrâne.

Mai întâi, strictul necesar: o locuinţă pentru la noapte. N-au mai rămas mulţi bani. N-ai pe cine ruga să te ajute: Blavatski fusese cea mai mare speranţăîn acest sens. Afurisitele ei de cărţi îi atârnau ca o ancorăîn geantă. Vanitatea femeii; o rogi să te ajute şi ea te burduşeşte cu operele ei complete, după care pleacă din ţară.

La urma urmei, avea un plan: Topping. Acum, ce puteai să-i spui soţului? „Mă bucur că vă cunosc, Lord Nicholson – Da, e o vreme foarte neobişnuită pentru perioada asta, florile dumneavoastră depăşesc orice aşteptare. Apropo, ştiaţi că soţiei dumneavoastră, Caroline, şi fratelui ei li s-au tăiat beregatele şi creierii le-au fost zdrobiţi într-o locuinţă murdară din Londra, acum o zi? Nu? Da,

îmi pare rău să vă spun; întâmplător eram în cameră când...”
În regulă, avea destul timp să se gândească cum să acționeze, înainte de a ajunge acolo. Încercarea cu care se confrunta acum era să treacă peste noaptea asta şi să scape cu viață.
Un han. Bun. Era şi ăsta un început.

Doyle se hotărî să nu-şi lase geanta în cameră, deşi avea suficientăîncredere să-și abandoneze haina trântită pe pat. Se aşeză lângă foc în salonul comun şi îşi puse geanta pe podea, bine lipită de picioarele sale. Cam o jumătate de duzină de clienți se aflau în acest locşor tihnit: doi bărbați mai în vârstă, care arătau ca nişte gentlemani, un cuplu de tineri căsătoriți şi doi călători solitari, care nici din comportare, nici după aspect nu păreau să constituie vreo amenințare.
Doyle sorbea dintr-un rom caramelizat şi studia ochiul de metal. Se gândi la sfatul dat de Blavatski – poate că ar trebui să-şi facă o amuletă, ce rău putea să-i facă? Privirea îi fu atrasă de ceva: indianca i se arătă din nou, urcând scările. Pesemne că trăsese aici peste noapte. Venise pentru conferință. Probabil că se întorcea la Londra a doua zi.
Falsul Sacker îi apăru din nou în minte. Se

prezentase ca prieten şi salvator, dar dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, de ce şi-a dat un nume fals? De ce tocmai acel nume? Nu putea, la fel de bine, să facă parte din grupul celor răi şi săîncerce să-i câştige încrederea într-un scop mai cumplit? După cât de puține ştia Doyle, din timpul fugii lor cu trăsura, putea foarte bine să fie mână-n mână cu Marele Maestru al Frăției.

Vântul bătea şi izbea crengile de ferestre. O rafală stârni focul, scoțându-l pe Doyle din visare. Cana din mâna lui era goală. Auzi caii nechezând neliniştiți afară. Descoperi, surprins, că era singur în cameră. Cât timp trecuse? Unsprezece treizeci. Stătuse aici timp de aproape o oră.

Însoțită de un urlet sinistru al vântului, uşa din față se deschise cu putere, lumina lămpii se stinse din cauza curentului de aer, camera se întunecăşi intră o siluetă masivă, îmbrăcatăîn negru, cu fața ascunsă de o pelerină cu guler înalt şi de o pălărie în trei colțuri. Omul bătu nerăbdător în biroul de la recepție şi se uită de jur împrejur. Doyle cedă impulsului de a se retrage în spatele fotoliului pentru a evita privirea intrusului, deşi acest lucru îl împiedica să-i vadă fața. Doyle făcu o altă tentativă de a se uita şi îl văzu pe proprietar ieşind în grabă dintr-o cameră din spate; zâmbetul dispăru pe dată de pe fața hangiului. Deşi Doyle nu putea înțelege spusele străinului, tonul său

gutural şi, bubuitor era, fărăîndoială, amenințător.

Ridicându-şi geanta, Doyle îşi croi tiptil drum către scara din spate, asigurându-se că omul de la birou nu-l vedea. În timp ce urca, singurele cuvinte pe care le înțelese reprezentau cererea precisă a acestuia de a se uita în registru şi ştiu, instinctiv, că omul pe el îl căuta.

– Bun. Să-mi iau haina din camerăşi să-mi văd de drum, murmură el pentru sine, în timp ce se mişca pe coridor şi încerca să bage cheia în uşă. Linişteşte-te un pic, Doyle; dacă au venit iar după tine, cel puțin de data asta au făcut-o sub o formă umană, uşor de recunoscut.

Intrăşi văzu că fereastra de pe peretele din față se bălăngănea deschisă, iar ploaia tocmai începuse să cadăînăuntru, peste pervaz. Se duse s-o închidăşi, când întinse mâna după zăvor, priveliştea de pe stradăîi strecură un fior rece pe şira spinării.

La intrarea în han, se afla aceeaşi trăsură neagră ca smoala pe care o văzuse în noaptea când avusese loc şedința de spiritism. O siluetăînfăşuratăîntr-o pelerină cu capişon negru ținea hățurile celor patru armăsari negri. Doyle trase geamurile spre el, silueta auzi zgomotul şi se uităîn sus, capişonul căzu şi Doyle văzu gluga cenuşie care acoperea fața siluetei. Aceasta arătă

spre el şi scoase acel urlet asurzitor, foarte ascuțit.

Doyle trânti fereastra, băgă mâna în geantă ca să-şi caute pistolul şi se grăbi către uşă. Înaintând pe coridor, auzi strigăte de durere jos. Îl chinuiau pe bietul hangiu – ticăloşii, o să-i umplu de găuri – şi era hotărât să coboare iute scările ca să-i înfrunte când auzi paşi venind în fugă, în sus. Şi un alt sunet…

– Psst.

De unde venea sunetul ăsta?

– Psst.

La capătul coridorului, indianca stătea în uşa întredeschisă, făcându-i semn lui Doyle cu un deget îndoit. Doyle ezită.

– Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu, Doyle, spuse femeia, adresându-i-se cu o voce de bărbat.

Doyle alergă spre uşăşi intră tocmai când, în spatele său, atacatorii ajungeau la etajul unde se afla el şi se îndreptau spre camera lui de la capătul coridorului. Celălalt ocupant al camerei îşi scoase vălul lung şi, pentru prima oară, Doyle văzu fața acestei persoane.

– Tu…

– Ajută-mă să scap de hainele astea, spuse bărbatul pe care el îl cunoscuse drept profesorul Armond Sacker.

Doyle rămase cu gura căscată. De pe coridor

răsunau lovituri grele şi bufnete de lemn spart.

– Nu sta ca o mumie, Doyle, tocmai au descoperit că nu eşti în camera ta.

Doyle îl ajută pe om să-şi dea jos sariul căptuşit, de sub care se ivi acelaşi costum negru pe care îl purtase în seara când se cunoscuseră, şi să-şi şteargă fardul maroniu de pe faţă cu ajutorul unui prosop.

– M-ai urmărit, fu tot ce putu Doyle să rostească.

– Te-au găsit mult mai repede decât am socotit eu, a fost în exclusivitate greşeala mea, spuse bărbatul, aruncând prosopul într-o parte. Pistolul tău este încărcat?

Doyle verificăîncărcătorul.

– Nu, am uitat complet.

Sunetul bătăilor în uşi şi strigătele uimite ale celorlalţi ocupanţi ai camerelor de pe acel etaj se apropiau de ei.

– Propun să te grăbeşti, bătrâne, spuse omul cu răceală, scuturând din picioare ca să-şi dea jos sandalele şi punându-şi o pereche de cizme din piele moale. Va trebui s-o luăm pe acoperiş.

Scotocind prin geantă după cutia cu muniţii, Doyle auzi un scârţâit şi ridică privirea la timp, ca să vadă cum una dintre glugile cenuşii deschidea fereastra de deasupra patului. Apucând primul obiect tare pe care-l avea la îndemnă, se dădu înapoi şi îl azvârli spre creatură, lovind-o cu

putere drept în mijlocul glugii şi înlăturând-o de la geam. Auziră un zăngănit de ţigle pe acoperişşi apoi o bufnitură grea dedesubt.

Bărbatul ridică proiectilul de sub fereastră.

– Draga noastră Blavatski, spuse el cu o privire scurtă, admirativă, înmânându-i lui Doyle ediția cărții *Autoapărarea psihică.* Acum, hai s-o luăm din loc.

Punând în buzunar vălul pe care îl purtase mai devreme, falsul Sacker se sui pe fereastrăşi, de acolo, pe casă. Doyle termină de încărcat pistolul, îşi ridică geanta, apucă mâna întinsă de bărbat şi i se alătură pe acoperiş.

– Ai multe lucruri de explicat, îi spuse Doyle.

– Ai dreptate, Doyle, spuse el. Ce-ai zice însă ca mai întâi să punem ceva distanțăîntre noi şi demonii ăştia fără sânge în vine; eşti de acord?

Doyle îl aprobă din cap. Omul se îndepărtă, mergând pe creasta acoperişului, iar Doyle îl urmăîndeaproape, fiecare pas făcut pe țiglele udate de ploaie fiind periculos pe suprafața alunecoasă. Furtuna urla în jurul lor.

– Cum să-ți spun? Întrebă Doyle.

– Poftim? Îmi e îngrozitor de greu să te aud.

– Am întrebat cum te cheamă?

– Spune-mi Jack.

Îşi croiră drum până la marginea din spate a acoperişului. Strada se afla la şase metri sub ei şi

era goală. Jack îşi băgă două degete în gurăşi fluieră destul de tare ca să fie auzit pe vântul ăsta.
– Hei, Jack…
– Da, Doyle.
– Fluieratul ăsta crezi că-i o idee bună?
– Da.
– Dar vreau să spun că auzul lor pare deosebit de ascuțit, din câte țin eu minte.
– Ascuțit este prea puțin spus.
Rămaserăîn expectativă. Jack îşi scoase vălul din buzunar şi Doyle observă că avea trei metri lungime şi la capete erau prinse nişte greutăți. Doyle auzi o mişcare în spatele lor; o altă glugă cenuşie apăru, țopăind spre ei, peste creasta acoperişului.
– Vrei să-l împuşti pe ăla? Întrebă Jack.
– Am să aştept până vine puțin mai aproape, dacă nu te superi, spuse Doyle, ridicând pistolul şi fixându-şi un punct de ochire.
– În locul tău, n-aş aştepta prea mult.
– Aş fi bucuros să te las pe tine săîncerci…
– Nu, nu…
– Pentru că dacă tu crezi că poți s-o faci mai bine…
– Am toatăîncrederea în tine, bătrâne…
Gluga nu era mai departe de trei metri distanță. Doyle trase. Incredibil, creatura evită glonțul şi continuă să avanseze încet.

– Nu vreau să te critic, înțelegi, spuse Jack, începând săînvârtă eşarfa deasupra capului, într-un cerc strâns. Doar că ei sunt mult mai iuți decât par la prima vedere. Mai bine să tragi o rafală de gloanțe şi să sperăm că o să-i nimereşti.

Doyle trase din nou. Creatura alunecă spre stânga, iar glonțul îi străpunse umărul; se clătină, se îndreptăşi continuă săînainteze. Ştergându-şi picăturile de ploaie din ochi, Doyle se uită prin cătarea armei sale.

– Chestiile astea, spuse Doyle, nu sunt chiar vii, nu-i aşa? În sensul adevărat al cuvântului.

– Cam aşa, răspunse Jack şi lăsă eşarfa să-i zboare din mâini.

Aceasta şuieră prin aer şi se opri în gâtul creaturii. Ambele capete, de care atârnau greutățile, se răsucirăşi se înfăşurarăîn jurul gâtului, cu o viteză din ce în ce mai mare, pânăcând greutățile o loviră puternic în capul care sună ca un pepene călcat de roata unei căruțe.

– Acum, Doyle!

Doyle trase direct în fața glugii. Arătarea se rostogoli, alunecă pe țigle şi dispăru.

– La dracu', spuse Jack.

– Am crezut că a mers de minune.

– Voiam să folosesc eşarfa aia ca să coborâm de pe acoperiş.

– Folositor lucru.
– Sudamerican, de fapt, deşi o versiune a ei se foloseşte şi în Punjab de câteva secole.
– Nu te supăra că te întreb, Jack, dar cum o să ne dăm jos de aici?
Lui Doyle i se păru că aude o trăsură apropiindu-se jos.
– Va trebui să sărim, nu-i aşa?
Jack se uită cu atenție în jos, pe stradă, la o trăsură care acum se vedea în apropiere.
– Chiar aşa? N-o să ajungem prea departe cu picioarele rupte...
Înainte ca Doyle să-şi poată formula obiecțiile, Jack îl apucă de curea şi sări de pe casă. Loviră acoperişul trăsurii în mişcare şi trecură prin țesătură, aterizând grămadă pe pernele cabrioletei.
– Isuse Cristoase!
– Eşti întreg?
Doyle se inventarie rapid; în afară de o vagă durere la coaste şi o gleznă uşor scrântită, constată că era surprinzător de întreg.
– Cred că n-am nimic.
– Bună treabă.
Când trecurăîn goană pe lângă trăsura din fața hanului, Doyle văzu vag cum siluetele întunecate pornesc în goană după ei, prin ploaie. Jack bătu în ce mai rămăsese din acoperişşi vizitiul, acelaşi

bărbat mic, cu o cicatrice pe față, care îi dusese şi înainte, apăru prin gaura de deasupra capetelor lor.
– Tactica de ocolire, Barry, spuse Jack.
Barry dădu din cap şi se întoarse la treaba lui. Doyle auzi o plesnitură de bici şi cabrioleta îşi acceleră mersul.
Jack se aşeză pe locul din fața lui Doyle, ținând o mânăîn sus ca să mai oprească apa care se revărsa în cascadă de pe acoperiş peste ei.
– Îmi pare rău de ploaie.
– Nu-i nimic. Putem avea o nouă discuție, cât suntem pe drum?
– Încă nu. O să coborâm imediat.
– Coborâm?
Trăsura trecu huruind pe un pod scurt şi se opri brusc.
Jack sări din cabinăşi ținu uşa deschisă.
– Hai, Doyle, nu avem toată noaptea la dispoziție, spuse el.
Doyle îl urmă iar, prin potop. Jack îi făcu un semn cu mâna lui Barry şi trăsura plecă mai departe, în viteză, dispărând în noapte.
– Pe aici, spuse Jack, conducându-l în jos, pe un mal abrupt, sub podul pe care tocmai îl trecuseră. Intră acolo.
Jack îl trase pe Doyle în locul relativ uscat de sub deschiderea podului. Strângând geanta cu o

mână, Doyle o folosi pe cealaltă ca să se tragă pe o grindă de sprijin, o bară precară, aflată la vreo doi metri deasupra torentului învolburat de sub el.

– Eşti în siguranță? Trebui sățipe Jack ca să se facă auzit.

– Aşa cred, răspunse Doyle, dar cuvintele îi fură acoperite de zgomotul asurzitor scos de o trăsură cu patru cai, care trecea în goană pe pod, la câțiva centimetri deasupra capetelor lor.

– Ăştia au fost? Întrebă Doyle în cele din urmă.

– Barry o să-i alerge prin Trafalgar Square de mai multe ori înainte să-şi dea seama că nu suntem la bord.

Doyle dădu aprobator din cap, admirând ingeniozitatea bărbatului. Trecu ceva timp. Doyle se uită atent la Jack, care zâmbea prietenos.

– Ce propui să facem?

– Propun să stăm aici până când se opreşte ploaia, spuse Jack.

Mai trecu un timp oarecare. Jack părea foarte mulțumit să aştepte în tăcere. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Doyle.

– Ascultă, Jack, sau care o fi numele tău, înainte de a merge mai departe, aş dori foarte mult săştiu exact cine eşti, spuse Doyle, dându-şi seama că răbdarea lui ajunsese la capăt.

– Va trebui să-mi ierți subterfugiul, Doyle, dar totul are o anumită logică pe care o vei aprecia şi

tu în curând, spuse el şi zâmbi din nou, băgând mâna în hainăşi scoțându-şi sticluța de argint.

– Aşadar, cine eşti?

– John Sparks, Jack pentru prieteni, agent special al Maiestății Sale, regina. Încântat de cunoştință, rosti el, întinzându-i sticluța. Puțin coniac ca să combați frigul, domnule doctor?

Capitolul 9

Pe mare şi pe uscat

Ținându-se de una dintre grinzile podului, de teamă să nu cadăîn cataracta rece ca gheața de dedesubt, Doyle nu se bucură de niciun moment de odihnăîn tot timpul nopții. Pe de altă parte, Sparks părea să plutească din când în când într-un somn senin, meditativ, stând în picioare, cu brațele înfăşurate cu nonşalanțăîn jurul unei bârne groase.

Ploaia se opri când lumina zorilor încălzi cerul la răsărit. Spre vest, niciun nor nu întuneca orizontul. Sparks deschise ochii brusc, proaspăt şi vioi ca un cal pursânge în ziua derbyului.

– E o dimineață promițătoare, anunță Sparks după ce sări afară din ascunzătoarea lor, sus pe pod, cu agilitatea unui gimnast.

Rigid ca un cadavru, ud, mort de foame şi plin de vânătăi, Doyle se târî spre drum, înăbuşindu-şi cu mare efort iritarea față de entuziasmul cu care Sparks parcurgea rutina exotică a unor neverosimile exerciții yoghine, acompaniate de nişte vocalize care sugerau chirăitul nocturn al unor pisici vagaboande.

Cu fălcile lăsate şi cu ochii sticloşi, Doyle

constată că gândurile lui se limitau la închipuirea fie a unei oale mari, plină cu păsat de ovăz fierbinte, cu mult unt şi smântână, fie a unor căi, plănuite cu grijă, de a-l omorî pe Sparks, una din ele presupunând folosirea, într-un mod foarte original, a păsatului de ovăz.

Cu o expirație profundăşi cu un salut adresat soarelui care răsărea, Sparks îşi termină exercițiile şi, pentru prima oară, îl băgăîn seamă pe Doyle.

– Ar trebui s-o luăm la picior, spuse Sparks.

Zâmbi şi porni vioi pe drum. Abia când Sparks dispăru aproape complet după colțul cel mai apropiat, când ideea necesității de a se ține aproape de acest bărbat străbătu ceața din mintea lui Doyle, acesta se luă după el, rupând-o la fugă, cu ghetele lui ude plescăind la fiecare pas. Chiar şi după ce îl ajunse din urmă, Doyle fu nevoit să mențină ritmul ca să poatăține pasul cu tempoul viguros al lui Sparks.

– Unde te duci? Îl întrebă Doyle.

– O țintă mobilă presupune mişcare, Doyle, replică Sparks, respirând adânc, naturalist. Imprevizibilitatea, asta este cheia.

Doamne, indiferența omului se agrava.

– Dar unde mergi, totuşi?

– Unde mergi *tu?*

– Sunt foarte sigur că nu ştiu.

– Uită-te la tine; mergi *undeva.*
– Aveam impresia că merg cu tine.
Sparks dădu din cap. Urmă o pauză lungă.
– Deci, unde mergem? Întrebă Doyle.
– O să ieşim de pe drumul ăsta destul de curând, asta pot săți-o spun.
Cărarea îngustă era mărginită pe ambele părți de o pădure deasă.
– Crezi că nu este sigur?
– La ora actuală, asta poate fi descrierea corectă a aproape oricărui loc.
Sparks se opri brusc. Capul i se mişcăîn spate şi în față, ca cel al unei păsări, dar era greu de spus exact ce fel de' informație senzorialăînregistrase.
– Pe aici, spuse el şi dispăru repede în pădure.
Doyle îl urmă alarmat. Sparks îl conduse atât de departe, încât drumul nu se mai zărea. Păşind atent printr-un şanț plin cu ferigi care crescuseră a doua oarăîn acel an, îşi încetini pasul, se opri şi trase uşor la o parte un rug de mure, scoțând la iveală o tufă de agrişe.
– Hai să mâncăm, spuse Sparks.
Prădară tufa, culegând câte o mână de agrişe fiecare. Erau diforme şi amare, dar Doyle o savură pe fiecare în parte, de parcă ar fi fost nişte prăjituri cu cremă.
– Îți place mâncarea, nu-i aşa, Doyle? ÎntrebăSparks, privindu-l cum mănâncă. Se pare

că eşti un adevărat gurmand.
– N-aş refuza o masă bună, nu.
– Hrănirea. Iată un subiect adevărat. În scurt timp, vor fi multe de spus în legătură cu asta. Sănătatea generală.
– Jack, dacă nu te superi, n-aş vrea să discut despre sănătatea generală chiar acum.
– Deloc.
– Aş vorbi mai degrabă despre sănătatea mea; sănătatea mea vizavi de aceste atacuri hotărâte la propria viață. Sănătatea mea, despre care vreau să spun „Prefer s-o am în continuare, mulțumesc foarte mult”.
– Te înțeleg foarte bine.
– Bine, Jack. Mă bucur că măînțelegi.
– Nu este nevoie să mă pun o perioadăîn pielea ta ca săînțeleg cât de sumbre par lucrurile din punctul tău de vedere, spuse Sparks, ridicându-se în picioare şi întinzându-se, gata s-o pornească.
– Aş vrea să pot spune că asta înseamnă o oarecare consolare pentru mine.
– Consolarea este un lux care ne cam lipseşte acum...
– Jack: Unde... mergem... noi... acum? Spuse Doyle, refuzând să se clintească.
– Unde vrei să mergi?
– Aş prefera să aud mai întâi răspunsul tău.

– Nu este aşa de uşor, Doyle...
– Grozav, dar fii cinstit cu tine însuți, Jack, eu contam pe – de fapt, depindeam de – sfatul şi îndemnul tău în această privință.
– Ei, atunci iată: Nu contează unde vreau eu să merg în acest moment. Chiar deloc.
– Nu contează?
– Nu. Contează unde vrei *tu* să mergi.
Doyle se gândi să-l împuşte, dar agrişele consumate, în ciuda imperfecțiunii lor estetice, îi tociseră părțile mai dure ale temperamentului.
– Mă gândisem vag la un plan de a merge la Topping. Reşedința răposatei Lady Nicholson. Asta era intenția mea.
– Bun. Hai să pornim, spuse Sparks şi începu să se îndepărteze.
– Aşa, cât ai zice peşte?
– Tu eşti cel care vrea să meargă acolo, da?
– Atunci, tu-mi sprijini ideea, spuse Doyle.
– Sună util. Ştii unde este?
– N-am nici cea mai vagă idee.
– Cum te gândeai să ajungi acolo?
– N-am ajuns cu planurile chiar atât de departe.
– Prin estul Sussexului. Lângă oraşul Rye. Hai, Doyle, avem un drum lung în față, zise Sparks, pornind prin pădure.
– Am să-ți pun o mulțime de întrebări, spuse Doyle, ridicându-se ca să-l urmeze.

– Potrivită discuţie pentru un drum deschis, aşa-i?
– Aşa aş zice.
– Fii atent, nu este vorba despre drumul ăsta. Traseul nostru va fi, prin forţa lucrurilor, oarecum dispersat.
– La asta mă gândeam şi eu.

Soarele îşi continua ascensiunea matinală, alungându-le frigul din oase, absorbind primul strat de umezeală din hainele lor. Cei doi se ţinură pe drumul principal cale de o milă, după care ajunseră la o intersecţie aproape invizibilă, cu un drum pentru căruţe, năpădit acum de ierburi. După câteva deliberări tainice, Sparks o luă spre stânga, pe uitatul drum lăturalnic. Din acel moment, el făcu dovada existenţei unei formidabile busole interne, neezitând niciodată asupra vreunei schimbări de direcţie, chiar şi atunci când drumul rudimentar dispărea, din când în când, pe porţiuni mari.
Aşa cum se prezenta, drumul se depărta de pădure şi dădea în valea adâncă, cu pământuri pline de sevă. În lumina strălucitoare a soarelui, pământul rodnic al câmpiilor stârnea şi incita simţurile. Un cor de păsări cântătoare făcea şi el parte din ziua care se anunţa frumoasă. Lui Doyle

îi era greu să se concentreze doar asupra necazurilor sale. Ba chiar o dată se surprinse începând să fluiere. Sparks smulse o mână de iarbă uscată, o examină gânditor şi apoi mestecă tulpinile, una după alta.

La cererea lui Sparks, Doyle îi povesti experiențele prin care trecuse de când se despărțiserăîn Londra, dar îşi aminti că Sparks îl rugase să evite poliția şi omise să-i spună despre vizita făcută cu Leboux de la Scotland Yard. Şi chiar se descurcase binişor, se felicită Doyle.

– Deci, după ce l-ai condus pe inspector în Strada Cheshire la numărul treisprezece, te-ai întors la apartamentul tău şi ai descoperit cadavrul doamnei Petrovici, spuse Sparks.

Lovit, Doyle încercă să joace tare în continuare.

– Dă-mi voie să-ți uşurez conştiința, Doyle: nu te mai deranja să minți...

– De unde știi?

– Ce contează? Răul este făcut.

– Dar trebuie să-mi spui, prin ce fel de raționament ai...

– Te-am urmărit.

– Chiar şi atunci? Înainte de a te travesti în indiancă?

– Mai mult sau mai puțin, tot timpul.

– Din motive de protecție sau în speranța că aş

atrage belelele?
– Scopurile astea nu vin în contradicție unul cu altul...
– La fel se poate spune şi despre prezența ta la Cambridge.
– Acolo am avut şi alte obiective...
– Cum ar fi? Întrebă Doyle, făcând presiuni în numele a ceea ce ştia sigur că era avantajul interogatorului.
– Fratele lui Lady Nicholson era student la Gonville şi Cains. Am făcut câteva cercetări în biroul contabilului universității.
– În timp ce eu îl căutam pe profesorul Sacker.
– Da, acela era momentul cel mai potrivit.
– Presupun că acesta a fost motivul pentru care mi-ai dat un nume fals, conchise Doyle. Dacă plecam la Cambridge să te caut, puteai să stai cu un ochi pe mine în timp ce depistai urma fratelui...
– Bine judecat, Doyle.
– Întâmplător, planul tău formidabil aproape că m-a oferit drept hrană la păsări.
– Foarte neplăcut.
– Presupun că nu ai o explicație pentru ceea ce m-a urmărit pe culoarele de lângă sala de istorie antică.
– Nu. Îmi pare rău, spuse Sparks fără nici cea mai mică urmă de nelinişte, adăugând cu

însufleţire: totuşi, nu a fost lipsit de interes, nu-i aşa?
– Cu greu trece un moment fără să mă gândesc la asta. Aşadar, ce ai descoperit despre frate?
– Numele: Rathborne; numele de fată al lui Lady Nicholson. Prenumele: George. Părăsise şcoala cu trei zile înainte de începerea vacanţei, pretextând supraveghetorului nişte afaceri de familie urgente. Nu a mai fost văzut şi nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci.
– Nici nu-l vor mai vedea, săracul de el. Ce-i cu madam Blavatski?
– Fascinantă femeie.
– De acord. Ce are a face ea cu toate astea?
– Aş spune că este un observator interesat şi înţelegător.
– Vrei să spui că nu este implicată?
– Tu eşti cel care a vorbit cu ea; ce crezi?
– N-o cunoşti? Întrebă Doyle, simţind cum îi sporeşte exasperarea.
– N-am întâlnit-o niciodată pe femeia asta. Este un vorbitor captivant. Un amestec ciudat de cruciat şi comerciant de medicamente brevetate. Puteai să juri că este americancă.
– Şi, te rog să mă ierţi, Jack, dar trebuie să te întreb ce este cu prostiile astea despre activitatea ta în slujba reginei?
Sparks se opri şi se uită la el cu o sinceritate

incontestabilă.

– Trebuie să-mi promiți că nu vei sufla niciodată vreun cuvânt despre asociația asta altcuiva. Nici măcar aici nu se poate vorbi în siguranță despre asta, aici, în poiana asta îndepărtată. De discreția ta depind vieți mult mai prețioase pentru apărarea Imperiului decât ale noastre. M-am destăinuit ție, după foarte multăşovăială, doar pentru a te face săînțelegi gravitatea problemei în care, din nefericire, eşti acum implicat. Cât aş fi dorit ca lucrurile să stea altfel.

Invocarea Coroanei, pe care Sparks o făcuse din toată inima, stârni simpatiile regaliste ale lui Doyle, diminuându-i şansele de a mai avea obiecții față de discreția lui Sparks.

– Te înțeleg corect atunci când îmi închipui că asta presupune o amenințare la adresa vieților anumitor… persoane de rang înalt? Întrebă Doyle cu grijă.

– Într-adevăr, aşa este.

– Pot… să-ți fiu de ajutor în această problemă?

– Mi-ai fost deja. Eşti un tip foarte capabil.

O amenințare la adresa reginei: Doyle abia dacă se putea abține.

– Din moment ce găseşti căînsuşirile mele nu sunt lipsite de oarece merite, mi-ar face plăcere să mă pun permanent la dispoziția ta.

Sparks îl studie în egală măsură cu compasiune

şi cu o privire rece.

– Te cred pe cuvânt, răspunse Sparks. Mai ai talismanul pe care ți l-am dat în noaptea aceea?

– Chiar aici.

Doyle scoase ochiul gravat din buzunar.

– Ține-l în mâna stângă, te rog.

– Madam Blavatski mi-a sugerat să-mi fac o amuletă din ea.

– Nu văd niciun rău în asta, atâta timp cât o porți ferită de privirile celorlalți, spuse Sparks, scoțând un talisman identic, în formă de amuletă, de sub guler. Acum ridică mâna dreaptăşi repetă după mine.

– Este un fel de ritual masonic?

– N-avem toată ziua la dispoziție, Doyle.

– Bine. Dă-i drumul.

Sparks luă o înfățişare serioasăşi închise ochii; chiar înainte ca Doyle săînceapă să se simtă tulburat de tăcerea care urmă, Sparks o curmă.

– Din punctul Luminii din Mintea lui Dumnezeu, lasă Lumina să pătrundă directîn mințile oamenilor. Lasă Lumina să se pogoare pe Pământ.

Doyle repetă cuvintele, încercând să pună suflet în ele, în timp ce se străduia să le descifreze sensul. Mintea lui Dumnezeu. Lumină. Lumina sub formă de cunoaştere, înțelepciune.

– Din centrul unde Voința lui Dumnezeu este cunoscută, continuă Sparks, lasă scopul să

conducă micile voințe ale oamenilor – scopul pe care stăpânii îl ştiu şi îl servesc.
Mai problematic. Necreştin, nu că asta ar fi foarte supărător. Stăpânii. Blavatski scrisese despre ei; ființe mitologice mai vârstnice, care priveau cu răcealăîn jos, către nesăbuințele oamenilor. Fiecare civilizație îşi crease propriile sale variante: Olimp, Valhalla, Shambala, raiul.
– Din centrul pe care noi îl numim originea oamenilor, lasă Planul Iubirii şi Luminii să acționeze şi fie ca el săîncuie uşa casei unde sălăşluieşte Răul.
Ei, acum ajungeau undeva: la uşa unde sălăşluieşte Răul. Doyle se simțea în măsură să spună că, deşi putea să indice exact unde se afla, auzise cu certitudine ceva bătând.
– Lasă Lumina şi Dragostea şi Puterea să refacă Planul pe Pământ.
Planul. Planul cui? Se întrebă el, şi cum anume, oricine ar fi fost *ei* – acum că era şi el unul dintre ei – intenționau să-l refacă?
– Ce facem acum? Este vreo strângere de mână secretă, ceva care să pecetluiascăînțelegerea? Întrebă Doyle.
– Nu. Asta-i tot, spuse Sparks, băgându-şi amuleta la loc, sub guler.
– Jack, ce înseamnă asta?
– Ce a însemnat pentru tine?

– Un îndemn. Fă bine. Luptăîmpotriva Răului, dădu din umeri Doyle.
– Asta este suficient pentru început, spuse Sparks şi îşi continuă drumul.
– Nu-i prea dogmatic. Pentru o treabă de felul ăsta.
– Reconfortant, nu-i aşa?
– Mă aşteptam la un angajament de fidelitate față de reginăşi țară, ştii, ceva în genul versurilor cavalereşti sau arthuriene. Acesta a fost panteistic şi, indiscutabil, nesectar.
– Îmi pare bine căîl aprobi.
– Şi ce reprezintă ochiul?
– Ți-am spus tot ce am avut de spus în acest moment, Doyle, răspunse Sparks pe un ton plictisit. Nu ar fi în interesul tău să afli mai multe.
Continuară să meargă. Ogoarele se întindeau neîntrerupt în toate direcțiile. După drumul străbătut de soare pe cer, Doyle îşi dădu seama că mergeau spre est.
Foamea îşi făcea din ce în ce mai mult auzită vocea insistentă, întunecându-i dispoziția lui Doyle. Da, Sparks ieşise din încurcătură de mai multe ori. Nimic din ceea ce făcea nu sugera căar fi altceva decât ceea ce susținea că este, însă rămânea impenetrabil, iar mantia secretului regal, pe care o înfăşurăîn jurul adevăratului său scop, făcea o notă discordantă. Doyle nu se afla în

situația de a respinge ajutorul omului, după cum nu-i trecea prin cap să piardă compania sa, surprinzător de binevenită, dar instinctul îl împiedica să-i acorde încredere deplină. Era ca şi cum ar fi călătorit împreună cu o exotică pisică tropicală, ale cărei capacități defensive erau ireproşabile, dar a cărei natură presupunea o veghe neobosităşi prudență din partea posesorului.

Poate că, dacă l-ar chestiona pe Sparks cu mai multă inteligență, acesta ar scăpa, fără să-şi dea seama, amănunte din care un observator abil ar putea construi un portret mai fidel al bărbatului. Un număr de deducții speculative făcute de Doyle erau pe punctul de a se închega în concluzii. Îi mai rămânea să găsească momentul propice ca să-l pună pe Sparks fațăîn față cu ele şi, fie prin şocul provocat de recunoaştere, fie din negarea lor vehementă, să-şi dea seama de exactitatea lor.

Pe drumul pentru căruțe apăreau foarte des garduri, ici-colo câte un dig şi, la un moment dat, chiar ruinele unor construcții de piatră, pe care uneori călcau şi care alteori le ajungeau până la umeri. Doyle privise din când în când ruinele din simplă curiozitate, dar, pe când traversau o suprafață mai întinsă a acestora, atenția pe care le-o acordăîi atrase comentariul lui Sparks.

– Acesta este un vechi drum roman. Un drum

comercial, care ducea spre mare.
– Într-acolo mergem şi noi, spre mare?
Bine jucat, Doyle, al naibii de deştept felul cum ai strecurat chestia asta.
– Fireşte că asemenea căi erau folosite cu mult înainte ca romanii să traverseze canalul, continuă Sparks, ignorând complet întrebarea lui. Primii celți au folosit această cale şi, înaintea lor, omul neolitic. Ciudat, nu? Aceeaşi cărare folosită de atât de multe culturi, de-a lungul secolelor.
– Comoditatea, presupun, spuse Doyle, fără a se fi gândit la asta cu adevărat. Vine o generație nouă, vechea cărare este acolo oricum, sau cel puțin urma ei, de ce să te oboseşti să faci una nouă?
– Chiar, de ce nu? Simplifică lucrurile; asta este istoria omenirii într-un degetar, nu, Doyle?
– Într-un fel mai indirect.
– Cum crezi tu că au ales înaintaşii noştri preistorici această cale, la început de tot?
– E calea cea mai scurtă dintre două puncte.
– S-ar putea să fie aceeaşi cărare pe care o foloseau,înaintea lor, animalele pe care le vânau, spuse Sparks.
– E ceva adevăr în ce spui.
– Şi de ce crezi că animalele şi-ar fi croit chiar acest drum?
Sparks luase tonul unui sofist care îl călăuzea pe

neştiutor, pas cu pas, spre pământul sfânt al adevărului.

– Ceva în legătură cu posibilitatea de a găsi apă sau mâncare.

– Nevoia, deci.

– Vieţile lor sunt guvernate de ea, nu crezi?

– Cunoşti filosofia chineză*feng shui?*

– N-am auzit de ea.

– Chinezii cred că pământul însuşi este un organism viu, care respiră, şi, aşa cum corpul omenesc are vene, nervi şi energii vitale care îl străbat, reglându-i întreţinerea şi comportamentul, tot aşa are şi pământul.

– Ştiu că sistemul lor de medicină se bazează pe o astfel de presupunere, adaugă Doyle, întrebându-se ce legătură, fie şi îndepărtată, avea asta cu drumurile romane din Essex.

– Exact. *Feng shui* presupune existenţa acestor linii de forţăşi încearcă să armonizeze existenta umană cu ele.

Practicanţii doctrinei *feng shui* sunt pregătiţi şi iniţiaţi cu aceeaşi rigurozitate ca membrii oricărui ordin preoţesc, dezvoltându-li-se sensibilitatea faţă de aceste puteri şi capacitatea de a le interpreta corect. Construirea caselor, a drumurilor, a bisericilor, întregul imperiu chinez vechi de cinci mii de ani – cea mai solidăcivilizaţie pe care a produs-o lumea noastră – a fost

construit în strictă concordanță cu aceste principii.

– Nu mai spune.

– Lăsând la o parte evidenta ignoranță, murdăria şi lipsa de rafinament, ce calitate l-ar caracteriza cel mai puternic pe omul preistoric?

– Era foarte îndemânatic, spuse Doyle, luptându-se sățină pasul cu salturile mintale ale celuilalt.

– Era în armonie cu pământul, continuă Sparks, neluând în seamă răspunsul lui Doyle. Era una cu natura: parte *din* ea, nu separat de ea.

– Nobilul sălbatic. Rousseau şi teoria respectivă.

– Exact. Și, ca urmare, omul străvechi poseda o sensibilitate excelentă față de pământul pe care călca, față de pădurile în care vâna, față de izvoarele din care îşi potolea setea. El nu trebuia să practice doctrina *feng shui;* se năştea cu ea, iar aceasta era înnăscută, la fel ca la animalele de care depindea ca să supraviețuiască.

– Deci, drumurile pe care călătoreau se aflau de-a lungul unor linii ce fac parte dintr-o rețea de vibrații ale pământului.

– Străbătând, se pare, pământul la întâmplare, aceste cărări pot constitui chiar sistemul nervos electromagnetic al ființei planetare.

– Pe de altă parte, e posibil să fie doar nişte drumuri, îl contrazise Doyle.

– Se poate. Dar ce-ar fi dacăți-aş spune că, la intersecțiile acestor linii de forță, acolo unde – cum vrei să-i spui, chinezii îi spun „răsuflarea dragonului” – acolo unde această energie pulsatorie atinge punctul maxim, primul om şi-a ridicat templele şi lăcaşurile sfinte, peste care, de multe ori, acum se înalță bisericile creştine pe care le folosim noi azi?

– Aş spune că aici se cere o cercetare mai atentă...

– Stonehenge este un astfel de loc. La fel, mănăstirea străveche din Glastombury. Iar Westminster Abbey, care a fost construită pe locul templului roman al Dianei, se înalță chiar pe cea mai viguroasă legătură a acelor linii de forță din toată Anglia. Ce îți spune acest lucru?

– Că sunt multe de descoperit în cer şi pe pământ.

– Da, Horațio. Şi mai curios îți apare acest lucru dacă iei în considerare faptul că zeitatea greacă Hermes – grecii erau conştienți de aceste forțe, nu există nicio îndoială – era nu numai zeul fertilității, ca Diana, ci şi zeul *drumurilor.*Şi ce au făcut înaintaşii noştri, celții, ca să-l slăvească pe Hermes? Au ridicat coloane de piatră la întretăierile drumurilor importante. Să fie doar nişte indicatoare pentru drum? Sau conductori primitivi ai acestei energii pământene?

– Dar celții nu venerau un zeu grec, argumentă Doyle, devenind din ce în ce mai nedumerit.
– Nu, celții îl numeau Theutates. Însă, când romanii au terminat cucerirea Britaniei, Cezar însuşi a observat cât de uşor au fost convinşi băştinaşii să-l venereze pe Mercur, versiunea romană a lui Hermes. Theutates este prezentat purtând un toiag mare pe care se răsuceşte un şarpe, aşa cum sunt şi Hermes şi Mercur, cu caduceul…
– De fapt, doi şerpi pe caduceu.
– Şi ce simbolizează caduceul, Doyle?
– Vindecarea. Puterea de a vindeca.
– Exact. Sugerează că, dacă cineva capătă puterea şarpelui, adică a „dragonului" – liniile de forță din pământ: forța *naturală* – atunci capătă puterea de a vindeca. Ce-ai zice dacă toată vorbăria asta despre „dragoni" din legenda celtică nu s-ar referi deloc la monştri în sensul propriu al cuvântului? Îți aduci aminte ce a putut Sfântul Gheorghe săfacă imediat după ce" a omorât balaurul"?
– Ăă…
– I-a vindecat pe cei bolnavi! Viteazul cavaler se încumetă să iasă, înfige lancea în… nu într-un balaur adevărat, ca în scenariul nostru revizuit, ci în „şarpele încolăcit" al puterii naturale. Ca şi cum ai scăpa un fir conductor într-un vast rezervor de

energie şi, deci, ai îmblânzi „bestia”. Iar el ajunge nici mai mult nici mai puțin decât sfântul patron al Angliei. Lucrul acesta este adânc întipărit în mintea şcolarului englez! Putere, Doyle, puterea esențială a planetei, trecând pe sub noi, în jurul nostru şi prin noi chiar şi acum, iar noi suntem prea orbiți şi preocupați de tânguielile meschine ale vieții ca s-o vedem!

Fiecare idee nouăîi provoca dureri de cap lui Doyle.

Poate că sub aceste cărămizi exista un curent subteran care îi afecta vitalitatea şi îl seca.

– Şi care a fost prima întrebuințare pe care au încercat s-o dea civilizațiile acestei forte de îndată ce au obținut-o?

La ce foloseam noi aceste temple vechi? Hai, Doyle, gândeşte-te!

Doyle riscă o presupunere.

– Sacrificarea animalelor?

– Vindecare! La vindecarea bolnavilor şi la scularea celor morți. Noi apelam la zei să ne facă sănătoşi; meseriile medicale şi teologice erau atunci una şi aceeaşi. Ca doi şerpi încolăciți în jurul unei linii drepte de forță, dacă stai să te gândeşti, spuse Sparks, fiind el însuşi surprins de descoperire. Îți aminteşti care era fiul cel mare al lui Hermes?

– Scuză-mă, am un lapsus, spuse Doyle,

simțindu-se uşor amețit.

– Marele zeu Pan, tatăl pământului şi al venerării pământului, cel pe care creştinii s-au hotărât să-l înlăture, numindu-i Diavol, pentru că bietul iubitor de distracții, bătrânul Pan, reprezenta şi cel mai necreştin dintre atributele umane: neînfrânata sexualitate masculină.

– Păcat.

– Poți fi sigur că Pan îşi avea latura lui rea; îi plăcea în mod deosebit să-i aştepte pe călători în locuri pustii, sărea din bălării şi-i speria de moarte, provocându-le victimelor un sentiment numit panică.

– Chiar simt nevoia să mănânc ceva, spuse Doyle. Peisajul rural care îl înconjura, în ciuda frumuseții sale bucolice, scăldate de soare, începea să arate din ce în ce mai amenințător.

– Nu este mintea un lucru extraordinar? O cărămidă oarecare de pe drum ne duce de la *feng shui* până la Pan. Pe Dumnezeul meu, poate că e ceva în legătură cu energia acestui vechi drum: mă simt minunat de înviorat.

Doyle îşi şterse fruntea cu o batistă, în timp ce Sparks se uita peste câmpuri, trecând în revistă roadele recentului său efort de gândire, ca un fermier mândru.

– Dacă povestea asta cu liniile de forță este adevărată, dacă acest drum este efectiv sacru,

cum îți explici faptul că a căzut într-o astfel de paragină totală? Întrebă Doyle, satisfăcut de agerimea argumentului său.

– Prin această observație, Doyle, exprimi cu o precizie epigramatică tragedia fundamentală a omului modern. Am căzut din grația divinăşi legătura noastră străveche, instinctivă, cu lumea naturală a fost uitată. Noi suntem nişte oaspeți care nu mai respectă casa în care locuiesc, tratând-o mai degrabă ca pe o grămadă de lut care trebuie să fie modelatăîn funcție de cele mai josnice nevoi ale noastre. Gândeşte-te la fabricile-cavouri din Londra, la aerul spurcat, la mine, la copiii care muncesc, la nenumăratele vieți depreciate, sfărâmate şi aruncate la gunoi de infernala maşinărie a secolului. Ruinele grăitoare ale acestui simplu drum de țară demonstrează decăderea definitivă a preamăritei noastre civilizații.

Doyle simți furnicătura unui val de sânge în corp, dar nu era sigur dacă aceasta se datora ofensei surprinzător de blânde a tovarăşului său de drum sau unei combinații între foame şi insolație. Venise deja miezul zilei şi era nefiresc de cald pentru acest anotimp. Valuri de căldură tulburau linia orizontului.

– Ce-i aia? Întrebă Doyle şi arătă cu mâna spre drumul din spatele lor.

Suiserăşi coborâseră un şir de dealuri domoale pe măsură ce cărarea mergea la vale. Un diavol negru, creat parcă de mirajul arşiţei, se îndrepta fremătând spre ei, pe drum. Mişcările sale ritmice şi fluide sugerau bătăile de aripi ale unei ciori uriaşe.

– Poate că ar fi mai bine să eliberăm drumul, spuse Doyle.

– Nu.

– Crezi că este înţelept, Jack?

– Nu ne paşte nicio primejdie, spuse Sparks, menţinându-se pe poziţie.

În scurt timp, auziră un zgomot de copite: un singur cal, în galop susţinut. Forma se metamorfoză, datorită deformărilor produse de căldură, până când se dovedi a fi un călăreţ solitar cu o pelerină lungă, neagră, ce-i flutura pe spate. Încetinindu-şi goana pe măsură ce se apropia, călăreţul îi păru lui Doyle cel uluit o figură cunoscută, de bun augur.

– Păi, e Barry. Barry e, nu-i aşa? Spuse Doyle, neaşteptat de bine dispus de această situaţie.

– Nu. Nu este Barry, spuse Sparks.

Se îndepărtă ca să-l salute pe cel care venea, în timp ce calul parcurgea ultimii câţiva paşi şi omul pe care Doyle, după o examinare atentă, încăîl considera a fi Barry, fostul lor vizitiu, descălecăşi dădu mâna cu Sparks.

– Bravo, Larry, nicio problemă, deci, spuse Sparks.

– Am fost cu ochii-n patru. Niciun fel de necaz, domnule, spuse Larry, despre care Doyle continua să creadă că era Barry.

– Larry se referă la boabele de agrişe şi la grâul pe care le-am presărat pe drum, îi explică Sparks lui Doyle în timp ce se îndreptau spre el. Nu există un alt copoi ca el în toată Anglia, care săpoată urmări o urmă atât de slabă.

– Nici că e, în afară de dumneavoastră, domnule, adăugă Larry cu modestie.

Era din East End, vânos şi solid, cum fusese Barry, cu acelaşi păr cârlionțat, şaten şi cu ochi albaştri, vii, cum avea Barry, cum are Barry, vru Doyle să spună, încă sigur că acesta nu putea fi altcineva decât una şi aceeaşi persoană cu celălalt.

– Larry şi Barry sunt frați, spuse Sparks, văzând confuzia evidentă de pe fața lui Doyle. Gemeni.

– Am fost, oricum; Barry e ăl cu cicatricea, domnule, care, după cum o să vedeți, lipseşte de pe fața mea, spuse Larry, oferindu-şi amabil obrazul drept pe care, hotărât lucru, nu se afla nicio cicatrice, pentru a fi examinat de Doyle.

– Aşa e, spuse Doyle. Nici urmă de cicatrice.

Ca şi cum ar fi observat asta de la început.

– Larry şi Barry sunt un fel de legendăîn anumite

cercuri din Londra, spuse Sparks. Cea mai tare pereche de spărgători din lume.

– Spărgători?

– Spărgaşi, domnule, spuse Larry, zâmbind politicos, de parcă ar fi discutat eticheta la un ceai cu o mătuşă celibatară. Manglealăşi şparleală, maeştri ai penei de deschis uşi, ai şperaclului şi ai burghiului, dacăînţelegeţi ce vreau să zic.

– Înţeleg foarte bine despre ce vorbeşti, spuse Doyle, ofensat de vinovăţia nepăsătoare a omului.

– O tovărăşie perfectă, explică Sparks. Nimeni nu ştie că sunt gemeni. În chestiuni de tehnică sunt cu zece leghe înaintea oricui.

– Noi n-avem carte, dar am învăţat câte ceva, dacă mă-nţelegeţi, continuă Larry.

– O să apreciezi eleganţa metodologiei lor, Doyle. Unul dintre ei ieşea în oraşşi se desfăşura într-o cârciumă, cerşea de băut, se îmbăta, mă rog, se dădea în spectacol.

– Şi partea asta nu-i floare la ureche, cum pare, domnule, spuse Larry cu seriozitate. Este o formă de spectacol, noi aşa o vedem – accentul cade pe *spectacol.* Ei, acu' Barry e cântăreţ, cu un repertoriu mare la îndemnă, în timp ce mie îmi place să recit poezioare fără perdea.

– Deci, în timp ce unul atrăgea public şi vizibil atenţia asupra lui, celălalt frate mergea pe teren.

– Adică la spargerea plănuită, unde intra şi ieşea

cu sacul plin, dar rămânea curat ca lacrima, adăugă Larry.
– Amândoi erau iuţi ca nişte şoareci şi puteau să-şi croiască drum în locuri unde, omeneşte vorbind, nu putea ajunge nimeni, continuă Sparks – distrându-se puţin cam prea mult cu povestea asta, îşi zise Doyle.
– Vedeţi, Barry poa' să-şi disloce umerii la înghesuialăşi să se subţieze ca o umbrelăînchisă…
– Ei nu sunt niciodată văzuţi împreunăîn public, aşa că, dacă fratele care face treaba este prins cu mâţa în sac, patruzeci de martori oculari din cârciumă sunt gata să jure căşi-au petrecut seara în compania strălucitoare a acuzatului. Absolut nevinovat.
– Şi păcăleala a ţinut, domnule, continuă Larry. Asta pânăîntr-o zi afurisită, când Barry şi-a găsit naşu'. Totdeauna după cucoane, Barry ăsta: un defect fatal. În noaptea aia, umbla după fata unui negustor de peşte. El asedia în forţă cetatea virtuţii păpuşicii ăleia: cu cât ea îi opunea rezistenţă mai mare, cu atât mai multe maşini de război trimitea Barry pe câmpul de luptă. Se făcuse patru dimineaţa şi erau acolo în magazin, printre sardele. El spărsese liniile ei de rezistenţă, depăşise garda palatului şi tocmai era pe punctul

de a pătrunde în *sanctum sanctorum,* când taică-său a dat năvalăînăuntru, pe neaşteptate, ca un egrefin din Marea Nordului care se aruncă asupra prăzii. Şi, înainte ca Barry să-şi poată trage izmenele pe el, bătrânul l-a pălit cu un topor peste falcăşi l-a tăiat până la os...

– Putem să trecem peste detaliile medicale, Larry, spuse Sparks.

– Bine. Îmi pare rău, domnule, spuse Larry cu modestie, căutând pe fața lui Doyle dovada unei sensibilități rănite.

– Există un loc pentru cei de teapa ta şi a fratelui tău, replică Doyle. Se numeşte închisoare.

– Nu măîndoiesc de asta, domnule. Şi sunt sigur că acolo am fi lâncezit până azi, şi pe bună dreptate, dacă n-ar fi fost mila domnului Sparks, aici de față.

– O poveste lungă, cu care nu-l vom plictisi acum pe bunul nostru doctor, spuse Sparks cu fermitate. Ai mai observat pe cineva pe drum?

– Pot să spun cu oarecare certitudine că drumul fugii dumneavoastră a rămas nedescoperit, domnule.

– Astea sunt nişte veşti binevenite. Acum, prietene, ce ne-ai adus?

– Vă cer iertare, conaşilor, eu stau aici şi trăncănesc, iar dumneavoastră trebuie să fiți lihniți de foame ca nişte lupi.

Se dovedi că Larry adusese în desagii săi foarte multe lucruri care, dacă nu ar fi fost de la început aşa de prost dispus, l-ar fi convins de mult pe Doyle să-şi revizuiască substanțial părerea despre năbădăioşii frați. Începură cu sandvişuri, nenumărate şi de foarte multe feluri, cu şuncă prăjită cu mirodenii, cu friptură de vacăîn sânge şi brânză iute, cu curcan cu maioneză, cu carne de oaie cu mult sos de hrean. Alături de acestea, erau pachete cu nuci şi dulciuri, apăşi bere rece. Şi poate că cel mai bine venit dintre toate era câte un rând de haine uscate pentru fiecare.

Mâncară la marginea drumul, iar calul păscu lângă ei, în lucerna înaltă. Larry îi puse la curent cu ultimele lui mişcări. Stătuse o zi şi jumătate la biroul de cale ferată din Cambridge, aşteptând să primească o telegramă codificată de la Barry, din Londra, îi dusese pe urmăritori într-o veselie, până la jumătatea drumului spre oraş, după care dispăruse complet. Apoi Larry îşi luase calul şi îi urmase pe Sparks şi Doyle pe calea bătută de aceştia. Deşi Doyle bănuia cățînea de obligațiile lor de serviciu, îi era greu să definească exact natura relației lui Barry şi Larry cu Sparks, dar îi era jenă săîntrebe. Apropierea de un astfel de infractor, oricât era el de reformat, trezea în Doyle o neîndurare demnă de Vechiul Testament, pe care sandvişurile şi berea nu reuşeau s-o

îndulcească, în ciuda încercărilor lui Larry de a i se băga pe sub piele.

Întremați şi încălțați cu pantofi uscați, Doyle şi Sparks o porniră din nou pe vechiul drum roman. Larry se urcă pe cal şi le-o luăînainte, ca săîndeplinească nişte acțiuni secrete de recunoaştere. Imaginea pelerinei lui fluturând în aer şi dispărând după dealul următor îi aduse lui Doyle în minte amintirea unei vizite recente, mai sinistre.

– Cine mă urmăreşte, Jack? Cine este bărbatul în negru pe care l-am văzut noaptea trecută?

Seriozitatea îi întuneca dispoziția.

– Nu sunt sigur.

- Dar ai o idee

– Este un om pe care îl caut. Seara trecută am fost mai aproape de el decât în mulți ani. El este motivul pentru care am fost atunci la şedința de spiritism.

– Face parte din acea confederație ticăloasă la care ai făcut aluzie?

– Cred că acest bărbat pe care l-ai văzut este generalul lor de campanie.

– Îl cunoşti, nu-i aşa?Întrebă Doyle, cu o sclipire de certitudine instinctivă.

Sparks îl privi atent. Spre uimirea lui Doyle, în ochii reci ai lui Sparks se putea citi o fărâmă de teamă. Uluitor şi neaşteptat lucru.

– Poate.

Apoi Sparks ridică o sprânceană, şmechereşte, cu încrederea lui dintotdeauna, redevenind el însuşi. Această dezvăluire a unei spaime adevărate, simpla ei prezență, îl umaniza pe acest bărbat, aducându-l mai aproape de posibilitățile de înțelegere ale lui Doyle.

– Ți-a trecut vreodată prin minte ce puține motive am să cred tot ce mi-ai spus? Întrebă Doyle cu blândețe.

– Bineînțeles.

– Mă pot baza pe experiența simțurilor mele, dar poveştile astea pe care le înşiri… de ce nu ar putea fi, pur şi simplu, alte explicații la fel de bune, dacă nu chiar mai plauzibile?

Sparks dădu din cap, aprobând melancolic.

– Ce altceva sunt viețile noastre, în cele din urmă, dacă nu nişte poveşti pe care le spunem noi înşine, încercând să găsim un sens pentru strădania de a trăi?

– Trebuie să credem că viața are un sens.

– Poate că are exact atâta sens cât suntem noi în stare să-i dăm.

Ce bogăție de sentimente desfăşurase prietenul său într-un timp atât de scurt. Doyle era din nou surprins de violenta flexibilitate a sentimentelor sale, mai nestatornice decât o zi de vară. Şi atunci, socoti că sosi momentul.

– Sunt întru totul de acord, spuse Doyle. De exemplu, nu ştiu aproape nimic despre tine, Jack, concret vorbind, şi, cu toate astea, pot să-mi fac o idee despre tine – o legendă, dacă vrei – care poate sau nu poate să aibă legătură cu ceea ce eşti în realitate.

– Ca, de pildă? Întrebă Sparks, brusc interesat.

– Eşti un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, născut pe moşia familiei tale din Yorkshire. Eşti singurul copil. Ai suferit de o boală grea în copilărie. Ți-a plăcut dintotdeauna să citeşti. Familia ta a călătorit mult în Europa în timpul tinereții tale, petrecând foarte mult timp în Germania. La întoarcere, ai fost înscris la şcoala publicăşi, după absolvirea ei, ai urmat facultatea la Cambridge. Mai mult de o facultate, cred. Printre altele, ai studiat medicina şi ştiințele. Cânți la un instrument cu coarde, probabil la vioară, şi o faci cu destulă virtuozitate…

– Eşti uluitor!

– Ai cochetat puțin cu ideea de a face carieră ca actor şi e posibil să fi petrecut ceva vreme pe scenă. Serviciul militar a fost o altă opțiune pe care ai luat-o în considerare şi nu este exclus să fi fost în India, în 1878, în timpul campaniei afgane. În timp ce erai în Est, ți-ai petrecut timpul studiind religiile, printre care budismul şi confucianismul. Mai cred şi că ai călătorit în

Statele Unite.

– Bravo, Doyle. Chiar că mă uimeşti.

– Asta era şi intenția mea. Să-ți spun cum am ajuns la aceste concluzii?

– Accentul meu, cât a mai rămas din el, te-a dus la Yorkshire. Datorită manierelor şi evidentelor mijloace de trai, ai presupus corect că provin dintr-o familie care mi-a lăsat suficiente resurse pentru a-mi asigura un oarecare confort, fără a fi nevoit să urmez o carieră comercială.

– Corect. Imaginația ta vie mă face să cred că ai fost suferind în copilărie – poate epidemia de holeră de la începutul anilor ’60 – timp în care te-ai distrat citind pe nerăsuflate, obicei pe care ți l-ai păstrat şi azi.

– Adevărat. Şi familia mea chiar a călătorit des prin Europa, mai ales în Germania, dar nici în ruptul capului nu pot să-mi dau seama cum ai dedus acest lucru.

– O simplă intuiție: Germania este destinația preferată pentru familiile din înalta societate, din generația părinților tăi, care încearcă astfel să sădeascăîn copiii lor o înțelegere organizată a literaturii şi a culturii. Bănuiesc căşi descendența germană a ultimelor perechi regale a avut un rol important, dacă nu chiar hotărâtor, în ceea ce priveşte această preferințăîn rândul moşierimii noastre.

– Bine gândit, recunoscu Sparks. Existăînsă o singură greşeală: am un frate mai mare.

– Să-ți spun cinstit, sunt surprins. Ai acea încredere fireascăşi ambiția unui copil singur la părinți.

– Fratele meu este cu mult mai mare. El nu a călătorit niciodată cu noi şi, în primii mei ani de viață, a fost mai mult plecat la şcoală. Abia îl cunosc.

– Atunci, asta explică totul.

– Am fost la Cambridge – la Colegiile Caius şi Magdalene – unde am studiat medicina şi ştiințele naturale, iar asta ai descoperit-o datorită cunoaşterii oraşului şi uşurinței evidente cu care am găsit informațiile despre tânărul Nicholson.

– Corect şi de data asta.

– Am fost, pentru scurt timp, şi la Colegiul Christ Church din Oxford.

– Teologia?

– Da. Şi, o spun cu jenă, teatrul de amatori.

– Cunoştințele tale legate de machiaj şi deghizări m-au condus la această concluzie. Reuşita trucului cu indianca m-a făcut să cred că ai fost în Orient.

– Nu am fost niciodatăîn armată, îmi pare rău, dar am călătorit în Orientul îndepărtat şi mi-am petrecut, într-adevăr, multe ore făcând studii comparative asupra religiilor.

– Şi în Statele Unite?
– Nu ți-a scăpat faptul că uneori folosesc engleza americană.
Doyle dădu din cap.
– Am petrecut opt luni bătând coasta de est ca actor, într-un turneu al trupei „Sasanoff Shakespearean Company”, spuse Sparks pe tonul unui penitent venit la spovedanie.
– Ştiam eu!
– Credeam că Mercuțio a fost cel mai bun rol al meu pe scenă, deşi la Boston se pare că le-am plăcut în Hotspur, spuse el, râzând de propriul său orgoliu. Acum pot să-ți urmăresc gândirea în toate aceste deducții, în afară de una: cum naiba ai ştiut că eu cânt la vioară?
– Odată, am tratat un violonist al filarmonicii londoneze care îşi scrântise rău încheietura mâinii într-un accident de bicicletă. Avea un gen distinctiv de bătături, de la atingerea corzilor, la buricele degetelor de la mâna stângă. Ai aceleaşi bătături; presupun căşi tu cânți la acelaşi instrument, cel puțin cu acelaşi devotament, dacă nu cu aceeaşi dexteritate ca şi pacientul meu.
– Minunat. Te felicit din inimă pentru puterea ta de observație.
– Mulțumesc. Sunt mândru de ea.
– Majoritatea oamenilor trec prin viațăîntr-o perpetuă ceață, provocată de introspecția propriei

conştiinţe, care îi împiedică să vadă lumea aşa cum este. Pregătirea ta ca diagnostician ţi-a creat nepreţuitul obicei de a acorda atenţie amănuntelor şi este limpede că ai muncit ca să-ţi dezvolţi în profunzime această capacitate. Asta demonstrează că ai lucrat, cu egală silinţă, şi ca să-ţi creezi o filosofie avansată despre viaţă.

– Cred căîntotdeauna am simţit că, cu cât vorbeşti mai puţin despre asta, cu atât e mai bine, spuse Doyle cu modestie.

– Lasă faptele să vorbească lumii despre om, în timp ce muzica sufletului său este auzită de un auditoriu format dintr-o singură persoană.

– Shakespeare?

– Nu, Sparks, spuse Sparks rânjind. Săîncercăm acum şi cu tine?

– Cum? Adică observaţiile care-ţi spun „povestea” mea?

– Ideea că mi-am găsit perechea în ceea ce priveşte exerciţiul deducţiei bazate pe observaţie îmi scoate la iveală spiritul de competiţie.

– De unde săştiu eu că acestea sunt observaţii reale şi nu fapte pe care le-ai adunat prin nişte metode tainice?

– N-ai de unde, spuse Sparks, arborând un nou zâmbet. Te-ai născut la Edinburgh, din părinţi catolici de origine irlandezăşi cu mijloace modeste. Ai pescuit şi ai vânat mult în tinereţe. Ai

fost instruit în şcoli parohiale iezuite. Pasiunile tale de-o viață au fost literatura şi medicina. Ai urmat facultatea de medicină la Universitatea din Edinburgh, unde ai avut un profesor inspirat, care te-a încurajat să-ți dezvolți capacitățile de observație şi de deducție mai mult decât era necesar pentru punerea unui diagnostic. În ciuda pregătirii tale medicale, nu ți-ai abandonat niciodată visul ca într-o bună zi să-ți câştigi existența ca om de litere.În ciuda îndoctrinării tale de către Biserica Romei, ai renunțat la credința familiei tale după ce ai asistat la şedințe de spiritism şi după ce ai întâlnit experiențe prea greu de reconciliat prin aderența la o anumită dogmă religioasă. Acum, în ciuda lipsei de prejudecăți, te consideri un agnostic convins. Eşti foarte îndemânatic în mânuirea revolverului…

Şi astfel îşi petrecură restul după-amiezei, aceastăîntâlnire a minților constituind o mare revigorare pentru bărbații obişnuiți cu exercițiul solitar al facultăților lor mai sensibile. Deşi la distanță apărea din când în când câte o fermăşi una sau două aşezări mai extinse, ei rămâneau pe drumul lor vechi, potolindu-şi, când era cazul, foamea şi setea cu proviziile lăsate de Larry. Străbătură pajişti şi păduri de mesteceni şi câmpii sterpe, distruse, până când apusul soarelui îi găsi la capătul drumului, pe malurile râului Colne, un

curs de apă lat şi leneş, care şerpuia prin câmpiile şi satele retrase, de agricultori, din Esssex. După o cină liniştită, luată la umbra protectoare a unui stejar, o dată cu căderea serii, Larry apăru din nou, trăgând la mal, lângă tabăra lor, la cârma unui vas lung de şase metri, în stare bunăşi puternic, cu un felinar care atârna la prova. Se urcară la bord, în timp ce Larry ținea ramele. În mijloc, un şopron acoperit cu o pânză veche şi un culcuş format din pături ofereau adăpost pasagerilor. Sub un cer fără nori şi la lumina lunii aflate în al treilea pătrar, pornirăşi plutirăîn tăcere, în josul apei, duşi de curent, trecând neobservați printr-un oraş adormit de pe cursul râului. La insistența lui Sparks, Doyle fu primul care intrăîn cabinăşi, înainte ca barca să fi parcurs o altă jumătate de milăîn josul râului, blânda legănare a valurilor îl aruncă pe obositul doctor în brațele unui somn binevenit, fără vise.

Râul îi purtă fără necazuri toată noaptea, pe lângă Halstead şi Rose Green, Wakes Colne şi Eight Ash, şerpuind pe suprafața neregulată a vechiului Golchester, la revărsatul zorilor, şi apoi coborând spre Wivenhoe, unde albia se lățea, pregătindu-se pentru întâlnirea cu marea. Cu toate că trecuseră pe lângă câteva barje şi mici ambarcațiuni, ancorate pe timpul nopții, abia

acum începeau săîntâlnească, pentru prima oară, vase cu aburi, mai mari. Larry întinse vela mare ca să mărească viteza de înaintare la începutul mareei, în timp ce un vânt dinspre sud-est umfla velatura, ajutându-i să alunece prin traficul încurcat de vase greoaie care aglomerau canalul.

În timpul călătoriei, Sparks îşi permisese doar două scurte reprize de somn iepuresc, în picioare, dar se părea că nici nu avea nevoie de mai mult. Doyle dormi toată noaptea, sculându-se odihnit şi foarte surprins să constate că treceau de țărm şi se apropiau de mare. Cu vântul suflând din spate, făcură un ocol şi se îndreptau acum spre sud. Şi, în timp ce se rostogoleau pe valurile tot mai mari, Sparks prinse cârma în mâini, Larry se retrase pe pături, iar Doyle se duse lângă Sparks la pupa. Deşi condițiile de navigat erau favorabile, Doyle îşi putea da seama, după felul cum atingea cârma şi cum simțea vântul, că Sparks era un navigator priceput. În curând lăsară râul în spate, având la tribord întinderile aride dintre Sales şi Holliwell Point.

Atingerea neobosită a valurilor şi mirosul pătrunzător al aerului sărat aduceau în mintea lui Doyle o bogăție de amintiri, de mult uitate, despre zilele petrecute pe mare. Plăcerea pe care i-o ofereau trebuie să i se fi citit limpede pe față, căci Sparks îi oferi în curând cârma. El o acceptă cu

bucurie. Sparks se instală confortabil într-un colac de frânghie, scoase un pachet cu tutun dintr-o cizmăşi îşi umplu pipa. Tulburat doar de scârţâitul ascuţit al vasului şi de ţipătul păsărilor mării, Doyle se înfrupta cu lăcomie din bogăţia priveliştii neîngrădite. Indiferent pentru ce grea încercare se îmbarcaseră, ea părea infinit mai uşor de stăpânit de aici, dintr-o barcă deschisă, pierdutăîn imensitatea oceanului, privelişte pe care Doyle o găsise adeseori liniştitoare, chiar când apele erau mai furioase decât acum.

Un gândîi trecu deodată prin minte: de ce să nu ducă la bun sfârşit această fugăşi să nu meargă pe continent? Ca om care mai călătorise pe mare, Doyle ştia că erau mii de porturi îndepărtate, exotice, unde un bărbat putea să dispară pentru a-şi construi o nouăidentitate, locuri pe care urmăritorii lui fără chip şi nume nici măcar nu puteau spera să le găsească. În timp ce se gândea la această posibilitate, îşi dădu seama ce puţine lucruri îl legau de viaţa lui actuală – familie, prieteni, câţiva pacienţi – fără soţie, fără copii, fără niciun fel de obligaţii financiare împovărătoare. Dă la o parte sentimentul de iubire şi vei descoperi cât de periculos de fragile sunt legăturile pe care le ai cu lumea înconjurătoare. Cât de seducătoare e posibilitatea unei schimbări radicale. Lui Doyle îi trebui toată

tăria de care era în stare ca să continue drumul spre port, în loc să schimbe cursul aşa într-o direcţie necunoscută. Poate că acesta era adevăratul cântec de sirenă din legendă, tentaţia de a arunca balastul trecutului şi de a trece uşor şi fără obligaţii prin tunelul întunecat al renaşterii. Poate că acesta era destinul sufletului nepăsător.

Dar, pe când cântărea în minte această posibilitate, în golul produs de acea evanescentă ispită de a scăpa, îi reveni convingerea fundamentală că, atunci când eşti confruntat cu un pericol autentic – şi acesta se afla în mod sigur pe urmele lui – e la fel de rău, dacă nu chiar mai rău, să părăseşti terenul fără luptă. Un rău care vine din eşec şi din laşitate. Cineva poate să trăiască o viaţă sau, poate, un nesfârşit sir de vieţi fără să se confrunte vreodată cu un asemenea atac împotriva Testamentului, despre care omul crede că povesteşte adevăruri despre sine. Mai bine să-ţi pierzi viaţa apărând sacralitatea lui decât să-ţi pui coada pe spinare şi să-ţi trăieşti restul zilelor ca un câine bătut. Slabă speranţă, care nu putea ţine la distanţă dispreţul faţă de sine.

Aşa că nu îndreptă barca spre est. Nu avea importanţă dacă duşmanii lui erau mai numeroşi şi mai puternici; puteau să-i jupoaie pielea de pe

muşchi şi să-i pună oasele la fiert, şi tot nu ar fi avut satisfacția să-l vadă predându-se. Se simți aprig, lucid şi virtuos. Şi dacă ei folosiserăşi nişte puteri oculte, cu atât mai bine: erau făcuți toți din carne, iar carnea putea sângera.

– Cred că nu-ți aminteşti numele ultimului editor căruia i-ai trimis cartea ta, nu? Întrebă Sparks, privind leneşîntr-o parte.

– Putea fi oricare. Registrul meu s-a pierdut în dezastrul care a avut loc în apartament.

– Ce ghinion.

– Cum au făcut, Jack? Pot să alcătuiesc o explicație pentru aproape tot ce s-a întâmplat în rest – şedința de spiritism şi aşa mai departe – dar, pe viața mea, treaba asta n-o pot pricepe.

Sparks dădu gânditor din cap, muşcându-şi pipa.

– Din descrierea ta, se pare că părțile vinovate au intrat în posesia unei metode care produce modificări în structura moleculară a obiectelor fizice.

– Dar asta ar însemna că ei dețin, la ora actuală, o putere secretă, îngrozitoare.

– Da, presupun că asta e, spuse Sparks sec.

– Mi se pare un lucru inacceptabil.

– Dacă acesta-i adevărul, părerile noastre despre chestia asta nu-i vor speria prea tare, bătrâne. Şi pentru că tot suntem la capitolul explicațiilor

insuficiente, mai este şi problema glugilor cenuşii.
– Ai spus că nu crezi că oamenii ăia erau… chiar vii.
– Tu eşti doctor.
– Ca să am o părere corectă, trebuie să-l examinez pe unul dintre ei.
– Dată fiind insistența lor, aş spune că există o şansă foarte mare să ai această posibilitate.
Conversația lor îl trezi pe Larry. Se târî afară din adăpost, frecându-şi ochii cârpiți de somn.
– Larry l-a văzut pe unul din ei de aproape, nu-i aşa, Larry? Întrebă Sparks.
– Ce 'serăți, domnule? Întrebă el, cotrobăind în desaga lui, în căutarea unui sandviş.
– Glugile cenuşii. Povesteşte-i doctorului Doyle.
– Aşa. Asta a fost acum câteva luni, domnule, spuse el, muşcând cu poftă din westfalianul său sandviş cu slăninăşi brânză. Aveam misiunea de a urmări un anumit domn pe care-l aveam în vizor de cătăva vreme…
– Un suspect important pentru investigațiile mele, adăugă Sparks.
– Bun. Ei, şi în fiecare marți seara, domnu' ăsta avea obiceiu' să plece din casa lui frumoasă din Mayfair, din cauză că era clientu' obişnuit al unei cunoscute, dacă nu chiar renumite, case de plăceri din apropiere de Soho, unde plăcerile lui urmau o cale mai puțin obişnuită…

– Nu asta ne priveşte pe noi acum, Larry, interveni Sparks.
– Am priceput mesaju', domnule. Deci, după ce, urmărindu-l mai mult timp, am aflat programul tendințelor migratoare ale domnului, într-una dintre aceste misiuni, în loc să-l urmăresc la întâlnirile lui săptămânale, m-am gândit că e mai bine să rămân în urmă, să intru în casa lui şi să arunc o privire pe-acolo, ca să văd care-i treaba, continuă el cu gura plină, oprindu-se să ia un gât de bere zdravăn ca să uşureze drumul ultimelor înghițituri uriaşe de mâncare.
– Obiceiurile vechi mor greu, spuse Doyle înțepat.
– Nu ca să-mi umplu buzunarele, domnule, nu, domnule, am jurat că nu mai fac asta, nici eu şi nici Barry, zău, spuse el, făcându-şi cruce. Nu, i-am cotrobăit prin casă gândindu-mă că domnul ar fi putut lăsa pe acolo vreun flecuşteț care ne-ar conduce la o mai bunăînțelegere a lui şi a intențiilor necurate ale compatriotului lui.
– O listă sau o comunicare oficială, ceva, adăugă Sparks.
– Întocmai. Chiar dacă un astfel de lucru ar fi fost lăsat, de exemplu, într-un seif secret, ascuns în spatele unei hărți reprezentând pustietățile nordului sau după un portret drăguț, în ulei, al jumătății lui – adică a nevesti-sii – cumva mai

fasonată, maiînfrumusețată, cu dinții oleacă mai scurți şi cu forme mai suple decât în realitate, la urma urmei asta-i treaba artistului, aşa-i, şi sunt convins că individu' a fost plătit binişor pentru osteneală; artiştii ăştia n-au nevoie de o hartă ca să afle dincotro bate vântul – mă iertați că am luat-o razna. Oricum, eram foarte hotărât şi pornit pe treabăşi aveam şi toate calitățile necesare ca să găsesc un asemenea lucruşor, oriunde s-ar fi aflat el.

Îşi termină sandvişul, dădu pe gât berea, râgâi puternic şi aruncă sticla peste bord.

– Aşa că am deschis seiful. Din păcate, n-am descoperit în el nimic interesant, în afară de un teanc gros de acțiuni – care nu făceau nici cât o ceapă degerată; oricum, era greu să le fi şterpelit, rețineți, fiindcă ar fi fost mulți care s-ar fi mirat văzându-le la noi, deşi bătrânii Larry şi Barry nu s-ar fi dat înapoi să-şi încerce mâna, chiar deloc – împreună cu câteva cărți poştale franțuzeşti, recent primite, care nu contrazic, ba dimpotrivă, confirmă ce v-am zis eu deja despre preferințele intime şi neortodoxe ale omului şi, în sfârşit, ultima sa dorințăşi testamentul prin care lăsa toată considerabila lui avere taman femeii grase, atât de generos pictatăîn tablou.

– Deci, cu alte cuvinte, n-ai găsit nimic, spuse Doyle nerăbdător, enervat de incorigibila logoree a

bărbatului.

– Nu ceea ce am sperat, asta nu, domnule. Oricum, după ce am cercetat şi restul casei, fără a găsi nimic, spre regretul meu, m-am îndreptat spre subsol, spre fereastra prin care intrasem, când am zărit o uşăîntredeschisă. O pivniță sau o debara pentru lucrurile murdare, care la început scăpase atenției mele. Dar, cum ochii mei erau acum mai deprinşi cu întunericul, am observat un pantof înăuntru. Mai precis, o gheată care stătea nemişcată. Am zărit şi cracul unui pantalon, de care se prindea gheata cu pricina. Am stat acolo, la fel de nemişcat ca statuia lui Nelson, şi am studiat timp de zece minute priveliştea. Era o gheată cu ținte, cu oțel în jurul bombeului, curată ca scufița unui nou-născut. Era o gheată foarte serioasă. O gheată cu care nu prea mergea să glumeşti. O lovitură rapidăîn vintre şi măruntaiele îşi schimbau complet locul, ca mobila din casa unor tineri căsătoriți. Timp de zece minute gheata nu s-a mişcat deloc. Am aruncat un penny în cameră, iar zgomotul pe care l-a făcut în tăcerea subsolului a semănat cu o salvă de tun trasă de la bordul unui vapor. Nicio zvâcnire. Asta mi-a dat mai mult curaj. Am luat inițiativa. Am deschis uşa.

– Una dintre glugile cenuşii, spuse Doyle.

– Ea era, domnule. Stătea pe un scaun, în

întuneric, cu fața acoperită, cu mâinile pe genunchi, aşa...

– Nu a reacționat?

– Defel, domnule, iar eu m-am gândit cădădusem peste prada unui furt misterios din Camera Ororilor, de la muzeul lui madam Tussaud. Silueta asta din fața mea nu făcea nimic prin care să sugereze simțurilor mele căîmpărțeam camera aia cu o ființă omenească vie.

– Ce-ai făcut?

– Am aprins o lumânare pe care o aveam în buzunar, ca să mă uit mai bine. Am întins mâna cu atenție şi am atins mâna omului. O împunsătură uşoară, aşa. Nimic. Am picurat ceară fierbinte pe el. Când am văzut că nu primesc niciun răspuns, mi-am scos cuțitul lung, de buzunar, şi l-am înțepat. Nu i s-a clintit un muşchi. Şi, chiar dacă pielea lui era cenuşie şi rece ca a unui peşte aşezat pe o farfurie, ceva din mintea mea îmi spunea că omul nu era mort, nu în felul în care înțeleg eu asta. M-a străbătut un fior rece. Mi se făcuse părul măciucăşi doar fusesem în prezența unor morți de multe ori şi nici că-mi păsase. De data asta, era ceva care depăşea experiența mea.

– I-ai luat pulsul sau ai încercat să vezi dacă-i bate inima?

– Mărturisesc că gândul de a-l mai atinge pe

amețitul ăla era cam prea mult pentru mine. Am făcut ce am crezut că e mai bine. I-am dat gluga jos.

– Ața albastră...

– Da, domnule, chiar avea o cusătură cu ață albastră, aici, lipindu-i buzele, o treabă grosolan făcutăşi nu de multă vreme, după cum arăta...

– Şi ochii?

– Ochii erau închişi, dar pleoapele nu erau cusute aşa...

– Respira?

– Lasă-l să termine, Doyle, spuse Sparks.

– Nu ştiu, domnule, vedeți, n-am avut plăcerea să verific acest aspect al situației, fincă atunci când m-am uitat mai bine la moaca lui, mi-am dat seama că-l cunosc pe tip...

– Îl *cunoşti?*

– Da, domnule. Lansdown Dilks, un forțos din Wapping, un adevărat maestru, asta era, toți îl ştiam, un individ foarte rău, zău aşa. Asta până când l-au prins în timp ce îi sucea gâtul unui negustor din Brixton...

– A fost închis?

– Închis, condamnat pentru crimă, pedeapsa maximăşi trimis în închisoare acum trei ani. Aşa că vă puteți închipui surpriza mea când l-am găsit pe flăcău într-o pivniță din Mayfair, cu buzele festonate, ca un soldat de jucărie pe care trebuie

să-l întorci cu cheia...
– Ce-ai făcut?
– Am auzit uşa de la intrare deschizându-se. Şi, la auzul ei, ochii lui Lansdown s-au deschis.
– Ochii lui s-au deschis?
– M-ați auzit bine, domnule.
– Te-a... recunoscut?
– E greu de spus, domnule, fiindcă am suflat în lumânare şi am zbughit-o pe uşăşi apoi pe fereastrăşi eram deja pe la jumătatea aleii, afară, înainte ca în cameră să se facăîntuneric. Şi dacă ar fi s-o mai fac o dată, aş face la fel. Lansdown Dilks era suficient de respingător şi sub prima lui înfățişare, ca să mă facă să doresc să-i evit compania; cred că e slabă speranță ca noua lui postură să aducăceva bun în firea lui.
Lui Doyle îi pierise glasul la auzul acestei întâmplări. Vântul îşi schimbă direcția. Norii se adunau spre vest. Deodată parcă se făcuse cu zece grade mai frig. Lemnul ambarcațiunii gemu când luă cu asalt creasta unui val.
– A cui era casa? Întrebă Doyle în cele din urmă.
Sparks şi Larry schimbară o privire prudentă, care nu-i scăpă lui Doyle şi la care acesta reacționă imediat.
– Pentru Dumnezeu, omule, spuse el cu iuțeală. Dacă eu sunt cel pe care îl caută, am dreptul săştiu. Unde merge mia, merge şi suta.

– Este pentru binele tău, Doyle, protestă Sparks.
– Al naibii de mult bine îmi face asta! Sunt martor la o crimă, două crime – trei, dacă o includ şi pe doamna Petrovici – nu mă pot întoarce în propria mea casă, toată viața mea este un haos! Şi am plăcerea să privesc cu încredere înainte, spre o viață plină de teroare, până când mă vor prinde şi măcelări ca pe un bou!
– Mai încet, domnule doctor…
– Jack, ori merg cu tine mai departe şi ştiu tot ce ştii tu, ori te dau naibii pe tine cu afacerea asta cu tot – poți să tragi la mal chiar acum, să mă laşi acolo şi o să-mi încerc singur norocul!
În ciuda groazei înnăscute de a face astfel de scene, Doyle se bucurăîn sinea lui de efectul purificator pe care îl avu izbucnirea lui. Parcă dislocase o uşă din interiorul lui Sparks, deşi mai trebuia ca uşa să fie şi deschisă. Doyle îşi scoase revolverul şi îl îndreptă spre carena bărcii.
– Ai zece secunde să te gândeşti înainte să găuresc afurisita asta de barcăşi te poți considera norocos dacă vreunul din noi poate ajunge la țărm, spuse el cu răceală, armând pistolul. Vorbesc foarte serios.
Larry îşi băgă nepăsător mâna în buzunar.
– Larry, nu, spuse Sparks fără să se uite spre el.
Larry îşi scoase mâna. Aşteptau cu toții.
– Timpul s-a scurs, Jack, spuse Doyle, ridicând

arma, gata să tragă.
– Casa aparține generalului de brigadă Marcus McCauley Drummond. Fost comandant în regimentul de puşcaşi ai armatei regale, pensionat. Lasă arma, Doyle.
– Nu cunosc acest nume, spuse Doyle, luând degetul de pe trăgaci, fărăînsă a pune piedica.
– Raportul de activitate al generalului Drummond se distinge tocmai prin lipsa lui de distincție, spuse Sparks pe un ton alert, lipsit de asprime. Gradul său de ofițer a fost cumpărat cu banii familiei şi astfel se explică neaşteptata sa avansare la un rang atât de înalt: familia Drummond a fost una dintre cele mai importante fabricante de muniții din țară, principalii noştri furnizori de gloanțe şi de mortiere. Deținea uzine în Blackpool şi Manchester, precum şi trei companii germane care produceau artilerie grea. Generalul Drummond nu era un foarte mare consumator al produselor sale; în cei douăzeci de ani de serviciu, nicio trupă aflată sub comanda sa nu a tras un foc, nici măcar de supărare. La moartea tatălui său, în urmă cu şase ani, generalul a părăsit armata pentru a se ocupa de problemele familiei. Agresivitatea pe care şi-o ascunsese atât de bine în anii de serviciu în slujba Coroanei şi-a făcut auzit glasul în comerț: vânzările şi profiturile s-au triplat. Anul trecut,

Drummond şi-a căsătorit fiica mai mare cu un bărbat din familia Krupp din München, cel mai grozav concurent al său de pe continent Rezultatul este un potențial monopol în domeniu. Generalul este hotărât acum să domine atât piața internațională, cât şi pe cea internă. La ora actuală, negociază achiziționarea companiei care produce chiar revolverul pe care îl ai în mână. Mai vrei săştii şi altceva?

Doyle puse piedica şi lăsă revolverul jos.

– Ce ți-a atras la început atenția asupra lui Drummond?

– Ordinele, spuse Sparks, reuşind ca printr-un singur cuvânt să descrie opt sute de ani de monarhie şi săîmpiedice continuarea interogatoriului în această direcție.

Doyle nu era imun la forța unei astfel de sugestii. Îşi puse arma în geantăşi se aşeză. Producători internaționali de muniții. Ordine de la regină. I se învârtea capul.

– Tatăl meu spunea întotdeauna că cea mai utilă virtute a unui bărbat este să-şi dea seama când e depăşit de probleme, spuse el pe un ton obosit.

– Luați un sandviş, şefu', spuse Larry cu amabilitate, întinzându-i coşul.

Doyle luă unul. Mâncarea îl făcea întotdeauna să se simtă mai bine. Atâta alinare mai avea şi el.

– Cred că nu-l poți aresta pe Drummond pentru

că adăposteşte un evadat.
– Nu era nici urmă de Dilks sau de altă glugă cenuşie în timpul următoarelor vizite pe care le-a făcut Larry în casa generalului, îi explică Sparks. Chiar şi aşa, cazul prezintă mai multe dificultăți insurmontabile.
– Cum aşa?
– Conform registrelor Tribunalului Central, prizonierul Lansdown Dilks a murit atârnat în ştreang, în februarie trecut. Autoritățile au fost suficient de amabile ca să ne trimită o fotografie a pietrei de pe mormântul său.
Sandvişul îi căzu din mână. Rămase cu gura căscată.
– Celălalt punct asupra căruia vreau să te luminez, Doyle, este acela că, în general, arestarea obişnuită a unui adversar pe care îl urmăresc în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu nu este scopul meu principal, spuse Sparks calm. Cu alte cuvinte, nu sunt, în mod necesar, obligat să-mi îndeplinesc responsabilitățile în limitele cele mai stricte ale legii.
– Nu?
– Nu neapărat, nu. Asta îmi dă libertatea de a mă folosi de talentele unor oameni din subordinea mea, care altfel ar constata că, în actualul sistem de aplicare a legii, condițiile pe care trebuie să le întrunească pentru a fi angajați undeva sunt...

nedrept de severe.

Doyle se întoarse către Larry, care zâmbi, deschise o sticlă de bere neagră cu dinții şi i-o oferi.

– Înțeleg, spuse Doyle şi luă berea.

– Acum, domnule doctor, ți-am încredințat adevărata natură a afacerilor mele, spuse Sparks, lăsându-se pe spate şi aprinzându-şi pipa din nou. Încă mai vrei să continui drumul alături de mine sau vrei să-i dau instrucțiuni lui Larry să tragăîntr-un port la alegerea ta?

Sparks păru perfect mulțumit să-i aştepte răspunsul la infinit. Pentru un moment, America de Sud se ivi pe neaşteptate în mintea lui Doyle ca o a treia soluție, mult mai atrăgătoare. Îşi bău berea şi încercă să oprească roata norocului care se învârtea în capul lui.

– Merg cu tine, spuse Doyle.

– Bun băiat. Şi ne bucurăm să te avem alături de noi, spuse Sparks, strângându-i mâna cu putere.

– Bun venit la bord, domnule, adăugă Larry, înseninat.

Doyle le mulțumi, zâmbind vag şi dorind în secret să găsească fie şi cea mai slabă confirmare a faptului că făcuse o alegere înțeleaptă. Odată rezolvată problema înrolării lui, trecură la orientarea velelor şi a vasului pentru a se adapta la schimbarea condițiilor mării. Pe măsură ce

soarele ajungea la apogeu, la orizont, spre sud, se zărea pământul.

– Insula Sheppey, spuse Sparks, arătând spre sud. Dacă vântul continuă să sufle, ar trebui să debarcăm la Faversham până la apus. De acolo trebuie să mergem călare toată noaptea, până la Topping. Dacă nu te superi, cred că este mai bine să mergem fără oprire.

Doyle spuse că ideea nu-l deranjează.

– Soțul răposatei Lady Nicholson se numeşte Charles Stewart Nicholson, este fiul lui Richard Sidney Nicholson, conte de Oswald, care, de-a lungul anilor, a devenit, pe tăcute, unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, spuse Sparks cu o notă de disprețîn glas. Sunt foarte nerăbdător să-l cunosc pe Charles Stewart Nicholson. Vrei săştii de ce?

– Da, răspunse Doyle neutru, mulțumit acum să-l lase pe Sparks să-şi prezinte propriile revelații.

– Lordul Nicholson cel tânăr mi-a atras atenția anul trecut, când a vândut o parcelă mare din moşia familiei, din Yorkshire, unui trust anonim. În jurul acestei tranzacții aparent obişnuite plutea un aer de ilegalitate care s-a dovedit foarte greu de pătruns: cineva îşi dăduse foarte mare osteneală ca să ascundă identitatea cumpărătorului.

Sparks se opri, privind cu un interes amuzat

confuzia de pe chipul lui Doyle.

– Te-ar surprinde să afli că omul care a cumpărat pământul lui Nicholson e generalul de brigadă Marcus McCauley Drummond?

– Da, Jack. Da, m-ar surprinde chiar foarte mult.

– Mda. M-a surprins şi pe mine.

Capitolul 10

Topping

Într-adevăr, ajunseră la Faversham la căderea nopții. Luând în considerare punctele de debarcare de pe Insula Sheppey, navigară pe brațul mai lat. Al mării, cunoscut prin partea locului sub numele de Swale, o luară apoi în sus, pe un canal care se îngusta, şi se opriră la marginea unui banc de stridii, în apele puțin adânci de la periferia vechiului oraş.

Larry sări din ambarcațiune pe la prova, îi trase la mal, înşfăcă bagajele şi o şterse în sus pe îndiguire, dispărând din raza lor vizuală. Doyle şi Sparks îşi adunară restul de lucruri şi-i urmară. Sus, pe creastă, îi aştepta o trăsurăînchisă, la care erau înhămați doi cai odihniți, iar Larry era ajutat săîncarce bagajele de nimeni altul decât de fratele său Barry. Doyle constată că era aproape imposibil să-l deosebească pe unul de celălalt până când se apropie destul de mult ca să observe cicatricea care-i sluțea pe Barry. Lui Larry îi făcu evidentă plăcere să-l prezinte cum se cuvenea pe Barry prețiosului său prieten, stimatul doctor Doyle. Barry nu era nici pe departe la fel de vorbăreț ca fratele său, ba chiar dimpotrivă, însă,

între ei doi, puternica înclinație spre pălăvrăgeală a lui Larry era suficientă pentru o echitabilă distribuire a capitalului verbal. Doyle constată că părerea lui proastă despre gemeni începea să se topească, ca urmare a îndelungatei expuneri la căldura prietenoasă a lui Larry. Singura discordanță pe care o simțea venea din încercarea de a asocia felul morocănos de a fi şi tendința spre izolare a lui Barry cu caracterizarea pe care i-o făcuse Larry, aceea de afemeiat năvalnic şi neobosit.

Imediat ce totul fu încărcat în trăsurăşi aceasta fu gata de drum, Larry îşi luă de la Doyle un prietenos bun-rămas – pleca într-o misiune tainică – şi dispăru cu pas vioi, în noapte. Barry ocupă locul vizitiului, Doyle sui lângă Sparks, în cabina închisăşi plecară.

– Unde a plecat Larry? Întrebă Doyle, privind printre perdeluțe în urma lor, spre silueta lui Larry, care se depărta, simțind deja puțin lipsa acestuia.

– Ne acoperă urmele şi se îndreaptă spre Londra. Are treabă, spuse Sparks.

O dispoziție întunecatăîl cuprinse încet, o dată cu căderea nopții. Era distant şi evita privirile directe, meditând la ceva dur şi neplăcut. Neinvitat să se implice şi el, Doyle nu încercă săînceapă o conversație şi. În cele din urmă, căzu

pradă somnului.
Se trezi auzind cum se mişca ceva greu deasupra capului. Trăsura era încăîn mişcare. Sparks nu mai era la locul lui. Doyle îşi căută ceasul: arăta douăsprezece şi jumătate noaptea.
Uşa se deschise şi o mică lădiță marinărească apăru în deschizătură.
– Nu sta aşa, Doyle, dă-ne o mână de ajutor, îl auzi el pe Sparks.
Doyle îl ajută să pună cufărul pe locul din față, în timp ce Sparks îl împingea înăuntru, apoi acesta din urmă intrăşi închise uşa după el. Culoarea îi revenise în obraji şi devenise la fel de bine dispus ca la început.
– Cum stai cu eticheta necesară la sfârşit de săptămână? Întrebă Sparks.
– Cu ce?
– Comportamentul în calitate de musafir, biliard, conversație la masăşi alte fleacuri din astea.
– Ce are a face asta cu...
– Vizităm conacul unui gentleman pentru a ne petrece acolo Anul Nou, Doyle. Încerc să văd ce aptitudini ai pentruînalta societate.
– Ştiu cum să folosesc tacâmurile, dacă la asta te referi, spuse Doyle, cu urechile arzând de mândrie.
– Nu te supăra, bătrâne, vreau să hotărăsc doar ce rol vei juca. Cu cât vom stârni mai puține

bănuieli Lordului Nicholson şi gloatei lui simandicoase, cu atât va fi mai bine.
– Ce am de ales?
– Stăpân sau servitor, spuse Sparks, deschizând brusc cufărul, ca să-i arate că fiecare dintre cele două compartimente ale sale conţinea garderoba necesară unui rol.
– De ce să nu le spunem pur şi simplu că sunt doctor? Întrebă Doyle, în speranţa că nu va trebui să renunţe la confortabila lui poziţie de om aparţinând clasei mijlocii, pentru a-şi asuma una nouă.
– Asta-i o treabă foarte deşteaptă. Am toate motivele să cred că duşmanii tăi ne pot aştepta acolo. De ce nu-ţi tipăreşti cărţi de vizită pentru a-ţi face rost de câţiva pacienţi dacă tot suntem acolo?
– Înţeleg, spuse Doyle. Propui să ajungem incognito.
– Baronului Everett Gascoyne-Pouge şi valetului, spuse Sparks, scoţând o invitaţie la petrecerea dată cu prilejul Anului Nou, adresată acestuia.
– Cum ai obţinut asta?
– Este un facsimil.
– Dar dacă se hotărăşte să vinăşi adevăratul Gascoyne-Pouge?
– Nu există o asemenea persoană, spuse Sparks, ascunzându-şi cu greu nemulţumirea faţă de

salturile anemice ale imaginației lui Doyle.

– Aha. Tu ai tipărit-o. Te înțeleg acum.

– Chiar începusem să măîndoiesc.

– Scuză-mă, întotdeauna sunt mai greu de cap imediat după trezire, îi explică Doyle căscând. Îmi trebuie un moment ca să-mi revin.

– E în regulă, spuse Sparks, înmânându-i hainele clasei muncitoare. Şi sunt sigur că locuințele servitorilor de la Topping ți se vor părea mai mult decât corespunzătoare.

– Dar, Jack, nu crezi că-şi vor da seama că este o şaradă? Se bâlbâi Doyle, privind hainele de valet. Vreau să spun că aş putea să măîncurc când îmi joc rolul…

– Nimeni nu se uită la servitori, Doyle. O să fii ca o pisică neagrăîntr-o ladă de cărbuni.

– Dar, vreau să spun, ce fac dacă mă vor observa, Jack? Poate că ei nu ştiu exact cum arăți tu, dar cu siguranțăştiu cum arăt eu.

Sparks îl privi atent.

– Ai dreptate, spuse el. Scotoci prin cufăr şi scoase un brici. O să-i spunem lui Barry să oprească, ca să nu-ți pui în primejdie simțul mirosului.

Degetele lui Doyle acoperiră, într-un gest protector, mustața.

Zorile cenuşii ale Anului Nou îi găsiră intrând pe

o poartă arcuităşi apropiindu-se de conacul Topping, pe un drum drept şi îngust, străjuit de stejari maiestuoşi, ale căror crengi uscate se întindeau pentru a forma o cupolă ascuțită. Îmbrăcat în veşmântul deloc familiar al noii sale meserii, Doyle reuşise să mai prindă doar câteva minute de somn chinuit, bântuit de vise despre incapacitatea sa de a-şi duce la bun sfârşit rolul, după care urmau demascarea şi prinderea sa de către persoane necunoscute. Apărea foarte clar şi regina Victoria; îşi amintea că o servise cu ceai, numai pentru ca ea să descopere un şoarece mort plutind în ceainic. Asta îl mâhni mai mult decât tratamentul dur pe care i-l aplicaseră fantomaticii săi urmăritori şi atunci sărise în somn, trezindu-se într-o baie de sudoare rece.

Îşi dădu seama că trezirea îi fusese grăbităşi de oprirea trăsurii. Doyle auzi portiera deschizându-se şi închizându-se înainte ca ochii săi să-l poată informa că Sparks părăsea trăsura. Bâjbâind ca să găsească portiera, Doyle se târî afară.

Şirurile de stejari se întrerupeau brusc acolo unde îi oprise Barry. Copacii impunători se înşiraseră, se părea, până mai departe, însoțind drumul pe o distanță de încă aproape o sută de metri; acum nu numai stejarii, dar toți copacii care crescuseră de acolo mai departe fuseseră

doborâți, buturugile arse şi distruse şi tot pământul ars la suprafață. În fața lor, ridicându-se brusc din acest pământ pârjolit, se afla un zid solid, înalt de zece metri, rudimentar, inegal, construit din trunchiurile nefinisate ale copacilor doborâți, unite grosolan cu pietre, cărămizi, paie, iarbă uscatăşi nuiele. Lumina zorilor se reflecta în bucățile mari de sticlă spartă puse la cuiele de fixare şi de-a lungul întregii metereze. Zidul se înălța pe o distanță considerabilăîn ambele direcții şi apoi făcea o întorsătură spre spate, părând săînconjoare conacul şi terenurile din apropierea lui. Parapetele şi crenelurile cele mai înalte ale conacului Topping, capodoperă a goticului târziu, se vedeau deasupra şi dincolo de misterioasa fortificație. Din niciunul din coşurile casei nu ieşea fum. Nicio poartă sau intrare nu întrerupea fațada zidului. Din locul unde se aflau ei, această barieră grosolană vorbea doar despre teroare, grabăşi nebunie.

– Isuse Cristoase…

– S-ar părea că soarta petrecerii noastre este în pericol, spuse Sparks.

– Ce s-a întâmplat aici?

– Barry, mergi cu trăsura de jur-împrejur ca săvezi dacă au lăsat vreo intrare. Doctorul şi cu mine vom cerceta împrejurimile mergând pe jos,

hotărî Sparks.
Barry îşi ridicăşapca şi porni să dea ocol fortăreței, în timp ce Sparks şi Doyle îşi urmară drumul înainte, pe câmpul devastat.
– Ce vezi, Doyle? Ce-ți spun toate astea?
– Focul a fost pus de curând, aş spune că a trecut mai puțin de o săptămână de-atunci. Probabil că a fost ultima acțiune de distrugere. Decolorarea locului din jurul buturugilor este aceeaşi; demonstrează că toate au fost tăiate într-o perioadă scurtă de timp.
– Mulți oameni au lucrat aici împreună, spuse Sparks.
– Cât de aproape este oraşul?
– Cel puțin cinci mile. Zidul nu este opera unor meseriaşi, Doyle. Probabil că treaba a fost făcută de servitorii de la conac.
– Fărăîndrumare sau vreun plan anume.
– Fărăîmbinări sau şanțuri. Nu s-au gândit la calitate sau la durată.
– Cineva a dorit să se construiască rapid o baricadă.
– De ce, Doyle?
Doyle se opri şi se uită la zidul care se afla la o distanță de trei metri, încercând să simtă panica şi graba constructorilor.
– Nu aveau timp. Se apropia ceva. Ceva ce trebuia ținut la distanță.

– Au început să construiascăînainte ca Lady Nicholson şi fratele ei să fie omorâţi. De când spunea că lipseşte fiul ei?

– Trei zile înainte de şedinţa de spiritism.

– Dinainte de a fi răpit; s-ar putea ca ăsta să fi fost motivul. Frica de răpire. Protejarea puiului – cel mai vechi instinct al inimii omeneşti.

– Un copil poate fi mutat sau trimis în altă parte, replică Doyle. Aproape că este un motiv prea raţional. Asta pare opera cuiva care a înnebunit pur şi simplu.

– Sau care a fost adus în starea asta.

Sparks se uită posomorât la suprafaţa întinsă a zidului. Două sunete puternice, ascuţite, provenind de la claxonul unei trăsuri, le atraseră atenţia spre dreapta.

– Barry, spuse Sparks, plecând cu pas iute şi strigând peste umăr, spre tovarăşul său mai puţin sprinten. Hai, Doyle, nu te mocăi.

Doyle alergă după el, dădu colţul şi o luă spre stânga. Barry le făcu semn cu mâna; stătea lângă trăsură, la un sfert de milă distanţă, la jumătatea lungimii vizibile a zidului. Doyle se străduia din greu săţină pasul cu Sparks şi, când ajunse lângă ei, era complet fără suflu.

Barry îi chemase lângă un loc de trecere, tăiat prin zid, mai înalt cu un cap decât un om şi de două ori mai lat. Aşchii de lemn acopereau

pământul, mai ales în exteriorul intrării. Un topor tocit zăcea pe jos, în apropiere. Privind prin deschizătură, puteai vedea grajdurile şi casa. Nu exista niciun zgomot şi nici semn de activitate înăuntru.

– Barry, te rog să-ți termini inspectarea zidului, ordonă Sparks. Presupun că aceasta va fi singura noastră cale de acces.

Barry sări pe capră şi se îndepărtă de-a lungul zidului.

– Cineva şi-a croit drum de intrare, nu de ieşire, spuse Doyle, examinând marginea spărturii.

– Şi abia după ce zidul a fost terminat.

Doyle dădu din cap.

– Cine a făcut spărtura? Un prieten sau un duşman?

– Din câte ne putem da seama, probabil că un duşman, nu-i aşa?

Nimic nu se mişca în interior, dar ei stătură pe loc, de parcă o barieră invizibilăşi la fel de solidă ca buştenii se afla încăîntre ei şi împrejurimile conacului Topping, până când Barry se întoarse din inspecția sa, confirmându-le că acest portal era, într-adevăr, singura intrare.

– Atunci, aruncăm o privire? Întrebă Sparks cu nepăsare.

– După tine, Jack, spuse Doyle.

Sparks îl instrui pe Barry să rămână cu caii, îşi

scoase floreta din baston şi se aventură prin spărtură. Doyle îşi scoase revolverul şi i se alătură. Începură să patruleze prin perimetrul din interiorul zidului, ținându-se aproape de fortificație, în timp ce mergeau de jur-împrejur. Era limpede că, în mare parte, zidul fusese ridicat din interior. Scări şi stive de buşteni nefolosiți se găseau acolo din belşug. Baloturi de paie şi alte materiale de îmbinare zăceau lângă gropi pline cu lut întărit. Zidul se întindea la cincizeci de metri distanță de fațada clădirii propriu-zise, dar în spate, unde arhitectura conacului era mai neregulată, zidul se apropia considerabil de mult, ajungând în unele locuri doar la trei metri distanță.

Terenul, cândva foarte curat şi îngrijit, era o ruină. Garduri vii distruse, statui zdrobite, iarbă călcatăîn picioare şi hăcuită. O porțiune din zid trecea printre rămăşițele unei grădini englezeşti; bucăți ciudate din corpul unor animale țepoase erau smulse de pe soclu, ca şi cum ar fi fost sfărâmate de un tren. Terenul de joacă al unui copil fusese distrus cu aceeaşi bestialitate şi jucării stricate erau împrăştiate peste tot. Un căluț de jucărie vechi zăcea într-o grămadă de nisip, figura sa pictată semănând cu parodia unui rictus.

Ferestrele de la parter fuseseră baricadate din

interiorul casei, perdelele fuseseră trase peste scânduri, mese şi uşi scoase din țâțâni fuseseră folosite la întâmplare. Câteva ferestre erau sparte, iar sticla căzuse în interior. Fiecare uşă pe care o încercară era încuiatăşi de neclintit.

– Săîncercăm la grajduri, spuse Sparks.

Traversarăşi intrarăîn grajdul separat, care se afla în capătul aleii acoperite cu pietriş. Nu fusese făcut niciun efort să fie protejat; uşa stătea deschisă. Şei şi harnaşamente se aliniau pe rafturile şi în cuiele camerei pentru echipament. Camerele grăjdarilor erau curate şi ordonate, paturile făcute, iar efectele personale se aflau în sertare şi pe etajerele patului. O plăcintă cu carne, pe jumătate mâncată, se afla pe o farfurie, pe masa din sala de mese, lângă un ceainic şi o cană cu ceai rece. Ordinea acestui loc, aflat în umbra dezastrului cumplit de afară, crea un sentiment de profundă nelinişte. Sparks deschise o uşă care scârțâia şi care ducea în grajdul propriu-zis. Încăperea părea goală.

– Ascultă, Doyle, spuse Sparks liniştit. Ce auzi?

După un moment doctorul răspunse:

– Nimic.

Sparks dădu din cap aprobator.

– Într-un grajd.

– Nu sunt muşte, spuse Doyle, dându-şi seama ce lipsea.

– Nici păsări afară.

Se îndreptară spre mijlocul încăperii, deschizând pe rând uşile boxelor. Toate erau goale, dar în unele mai lâncezea amintirea cailor.

– Pe majoritatea i-au pus în libertate mai devreme, spuse Sparks.

– Probabil că pe unii i-au folosit ca să tragă lemnul, nu crezi?

– Da, barabalele. I-au lăsat să plece de îndată ce au avut buştenii care le trebuiau. Dar în cel puțin trei dintre aceste boxe au rămas cai şi după ce zidul a fost terminat.

Ultima uşă nu voia să se urnească. Sparks îi indică tăcut doctorului intențiile sale. Doyle dădu din cap, îi luă floreta şi ridică pistolul. Sparks se dădu doi paşi în spate, se avântăşi izbi uşa cu piciorul. Aceasta se dădu de perete, scârțâind îngrozitor. În boxă zăriră un corp care zăcea întins pe burtă, în paie, cu piciorul stâng dislocat din genunchi şi aşezatîntr-o poziție nefirească.

– Uşurel, Doyle, nu ne poate face niciun rău.

– Probabil că a stat cu piciorul în uşă, spuse Doyle, lăsând pistolul în jos.

Păşiră cu grijăînăuntru, mergând spre cadavru. Avea cizme înalte, bretele, cămaşăşi vestă: costumul de lucru al unui grăjdar.

– Ce este asta? Întrebă Sparks, arătând spre podea.

Paiele din boxă erau acoperite cu dârele groase ale unei secreții uscate, de culoare închisă: strălucitoare, aproape fosforescentă, împrăştiatăîntr-un desen întortocheat, nebunesc. De la cadavru, dârele se separau, mergând în sus şi peste ziduri. Nu aveau miros, dar nuanța argintie şi compoziția oleaginoasă a substanței făceau săți se pună un nod în gât.

– Nici cadavrul nu miroase, spuse Doyle. Nu s-a descompus.

Sparks se uită la el cuprins de curiozitate. Îngenunchează lângă cadavru. Hainele sale străluceau, netede şi lucioase, acoperite cu aceeaşi substanță ciudată. Îşi puseră mâinile sub el şi îl întoarseră pe spate; era şocant de uşor, lipsit aproape complet de masă, şi înțeleseră de ce: fața îi era mumificată, oasele fiind acoperite doar de o piele subțire. Orbitele ochilor îi erau goale, scorojite, mâinile scheletice, delicate, ca o floare uscată, presatăîntre paginile unei Biblii de familie.

– Ai mai văzut aşa ceva? ÎntrebăSparks.

– Nu la un cadavru cu o vechime mai mică de douăzeci de ani, răspunse Doyle, examinându-l mai îndeaproape. Parcă ar fi fost conservat. Mumificat.

– Parcă i s-ar fi supt viața direct din oase.

Sparks strânse în mână unul dintre pumnii

chirciți; acesta se risipi în mii de fragmente fine, ca bucățile de filigran dintr-o dantelăînghețată.

– Ce ar fi putut produce asta? Întrebă Doyle încet.

O siluetă se mişcăîn spatele lor, în afara boxei.

– Ce este, Barry? Spuse Sparks, fără să se întoarcă.

– Ceva ce trebuie să vedeți, aici, afară.

Ieşiră din boxăşi-l urmară pe Barry. El le arătă acoperişul conacului. Un fir subțire de fum ieşea din coşul cel mai înalt.

– A început să fumege cu vreo cinci minute în urmă, spuse Barry.

– Cineva acolo este viu, spuse Doyle.

– Bun. Hai să sunăm la uşăşi să ne anunțăm sosirea.

– Crezi că este înțelept, Jack?

– Am bătut atâta drum. Nu vrem să ne dezamăgim gazda.

– Însă nu ştim cine-i acolo, înăuntru, nu?

– Nu există decât o singură cale să aflăm, răspunse Sparks, îndreptându-se cu hotărâre spre casă.

– Dar toate uşile şi ferestrele sunt blocate.

– Ăsta nu constituie un obstacol prea mare pentru Barry.

Sparks pocni din degete. Barry îşi ridicăşapca, după care alergăînainte şi, cât ai zice peşte, sări

pe fațada casei, sprijinindu-şi mâinile şi picioarele în spațiile dintre cărămizi, şi urcă la etajul doi cu uşurința cu care se mişca un păianjen pe propria pânză. Scoase o rangă din hainăşi, în câteva secunde, convinse una din ferestre să cedeze, o deschise şi se strecurăîn interior.

Doyle era copleşit de îngrijorare pentru ororile care-l puteau aştepta acolo pe omuleț. Calm, Sparks scoase un trabuc din haină, scăpără un chibrit cu degetul cel mare şi îl aprinse, rămânând în tot acest timp cu ochii ațintiți spre intrare.

– Nu durează decât un moment, spuse el.

De cealaltă parte a uşii auziră mişcare, hârşâitul ascuțit al unui obiect greu, târât pe o podea de gresie, iar apoi un zăvor care se deschidea. Un minut mai târziu, Barry deschise uşa din fațăşi intrarăîn conac.

Mai multe mese şi scaune fuseseră stivuite şi înghesuite în uşa pe care Barry avu acum înțelepciunea de a o închide după ei. Salonul mare era plin de hârtii şi gunoaie. O panoplie decorativă zăcea aruncatăşi spartă pe pardoseala alb cu negru. Din cauză că prin ferestrele acoperite nu pătrundea lumina zilei, aerul era închis şi peste tot domnea un întuneric greu şi apăsător. Privirile aruncate în camerele de primire, care se aflau de ambele părți ale intrării, nu scoaseră la iveală distrugeri importante; doar dezordine şi

neglijență.
– Da, aş spune că, în mod sigur, s-a terminat cu petrecerea, spuse Sparks, scuturând cu nepăsare scrumul.
– Era un domn sus, pe hol, spuse Barry discret, arătând spre scara mare din fața lor.
– Ce făcea? Întrebă Doyle.
– Parcă lustruia argintăria.
Sparks şi Doyle se uitară unul la altul.
– Ce-ar fi să arunci o privire pe aici, pe jos, Barry? Spuse Sparks, în timp ce începu să urce treptele câte două.
Barry dădu din cap şi se duse spre camera alăturată. Doyle se trezi stând singur, la capătul scării.
– Şi eu? Întrebă Doyle.
– Nu mi-ar plăcea să merg prin sălile astea de unul singur, răspunse Sparks când ajunse sus. Nu se ştie peste ce dai.
Sparks aşteptă ca Doyle să urce în fugă scările şi să i se alăture. Ajunseră la intersecția unui hol întortocheat, care mergea în zigzag în ambele direcții. Perechi de uşi închise se înşirau de-a lungul pereților, de o parte şi de alta. Lumina era aceeaşi, dar senzația de amenințare era mai puternică, palpabilă. Mergând spre stânga, dădură primul colţşi zăriră o dâră groasă, albă, formată de o substanță granulată, presărată pe

lățimea holului; Sparks îngenunche, îşi umezi un deget, o pipăi, o mirosi şi apoi o gustă.
– Sare, spuse el.
– Sare?
Sparks dădu din cap. Păşiră peste dâra de sare şi Continuară să meargă pe coridor. În spațiile dintre uşi erau atârnate oglinzi şi tapiserii; toate fuseserăîntoarse cu fața spre perete. Păşiră peste o a doua linie de sare şi mai dădură un colț. Aici, coridorul era cufundat în întuneric, cât vedeau cu ochii. La capătul îndepărtat, se zărea mişcare şi o lumină; ardea o lumânare. Pe măsură ce se apropiau şi ochii li se obişnuiau cu întunericul, zăriră persoana pe care o descrisese Barry.
Stătea pe un scăunel cu trei picioare; era o matahală de om, în formă de pară, chel, de vârstă mijlocie, palid şi cu privirea goală. Purta o livrea de majordom, pătatăşi murdară, cu nasturi lipsăşi încheiată strâmb. Înghițite de cutele grăsimii excesive, trăsăturile sale erau neclare. Gâtul său unsuros se revărsa peste un guler cenuşiu din cauza transpirației. În fața lui era întins un serviciu de argint, un set complet pentru patruzeci de persoane, aşezat în şiruri de aceeaşi lungime. În mâinile sale grase ținea o cârpă zdrențăroasăşi o sosieră, frecând-o şi lustruind-o pe una cu cealaltă, obsesiv, iar pe podea, la picioarele lui, se aflau pasta de lustruit şi

ligheanul cu apă. Mormăia sumbru în timp ce muncea, vocea lui fiind o şoaptă răguşită, cu nuanțe de invidiat.

– Prima jumătate de miel se face în trei ore... două ore pentru budinca de stridii – trebuie să găsesc piatra de ascuțit; cuțitele de tăiat carnea nu sunt suficient de ascuțite – rozete şi forme pentru şarlotă*à la parisienne*...sos cu vin de Madeira pentru potârnichi...

Nu-i observă pe Sparks şi Doyle, care se apropiarăşi se opririăîn locul unde începeau şirurile de obiecte de argint.

– Crochete de iepure... o tocană de vițel... becațe umplute cu carne tocată...

– Salut, spuse Sparks.

Omul încremeni fără să ridice privirea, ca şi cum ar fi crezut că sunetul unei alte voci era o purăînchipuire de-a sa; apoi, considerând că această posibilitate nu exista, îşi reluă treaba.

– Scoici pentru prepelițăşi plăcintă cu carne de porumbel... Găluşti cu drojdie şi cu trufe şi *foie gras*...

– Aici avem un specimen inteligent, îi şopti Sparks lui Doyle, după care făcu o nouăîncercare: Am spus salut!

Omul se opri din nou, apoi se întoarse încet şi se uită la ei. Ochii lui păreau să se fixeze cu greutate asupra unui lucru anume; clipea des şi-i tot

mijea, de parcăîi era prea greu să-i cuprindă pe amândoi în raza lor vizuală.
– Da, salut, spuse Sparks vesel şi, dat fiind că atrăsese atenția omului, mai calm.
Din ochii omului țâşniră lacrimi şi din străfundurile lui se auziră suspine puternice, lacrimogene, care îi zguduiau hainele întinse pe burta voluminoasăşi flască. Ochii îi dispărurăîn cavitățile formate de fruntea lui, în timp ce valuri de lacrimi alunecau fără jenă pe obrajii lui tremurători.
– Ei, omule, spuse Sparks, aruncând o privire îngrijorată spre Doyle, nu poate fi chiar aşa de rău, nu?
Sosiera dansa în mâinile care i se bălăbăneau de colo-colo, în timp ce suspine răsunătoare îi scuturau trupul. Dacă n-ar fi avut centrul de greutate aşa de jos şi aşa de mare, cu siguranță că s-ar fi prăbuşit de pe scăunel.
– Haide, haide, care-i necazul? Îlîntrebă Doyle, adoptând cea mai bună atitudine posibilă față de un bolnav.
Urmă un şir de horcăieli, gâfâieli şi râgâieli explozive în timp ce omul încerca să biruie torentul fierbinte care îl copleşea. Gura umedăşi roz i se răsucea ca un păstrăv aruncat pe uscat.
– Eu… Eu… Eu… Eu…
O bâiguială slabă era tot ce putea scoate, între

două spasme puternice.
– E în regulă. Nu te grăbi, spuse Doyle cu indulgenţă, ca şi cum ar fi ademenit o văduvă să discute despre nevralgiile ei, la un pahar de vin de soc.
– Eu… Eu…
Trase cu putere aer în piept, îl prinse şi îl ţinu în punctul maxim, luptându-se în timp ce acesta vibra fierbinte în el, până când îşi recăpătă respiraţia, undeva în ceafă – aproape că puteai să-l vezi făcând asta – şi dădu cu putere aerul afară din gât.
– … nu sunt bucătarul!
Păru şocat de sunetul propriei voci, în timp ce buzele i se rotunjiserăîntr-un „O” nedumerit.
– Nu este bucătarul, îi repetă Sparks lui Doyle pentru a clarifica lucrurile.
Omul clătină violent din cap ca să confirme acest lucru, apoi, temându-se că fusese înţeles greşit, dădu viguros din cap, gest acompaniat de o întreagă simfonie de sforăituri, plescăituri, râgâituri şi mugete bovine, fiindcă se vedea clar că nu era în stare să mai dea un asalt asupra graiului articulat.
– Cineva… te-a confundat cu bucătarul? Întrebă Doyle perplex.
Omul scânci nefericit şi clătină iar din cap, fălcile lui bălăngănindu-se dintr-o parte în alta, ca piftia.

– Dă-mi voie să mă asigur că am înțeles toți acelaşi lucru, spuse Sparks, aruncând o privire complice către Doyle, şi anume că dumneata, domnule, în mod sigur nu eşti bucătarul.

Logica răspunsului lui Sparks păru să pună cep butoiului de suferințe ale omului. Apele se potoliră. Încet-încet, tremurul cărnii sale se opri. Se uităîn jos şi păru sincer uimit să descopere sosiera din mâinile sale mari ca nişte jamboane – iar atunci, ca şi cum nu mai era nimic de făcut când te trezeai cu o sosierăîn mâini, începu din nou să o lustruiască alene.

– Cum te numeşti, om bun? Întrebă Sparks cu amabilitate.

– Ruskin, domnule, răspunse omul.

– Presupun că eşti în prezent angajat al acestei case nobile, Ruskin, spuse Sparks.

– Majordom, domnule. Răspund de cămară, de argintărie şi de oficiu, spuse Ruskin fără urmă de mândrie. Mi-am croit cu greu drumul, de la spălatul cuțitelor şi periatul hainelor. Aveam paisprezece ani când am venit la conac. Stăpânul şi cu mine am crescut împreună, cum era moda.

– De ce lustruieşti argintăria, Ruskin? Întrebă Doyle cu blândețe.

– Trebuie făcutăşi treaba asta, nu? Răspunse Ruskin calm. N-are cine s-o facă, aşa-i?

– În niciun caz bucătarul, spuse Sparks,

tratându-l cu milă.

– Nu, domnule. Un om foarte rău şi leneş, bucătarul ăsta. Pa-*rii*-zian, intonă el, de parcă nici nu era nevoie de altă explicație. Nu-i deloc disciplinat. Neglijent. După părerea mea, nu a învățat niciodată valoarea unei zile de muncăşi a salariului plătit pentru ea. Mai bine lipsă. Călătorie sprâncenată oamenilor de nimic, dacă pot spune adevărul, domnule.

– Deci ți-a căzut pe cap şi gătitul, spuse Sparks, dând din cap spre Doyle şi fiind capabil acum să vadă de unde se trăgea disperarea omului.

– Aşa-i, domnule. Ei bine, meniul a fost stabilit cu câteva săptămâni în urmă. A fost tipărit, pentru a şti cum se aşază masa.

Se bătu peste buzunare, murdărindu-se cu pastă de lustruit.

– Am o copie pe aici pe undeva.

– E în regulă, Ruskin, spuse Sparks.

– Da, domnule. Şi este, într-adevăr, o cină măreață, spuse Ruskin cu un licăr ciudat în ochi, pe care Doyle îl asocia de obicei cu cei periculos de dezechilibrați mintal.

Sau poate că tocmai gândul la toată mâncarea aceea îl adusese într-o astfel de stare.

– Şi e vreo problemă cu cina? Întrebă Sparks.

– La ora actuală avem mai puțin personal şi pentru că a plecat bucătarul, ei bine, mă tem că

nu prea pot face faţă...
– La gătitul cinei, îl ajută Sparks.
– Exact, domnule. Mi-am propus săîncep să gătesc imediat după ce îmi îndeplinesc celelalte obligaţii. Sunt multe de făcut şi e nevoie de timp ca să pregăteşti o cină cum se cuvine, dar am băgat la cap meniul, ca să nu fie vreo confuzie, spuse Ruskin, bătându-se iar peste buzunare. Of, of, of. Nu ştiu unde mi-am pus ceasul.
– Nouă fără un sfert, spuse Doyle.
– Nouă fără un sfert. Nouă fără un sfert, repetă el, de parcă ideea de timp în sine îi era străină. Trebuie să sosească musafirii – o, dumneavoastră, domnilor, aţi venit aici la cină?
– Am ajuns oarecum mai devreme, spuse Sparks, încercând să nu-l sperie.
– Atunci, sunteţi primii, de fapt – bine aţi venit, bine aţi venit – of, Doamne, vă rog umil să mă iertaţi, domnilor, că nu m-am oferit să vă iau bagajele, spuse Ruskin, încercând să-şi salte masa tremurătoare de carne de pe scăunel.
– Este în regulă, Ruskin, omul nostru s-a îngrijit de toate, spuse Sparks.
– Sunteţi sigur? Ar trebui să vă duc trăsura în spate, la grajduri...
– Mulţumesc, Ruskin, se face şi asta.
– Mulţumesc, domnule.
Ruskin se aşeză din nou. Se prăbuşi vizibil, iar

pielea lui căpătă o nuanță mai întunecată de cenuşiu.

– Te simți bine? Întrebă Doyle.

– Sunt foarte obosit, domnule. Adevărul este că mi-ar prinde bine să stau puțin întins înainte de festivități; doar câteva minute ar fi de ajuns, dar vedeți, sunt atât de multe lucruri de făcut, spuse Ruskin, respirând greoi şi ştergându-şi transpirația abundentă de pe frunte cu cârpa care lăsa dâre de un negru metalic.

– Aştepți mulți oaspeți de Anul Nou, Ruskin? Întrebă Sparks.

– Da, domnule, în jur de cincizeci. O adevărată gală. Anul ăsta stăpânul chiar că se întrece pe sine.

– Stăpânul este aici, în casă, nu-i aşa?

– Da, domnule, spuse Ruskin cu un oftat obosit şi cu nişte urme umezi apărând la colțurile ochilor. Nu e bine. Nu e bine deloc. Nu vrea să-şi părăsească apartamentul. Țipă la mine prin uşă. Nu vrea să ia micul dejun.

– Poți să ne duci la el, Ruskin? Întrebă Sparks.

– Cu tot respectul cuvenit, domnule, nu cred că stăpânul doreşte să fie deranjat acum. Nu s-a simțit bine în ultimul timp. Deloc.

– Îți înțeleg îngrijorarea, Ruskin. Poate că te vei linişti dacă doctorul Doyle, aici de față, îl va examina.

– O, sunteți doctor, domnule? Spuse Ruskin, privind în sus, în timp ce fața i se lumină, arătând ca o lună plină care tocmai răsărea.

– Da, spuse Doyle, ridicându-şi drept dovadă geanta.

– Dacă ne-ai putea îndruma spre apartamentul stăpânului, o să te lăsăm la treaba ta, spuse Sparks şi apoi, ca răspuns la a doua încercare chinuită a lui Ruskin de a se ridica, adăugă: Nu e nevoie să ne anunți, Ruskin, sunt sigur că ne vom descurca – apartamentul lui se află la etajul ăsta?

– La capătul celălalt al coridorului. Ultima uşă pe dreapta. Ciocăniți mai întâi, dacă vreți.

– Mulțumesc, Ruskin. Argintăria arată splendid.

– Chiar credeți, domnule? Spuse Ruskin cu ochii plini de o recunoştințăînduioşătoare.

– Sunt sigur că cina va fi un mare succes, spuse Sparks.

Îi făcu semn lui Doyle să-l urmeze şi o luăînapoi, pe coridor. Doyle rămase în urmă.

– La ce foloseşte zidul, Ruskin? Întrebă Doyle.

Ruskin se uită la el, schimonosindu-şi fața a uimire.

– Ce zid, domnule?

– Zidul de afară.

– Zău că nu ştiu despre ce vorbiți, domnule, spuse Ruskin cu un interes neutru, dar atent.

Sparks îi făcu semn lui. Doyle să renunțe la

investigația asta. Doyle dădu din cap şi păşi cu grijăînainte, printre obiectele de argint. Când se apropie de Ruskin, Doyle văzu că avea omul avea buzele uscate şi scorojite, iar ochii îi erau de culoarea chihlimbarului. Puse o mână pe fruntea palidă a lui Ruskin; ardea din cauza febrei. Ruskin se uită fix la el, cu adorația oarbă a unui câine drag, aflat în pragul morții.

– Nu te simți prea bine, Ruskin, nu-i aşa? Spuse Doyle.

– Nu, domnule. Nu foarte bine, domnule, spuse el slab.

Doyle îşi scoase batista, o înmuie în ligheanul cu apăşi şterse cu blândețe negreala de pe fruntea lui Ruskin. Picături de apă se prelingeau pe fața lui lată; Ruskin le sorbi însetat cu limba.

– Cred că ar fi o idee bună să te duci în camera ta şi să te odihneşti puțin, spuse Doyle.

– Dar, domnule, pregătirile...

– Nu trebuie să-ți faci griji, am să vorbesc eu cu stăpânul. Şi sunt sigur că o să fie de acord că cina va merge mai bine dacă vei fi refăcut ca lumea.

– Sunt aşa de obosit, domnule, spuse el cu recunoştință pentru bunătatea ce i se arăta.

Gura i se lăsăîn jos şi bărbia îi tremură, prevestind apropierea altor lacrimi.

– Dă-mi mâna, Ruskin. Hai, să te ajut să te ridici... hopa sus.

Adunându-şi toată forța, Doyle reuşi să-l tragă pe bietul bolnav în picioare. Ruskin se clătină ca un popic lovit de o bilă. Doyle se întrebă cât timp stătuse omul acolo. Scoase un flacon din buzunarul vestei, îi ceru lui Ruskin săîntindă mâna şi îi puse patru pastile în palmă.

– Ia astea cu apă, Ruskin. Or să te ajute să te odihneşti. Promite-mi că o să faci cum ți-am spus.

– Promit, spuse Ruskin cu docilitatea gravă a unui copil.

– Atunci, du-te, spuse Doyle, dându-i lumânarea şi bătându-l pe umăr.

Țesătura cămăşii era udăşi lipicioasă.

– M-am dus, repetă Ruskin ca un ecou trist şi gol.

Paşii greoi făcuți de Ruskin de-a lungul coridorului îi aminteau lui Doyle de un elefant obosit, mergând pe papainoage, cum văzuse cândva la o paradă a circului. După ce Ruskin dispăru, târându-şi picioarele, Doyle şi Sparks se întoarseră pe coridor, pe drumul pe care veniseră.

– De un lucru putem fi siguri, spuse Sparks. Nu Ruskin este cel care a făcut gaura aia din zid. N-ar putea să curețe nici măcar crusta de pe o budincă de orez.

– Cred că sunt săptămâni de când n-a mai ieşit din casă. Cel mai credincios servitor al stăpânului.

– La ora actuală, singurul servitor al stăpânului.

În zilele ei de glorie, casa asta avea un personal format din treizeci de persoane. Acum nu este o atmosferă prea prielnică aici, nu crezi?
Ajunseră la intersecție tocmai când Barry urca scările.
– Casa e goală. Baricadată toată, spuse Barry, mult mai la obiect decât fratele lui. Bucătăria e dată peste cap. Este răscolităşi murdară peste tot şi nu s-a obosit nimeni să facă ordine.
– Opera sărmanului Ruskin, fărăîndoială, spuse Sparks.
– Două lucruri ciudate, continuă Barry. S-a presărat sare pe toate culoarele şi peste praguri...
– Da, și celălalt?
– Există un perete fals în cămara de alimente a bucătăriei. În spatele lui este o uşă...
– Unde dă?
– N-am putut s-o deschid cu sculele mele. După miros, sub scară...
– În pivniță.
– Am fost deja în pivniță: nu dă acolo. Şi mai este şi un curent ciudat, care se simte pe sub uşă.
Sparks se arătă foarte interesat.
– Adu-ne bagajele din trăsură dacă vrei, Barry. Şi apoi deschide uşa aia.
Barry îşi îndesăşapca pe cap şi o luăîn jos pe trepte.

– Deci, dacă suntem de acord cu faptul că Ruskin a fost în casăşi că nu ar fi putut să facă gaura în zid, atunci cine a făcut-o? Întrebă Doyle, în timp ce îşi continuau drumul pe coridor.

– Răposatul nostru prieten din grajd, lacheul. Peter Farley, aşa l-a chemat; a fost plecat cu treburi, ca să aducă patru cai de la proprietatea familiei, din Scoția, la Topping, spuse Sparks, dându-i lui Doyle o hârtie.

– Ce-i asta? Întrebă Doyle, despăturind hârtia şi citind.

– O foaie de expediție: o listă cu numele cailor, descrierea lor, buletinul de sănătate. Semnat, Peter Farley. Am găsit-o în buzunarul hainei lacheului, care era agățatăîn cui, în dormitorul grăjdarului. Urmăreşte-mi raționamentul – la un moment dat, acum câteva zile, Farley se întoarce cu caii. Zidul fusese ridicat în absența lui; este clar că nebunia cuprinsese casa. Are patru cai de care trebuie să aibă grijăşi pe care trebuie să-i hrănească după un drum aşa de greu şi, poate, o nevastă sau o familie care lucreazăînăuntru – trebuie să găsească o cale de intrare.

– De aceea a făcut o spărtură, în loc să sară peste zid.

– Pe marginea de sus a zidului au fost puse bucăți de sticlă spartă, pentru a descuraja pe oricine ar vrea să-l escaladeze. Şi adu-ți aminte de

dimensiunea spărturii.
– Suficient de înaltăşi de lată ca să poată trece un cal.
– A lucrat repede, aproape o zi întreagă. Trebuia să bage degrabă caii în interior; sunt multe urme adânci de copite pe pământul din apropierea intrării.
– Ceva îi speria. Ceva care se apropia.
– Din nefericire pentru viteazul nostru grăjdar, poarta pe care a tăiat-o pentru a-şi salva caii s-a dovedit fatală pentru el.
– Nu te înțeleg.
– Gândeşte-te: gaura este terminată, iar el duce caii la grajdul pe care îl găseşte părăsit, dar în bună stare. Nu se duce în casa principală, acolo nu este domeniul lui; este un om simplu, lumea lui e grajdul. Dacă stăpânul şi-a ieşit din minți şi a construit un zid mare, asta nu-i treaba lui. Pune caii la locul lor, îi țesală, îi hrăneşte. Îşi face un ceai şi îşi încălzeşte o plăcintă cu carne. Aude ceva afară, ceva care-i neliniştește pe cai, îşi lasă mâncarea pe masăşi se duce în grajd, ca să cerceteze ce se-ntâmplă, dar acolo este omorât de ceva care a putut intra prin spărtura făcută de el şi care l-a urmărit până la el acasă.
– Bietul amărât. Ce i-ar fi putut face aşa ceva?
Îşi croiră drum către capătul culoarului, pânăîn dreptul a ceea ce Ruskin descrisese drept uşa

stăpânului. În acest capăt al coridorului, podeaua era complet acoperită cu un strat de sare.

– La ce-i bună sarea? Împotriva cui te apără? Medită Sparks.

Aerul fu tulburat de un zgomot puternic de ceramică spartăşi de țipete furioase care veneau din interiorul camerei.

– Prostii! Caraghioslâcuri şi vechituri! Ha!

Sparks duse un deget la buze, cerând linişte, şi bătu în uşă. Niciun răspuns, dar sunetele dinăuntru încetară. Mai bătu o dată.

– Totul e în regulă, domnule? Întrebă Sparks, dar din gura lui ieşi o imitație ciudat de exactă a vocii lui Ruskin.

– Pleacă! Pleacăşi joacă-te de-a trenul!

– Vă cer iertare, domnule, continuă Sparks cu imitația, dar au sosit unii dintre oaspeți. Doresc să vă vadă.

– Oaspeți? Au sosit *oaspeții*? Tună vocea, plinăîn egală măsură de neîncredere şi mulțumire.

– Da, domnule, şi cina este gata. Ar trebui să ne aşezăm la masă; doar ştiți că nu vă place o masă la care antreurile sunt reci, continuă Sparks.

Dacă ar fi închis ochii, Doyle nu ar fi putut bănui o clipă că nenorocitul de grăsan nu era undeva în apropiere.

Înăuntru se auzeau paşi apropiindu-se de uşă. Se deschiseră mai multe zăvoare.

– Dacă există un singur lucru care nu-mi place, javră gelatinoasă, spuse vocea, care devenea tot mai ascuţităşi mai răsunătoare, atunci acesta este şirul continuu de minciuni murdare!

Alte zăvoare şi lacăte se deschiseră.

– Nu este nicio petrecere, nu sunt oaspeţi, nu este nicio cinăşi, dacă mai aud un cuvânt din gura ta viermănoasăşi spurcată despre porcăria asta, cu mâinile mele am să te strâng de gâtul ăla de porc, am să-ţi fierb corpul într-un cazan şi am să păstrez grăsimea pentru lumânările de Crăciun.

Uşa fu deschisăşi se trezirăîn faţa unui om de staturăşi greutate medie, ale cărui trăsături' insipide dar plăcute erau încadrate de un nor încâlcit de barbăşi păr blond, mai, care în ultima vreme nu mai văzuse peria sau pieptenul. Sprâncenele îi ţâşneau ca nişte tufe sălbatice la marginea frunţii. Ochii îi erau bulbucaţi, opalescenţi şi deschişi la culoare ca albăstrelele, aşezaţi de o parte şi de alta a unui nas ascuţit ca un cioc. Avea cel puţin patruzeci de ani, dar faţa lui avea o tinereţe netedă, ca a unui şcolar, lucru ce se datora mai puţin unei vieţi sănătoase şi mai degrabă refuzului îndărătnic de a acumula experienţă. Purta un halat din mătase neagră, îmbrăcat peste o bluză largă, nişte cizme ciudate, cu talpă de plută, şi pantaloni de călărie. Şi ţinea o puşcă cu douăţevi la o distanţă de câţiva

centimetri de fețele lor.
Rămaserăîncremeniți.
– Lordul Nicholson, presupun, spuse Sparks, la fel de plăcut şi de calm ca un misionar care îşi făcea datoria.
– Nu eşti Ruskin, spuse Nicholson cu convingere şi apoi, neputând să reziste prilejului de a mai profera nişte insulte, completă: idiotul naibii.
– Baronul Everett Gascoyne-Pouge, spuse Sparks, împrumutând tonul sfios al unui dandy istovit, în timp ce scotea cu o detaşare cinicăinvitația la petrecerea de Anul Nou. Înțeleg că ai anulat petrecerea, bătrâne; invitația mea pare să fi scăpat cumva printre degete.
– Da? Ce ciudat. Este în regulă, intră, intră! Sunt încântat! Spuse Nicholson, lăsând puşca jos şi devenind pe loc o gazdăîncântătoare.
– Bagajele, Gompertz, îi porunci Sparks lui Doyle, care înțelese, tresărind, că i se cerea, brusc, să-şi îndeplinească obligațiile impuse de rolul său.
– Imediat, domnule, spuse Doyle.
Doyle îşi aduse geanta, singura pe care o aveau, după care Nicholson închise repede uşa şi o încuie. Erau cel puțin şase zăvoare pe care le blocă.
– Pierdusem orice speranță, înțelegi, spuse Nicholson copilăreşte, strângându-i mâna lui

Sparks. Nu mai aşteptam pe nimeni. Mi-a ieşit complet din minte, zău. Crede-mă, este o plăcere neaşteptată.

Dacă ar exista vreodată un om care să aibă o nevoie disperată de compania unuia de rangul lui, îşi zise Doyle, eu, unul, n-aş vrea să-i ies în cale. Tirada brutală adresată sărmanului şi corpolentului său servitor îl făcuse deja pe Doyle să-l dispreţuiască pe Lordul Charles Stewart Nicholson.

În camera înaltă, draperiile grele erau trase complet, adâncind atmosfera sumbră conferită de mobilierul medieval, greoi. Praful domnea pretutindeni în straturi groase. Un iz de urinăşi de sudoare provocată de fricăîmbiba aerul greu. Podeaua era plină cu căni şi farfurii sparte şi cu rămăşiţe de la mesele servite mai demult: oase, firimituri de biscuiţi. Arme ascuţite şi blazoane lipsite de strălucire, ciobite, atârnau deasupra focului slab care pâlpâia în cămin.

Nicholson străbătu camera şi se îndreptă spre cămin, frecându-şi puternic mâinile.

– Ce-ai zice de nişte coniac? Întrebă el, scoţând dopul unei sticle de cristal şi umplând două păhărele, fără să mai aştepte răspunsul. Eu am să beau puţin.

Dădu cu lăcomie pe gât jumătate dintr-un pahar şi îl umplu iar, înainte de a-i întinde lui Sparks

celălalt pahar.
– Noroc!
– Mulțumesc, spuse Sparks fărăinteres, aşezându-se comod în fața focului.
– Să-i spunem omului tău să meargă jos? Spuse Nicholson, alunecând într-un scaun în fața lui Sparks şi sorbindu-şi băutura. Sunt sigur că Ruskin, grăsanul ăla incapabil, are nevoie de ajutor.
– Nu, răspunse Sparks cu o urmă de autoritate nepăsătoare în glas. S-ar putea să avem nevoie de el.
– Foarte bine, spuse Nicholson, cedând bucuros în fața superiorității în rang sugerată de indiferența lui Sparks. Spune-mi cum a fost călătoria?
– Obositoare.
Nicholson dădu din cap ca o marionetă. Se aşeză pe marginea scaunului, cu ochii bulbucați de un entuziasm deşart, luă o altăînghițitură din băuturăşi îşi şterse buzele umede cu mâneca.
– Aşadar, este Anul Nou, nu?
– Hm, replică Sparks, privind apatic prin cameră.
– Vezi cizmele mele?
Îşi trase halatul ca o cochetă dintr-o sală de bal, ridicând un picior şi bâțâindu-l în fața lor.
– Talpă de plută. Nu este conducătoare de electricitate. Trei perechi de şosete. Nu, domnule.

Nu mă pot e-lec-tro-cu-ta. Chiar dacă ar face trenurile să meargă mai repede. Ha!
Sparks demonstră că avea atâta minte încât săînțeleagă că asta era o remarcă la care nu exista răspuns. Nicholson se prăbuşi iar în fotoliul lui, de parcă mintea îi fusese golită de orice altă idee. Apoi, animat subit de un impuls de jalnică amabilitate, Nicholson sări de pe locul lui, înşfăcă de pe cămin o cutie orientală, lăcuităîn roşu, alergă spre Sparks rânjind ca o maimuțănebunăşi, cu o mişcare ostentativă, o deschise.
– Fumezi, domnule baron?
Sparks mirosi cutia cu o mutră acră, apucă un trabuc de parcă ar fi fost o scrumbie puturoasăşi îl ținu drept în fața lui. Mâinile lui Nicholson cercetară cu grabă prin halat până găsiră un chibrit pe care gazda îl scăpără de cutie şi îi întinse spre Sparks. Acesta pufăi şi mişcă uşor trabucul în gură, ca să-l aprindă cum trebuia.
– Din Trinidad, spuse Nicholson, aprinzându-şi şi el unul în timp ce se aşeza la locul lui. Tata are o plantație acolo. Voia să-i administrez eu afurisitul ăia de loc. Îți poți imagina? Ha.
– Al naibii de cald, comentă Sparks, ca dovadă de înțelegere.
– Ai naibii de cald, întări Nicholson. Al naibii de cald şi negroteii te fură pe toate părțile. Lua-i-ar

naiba de mameluci înapoiați cu mirosurile lor, cu cântatul lor noaptea şi cu fețele lor negre şi asudate. Dar vrei să-ți spun ceva? Fru-moa-se.

– Zău?

– Curve toate, fără excepție, chiar şi când au plozii ăia ai lor negri ca smoala agățați de gât ca nişte maimuțe într-o grădină zoologică. Şi-ar da chiloții jos în mijlocul străzii pentru mărunțişul din buzunarul hainei, spuse Nicholson cu o voce răguşită, vibrând de o voluptate nepermisă. Ai putea să-i tragi şi tu una acolo, ți-o spun eu. Imaginează-ți o bucățică de carne neagrăînfiptăîn drăgălaşul tău de cocoşel, ar fi o distracție pe cinste, dă-mi voie să-ți spun, asta înseamnă puțină splendoare tropicală, crede-mă. Ha! Se mângâie el obscen între picioare şi apoi îşi turnă un alt coniac. Şi mic mi-ar prinde bine acum nițică distracție, ca să satisfac masculul din mine. Ajungi la un punct unde nu-ți pasă prea mult de ambalaj.

Îi făcu lui Sparks cu ochiul, cu subînțeles.

Ideea că Lady Nicholson fusese *soția* lui, că minunata ei puritate fusese cândva dominată de vicisitudinile degenerescenței acestui maimuțoi îl umplu pe Doyle de revoltă. Dacă un blestem cumplit s-ar fi aflat pe urmele acestui bețivan de nimic, îşi zise că ar fi pus el însuşi mâna pe un grătar de buşteni şi ar fi dus treaba la bun sfârşit.

– Ce mai face tatăl dumitale, contele? Întrebă Sparks, fără ca tonul său să trădeze niciun fel de reacţie sau de părere.
– Încă trăieşte, spuse Nicholson, de parcă acesta ar fi fost cel mai amuzant lucru cu putinţă. Ha! Se agaţă de viaţă, ticălosul zgârcit! Nici urmă de titlu pentru tânărul Charles aici de faţă, el trăieşte din milă, legat de baierele pungii bătrânului – şi doar nu credeţi că aşa îi place? Doar nu credeţi că gândul la mine, care fac temeneli de colo-colo, fiind cu greu în stare să-mi întreţin casa cu strictul necesar, nu face să-i crească inima noaptea, când bântuie îngerul Morţii? Ha! În vinele lui curge ură! S-a ţăcănit. Ură, apă rece şi pişat de cal şi de ce oare nu este *deja mort?*
Mânat de o mânie paroxistică, Nicholson îşi aruncă paharul în cămin şi sări de mai multe ori în sus şi în jos, genunchii ajungându-i la umeri, zvârcolindu-se şi ţipând, cuprins de un delir copilăresc.
Doyle şi Sparks se priviră pe furiş, întrebându-se cât de nebun putea fi omul. Apoi, la fel de brusc cum începuse să aiureze, Nicholson ieşi din crizăşi merse spre cămin, ca să-şi ia un alt pahar pe care îl umplu calm, cântând vesel în tot acest timp o arie din cea mai nouă operetă scrisă de Gilbert şi Sullivan.
– Şi ce-ţi mai face soţia? Întrebă Sparks.

Nicholson se opri din fredonat, rămânând cu spatele la ei.

– Lady Nicholson. Ce mai face?

– Soția mea, spuse Nicholson cu răceală.

– Exact. Am văzut-o de curând în Londra.

– Ai văzut-o.

– Da. Nu arăta prea bine.

– Nu prea bine.

– Nu era bine deloc. Era foarte palidă.

„Ce are de gând?” se întrebă Doyle.

– Era palidă, spuse Nicholson, cu spatele încă spre ei.

Băgă o mânăîn buzunarul halatului.

– Palidăşi nesănătoasă, dacă vrei săştii părerea mea. Probabil că era îngrijorată din pricina fiului vostru. Ce mai face fiul tău?

O aversiune evidentă se strecurase în tonul lui Sparks.

– Fiul meu.

– Păi, spuse Sparks chicotind, repeți ca un papagal întrebările mele politicoase; oare nu te-a învățat tatăl tău să răspunzi cum se cuvine?

Nicholson se întoarse spre Sparks. Ținea un pistol.

Buzele i se lățirăîntr-un zâmbet răutăcios.

– Cine eşti? Întrebă Nicholson.

– Deci nu vrei să răspunzi...

– *Ea* te-a trimis, nu-i aşa?

– Ți-ai pierdut mințile.

– Nevasta mea te-a trimis – eşti amantul ei, nu-i aşa? Curvăîmpuțită…

– Ai foarte mare grijă cum vorbeşti…

– O regulezi, nu-i aşa, şi nu încerca să negi…

– Pune arma jos, prostănacule! Țipă Sparks, cu o autoritate copleşitoare, fără a i se mişca vreun muşchi pe chip. Pune-o jos în clipa asta!

Nicholson încremeni ca un câine care a auzit un fluierat ce ieşea din sfera percepției umane. Zâmbetul schimonosit îi dispăru de pe față, făcând loc frustrării şi autocompătimirii pe care le simțea un copil lipsit de dragoste. Lasă arma jos.

– Acum, tinere, ai să răspunzi cum se cuvine atunci când ți se vorbeşte, spuse Sparks.

– Îmi pare rău, scânci Nicholson.

Sparks se ridică iute, smulse arma din mâna lui Nicholson şi îl pălmui puternic, de două ori, peste față. Nicholson căzu în genunchi şi începu să plângă ca un copil. Sparks scoase cartuşele din pistol, le băgăîn buzunar şi aruncă arma pe podea. Îl apucă pe Nicholson de revere şi îl trase cu asprime în picioare.

– Dacăîmi mai vorbeşti nepoliticos, spuse Sparks cu fermitate în glas, dacă mai vorbeşti urât despre soția ta, sau dacă mai faci comentarii brutale asupra vreunui subiect în prezența mea, vei fi pedepsit foarte sever. M-ai înțeles, băiete?

– N-ai voie să-mi vorbeşti în felul ăsta! Se miorlăi Nicholson.

Sparks îl împinse la loc în fotoliu, unde căzu cu un țipăt de surpriză. Ochii lui roşii şi plini de lacrimi se fixară asupra lui Sparks, care îşi ridică bastonul şi se îndreptă spre el.

– Eşti un copil mârşav şi rău...

– Ba nu sunt!

– Întinde palmele, Charles.

– Nu poți să mă obligi...

– Întinde-le în momentul ăsta.

Scoțând tot felul de scâncete, Charles îşi oferi mâinile tremurătoare, cu palmele îndreptate în sus.

– Câte merită băiatul nostru cel neascultător, Gompertz? Îl întrebă Sparks pe Doyle, îndoind bastonul în mâini.

– I-aş mai da o şansă să coopereze, domnule, înainte de a-i aplica o corecție, spuse Doyle, neobosindu-se să-şi reprime dezgustul față de totala prăbuşire a lui Nicholson.

– Bine. L-ai auzit pe Gompertz, Charles? El propune să fiu mai milos. Crezi că asta-i o idee bună?

– D-d-d-da, domnule.

Sparks îl altoi cu putere peste palme. Nicholson scoase un urlet.

– Unde este soția ta? Întrebă Sparks.

– Nu ştiu…
Sparks îl lovi din nou.
– Auu! La Londra, la Londra, cred. N-am mai văzut-o de trei luni.
– Unde este fiul tău?
– L-a luat ea, spuse Nicholson sughițând, în timp ce lacrimile şi mucii îi curgeau pe față.
– Ți-ai mai văzut fiul de atunci?
– Nu, jur!
– De ce ai construit zidul, Charles?
– Din cauza ei.
– Din cauza soției tale?
– Da.
– L-ai făcut după ce a plecat ea?
Nicholson dădu din cap.
Sparks ridică bastonul.
– De ce?
– Pentru că mi-e frică de ea.
Bastonul coborî din nou peste palmele lui Nicholson.
– Eşti un băiat foarte încăpățânat: *de ce*ți-e frică de nevastă-ta, Charles?
– Pentru că… i se închină Satanei.
– Ți-e frică de ea pentru că i se închină Satanei?
– Se închină Satanei şi se întovărăşeşte cu diavolii. Sparks îl lovi iar cu putere peste palme.
– E adevărat, e adevărat, jur pe Dumnezeu că e adevărat! Țipă Nicholson disperat.

Capacitatea lui de a opune rezistență era distrusă complet. Doyle văzu căşi Sparks înțelesese acest lucru; se aşeză lângă Nicholson şi vocea lui îl sfredelea ca o freză.

– Ce face soția ta de te sperie aşa de tare?

– Face să vină toate lucrurile rele.

– Ce fel de lucruri rele, Charles?

– Lucrurile care vin noaptea.

– De aceea ai construit zidul, Charles? Ca săîmpiedici lucrurile rele să vină?

– Da.

– Pentru asta-i presăratăşi sarea?

– Da, da. Le face rău.

– Ce fel de lucruri sunt?

– Nu ştiu, nu le-am văzut niciodată...

– Dar le-ai auzit noaptea, nu-i aşa?

– Da. Te rog să nu-mi mai faci rău, te implor, se târî Nicholson în genunchi, încercând să se încolăceascăîn jurul cizmei lui Sparks.

– Ai vândut nişte pământ de-al tău anul trecut, Charles. Destul de mult pământ, îți aminteşti? Spuse Sparks, făcându-i vânt cu piciorul. Răspunde-mi!

– Nu-mi amintesc...

– Ascultă-mă: ai vândut nişte pământ din nord, care-ți revenise prin acte; aparținea familiei tale. L-ai vândut unui om, generalului Drummond.

– Generalul? Îşi ridică Nicholson privirea, cu o

expresie prostească de recunoştinţă la auzul unui cuvânt familiar.

– Îţi aduci aminte, Charles? Ţi-l aminteşti pe general?

– Generalul a venit aici. A venit cu nevastă-mea.

– Generalul este un prieten de-al soţiei tale, da?

– Da, da, sunt prieteni buni. Generalul este un om bun. Îmi aduce dulciuri şi caramele. O dată mi-a adus un ponei. Unul gri. I-am pus numele de Wellington, bolborosi Nicholson, retrăgându-se şi mai mult în copilărie.

Indiferent ce fel de liant îi menţinuse intactă personalitatea de adult în timpul asediului de la Topping, aceasta se evaporase acum sub ochii lor.

– Generalul te-a pus să semnezi nişte lucruri, nu, Charles, ultima oară când a fost aici? Nişte acte. Nişte hârtii.

– Da, atât de multe, atât de multe hârtii. Mi-au spus că trebuie să semnez, altfel îmi luau poneiul, spuse el, începând iar să plângă.

– Şi, imediat după ce ai semnat aceste hârtii, nevastă-ta te-a părăsit, nu-i aşa? A plecat cu generalul?

– Da, domnule.

– Şi l-a luat şi pe fiul tău cu ea, nu?

– D-d-da, domnule.

– De când eşti însurat?

– De patru ani.

– A locuit cu tine la Topping în tot acest timp?
– Nu. Venea şi pleca.
– Unde pleca?
– Nu-mi spunea niciodată.
– Ce făcea soția ta înainte de a se căsători cu tine?
Nicholson clătină din cap, dovedind că habar nu avea.
– Ți-a povestit vreodată ceva despre familia ei?
– Mi-a spus că familia ei avea o... editură.
– La Londra? Întrebă Doyle fără să vrea.
– Da, la Londra, spuse Nicholson cu o supunere oarbă.
– Unde la Londra, Charles? Spuse Sparks.
– Am fost acolo o dată. Vizavi de un muzeu mare...
– Pe Strada Russell?
Nicholson aprobă din cap. Se auzi o bătaie puternicăîn uşă.
– La fereastră, strigă Barry de pe coridor.
De undeva de jos, auziră un sunet de sticlă spartă. Sparks se îndreptă spre fereastrăşi trase draperia. Doyle veni lângă el.
Silueta în negru de la hanul din Cambridge străbătea curtea, venind spre uşa din față, urmat de o jumătate de duzină de glugi cenuşii care traversau şi ele terenul.
– De data asta sunt mai mulți, spuse Sparks

calm.

– Ea este? Țipă Nicholson îngrozit. Ea e, nu-i aşa? Vine după mine?

– Acum o să te lăsăm, Charles, spuse Sparks cu o oarecare blândețe în glas. Încarcă-ți puşca, încuie uşa după noi, nu deschide la nimeni şi îți doresc un An Nou fericit.

Sparks aruncă gloanțele spre Nicholson şi păşi repede spre uşă. Împreună, Sparks şi Doyle reuşiră să descuie zăvoarele în câteva clipe şi i se alăturară lui Barry, care se afla pe coridor. Înainte ca Barry săînchidă uşa după ei, Doyle mai aruncă o ultimă privire în camerăşi îl zări pe Lordul Nicholson încercând cu furie să adune repede, cu mâinile şi în genunchi, gloanțele împrăştiate.

– Am adus bagajele, spuse Barry, în timp ce alergau toți trei pe culoar. M-amîntors să hrănesc caii; când-colo, numai ce văd blestemata aia de caleaşcă gonind îndrăcit pe câmp.

– Toate ieşirile sunt blocate? Întrebă Sparks, scoțându-şi floreta.

– Da. Am pierdut trăsura. Îs mai multe glugi cenuşii de data asta.

– Ai reuşit să deschizi uşa aia din cămară?

– Am avut multă treabă, nu? Spuse Barry, puțin țâfnos.

– Repede, Barry, n-o să le ia mult până or să ajungă aici.

– N-ar trebui să-l luăm cu noi şi pe Lordul Nicholson? Întrebă Doyle.
– A făcut destul rău.
– Dar îl vor omorî...
– Nu mai poate fi recuperat.
Alergarăîn jos, pe trepte şi prin holul cel mare. Lovituri puternice se auzeau în uşă. Pe tot peretele din faţă, ferestrele erau sparte; un braţ bâjbâia printr-o deschizătură, căutând un zăvor. Barry îi conduse mai departe, printr-un labirint de camere, spre bucătărie şi apoi în cămara alăturată.
– Priviţi, spuse Barry.
Barry trase un sac de făină de pe un raft al cămării; peretele opus se ridicăşi dispăru în tavan, precum cerceveaua mobilă a unei ferestre, dând la iveală uşa misterioasă pe care le-o descrisese.
– Ingenios, spuse Sparks. Complimentele mele arhitectului.
– Are o încuietoare pe care n-ai s-o găseşti nici la bănci, spuse Barry, în timp ce desfăcea o trusa de scule şi începea să lucreze la formidabila broască.
De undeva din casă se auzi un zgomot care anunţa că invadatorii biruiseră fortificaţiile exterioare.
– Ajută-mă aici, Doyle, spuse Sparks, împingând o masăîn uşa bucătăriei.

Stivuiră restul mobilierului pe masă, îşi pregătiră armele şi aşteptară ca Barry să spargăîncuietoarea.
– Ce diagnostic îi pui jalnicului Charles? ÎntrebăSparks.
– Nebunie în fază incipientă. Probabil că are sifilis terțiar, spuse Doyle.
– Mort de la gât în sus. Mai multe găuri în creier decât într-un stup de albine.
Auziră paşi grăbiți, înfundați, pe treptele şi podelele de deasupra. Pocnetul făcut de Barry când introduse un cui în broască răsunăîn odăiță ca o împuşcătură.
– Încet, Barry.
– Aş folosi o blamanjea, dar nu cred că ar avea acelaşi efect, spuse Barry supărat.
– Mulțumesc, Barry, spuse Sparks, răspunzându-i cu acelaşi sarcasm.
– Aş fi dorit să-şi amintească numele editurii, spuse Doyle.
– O s-o găsim destul de uşor, cu condiția să ajungem vii la Londra… cum merge, Barry?
– O dau gata cât ai zice peşte.
– Chiar dacă luăm în considerare scornelile caracteristice bolii lui, se pare, totuşi, că Lady Nicholson nu era chiar atât de nevinovată pe cât credeam noi, admise Doyle.
– Femeile sunt rareori aşa.

*

Barry reuşi să spargăîncuietoarea şi deschise uşa. Mirosul care îi întâmpină din cauza curentului ce venea de jos era jilav, nedefinit şi rânced, ca de mormânt. Sparks trecu în fațăşi coborî primele câteva trepte. Tăiate chiar în pământ, acestea erau abrupte, alunecoase din cauza muşchiului de pe ele şi grosolan făcute. Lumina din bucătărie ajungea doar pe o distanță mică, depăşind puțin locul unde se aflau, după care treptele dispăreau într-o beznă lugubră.

– Am un felinar aici, spuse Barry, scoțând o lampă cu petrol dintr-un cui bătut în peretele de pământ.

Scăpără un chibrit şi aprinse fitilul; lumina galbenă de culoarea chihlimbarului se împrăştia doar la o mică distanțăîn bezna subterană. Sparks luă felinarul şi dădu să coboare.

– Fii atent cum calci. E alunecos ca gheața, spuse Doyle.

– Vreți să trageți butonul ăla de lângă tocul uşii, şefu'? Ceru Barry.

Doyle trase de buton; peretele fals alunecă uşor în jos, la locul său din cămară, ascunzând intrarea.

– Şi acum închideți uşa dacă vreți, sugeră Barry.

Doyle închise uşa şi puse de-a curmezişul ei un drug de fier gros, solid, care îi baricadăînăuntru,

forțându-i să coboare. Treptele păreau să coboare la infinit. Zgomotul paşilor lor răsună sonor când treptele acoperite cu muşchi furăînlocuite cu trepte cioplite grosolan din piatră. În curând, pereții se îndepărtară; pante abrupte şi adânci se pierdeau în întuneric, de ambele părți ale treptelor. Lumina slabă a felinarului le dădea o idee vagă despre limitele fantomatice ale hrubei imense care se căsca în jur. Vântul şuiera şi urla. De dedesubt se auzeau un chițcăit şi o fojgăială de animale mici, care fugeau cu paşi mărunți de apropierea oamenilor.

– Ce loc mai e şi ăsta? Întrebă Doyle.

– Singura invenție a omului, aici, sunt doar treptele astea, spuse Sparks. O formațiune naturală. Topping a fost construit deasupra ei. Poate că-i o peşteră marină.

– Suntem la cincisprezece mile bune de țărm.

– Mulțumesc, Barry. Atunci, o fi un râu subteran.

– Nu aud nici fir de apă, spuse Barry cu scepticism.

– Asta nu înseamnă că nu ar fi putut fi una pe aici, cândva, nu-i aşa?

– Nu, spuse Barry, tonul său admițând doar cea mai slabă posibilitate.

– Poate că Lady Nicholson a săpat caverna asta ca să poată comunica mai bine cu Satana în perioadele cu lună plină, spuse Sparks, făcându-i

cu ochiul lui Doyle.
Cum poate omul ăsta să glumească cu aşa ceva? Se întrebă Doyle. Şi în astfel de momente.
– Or să ne urmărească? Întrebă Doyle.
– O să le ia ceva timp să găsească uşa aia.
– Doar dacă nu le spune Nicholson.
– Omul abia îşi mai aminteşte cum îl cheamă.
Nici nu terminară bine de spus vorbele astea, că paşii lor atinseră pământul. Se opriră să stabileascăîncotro să pornească mai departe. Peştera părea la fel de ameninţătoare ca o catedralăîntunecoasăşi părăsită.
– Un vânt rece bate de undeva, spuse Barry, adulmecând aerul.
– Atunci e simplu; o să-l urmăm ca să putem ieşi de aici.
Plecară de lângă trepte, adâncindu-se în caverna propriu-zisă, provocând la fiecare pas valuri de praf fin, negru. Aripi mici se zbăteau în curenţii de deasupra capetelor lor, prăvălindu-se acrobatic prin noaptea artificială.
– Lilieci, spuse Sparks, făcându-i pe Doyle să-şi pipăie pălăria. Nu te mai osteni, Doyle. Ei văd mult mai bine aici, jos, decât noi…
Cu un zdrăngănit puternic, Sparks se lovi de o barieră solidăşi scăpă felinarul, lăsându-i în beznă.
– La dracu'!

– Credeți că prin împărăția lui ne plimbăm?
În ciuda împrejurărilor, Doyle începu săaprecieze glumele concise făcute de Barry.
– Taci din gură, vrei? Ajută-mă să găsesc felinarul.
Doyle întinse mâinile şi atinse obiectul de care se lovise Sparks; era rotund, rece şi neted, cu margini prelucrate şi era masiv. Ştia ce era, dar, lipsit de posibilitatea de a vedea, nu putea să-i dea un nume.
– Cred că l-ați spart.
– Aşa crezi, nu?
– Păi, tot ce pipăi sunt țăndări. Vreți să aprind lumânarea pe care o am în buzunar?
– Ei, da, Barry, m-aş bucura tare mult.
Când Barry scăpără chibritul, Doyle îşi dădu seama ce descoperiseră.
– Doamne! Știți ce-i ăsta?
Erau iar în întuneric.
– Ce s-a mai întâmplat acum, Barry?
– Am scăpat lumânarea, mă tem că doctoru' m-a speriat tărişor…
– Jack, ştii ce-am găsit?
– Aşşti dacă ar găsi Barry lumânarea.
– Am găsit-o, spuse Barry, în timp ce aprindea un alt chibrit.
– E un tren!

Şi chiar aşa şi era. O locomotivă cu aburi în mărime naturală, neagră ca tăciunele, făcută din fier, urmată de un vagon pentru cărbuni, încărcat ochi, pe nişte şine de oțel care se avântau înainte, dispărând în întuneric.
– Un Sterling Single, spuse Barry. O adevărată frumusețe.
Se urcarăîn cabina locomotivei şi examinară mecanismele la lumina lumânării lui Barry. Aparatele de măsurăşi pompele erau intacte şi păreau în stare de funcționare. Rezervorul de apă era plin. O tranşă de cărbune se afla deja în focar.
– Se pare că cineva a anticipat o plecare grăbită, presupuse Doyle.
– Adu-ți aminte de aluziile lui repetate şi incoerente la trenuri. Aş zice că stării delicate a Lordului Nicholson trebuie să-i mulțumim pentru norocul ăsta, spuse Sparks, în timp ce Barry aprindea o lampă cu petrol agățatăîn peretele cabinei.
– De ce nu l-a folosit el însuşi? Întrebă Doyle.
– Poate că a uitat de existența lui. Ştii ceva despre conducerea trenurilor, Doyle?
– Se dă foc la cărbunele din cutia focarului, pentru mecanismele de pornire, spuse Barry, înainte ca Doyle să poată răspunde ceva.
– Mulțumesc, Barry, ce-ar fi să te duci tu înainte, pe sine, să vezi dacă nu sunt cumva nişte

macazuri care trebuie trase?

– Mă pricep la locomotive. Bătrânul nostru tată era frânar, înțelegeți. Ne lua în curse şi ne plimba prin tot sudul Angliei când nu era beat...

– E în regulă, Barry, crezi că nu ştim chiar nimic despre căile ferate?

Bombănind, Barry sări jos, luă cu el lumânarea şi porni în față, pe şine. Sparks se uită la mulțimea de aparate de măsurăşi manete din fața lor.

– Doyle, hai să aprindem cărbunii, cum a spus Barry, şi apoi – Sparks îşi muşcă un deget în timp ce se gândea – care din belelele astea crezi că trebuie trasă?

Aprinseră un foc în focar şi îl ațâțară până când vâlvătaia se mări considerabil, înroşind totul în jur. Barry se întoarse şi raportă căşina părea a fi în bună stare şi că mergea neîntrerupt, cale de cel puțin o milă. Sparks întrebă dacă exista vreun motiv pentru care nu puteau pleca la drum, permițându-i cu grație lui Barry să arunce o privire asupra manometrului de presiune şi să-i sfătuiască, modest, că va trebui să aştepte până când boilerul producea abur la presiune maximă, după care se trăgea frâna de mână, se punea în funcțiune arborele conducător şi se pornea locomotiva.

– Ocupă-te de asta, Barry, spuse Sparks, ca şi

cum apelul făcut la tezaurul său personal şi prodigios de cunoştinţe legate de trenuri ar fi fost treaba cea mai plictisitoare cu putinţă.

– Bine, spuse Barry, schiţând un zâmbet amuzat.

Barry aprinse farul; raza lui ciclopică străpunse întunericul ca o rază de înţelepciune. Doyle şi Sparks stăteau pe platforma deschisă din spatele cabinei, uitându-se îngrijoraţi, din când în când, spre trepte. Niciun zgomot de asaltare a uşii de sus nu ajunsese la urechile lor, dar, oricum, aşteptarea era grea. Timpul parcă se oprise locului în cavoul ăsta. Sâsâitul ritmic al valvelor de presiune răsuna în încăpere ca respiraţia unui animal uriaş care dormea. Apăsarea pereţilor cavernei îi făcea să se simtă ca şi cum ar fi fost în burta unui balaur monstruos, atent, care aştepta răbdător ca strădania sau ambiţia omului, indiferent de forţa şi de voinţa ce le anima, să cadă la testul mortalităţii. Povestea conacului mare, construit pe stâncile de deasupra, un spectacol de trei sute de ani de istorie umană continuă – iubiri, naşteri, planuri, căsătorii, victorii, schimbări, morţi, intrigi, trădări, nebunie, melodramă; toate reduse la un pumn de ţărână – abia dacă ar putea însemna o respiraţie, în ciclul vieţii acestui leviatan. Regi şi regate se puteau prăbuşi, dar pereţii aceştia vor rămâne, siguri pe ei, râzând în taină de toate.

Puține lucruri sunt considerate mai obişnuite şi mai ieftine ca existența umană, îşi zise Doyle, adeseori chiar mai puțin de atât, de către cei care sunt în deplina ei posesie. O oră petrecutăîn măruntaiele acestei caverne reci şi primitive era o dură aducere-aminte a faptului că natura însăşi radia aceeaşi indiferență crudă.

Barry apăsăîn jos maneta; pistoanele se mişcară spasmodic de două ori, după care se auzi un scrâşnet metalic. Fricțiunea aruncă scântei în aer. Cu un țipăt ascuțit, roțile înaintarăîncet pe şine.

– Am pornit! Strigă Barry, acoperind zgomotul locomotivei.

Îşi scoase capul pe fereastra lateralăşi îi conduse prin tunel, reținându-şi un impuls de a trage fluierul cu aburi doar aşa, din pur entuziasm.

– Unde o să ne ducă? ÎntrebăDoyle, aproape prăbuşindu-se lat de uşurare.

– La Londra, dacă ne ajunge combustibilul şi nu se terminăşinele, spuse Sparks, bătând uşor cu mâna în peretele cabinei, ca un geambaşşiret. Întotdeauna mi-am dorit un vagon particular. Frumuşelul ăsta a picat la țanc.

Spațiul se îngusta în jurul şinelor, spre capătul îndepărtat. Barry fu nevoit să-şi retragă capul de pe fereastrăîn timp ce mergeau încet, printr-un tunel îngust, săpat de naturăîn pământ. Pereții se

apropiară până când ajunseră la câțiva centimetri distanță de ei.

– Crezi că or să-i omoare? Întrebă Doyle cu gravitate, gândindu-se la nebun şi la servitorul lui.

Sparks se întunecă.

– Da, cred căîi vor omorî. Îmi închipui că au şi făcut-o deja.

– Nicholson avea ceva dorit de ei, spuse Doyle un moment mai târziu.

– Două lucruri: pământul şi fiul lui. Şi amândouă sunt în posesia lor de câteva luni.

– Pământul ar putea folosi la atingerea mai multor scopuri…

– De acord… dar e prea devreme pentru speculații. Avem nevoie de mai multe informații.

– Dar băiatul?

Sparks se gândi un moment.

– Control. Este un mod de a-i controla mama.

– Dar este limpede, nu-i aşa, căîn tot acest timp ea a fost asociată cu ei, spuse Doyle, cu toate căîl durea s-o vorbească de rău pe femeie.

– Este o posibilitate, deşi nu putem şti la ce fel de constrângere au supus-o – exact pentru asta ar fi fost bun băiatul.

– Aşa părea să stea treaba în noaptea când a fost ucisă.

– Imaginează-ți că, falsă sau reală, durerea ei

provocată de „răpirea” copilului a fost folosită cu abilitate pentru a te atrage pe tine în cursa lor. Rolul ei fiind încheiat, au tras-o pe sfoarăşi i-au omorât şi pe Lady şi pe nefericitul ei frate.

– Are sens ce zici, cu toate că rolul fratelui este destul de vag.

– El este chemat de la şcoalăîn legătură cu o problemă urgentă; ea i-a cerut ajutorul împotriva tovarăşilor ei de conspirație, în care nu mai putea avea încredere. Sau poate că el făcea parte din piesă oricum, exercitând presiune dintr-o altă direcție. Ai spus că părea s-o dojeneascăîn timp ce aşteptau în fața uşii.

– Dacă n-aşşti cum stau lucrurile, Jack, aproape că aş fi tentat să cred că o aperi pe femeie.

Dar, în lumina difuză a felinarului, Doyle văzu nemulțumirea întipărită pe fața lui Sparks.

– Ceva nu este în regulă, spuse el.

– Pe de altă parte, rosti Doyle, aducându-şi aminte de lumina din ochii ei albaştri, nu ne bazăm decât pe născocirile semicoerente ale unui soț nebun şi părăsit, atunci când afirmăm că ea făcea parte din grupul lor.

Sparks nu răspunse; ochii lui priveau departe, pierduți într-un raționament numai de el ştiut. Mergeau încet şi în tăcere prin tunelul îngust.

– Se zăreşte o luminăîn față! Anunță Barry.

Atât cât le permiteau pereții, se uitară cu atenție

în tunel, în față, unde raza de lumină a felinarului îşi pierdea din putere, făcând loc luminei zilei. Câteva clipe mai târziu, trenul se eliberă din stavilele pământului şi îi scoase în aer liber, pentru prima oară de când intraserăîn acea casă nenorocită.

– Bravo, Barry!

Şinele înaintau pe panta unei râpe abrupte, sub care curgea un râu repede. În depărtare, în spatele lor, pe o pantă, deasupra copacilor, se zăreau meterezele cu deschizătură de pe cele mai înalte turnuri de la Topping. Fâşii groase şi amenințătoare de fum negru se încolăceau în jurul lor, înălțându-se spre un cer cenuşiu, amenințător. S-ar putea să plouă, sugerau norii aceia. Dar nici măcar un potop nu ar mai fi putut să cruțe venerabila viață a conacului Topping.

– I-au dat foc, spuse Barry cu ură. Toată argintăria aia...

– Poate că nu au găsit uşa. Poate că tot mai cred că suntem prinşi în interior, spuse Doyle plin de speranță. Dacăîşi închipuie că am murit, vor înceta urmărirea.

– Mai întâi ar trebui să mă vadă ciopârțit în patru, apoi să se uite cum îmi arde trupul şi abia după aceea ar face o asemenea afirmație, spuse Sparks cu tristețe.

Doyle îl studie pe Sparks, în timp ce acesta se

uita înapoi, la clădirea în flăcări, scrutând orizontul pentru a vedea dacă erau urmăriți, cu ochii la fel de încordați şi de neîmblânziți ca ai unei păsări de pradă.

– Cine este, Jack? Întrebă Doyle liniştit. Omul în negru. Îl cunoşti, nu-i aşa?

– Este fratele meu, răspunse Sparks.

Capitolul 11

Nemesis

Şinele mergeau spre sud şi est, de-a lungul râpei, paralel cu râul, pe o distanță de câteva mile, după care panta cobora încet pentru a ajunge la râu, pe câmpia de coastă. Vigilența constantă le dădu de ştire celor trei bărbați din tren că duşmanul încă nu le descoperise fuga. Nu mult după ce ajunseră la nivelul solului se intersectară cu o altăşină, arcuităîn semicerc, ce se îndrepta spre est. La indicația lui Sparks, Barry opri locomotiva, sări din cabinăşi schimbă macazul, astfel încât să fie purtați pe linia care îi ducea departe de râu. Pe măsură ce locomotiva recâştiga viteză, Sparks şi Doyle se dezbrăcară până la cămaşă, puseră cu lopata cărbuni din tender în găleatăşi goliră găleata în focar. În ciuda expunerii lor la vânturile tăioase, munca brutăîi scăldăîn curând într-o baie de sudoare. Ațâțară focul la maximum, scoțând din aburul furios atâta forță cât le permitea cazanul de apăşi droselul deschis complet, încercând să obțină un avantaj cât mai mare de pe urma armăsarului lor puternic, de fier, pentru cursa de întoarcere la Londra.

Sparks nu mai pomeni nimic altceva despre

fratele său. Căzu într-unul din acele accese de detaşare care respingeau orice întrebare şi în curând ajunseră să muncească din greu, pentru a mai uita de gânduri. Barry mâna trenul cu sălbăticie, luând curbele cu viteze periculoase şi neîncetinind niciodatăîn fața unor vite rătăcite, folosind doar fluierul şi puterea voinței lui când țipa la animale ca să elibereze şinele. Mai mulți şefi de garăîşi părăsirăîn goană birourile când drumeții trecură prin gările lor şi se uitară muți de uimire la Barry, care le răspundea cu un fluturat din mânăşi cu un gest şmecheresc; era o forță teribilă, neplanificată, care punea în pericol ordinea metodică a lumii trenurilor. Barry demonstra o bună cunoaştere a încurcatei rețele de căi ferate care împânzea comitatele Kent şi Sussex, trecând, de câte ori era cazul, de pe traseele principale pe cele folosite mai rar, de către trenurile de marfă. La un moment dat, când ajunseră pe o linie paralelă cu o alta şi începură să prindă din urmă trenul de călători care-i ducea pe oameni de Anul Nou de la Dover la Londra, Barry îşi îndrumă locomotiva aşa cum îşi cravaşează un jocheu calul în ograda de la Irish Sweepstakes, chiuind, zbierând şi aruncându-şi pălăria în sus, în timp ce treceau pe lângă mecanicul speriat. Barry era un temerar pur şi simplu.

Cu mult înainte de lăsarea întunericului, Barry încetini de nevoie, căci intrarăîn labirintul de macazuri şi linii laterale care aglomerau arterele din apropierea Londrei: era timpul ca primejdioasa lor goană de-a curmezişul câmpiilor întinse săînceteze pe parcursul acestor ultime mile. Când, în cele din urmă, traseră pe o linie secundară din apropierea unei curți particulare din Battersea, proprietatea unei cunoştințe de-a lui Sparks, întunericul se lăsase complet. Lăsându-l pe Barry să se ocupe de gararea locomotivei, Sparks şi Doyle merseră pânăîn apropierea unei străzi aglomerate şi chemară o birjă. Sparks îl îndrumă pe vizitiu către o adresă de pe cealaltă parte a fluviului, undeva în Strand.

– Unde mergem, Jack? Întrebă Doyle. Se pare că ei mă pot găsi oriunde.

– Au anticipat mişcările noastre care, până acum, au fost necesar şi dureros de previzibile. E un joc nou. Aglomerația este cea mai bună ascunzătoare din lume, iar Londra are mai multe vizuini decât ar putea să dibuiască un copoi într-o viațăîntreagă, spuse Sparks, ştergându-şi, cu un aer dezgustat, praful de cărbune de pe față cu o batistă. Ehe, Doyle, ar trebui să te vezi; eşti negru ca o văduvioară.

– Din acest moment, ți-aş rămâne foarte îndatorat dacă m-ai consulta în legătură cu

planurile şi mişcările noastre, Jack, spuse Doyle, încercând aproape zadarnic să-şi şteargă negreala cu mâneca. Îndrăznesc să spun că aş putea avea şi eu o idee sau o părere care să influenţeze pozitiv eforturile noastre.

Sparks îl privi cu un amuzament afectuos, pe care şi-l ascunse sub o înfăţişare solemnă, înainte ca Doyle să se simtă ofensat.

– Asta este de la sine înţeles. Greutăţile prin care am trecut în ultimele zile i-ar fi făcut zob pe mulţi bărbaţi.

– Îţi rămân recunoscător. Dar, ca săţi-o spun pe şleau, aş vrea săştiu exact ce ştii tu. Adică*tot* ce ştii.

– Eşti deja periculos de aproape...

– Mă tem că*aproape* nu este îndeajuns pentru mine, Jack. Voi duce secretele pe care mi le împărtăşeşti cu mine în mormânt. Cred că acţiunile mele de până acum nu ţi-au dat vreun motiv să te îndoieşti că e bine să mă faci confidentul tău.

– Nu am astfel de îndoieli.

– Bun. Când începem?

– După o baie fierbinte, la o porţie de stridii fripte, raci şi icre negre, însoţite de sunetul dopurilor care sar de la sticle, spuse Sparks. La urma urmei, este Anul Nou. Ce părere ai?

– Nu pot spune decât că este un plan pe care îl

sprijin fără nicio reținere, spuse Doyle, căruia deja îi lăsa gura apă.

Birja îi lăsăîn Strand, unul din cele mai animate bulevarde ale Londrei, care nu fusese nicicând mai aglomerat ca în această seară de Anul Nou scăldatăîn lumina lunii; se aflau în fața unui hotel nu prea ademenitor. O firmă murdarăîl prezenta drept Hotel Melwyn. Era cu două trepte peste un azil de noapte şi cu o scarăîntreagă mai jos decât cea mai jerpelită locuință pentru clasa mijlocie, cu care era obişnuit Doyle; era, fărăîndoială, unul dintre puținele locuri din oraş unde doi domni – sau mai degrabă un domn şi valetul său – murdari din cap pânăîn picioare, de pe urma unei zile de muncă petrecute într-un vagon cu cărbuni, nu puteau atrage mai mult de o privire trecătoare, apatică, din partea clienților şi a personalului.

Făcând cu ochiul funcționarului înțelegător, Sparks se trecu în registru sub numele de „Milo Smalley, Esquire" şi plăti cu bani gheață pentru două camere alăturate, aflate la etajul doi, lângă scară. Se ceruseră băi pentru ambii bărbați care se delectaseră nespus într-o cameră comună de baie, aflată la capătul îndepărtat al holului, unde mai mulți domni intraseră la apă la propriu. Oscurtă trecere în revistă a nivelului discuțiilor din încăpere îl făcu pe Doyle săînțeleagă că, în ciuda exteriorului modest, Melwyn părea punctul

de întâlnire pentru o întreagă clasă de bărbați mondeni, distinşi şi dornici de distracție. Când ieşi din baie, pentru prima oară de când îşi răsese mustața şi favoriții, Doyle se privi în oglindă. Mai adăugă ochelarii falşi cu rame metalice, pe care i-i dăduse Sparks din geanta lui cu scamatorii, plus tunsoarea de valet pe care i-o făcuse Barry, cu părul tăiat scurt, şi fu întâmpinat de o față la care trebui să se uite de două ori ca să fie sigur că era a lui.

Îmbărbătat de schimbările substanțiale din înfățişarea lui, spălat şi ras, Doyle fu primul care se întoarse în camerele lor şi descoperi cu surprindere un bagaj necunoscut lângă uşă – haine curate, de seară, întinse pe pat, şi pe stimabilul Larry-fratele-lui-Barry aprinzând focul în cămin. Încântat de această reapariție neaşteptată, Doyle era cât pe-aci să-l îmbrățişeze pe scundul lor complice, care părea la fel de încântat să-l revadă. Deşi Doyle era nefiresc de dornic să-i povestească lui Larry şirul aventurilor lor, Larry ridică o mână, făcându-i semn să tacă, înainte de a apuca să scoată vreo vorbă.

– Mă iertați, şefu', da' frate-meu m-a pus deja la curent cu tot tacâmul, de la supăşi nuci până la ploaie şi antren – adică la tren: v-au zâmbit zeii, dacă pot să zic aşa – şi este şi o poveste tare ciudată, domnule – şi, că veni vorba, dacă pot să

spun aşa, să vă fie de bine tunsoarea; văd că frate-meu şi-a pus la bătaie tot talentu' – a fost ucenic la un bărbier timp de câteva luni nefericite, cu mai mult timp în urmă; pe fata bărbierului avea el în minte s-o servească, ca s-o zicem pe-a dreaptă… dar trebuie să vă spun, domnule doctor, că acu', cu noua tunsoare şi cu dispariția favoriților, ați obținut cât se poate de bine efectul dorit de a înşela cunoaşterea adevăratei dumneavoastrăînfățişări; păi, adevăru' e că, dacă n-aş fi ştiut că sunteți dumneavoastră, cu greu v-aş fi recunoscut.

– Văd că ai fost ocupat, Larry, spuse Sparks, ştergându-se cu prosopul, în timp ce intra din nou în cameră. Vrei să ne spui ce-ai descoperit sau spun eu?

Larry se uită agitat la Doyle.

– Nu va fi încălcat secretul, spuse Sparks. Doctorul a prins rădăcini atât de adânci în solul campaniei noastre, încât nu mai poate fi urnit decât cu ajutorul dinamitei. Poți vorbi liber – nu, aşteaptă!

Sparks îşi îngustă ochii şi îl scrută pe Larry, care zâmbi ruşinat, obişnuit deja cu ceea ce avea să urmeze.

– Cum doriți, domnule, spuse Larryşi îi făcu un semn cu ochiul lui Doyle. Cum vă imaginați că a fost?

– O raită pe la casa lui Drummond ți-a dat de ştire că generalul nu s-a întors de când l-am văzut plecând în nord, cu două zile înainte de Crăciun. Ai descoperit adresa din Londra a Lordului şi lui Lady Nicholson, o clădire din cărămidă galbenă, cu două etaje, situatăîn Hampstead Heath, o casă la fel de lipsită de ocupanți ca atunci când ai vizitat-o tu. În mai puțin de o oră te-ai întâlnit cu Barry în localul vostru preferat, „Elefantul şi Castelul”, unde ți-a povestit recentele noastre peripeții, timp în care ați băut două halbe cu bere şi ați mâncat o… budincă de cartofi şi carne.

Larry clătină din cap şi zâmbi larg către Doyle.

– Vedeți? Îmi place când face treaba asta.

– Haide, Larry, spune-mi, cum m-am descurcat?

– La fix, domnule, doar că nu fusese budincă de cartofi şi carne, domnule; a fost nițel cotlet în seara asta.

– Cotlet, sigur, este o seară festivă; te-ai murdărit singur, spuse Sparks, începând să se îmbrace, arătându-i apoi lui Doyle firimiturile de pe haină.

– Şi o pată de sos de pe cravată, acolo, spuse Doyle, arătând cu degetul şi, dovedindu-se la înălțimea provocării. Ca să nu mai vorbim de mirosul persistent şi puternic de bere de hamei şi de tutun ieftin, caracteristic cârciumilor.

– Sfântă Fecioară, să nu-mi spuneți: şi dumneavoastră, domnule?

– Dă-i drumul, Doyle, spune-i cum am ajuns la concluziile mele, zise Sparks.

Doyle îl studie un moment pe neîncrezătorul Larry.

– Aflarea îndeletnicirilor generalului Drummond a fost prima ta treabă la întoarcerea în Londra. Dacă era în oraş, măîndoiesc că mai aveai timp să te bucuri şi să bei ceva cu fratele tău, ca să nu mai spun de găsirea şi aducerea hainelor curate pentru noi. Deci, rezolvarea rapidă a primului tău obiectiv ți-a permis să treci la al doilea; era logic să cauți casa din Londra a familiei Nicholson. Ai praf galben la genunchi şi la coatele hainelor, iar lipsa urmelor de murdărie şi a rupturilor indică faptul că nu ai făcut mişcări bruşte sau violente. Aşadar, ai urcat în linişte pe clădirea galbenă, cu două etaje, ai intrat şi ai constatat că, evident, era goală. Argila roşcată care se observă pe ramele şi pe talpa ghetelor tale este specifică dealurilor din Hampstead Heath. Apropo, „Elefantul şi Castelul" este şi cârciuma mea preferată, unde am savurat multe cotlete şi budinci cu came.

– Bravo, Doyle!

– Fir-aş… Fir-aş al naibii! Zise Larry şi clătină din cap.

– Dacă Larry a rămas mut, este cazul să anunțăm presa: este un fenomen mai rar decât o

eclipsă totală de soare, spuse Sparks.
– Şi eu, care credeam că eu şi Barry eram singurii gemeni din cercul nostru, spuse Larry, recăpătându-şi darul vorbirii. Aici avem două jumătăţi ale aceleiaşi nuci.
Romulus şi Remus. Feţele aceluiaşi şiling. E foarte bine că am făcut în aşa fel încât să vă avem cu noi, domnule, spuse el cu sinceritate.
– Mulţumesc, Larry. Consider asta un semn de înaltă preţuire, răspunse Doyle.
– Parcă aţi fi doi îndrăgostiţi bătrâni şi sentimentali, spuse Sparks, terminând de aranjat papionul.
Larry şi Doyle se îndepărtară unul de altul, oarecum ruşinaţi, Doyle ocupându-se cu îmbrăcatul şi Larry cu firimiturile de pe haina lui.
– Larry, cum a rămas cu cina noastră?
– Nouă treizeci la „Criterion” – stridii în jumătăţi de cochilii, raci fierţi, strălucitori şi jucăuşi, şi o sticlă de whisky – toate vă aşteaptă.
Terminară cu îmbrăcatul pentru rezervarea făcutăîn chip fericit şi se prezentară acolo exact când ceasul bătu jumătatea de oră, în faţa uşilor turnante de la Criterion Long Bar, care se afla tot în Strand, dar ceva mai jos de locuinţa lor. Elegantele lor haine de searăîi făceau să treacă neobservaţi prin fluxul de persoane care frecventau sala de mese, camuflajul perfect în cea

mai festivă dintre nopțile londoneze. Existaseră multe momente când Doyle, necăjitul student la medicină, îşi lipise nasul de ferestre, privind acel *haute monde*în mediul său natural, cu invidia şi curiozitatea unui antropologist umil, dar, pânăîn seara asta, nu trecuse niciodată pragul acesta înalt.

Şeful de salăîl cunoştea pe Sparks. Şampania frapatăîi aştepta deja şi un pluton de bucătari şi de chelneri atenți stăteau în preajma lor, având grijă ca paharele să nu fie niciodată goale. Un director mieros prezentă personal felicitările din partea casei şi un şir somptuos şi apetisant de feluri de mâncare care-ți lăsau apăîn gurăîncepu să defileze prin fața lor ca un dar neaşteptat din partea unui zeu al bucătăriei. Doyle abia dacăîşi mai putea găsi suflul necesar ca să scoată câteva cuvinte între muşcături şi înghițituri, dedându-se consumării festinului cu un abandon dionisiac. Şampania topea umbra purgatoriului care îi urmărise în ultimele zile şi o transforma în uitare. În jurul lor, încăperea părea nefiresc de confortabilă, veselăşi plină de lumină, femeile străluceau cu o splendoare ateniană, iar bărbații păreau animați de un ideal herculean. Ce loc! Ce oraş, ce dinamică rasă de oameni! Abia după ce un ambrozian *flambé* de cireşe, un merenghi şi o îngheţată de vanilie fuseseră puse în fața lor, abia

atunci balonul de săpun al imensei plăceri pe care o simțea Doyle începu să se retragă pe tărâmul conştiinței lucide. Cina nu se sfârşise încăşi deja părea un vis, pentru căştia căîn momentul în care conversația lor, care în timpul fabulosului desert fusese la fel de lipsită de griji ca ziua de luni a unui preot, avea să se întoarcă la realitatea ce îi aştepta în afara acestui Olimp izolat, nota de plată va sosi sub mai multe forme.

Ultimele vase fură luate de pe masă. Sparks îşi aprinse un trabuc şi încălzi nectarul auriu al coniacului său deasupra lumânării.

– Aşadar... spuse el, aducând dezbaterile la ordinea zilei, despre fratele meu.

Doyle nu se aştepta să facă deschiderea cu asul, dar era mai mult decât dornic să accepte franchețea omului, aşa cum i se oferea. Aprobădin cap, fără a-şi trăda nerăbdarea, comandând minții sale să se concentreze din nou, în timp ce îşi agita gânditor benedictina în pahar.

– Ți se pare şi ție supărător faptul că acest *corpus* al speranței umane este atât de direct legat de conceptul de progres social? Întrebă Sparks.

Tonul lui era deschis şi îmbietor, fără a fi retoric. Ce avea acest lucru de-a face cu fratele lui? Ei bine, Doyle se aşteptase la ocolişuri mult mai întortocheate decât acesta, cu speranțe mai mici de a reveni în punctul de plecare.

– Da, Jack, mi se pare, spuse el, intrând în joc. Mă uit la aceastăîncăpere aurie, la plăcerea pe care mi-o oferă, la toți oamenii aceştia încântători, la masa pe care tocmai am savurat-o şi sunt tentat să spun că acesta este cel mai bun lucru pe care ni-l poate oferi civilizația: roadele umane ale educației, ale progresului ştiințific, ale evoluției sociale. Dar astea sunt satisfacții trecătoare. O iluzie. Şi ce procent infim dintre oamenii care trăiesc în lumea noastră este reprezentat de acest eşantion. În timp ce noi stăm aici, mândrindu-ne cu rafinamentul nostru, la nicio aruncătură de băț de geamurile astea există un exces de suferințăşi mizerie umană la fel de cumplită ca şi cele îndurate de obicei de ființa omenească. Şi atunci sunt forțat să mă gândesc: dacă cei lăsați în urmă sunt atât de mulți, atunci contează oare realizările noastre? Ce lucru de valoare lasăîn urmă trecerea noastră prin această viață? Ce daruri transmite epoca noastră generațiilor următoare?

– Nu suntem noi în măsură sărăspundem la aceastăîntrebare, răspunse Sparks. Generațiile viitoare vor decide care este contribuția noastră. Şi cum rămâne o epocăîn amintire? Prin opera creată de mâna omului sau de mintea lui? Elisabetanii ne-au lăsat o poezie care ne spune ceva pentru că avem un limbaj comun. Egiptenii

au construit piramidele, dar nu le putem cunoaşte gândurile secrete. Marile lor descoperiri pot fi pierdute pentru totdeauna. Poate că totul nu este decât o chestiune de supraviețuire.

– Dar ce este mai important? Oare epoca noastră va fi judecată după monumentele, podurile şi gările noastre, sau dupăştiințăşi artă?

– Cunoştințele noastre extinse din domeniul medicinei au reuşit, cu siguranță, să prelungească durata fizică a vieții omeneşti, spuse Sparks.

– Da, dar condițiile cerute de prosperitatea noastră au impus necesitatea majorității descoperirilor. N-o să comentez acum faptul că pentru unii, pentru mulți chiar, avantajul şi confortul existenței sunt procurate, în mare măsură, de obiecte care sunt produse acum în serie. Dar să ne gândim la preț, la efectele secundare: condiții de muncă inumane, degradarea mediului înconjurător, poluarea aerului. Fără aceste progrese medicale, majoritatea dintre noi nici nu ar putea supraviețui prea mult acestei „prosperități". Şi pentru mulți dintre cei care aparțin claselor de jos şi care reuşesc să supraviețuiască, chiar dacă durata vieții lor s-a prelungit, ce valoare conferă acest surplus dacă viața este lipsită de bucurie, de bunătate, sau de timpul necesar pentru a se

bucura de roadele muncii lor?
– Lăsând suferințele celor nefericiți la o parte – şi toți oamenii suferă, nu-i aşa, fiecare după propria-i măsură, în felul lui – nu ți se pare limpede faptul căştiința ne duce spre punctul de întâlnire cu o nouă epocă? Gândeşte-te la minunatele invenții despre care se spune că o să ne bucurăm în curând: electricitate în fiecare casă, automobilul cu motor. Telefonul, maşina de scris. Comunicarea extinsă, libertatea de a călători. Căldurăşi lumină acasă. Ignoranța va fi înlăturată de educație.
– Îmi închipui că, înconjurându-ne cu toate aceste mecanisme noi şi discutabil eliberatoare, vom schimba fundamental nişte trăsături importante ale caracterului uman.
– Care sunt aceste trăsături?
– Setea de putere. Tentația de a strânge comori. Instinctul de a avea grijă de propria persoană, în detrimentul celorlalți.
– Instinctul de supraviețuire, spuse Sparks, ca şi cum Doyle l-ar fi dus exact în punctul unde dorea să ajungă. Asigurarea supraviețuirii celor puternici.
– Pe seama celor slabi.
– La fel ca şi în natură – viața este o competiție, Doyle, o luptă: pentru aer, pentru lumină, pentru parteneri puternici, atrăgători şi potriviți, pentru

spațiu şi hrană. Natura nu îşi anunță fiii: „Viața nu cere violență din partea voastră, pentru că eu am binecuvântat acest pământ cu belşug şi cu nenumărate bogății”, spuse Sparks cu vehemență, bătând cu degetele în masăşi făcând să se mişte paharele de pe ea.

– Şi când toate aceste impulsuri puternice se fac simțite în ființa omenească, la fel ca în oricare alt supus al naturii...

– Posesiune. Dominație. Lăcomia de a avea cât mai mult. Rădăcina conflictului între oameni.

– Suntem de acord aici, spuse Doyle.

Sparks aprobă din cap, cu ochii înfrigurați din cauza descoperirii făcute.

– Nu există scăpare. Omul este blestemat să-şi asculte instinctul de dominare, din cauza necesității inconştiente de a supraviețui. Şi acest mesaj este atât de convingător şi de autoritar, încât depăşeşte orice alt impuls biologic – mila, înțelegerea, oricare altă bunătate care, pentru privilegiații din aceastăîncăpere, este sacră – chiar şi după ce suntem în siguranță din punct de vedere fizic şi toate amenințările serioase la adresa existenței noastre au fost complet înlăturate.

– Atunci este un paradox, spuse Doyle. Dorința omului de a trăi prezintă, oare, singura mare primejdie pentru supraviețuirea noastră?

– Dacăîn curând natura umană nu-şi va demonstra capacitatea şi voinţa de a-şi schimba cursul, atunci te asigur că aşa stau lucrurile, răspunse Sparks cu o voce joasă, aplecându-se în faţăşi susţinându-i cu tărie privirea. Îţi ofer, drept exemplu, viaţa unuia pe nume Alexander Sparks. Primul născut al unor părinţi bogaţi, a fost adorat, răsfăţat şi alintat în primii ani de viaţăîn toate felurile ştiute de om. Educat şi îngrijit fără cusur, în faţa lui se deschidea o lume de privilegii şi bogăţii, la fel de generos cum se deschideau seara petalele unei primule. Cu totul independent de aceste influenţe, băiatul a făcut în curând dovada unei remarcabile încăpăţânări înnăscute. Avea o curiozitate nepotolită. Inteligenţa unui geniu rece şi calculat. O voinţă de oţel. Era, după toate normele, un copil excepţional. În primii ani de viaţă, a păstrat o binecuvântată ignoranţă faţă de ciudăţeniile sorţii, pe care le moştenea omul. Din cauză că tatăl său, numit într-o misiune diplomatică, locuia la celălalt cap al lumii, băiatul a crescut în mijlocul femeilor, care nu doreau altceva decât să-l răsfeţe şi să-i îndeplinească orice capriciu care-i trecea prin minte. Bijuteria care stătea în centrul acestui cerc de adoratoare era mama copilului: frumuseţe vestită, femeie de o manieră aleasă, cu o puternică educaţie moralăşi cu o inteligenţă pătrunzătoare. Era nebună după

băiatul ei şi i se devota fără limite. El a ajuns să se creadă alesul lui Dumnezeu, un Rege-Soare copil, cu putere absolută asupra unui domeniu care se întindea în toate direcțiile, cât putea cuprinde cu privirea. Un băiat care se plimbă prin pădurea moşiei sale simțind că sub comanda sa nu se află doar oamenii din jurul lui, pe care îi consideră supuşii săi, ci şi vântul, apa şi copacii. Lumea lui este un paradis, iar el este stăpânul necontestat. Apoi, într-o zi, într-a cincea vară din viața lui, adorata şi iubitoarea mamă a regelui dispare fără nicio explicație şi nu apare nici a doua zi, nici a treia. Nici chiar furiile violente ale băiatului, cele mai puternice arme ale însemnatului său arsenal, nu sunt de ajuns pentru a face ca ea să apară iar. Niciunul dintre supuşii lui nu-i oferă vreun motiv pentru absența ei; doar clipiri din ochi şi zâmbete de Giocondă. Pânăân a patra zi, când i se dă din nou voie săântre în dormitorul ei, unde descoperă, spre uimirea şi groaza lui, căîn brațele ei se află un oribil uzurpator. Neajutorat, zbârcit, roşu la față, pişăcios şi miorlăind ca o pisică. Un bebeluş. Într-o clipă, băiatul înțelege înşelăciunile patetic de transparente şi menite să-l manipuleze, dar rămâne împietrit când descoperă faptul că mama lui a căzut complet sub vraja acestui mic demon. Acest monstru are curajul să stea în fața lui, la sânul mamei, râzând de el, cerând şi primind

serviciile ei pline de dragoste care, după felul cum înțelegea el lumea, îi erau destinate numai şi numai lui.

– Tu? Întrebă Doyle liniştit.

Sparks clătină din cap.

– O soră. Are chiar şi un nume. Madeleine Rose. Regele-Soare este destul de înțelept să admită că, atunci când un duşman deține o poziție superioară, cel mai bun lucru este să se retragăşi să-şi pregătească forțele pentru a lupta în altă zi. Zâmbeşte şi nu protestează defel în fața acestui oribil afront, înțelegând foarte bine pericolul cu care se confruntă. Îşi ascunde dezgustul față de faptul că o creatură atât de neînsemnatăşi de lipsită de putere poate avea suficientă influență ca să amenințe soarta glorioasei lui domnii. Cum putea acest duh rău s-o vrăjească atât de evident pe femeia care demonstrase până nu demult foarte mult bun simț, venerându-l fără limite sau rezerve? Băiatul părăseşte camera aceea, dar imaginea sa despre lume s-a clătinat din temelii. Nu lasă pe nimeni săvadă nici cel mai mic semn al umilinței sale. Instinctul de supraviețuire îi spune că cea mai sigură strategie de luptăîmpotriva acestei provocări fără precedent la adresa domniei lui absolute este aceea de a-şi lăsa supuşii să creadăîn continuare că nu s-a schimbat nimic în regatul său sau în regele lor. Aşteaptă o

săptămână, două, o lună, să vadă dacă nebuneasca orbire a mamei sale față de fățarnic va trece, ca o febră. Îşi măsoară adversarul cu sânge rece, satisfăcându-şi curiozitatea în legătură cu forma şi cu evidenta sa slăbiciune, lăsând-o pe mama lui să creadă căşi pentru el grămada de cârpe respingătoare şi leneşă este la fel de irezistibilă ca şi pentru ea. Suportă sclavia colectivă a supuşilor săi față de farmecul limpede al monstrului – femeile astea proaste nu doresc nimic altceva decât să-i vorbească fărăîntrerupere despre el! Le lasă să dea din gură, vede cum rivalul său se încălzeşte la căldura afecțiunii lor şi, în tot acest timp, îşi pregăteşte răzbunarea. Se străduieşte să câştige încrederea mamei sale, încurajând-o să-i vorbească despre lucrul acela şi sperând să găsească la un moment dat cheia atracției sale extraordinare. Se familiarizează cu programul zilnic al demonului – culcat, sculat, plâns, masă, treabă mare – cam asta este tot ce pare a fi în stare să facă; ce mister greu a rămas sursa magnetismului său! Bucuria pe care i-o dau informațiile serveşte doar pentru a-i întări hotărârea de a face ceva decisiv, rapid şi fără milă.

Nu peste mult timp, într-o noapte târzie şi caldă de vară, când toată lumea din casă se odihneşte, el se furişeazăîn linişte în apartamentul mamei. Ea este în pat şi doarme adânc. Monstrul zace

într-un leagăn, pe spate, treaz, zâmbind cu gura lui ştirbă, gângurind şi dând fericit din mânuţe şi din picioare, de parcă o încredere arogantăîn propria invulnerabilitate îl face imun la trădarea pe care Regele-Soare ajunsese s-o vadăîn spatele tuturor feţelor prietenoase. Luminaţi de o rază de lună, ochii acelui lucru îi surprind pe ai lui, pe când el priveşte în jos şi într-un moment hotărârea lui nestrămutată de a acţiona ajunge pe marginea unui abis – este inundat de ruşine şi remuşcare pentru ura pe care o nutreşte faţă de mica fiinţă, vrea să ia bebeluşul şi să-l ţinăîn braţele lui, simte cum fericirea acestuia îl învăluie într-o caldă, beneficăşi tămăduitoare sferă a iubirii şi iertării. Simţindu-se inexorabil atras pe orbita de acţiune a monstrului, acolo unde i-a văzut pe mulţi căzând înaintea lui, în ultimul moment îşi smulge privirea de la el. S-a îngrozit când şi-a dat seama că lucrul acela fusese cât pe aci să-l prindăîn mrejele lui. Pentru prima oară a înţeles pe deplin pericolul pe care îl prezintă acest geniu rău.

– Nu… spuse Doyle fără să vrea.

– Apucă o perniţă mică de satin, o pune pe faţa lucrului şi o ţine acolo, apăsat, până când creatura încetează să mai dea din mâini şi din picioare şi rămâne nemişcată. Nu a scos niciun sunet, dar, în timp ce îşi dădea duhul, mama se

trezeşte țipând! Cât de fatală era puterea lui asupra ei! Comunicase cu femeia chiar şi în timp ce viața părăsea trupul lui micuț. Regele-Soare fuge din cameră – mama l-a văzut, el este sigur că l-a văzut când stătea aplecat asupra leagănului – dar, când ea s-a dus la patul lui şi a descoperit rămăşițele inerte ale faptei lui de la miezul nopții, şi-a pierdut mințile. Un vaiet care-ți îngheață sângele în vine zguduie pereții casei şi, dacă ar fi lăsat să se ridice nestăvilit în noapte, ar putea zgudui porțile cerului, în timp ce băiatul zace tremurând în pat, bocetul mamei lui înfige o suliță adânc, în întinderea de gheațăa inimii lui. Este un sunet pe care îl va păstra în memorie mulți ani şi care îi oferă mai multă plăcere decât o sută de sărutări. Mama lui se prăbuşeşte. La câteva minute de la descoperirea făcută de ea, întreaga casă este scăldatăîntr-o mare de durere. Spre surprinderea regelui, el este sufocat de mângâierile pline de înțelegere ale supuşilor care îi fuseseră furați; țărăncile astea proaste îşi închipuiau că el trebuie să se simtă la fel de lovit ca ele. Uimirea cu care le răspunde este menită să confirme această convingere şi ele îl strâng şi mai tare la piepturile lor voluminoase. Mama lui dispare din nou, într-o izolare păzită. De data asta, femeile sunt foarte dornice să-i aducă rapoarte constante despre starea ei; a avut o

revenire azi, noaptea nu a trecut prea bine, se odihneşte liniştită, iar nu a mâncat nimic în dimineața asta. Îl distrează fervoarea cu care femeia pare să-şi accepte pedeapsa pe drept primită pentru că l-a trădat. Trece o săptămânăşi tatăl lui se întoarce de la postul lui de peste mări; el nu-l văzuse niciodată pe uzurpator. Ochii lui sunt plini de înțelegere când îşi salută tânărul rege, dar, după ce a petrecut o orăîn spatele uşii închise de la camera mamei lui, se duce direct la fiul său şi îl ia, singur, în camera lui. Nu vorbeşte. Îl apucă pe băiat de bărbie şi se uită la el timp îndelungat. Bărbatul priveşte cu suspiciune în ochii regelui cel tânăr – deci ea „l-a văzut" în cameră, asta îi spune privirea asta, dar trebuie să existe o oarecare incertitudine – o suspiciune, nu doar o acuzație. Regele ştie destul de bine cum să ascundă intrarea către locul unde îşi păstrează secretul. Nu-i arată nimic tatălui său: nici urmă de remuşcare, slăbiciune sau sentimente umane. Opacitate goală; senin şi de nepătruns, băiatul îi întoarce privirea şi vede că ceva ia locul suspiciunii din ochii tatălui său. Frica.

Tatăl ştie. Şi băiatul ştie că tatăl său nu are niciun fel de putere în fața lui. Bărbatul se retrage din cameră. Regele ştie că tatăl nu-i va mai pune niciodată autoritatea la îndoială. Înmormântează lucrul acela într-o cutie de culoarea levănțicăi,

împodobită cu ghirlande de flori de primăvară. Băiatul stăîn picioare tăcut, privindu-şi supuşii cum plâng cu sârg şi lăsându-i să-şi pună mâinile pe capul lui, în timp ce trec pe lângă mormânt, drept răscumpărare pentru păcatul lor, prezentându-şi astfel omagiile singurului, adevăratului lor stăpân. După funeralii, când mama lor apare din nou şi se întâlnesc, oficial, într-un salon, el vede căîntre ei ceva s-a schimbat în mod ireversibil. Ea nu se mai uită niciodată la el cu privirea iubitoare cu care îl obişnuise înainte de apariția intrusului. Cu greu se mai încumetă acum săîi întâlnească ochii. El nu mai are voie săîntre în camera ei. În zilele care au urmat, el surprinde multe conversații în şoaptă, însoțite de lacrimi, între mamăşi tată, care se termină brusc când descoperă prezența lui, dar este sigur căîmpotriva lui nu se va lua nicio măsură pe față. Tatăl său pleacă pentru a-şi reluaîndatoririle de peste mări, în Egipt. Băiatul petrece din ce în ce mai mult timp într-o izolare fericită, continuându-şi studiile, simțind cum puterile îi sporesc şi făcând plimbări solitare, într-o contemplație paşnică. Cu timpul, vălul tăcerii se întinde de la mama sa, cuprinzându-i pe toți supuşii regatului. Nimeni nu se mai preface că ar simți vreo afecțiune pentru el. Monedele de schimb pe care le foloseşte pentru cei inferiori se

reduc la moneda de bază: putere şi dominație. Depozitele lui sunt pline până la refuz cu ambele mărfuri. Şi-a recăpătat tronul.

– Doamne, Dumnezeule... spuse Doyle încet, ştergându-şi o lacrimă. Doamne, Dumnezeule, Jack...

Sparks părea nefiresc de impasibil după această poveste. Luă cu calm o înghițiturăşi apoi continuă; era o relatare rece, lipsită de orice pasiune.

– Cinci ani mai târziu, femeia descoperă că este iar însărcinată. Vestea îi este ascunsă băiatului, dar, ca o măsură de precauție în plus, Alexander este făcut pachet şi trimis la un internat în momentul în care graviditatea ei devine vizibilă, cu câteva luni înainte de naşterea copilului. Asta nu i se pare o nenorocire lui Alexander. El este mai mult decât pregătit să-şi extindă sfera de influență dincolo de spațiul delimitat de zidurile grădinii. Prospături, spune el, uitându-se cu lăcomie în jurul său, la lumea nouă care îl întâmpină; ea nu este populată numai cu adulți, pe care îi poate deja domina cu destulă uşurință, ci şi cu băieți de vârsta lui, cu armate întregi de băieți, la fel de neformați şi de maleabili în fața instrumentelor sale ca nişte pietre neşlefuite. Şi ei nu sunt niciunul, părinți sau directori la un loc, suficient de deştepți ca să priceapă că l-au

încoronat pe vulpoi rege peste cotețul cu găini. Primăvara următoare, ascuns vederii şi departe de ghearele lui Alexander, s-a născut un al doilea fiu.

De data asta, întrebarea lui Doyle rămase nerostită.

– Da, Doyle. Intrarea mea în scenă.

– L-au lăsat vreodată să se apropie de tine?

– Un timp foarte îndelungat, ani de-a rândul, nici măcar nu a ştiut de existența mea şi nici eu de-a lui. Alexander stătea la şcoalăîn timpul trimestrelor şi în timpul vacanțelor, chiar şi a celor de Crăciun. În timpul verii era trimis să stea la rude îndepărtate, de peste ocean. Părinții mei îl vizitau doar o dată pe an, în fiecare săptămână de Paşti. Tatăl meu, care în tot acest timp făcuse parte din diferite misiuni diplomatice, se pensionase ca să stea aproape de mine şi de mama. În ciuda răului înfăptuit, cred căîncă erau în stare să găsească o fărâmă de fericire în căminul pe care îl formam noi trei. Cel puțin aşa credeau simțurile mele neformate, că eram iubit mult şi din toată inima. Nu am suspectat deloc existența fratelui meu până când nu am fost eu însumi gata săîncep şcoala şi când un om care lucra la grajduri, confidentul şi favoritul meu din rândurile personalului casei, a lăsat să-i scape

câteva referiri la un băiat care se numea Alexander şi care călărise acolo în urmă cu câțiva ani. Părinții mei nu-i rostiseră niciodată numele, dar, când i-am pus fațăîn față cu descoperirea faptului că un alt băiat călărise la grajdurile noastre, au recunoscut existența lui. Nu am considerat că reținerea lor avea ceva de-a face cu sentimentele lor față de Alexander – nu e nevoie să mai spun că nu s-a pomenit niciodată despre răposata mea soră – dar, de îndată ce am aflat că aveam un frate mai mare, necunoscut, curiozitatea mea a devenit imposibil de potolit. După ce mi-am dat seama că părinții mei nu aveau de gând să fie mai deschişi, i-am bătut încontinuu la cap pe servitori ca să-mi dea noi şi noi detalii despre misteriosul băiat. Era clar că li se dăduse ordin să nu-mi spună nimic şi zidul acesta de tăcere care îl înconjura pe Alexander nu servea la altceva decât la sporirea zelului meu. Muream de dorința de a-l cunoaşte. Am încercat în zadar să fac rost în secret de a dresa lui, ca să-i pot scrie. M-am rugat la Dumnezeu să mi-l scoată cât mai repede în cale pe băiatul despre care eram convins că exista numai şi numai pentru a fi tovarăşul, protectorul şi complicele meu.

– Nu te-au lăsat niciodată, nu-i aşa? Îl întrebă Doyle, alarmat de această perspectivă.

– Abia după doi ani de luptă neobositàşi

dupăşase luni de târguială – nu trebuia să-i scriu sau să accept să primesc scrisori de la el, nu aveam voie să fiu niciodată singur în compania lui; am acceptat cu nerăbdare toate condițiile lor. În anul acela, de Paşti, l-am vizitat împreună pe fratele meu la şcoala publică. Aveam şase ani. Alexander avea doisprezece. Ne-am salutat ceremonios, strângându-ne mâinile. Era un băiat remarcabil: înalt, solid, cu păr negru şi nişte ochi care te țintuiau cu privirea. Mi s-a părut întruchiparea camaraderiei. Părinții noştri nu erau pregătiți să ne lase singuri nici măcar o clipă, dar, după ce, timp de câteva ore, el a demonstrat o bucurie politicoasăşi sinceră față de compania mea şi a lor, vigilența lor a slăbit în timp ce ne plimbam prin grădină, după cină. Când, mergând în fața lor, am ocolit un gard viu, Alexander m-a tras în afara razei lor vizuale, mi-a vârât un bilețel în mânăşi mi-a cerut să-l ascund de părinții noştri cu orice prețşi să-l citesc numai când voi fi absolut sigur că eram singur. Împreună cu bilețelul, mi-a mai dat şi o piatră neagră, şlefuită, un talisman care, m-a asigurat el, era lucrul lui cel mai de prețşi pe care dorea din tot sufletul să mi-l dăruiască. Am acceptat cu bucurie condițiile darurilor sale şi, pentru prima oarăîn viață, le-am ascuns cu bună-ştiință părinților mei un eveniment de o asemenea importanță. Primul zid

dintre viața mea şi a lor fusese ridicat; se formase o fisură foarte mică, ce nu existase până atunci, şi asta ca urmare a planului întocmit în mod conştient de fratele meu.

– Ce spunea scrisoarea?

– În general erau discuții nevinovate, ca între şcolari – programul lui zilnic, povestit cu detalii banale, victoriile şi tribulațiile din clasăşi de pe terenul de joacă, anecdote despre colecția lui pestriță de colegi, la ce să mă aştept de la şcoală, metode secrete de a te înțelege bine şi cu profesorii şi cu amicii – toate relatate pe tonul confidențial al unui frate mai mare şi mai bun cunoscător într-ale lumii, care îşi sfătuieşte tânărul protejat, aflat pe punctul de a-şi începe cariera educațională. Se simțea o familiaritate lejeră, de parcă ne-am fi cunoscut de când lumea. Era o epistolă prietenoasă, generoasă, imparțială, foarte amuzantă – pe scurt, exact genul de scrisoare pe care visasem să o primesc de la idealizatul frate mai mare din visele mele. Nimic fățiş, care să-i supere pe părinții mei dacă ar fi găsit cândva scrisoarea, ceea ce am avut mare grijă să nu se întâmple. Nici urmă de autocompătimire sau văicăreală referitoare la faptul că părinții noştri l-au abandonat. Nicio plângere în legătură cu lipsa lor de interes. Dimpotrivă, scria despre ei cu cea mai mare considerație şi afecțiune,

recunoscător pentru şansele pe care i le dăduseră când îl trimiseseră la aceastăşcoală minunată, despre cât de mândri de el spera să-i facăîntr-o zi şi despre cât de mult dorea să le răsplătească, înmiit, bunătatea. A ascuns cârligul în jurul căruia țesuse toată povestea asta până la ultimul paragraf. Candoarea, absența ranchiunii față de părinții mei, sinceritatea sa copleşitoare în legătură cu descoperirea noastră comună – toate dovedeau o personalitate inteligentă, vicleană, excepțională chiar. Abia în această ultimă referire s-a manifestat, pe deplin, geniul său rău.

– Care era?

– „Deşi este limpede că trebuie să facem față singuri tuturor încercărilor grele ale vieții, faptul căştiu că trăieşti, frate, îmi dă puterea secretă de care aveam nevoie ca să pot merge mai departe”.

Sparks rostise cuvintele cu calm şi cu o precizie gravă.

– Curajul stoic, aluzia la nenumitele încercări grele – cât de uriaşe, cât de melodramatice au devenit ele în imaginația mea – şi sugestia că eu, deşi mic, aş putea, cu forța mea de copil de şapte ani, să uşurez într-o măsură durerea acestui exemplar strălucitor, era irezistibilă pentru mintea mea proaspăt modelată. Eram mult prea mic ca să rezist unei astfel de chemări. Ea sugera că el, probabil, îmi cunoştea puterile mai bine

decât mi le cunoşteam eu însumi. Că, o dată cu trecerea timpului, în înțelepciunea lui, mi le va destăinui şi mie, conducându-mă la descoperirea adevăratei mele identități care, speram eu, desigur, va fi aceeaşi cu a lui, unindu-ne pe amândoi împotriva lumii. Dacă mi-ar fi cerut-o atunci, în acea primă scrisoare, m-aş fi aruncat singur în lama unei baionete.

– Cum i-ai răspuns?

– El încheia cu instrucțiuni referitoare la felul cum, dacă doream, puteam să-i răspund în scris, fără probleme. Şcoala avea ordine stricte de la părinții mei să intercepteze şi să le returneze toată corespondența care sosea pe numele lui Alexander. Eu trebuia să adresez scrisoarea unui coleg de clasă – un batalion întreg de băieți devotați până la moarte îl slujiseră neabătut de la sosirea lui în şcoală; numărul lor sporise în fiecare an – iar scrisoarea urma să-i fie înmânată discret. Desigur, şmecheria asta nu a făcut altceva decât să-mi amplifice entuziasmul. I-am răspuns imediat, deşertându-mi sufletul; dorința pe care o avusesem de a avea un astfel de companion în viață ieşise la suprafață ca apa de izvor. M-am făcut pur şi simplu de râs, la modul cel mai drăgălaş.

– Erai doar un băiețel, spuse Doyle.

Sparks nu manifesta aceaşi clemență față de

sine. Ochii lui deveniseră două gămălii negre, pline de furie, îndreptată către propria persoană. Dădu pe gât coniacul şi ceru imediat altul.

– Nu am spus niciodată asta nimănui. Niciun cuvânt.

Doyle ştia că Jack nu s-ar fi putut consola cu compasiunea lui deşartă. Băutura lui sosi chiar atunci. Luă un întăritor înainte de a continua.

– I-am trimis scrisoarea mea. Bineînțeles, el anticipase acest lucru şi avusese grijă să se asigure că aranjamentele necesare pentru continuarea schimbului erau în regulă – scrisorile lui către mine erau o problemă; nici nu putea fi vorba să mi le trimită direct. Spunând o poveste înflorită despre cruzimea părinților lui, el îl recrutase pe unul din verii unui aghiotant de-al său, un tânăr liniştit şi de încredere, care locuia în satul din apropierea casei noastre. Sub semnătura vărului său, omul urma să primească scrisorile lui Alexander – care, îndată ce gheața a fost spartă, soseau cu o frecvență constantă, de cel puțin două pe săptămână. Vărul venea pe bicicletă până la reşedința noastrăşi le lăsaîntr-o cutie de biscuiți pe care o îngropasem lângă un stejar bătrân, un obiectiv pe care îl vizitam des şi care nu putea fi zărit din casă. Aşa a început corespondența cu fratele meu. Din start a fost voluminoasă, iar conținutul era viguros, din

punct de vedere academic, şi cu bătaie lungă. Interesul şi abilitatea lui Alexander de a pătrunde în lucrurile mai profunde ale acestei lumi, ca apoi să mi le explice pe înțelesul meu, erau uluitoare. Cunoştințele sale de istorie, filosofie, artăşi ştiințe exacte erau prodigioase. Era capabil să-şi angajeze profesorii în discuții al căror nivel depăşea cu mult ceea ce majoritatea învățaserăîn universitate şi făcea asta într-un mod atât de fermecător şi de simplu, încât, în general, Alexander era considerat mai degrabă un coleg de-al lor decât un elev. În trecutul ei fericit, şcoala lui dăduse generații de parlamentari şi o mână de prim-miniştri – vezi şi tu cât de uşor prinde rădăcini modul ăsta de gândire: iată un tip de băiat care apare o dată la o generație, se lăudau ei. Alexander se şlefuise într-atât, încât strălucirea lui era pe atât de orbitoare în ceea ce priveşte calitățile sale sclipitoare în societate, pe cât erau de naturale în domeniul academic. El înțelegea că atingerea scopurilor sale finale, care, în această fază a vieții, erau uluitor de bine conturate, îi vor cere o perfecțiune a formei şi a mințit ieşită din comun: maniere, voce, garderobă. Ca urmare, la doar doisprezece ani, el nu numai că se prezenta la înălțimea cuvenită, dar reuşea chiar să facă fața cu bine în orice clasă sau mediu social care depăşea cu mult vârsta lui. Pentru a-şi

putea forma condiția fizică necesară atingerii obiectivelor, urma un program dur şi riguros de exerciții, petrecând orele pe care alți băieți le risipeau la joacă sau cu familiile lor singur, în sala de gimnastică. Urma această disciplină cu atâta devotament, încât, atunci când împlinise treisprezece ani, Alexander era adeseori luat drept un bărbat de douăzeci. Avantajul complet şi strălucitor al efortului său de autoperfecționare, religia lui, dacă vrei s-o numim aşa, regulamentul convențional al religiei creştine, pe care trebuia să-l respecte, era privit de el ca un inconvenient, dacă nu chiar ca o glumă de la cap la coadă. Desigur, îmi povestea toate astea în scrisorile lui. Se descria pe sine ca simbol al perfecționării sinelui, primul dintr-o nouă stirpe: Omul Superior. Prin metode hotărâtoare, dar discrete, aplicate astfel încât să nu-i conducă pe părinții mei cu gândul la el, am îmbrățişat şi eu principiile lui de autoperfecționare; ele au devenit piatra mea de temelie în acei primi ani de viață. Intenționam din toată inima să mă re-creez pe mine însumi aidoma imaginii lui. Am devenit discipolul lui.

– Asta nu era cu totul în defavoarea ta.

– Deloc. Desăvârşirile şi abilitățile pe care le scotea el în evidență erau, în ele însele, extrem de benefice. Nu aş ezita să recomand utilizarea lor ca bază de plecare pentru orice sistem educațional

ambițios. Dar, odată atinse, fratele meu nu a mers niciodată pânăîntr-acolo încât să spunăîn ce scopuri urma să folosească aceste progrese. Nici instructorii lui nu s-au ostenit vreodată să-l întrebe, căci dorința de desăvârşire în sine şi pentru sine era o calitate atât de rarăşi de fermecătoare, în această lume monotonă, încât ei erau orbiți de strălucirea lui Alexander.

– Care era scopul lui, Jack?

– Acesta a devenit limpede în timp, spuse Sparks. El nu a divulgat niciodată nici cel mai mic indiciu în toți acei ani, nici mie, nici altcuiva.

– Trebuie să fi avut bănuielile tale.

– Nu aveam tendința să-i analizez motivațiile…

– Dar cu siguranță că firea lui trebuie să se fi manifestat cumva, fie chiar şi din neglijență.

– Au fost indicii în tot acest timp, dar ele rămâneau ascunse cu atâta iscusință, încât orice legăturăîntre ele sau interpretarea lor s-ar fi dovedit imposibilă chiar şi pentru cel mai ager observator.

– Ce fel de indicii, Jack? Întrebă Doyle, simțind cum gheara spaimei se strânge din nou pe gâtul lui.

– Accidente. Întâmplări. Cu o lunăînainte de a ne cunoaşte, unul dintre băieții din clasa lui Alexander murise în condiții misterioase. În campus se creşteau albine – asta făcea parte din

studiul ştiinţelor naturale. Băiatul a fost găsit într-o noapte, lângă stupi. Murise din cauza înţepăturilor, avea mii de înţepături. Un băiat stângaci, înclinat spre farse; concluzia şcolii a fost că, probabil, stârnise într-un fel insectele, le provocase. Băiatul fusese un tovarăş apropiat al fratelui meu, dar nu într-un fel care să ducă la o investigaţie nedorită. Nimeni nu ştia că se certaseră cu puţin timp în urmă. Nimeni nu ştia că băiatul se sustrăsese uneia dintre poruncile autoritare ale lui Alexander, ameninţând să părăsească grupul apropiat lui şi să le dea pe faţă secretele.

– Ce fel de secrete?

– Jurăminte de sânge. Iniţieri violente ale băieţilor noi care erau admişi în grup. Torturarea animalelor mici. Toate făcute într-o manieră specifică băieţilor; dar fiecare act era în mod constant şi progresiv dus dincolo de normal. Asta până la acest incident. Nimeni nu ştia că băiatul fusese atras la stupi în seara aceea printr-un bileţel primit de la unul dintre locotenenţii lui Alexander – scris de Alexander însuşi, care imitase destul de bine grafia băiatului. Era cerută o întâlnire. În el se exprima o dorinţă similară de a ieşi de sub influenţa lui Alexander. Când băiatul a ajuns la locul întâlnirii, a fost lovit şi lăsat în stare de inconştienţă, bileţelul a fost luat şi corpul lui a

fost aruncat în stupi.
– Probabil că el ți-a povestit asta, spuse Doyle.
– Ajung şi acolo. Când ne-am întâlnit pentru prima oară, îmi amintesc că am fost atras de un colier ciudat, purtat de Alexander: o albinăprinsăîn chihlimbar.
Doyle clătină din cap a uimire.
– Mai sunt şi altele. În toamna anului când Alexander a împlinit treisprezece ani, în oraşul din apropierea şcolii se înregistraseră o serie de apariții ciudate. Câteva femei tinere, toate aparținând unor familii respectabile – în oraş exista o comunitate liniştită, mic-burgheză – povesteau că, în timp ce se plimbau seara târziu, simțeau că sunt urmărite. Unele credeau că sunt urmărite în dormitoarele lor. Nu văzuseră niciodată vreun chip, doar la ocazii foarte rare, o siluetăîntunecată, îmbrăcată toatăîn negru – un bărbat, un bărbat înalt, de asta erau sigure. El se ținea la distanță, nu se apropia niciodată de ele, nu le amenința direct, dar, cu toate astea, senzația de amenințare pe care o provoca silueta era remarcabilă, într-o noapte, una dintre fetele acestea s-a trezit şi a constatat că silueta stătea deasupra patului său: era atât de paralizată de frică, încât nici nu a putut sățipe, iar silueta a dispărut în tăcere pe fereastra deschisă. Acest incident a fost suficient pentru a determina poliția

locală să acționeze repede şi în masă. Tinerelor femei le-a fost interzis să mai umble singure noaptea. Draperiile au fost trase, ferestrele au fost bine încuiate. S-au organizat patrule în zonele unde fusese observată silueta. Totul părea eficient; aparițiile au încetat brusc, nu au mai fost semnalate în tot timpul iernii şi, pe măsură ce se apropia primăvara, menținerea acestor măsuri suplimentare, luate cu luni în urmă, a început să pară inutilă: ferestrele s-au redeschis, lăsând săîntre aerul, plimbările de seară au fost reluate, căci păreau din nou sigure. Asta pânăîntr-o noapte de la începutul lui aprilie, când cea mai drăgălaşă fată din oraş a fost atacatăîn apropiere de malul râului. Violată. După ce şi-a satisfăcut poftele cu ea, atacatorul a devenit violent şi a bătut-o cu sălbăticie. Ea nu i-a văzut fața nici măcar o clipă. El nu a vorbit deloc, nu a scos niciun sunet; victima nu l-a putut descrie decât ca pe o „siluetă neagră”.

– A fost suspectat Alexander?

– În timpul cercetărilor, oficialitățile oraşului au pus întrebări de rutină autorităților din şcoala lui Alexander – deşi toată lumea era sigură că fusese opera unui adult, cupă cum indicau talia şi forța lui, foarte probabil a aceluiaşi bărbat care fusese văzut toamna trecută. Elevii erau sechestrați în campus după căderea întunericului. Şi toți elevii

suspectați fuseseserăîn paturile lor în momentul atacului.

– Era destul de simplu de rezolvat treaba asta. A fost fratele tău, nu-i aşa?

Sparks dădu din cap.

– Interesul său față de sexul frumos începea să-şi spună cuvântul şi avea o nouă foame de potolit. Alexander şi-a temperat foarte rar poftele şi atunci doar ca un exercițiu de autodisciplină. Nu simțea decât dispreț față de prezentările neîndemânatice şi supravegheate, pe care şcoala şi societatea le ofereau drept ritualuri de curtare a fetelor. El pândea aceste fete şi apoi le lovea fără ezitare sau remuşcare. Rezervele morale față de un asemenea act erau complet în afara principiilor filosofiei lui; astfel de considerații erau, după cum îmi scria el, un refugiu copilăresc pentru cei slabi şi nehotărâți. Majoritatea oamenilor trăiau cu tot curajul şi convingerea vacilor de Jersey, crescute pentru abator. Omul Superior lua ce dorea din această lume – şi adeseori lumea era mult prea dornică să răsplătească acest fapt – fără a-i păsa în vreun fel de consecințe.

– Asta dacă nu era prins.

– După cum vedea el lucrurile, şansele de-a fi prins erau prea mici ca să merite atenție. Era absolut convins de capacitatea sa de a depăşi în inteligență pe toată lumea. Apropo, acest atac

avusese loc cu două zile înainte de a ne cunoaşte unul pe celălalt. Piatra neagră, şlefuită, pe care mi-a dat-o în ziua aceea era luată din albia râului lângă care fusese violată fata: trofeul victoriei.

Doyle îşi reprimă un val de dezgust.

– Trebuie să se fi vorbit de viol în timpul vizitei tale. Părinţii tăi au făcut vreo legăturăîntre el şi aceastăîntâmplare?

– În ciuda experienţei pe care o avuseseră cu el – care îţi dai seama că avusese drept rezultat doar o suspiciune groaznică, niciodată o certitudine –, nu cred că părinţii mei înţeleseseserăîncă ticăloşia nemaiîntâlnită a minţit lui Alexander.

„încă”, observă Doyle nuanţa.

– Căutarea întreprinsă cu multă zarvăîn împrejurimi nu a dus, bineînţeles, la prinderea nici unui atacator. Era o crimă comisă cu sânge-rece, nu cu pasiune; atacatorul îşi acoperise urmele cu abilitate.

– Nu a mai comis vreun alt delict? Întrebă Doyle.

– Nu în acel oraş. O bucată de vreme, nu. La cererea lui, datorită unui aranjament făcut de profesorii săi, Alexander şi-a petrecut vara următoare la Salzburg, studiind chimia şi metalurgia la universitate. În cea mai mare parte a timpului el a studiat de fapt floreta şi spada la renumita academie de scrimă; o altă deprindere pe care a ajuns s-o stăpânească la perfecţie.

Aminteşte-ți că avea doar treisprezece ani. Programul lui era stabilit: muncea ca să-şi perfecționeze cunoştințele ştiințifice în timpul zilei – acest şcolar printre cercetători bătrâni reuşea să creeze noi compuşi şi aliaje în laborator, în timp ce cunoştințele lui atingeau proporții enciclopedice – şi îşi şlefuia deprinderile de a se furişa şi de a tâlhări în timpul nopții. Alexander se antrenase ca să aibă nevoie de puțin somn, una sau cel mult două ore, ceea ce îi permitea să petreacă orele dintre miezul nopții până la răsăritul soarelui umblând de colo-colo. Hoinărelile lui nocturne erau la fel de bine dirijate şi premeditate ca şi studiile sale ştiințifice: erau special destinate să-i testeze şi să-i oțelească nervii.

– Cum aşa?

– Reuşind săîntre în casele oamenilor. Obişnuia să stea cu orele în dormitoarele lor. Ascuns în umbre şi colțuri. Aceşti oameni treceau la câțiva centimetri de el şi inima lui nu-şi întețea ritmul nici măcar cu o bătaie. Îi privea cum dorm, lua mici suveniruri din vizitele lui – din nou trofee, întotdeauna revenea la asta – niciodată lucruri de mare valoare, ci fleacuri, nimicuri cărora nu li s-ar fi simțit lipsa. Ajunsese să vadă aproape la fel de bine în întuneric pe cât vedeau majoritatea oamenilor la amiază. Ajunsese să prefere întunericul luminii zilei, ale cărei ore le petrecea

numai în casă, dedicându-se studiului susținut. La sfârşitul verii sale prusace, Alexander se putea mişca noaptea ca o stafie: în linişte, fără să fie văzut. În noaptea de dinaintea planificatei sale întoarceri în Anglia, şi-a permis o singură favoare față de poftele care înmugureau şi pe care şi le ținuse sub control în aceste luni. Era vorba de o fată anume în a cărei cameră intrase, la început, întâmplător. A descoperit că vederea acestei fete adormite în patul ei îl excita atât de puternic, încât se simțea împins s-o viziteze mereu, obsesiv. O frumusețe blondă, de şaptesprezece ani, singura fiică a unui burghez prosper; dispunea de multe farmece voluptoase, care erau cu atât mai atrăgătoare, cu cât ea nu era conştientă de existența lor. Interesul său a luat forma unei curtări perverse: căpătase obiceiul de a o urmări în timpul zilei. I se părea palpitant să stea lângă ea într-un magazin, să treacă pe lângă ea pe stradăşi să-i întoarcă zâmbetul nesuspicios; dar, chiar şi aşa, nu a îndrăznit niciodată să-i vorbească. Cred că undeva, în străfundul inimii lui, simțea emoția autentică a unei iubiri romantice. Scria poezii pentru ea. Odată i-a lăsat un singur trandafir roşu într-o vază, lângă fereastră. Alexander devenea, cu fiecare vizită, mai îndrăzneț: dădea cuverturile la o parte. Îi

atingea părul. Tot privindu-şi iubita cum doarme, a început să vadă aceeaşi dorință arzătoare în fiecare gest inconştient pe care îl făcea ea. Ardea de dorința de a se demasca în fața ei, de a o ține în brațe şi de a o poseda. Dar, la lumina rece a zilei, considera freamătul şi slăbiciunea provocate de amintirea frumuseții ei drept intolerabile. Omul Superior nu putea îngădui o astfel de vulnerabilitate profundă față de capriciile de necontrolat ale unei alte inimi. Aşadar, în timpul ultimei sale nopți în Germania, Alexander s-a strecurat în camera ei pentru ultima oară. A înmuiat o batistăîn cloroform şi i-a pus-o iubitei peste gură. A scos-o din casă, neştiut de nimeni, şi a dus-o în pădurea din apropiere, unde s-a aşezat deasupra ei şi şi-a satisfăcut poftele cu ea, ca un demon ai nopții. Când s-a săturat, a dus-o mai adânc în pădure, liniştind-o cu ajutorul drogului ori de câte ori începea să se mişte, a legat-o de mâini şi de picioare şi a lăsat-o încet într-un culcuş făcut din crengi de pin. Când orăşenii mânați de panică au găsit-o, la capătul zilei următoare, Alexander era, cu bagaj cu tot, în drum spre Anglia.

– N-a omorât-o, spuse Doyle, surprins şi uşurat în acelaşi timp.

– Nu. Nici nu a brutalizat-o după ce a fost satisfăcut, aşa cum făcuse cu cealaltă fată. Cred

că sentimentele lui pentru ea erau mai complicate şi mai intime decât cele pe care le cunoscuse până atunci. Dat fiind că laturile contradictorii ale firii lui erau într-un moment de echilibru, impulsul de a prăda nu ieşise învingător. La întoarcere, Alexander mi-a scris, nerăbdător să-mi povestească despre „idila lui de-o vară”. Când i-am răspuns cu ceea ce presupun eu că era o notă de scepticism – de fapt, ignoranță, căci nu ştiam despre legăturile dintre bărbați şi femei decât ce-mi spusese el – drept dovadă, mi-a trimis o buclă din părul ei.

– Totdeauna încerca să te transforme în complicele lui.

– Dar, oricât de puțin ştiam, când am ținut bucla aceea în mână, am simțit primul fior provocat de presimțirea rea în legătură cu adevărata fire a fratelui meu. Ceva neplăcut pornea de la bucla aceea frumoasă, o urmă de suferință. Simțeam cumva că ceva „nu era în ordine”. M-am dispensat imediat de ea, am aruncat-o în pârâul care curgea în apropierea bătrânului meu stejar şi nu i-am mai scris lui Alexander timp de o săptămână. În următoarea lui scrisoare, nici el nu a mai spus nimic despre fatăşi nu şi-a arătat supărarea pentru faptul că nu îi răspunsesem, continuând ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Mi-am îngropat bucuros neliniştea, ca fiind o aberație.

Corespondența noastră a fost reluată.

Chelnerii micşorau lumina lămpilor cu gaz din sala de mese. O mică orchestrăîncepu să cânte un vals de Strauss. Perechi frumoase îşi ocupară locul pe ringul de dans. Atmosfera veselă care umplea încăperea şi dansatorii care se răsuceau în jurul lor nu-şi găseau drum spre inima lui Sparks cel copleşit de propria-i povară. Se uita fix la băutura lui, cu fața întunecatăşi cu ochi hăituiți şi febrili.

– Am continuat în acelaşi fel. Scrisorile. Vizitele noastre de Paşti. Singura întrerupere a corespondenței noastre a avut loc atunci când au început vizitele în Europa, cu părinții mei. Chiar şi atunci, întotdeauna mă aştepta un pachet cu scrisori când măîntorceam acasă. Alexander îmi era perfect fidel mie şi eu lui; era mereu dornic săştie cât am crescut şi ce progrese am făcut, nu depăşea niciodată limitele pe care părinții noştri, foarte vigilenți, le mențineau. Nu arăta de fiecare dată decât un interes izvorât din dragoste față de evoluția mea. Sau aşa îmi închipuiam eu. Acum îmi dau seama că el compara progresul meu cu însemnările meticuloase pe care le făcuse despre progresele lui – ca despre un şobolan dintr-un laborator de experiențe – să vadă dacă metodele lui de formare a Omului Superior se verificau. Şi, nu în ultimul rând, pentru a se asigura încă o

dată că progresul meu era lent, rămânând cu mult în urma celui făcut de el; sub nicio formă elevul nu avea voie să-şi întreacă maestrul. Când a ajuns în ultimul an de şcoală, înainte de a merge la universitate, iar eu mă apropiam de vârsta şi de talia lui din momentul când ne cunoscuserăm, fără niciun avertisment, scrisorile lui au încetat să mai sosească. I-am scris în repetate rânduri, cu o disperare crescândă. Niciun răspuns. Ba, mai rău, nicio explicație. Mă simțeam de parcă mi se amputase un membru. Am scris iar şi iar, rugându-l să-mi răspundă; ce păcat comisesem fără săştiu? De ce mă abandonase?

– Îşi încheiase munca în ceea ce te privea.

– Nu. Intenția lui era să măşocheze, demonstrându-mi ce repede putea fi retrasă favoarea lui; dorea să arunce în mine sămânța groazei, care îşi întărea strânsoarea şi mă făcea şi mai dependent. Au trecut patru luni. O mie de scenarii întunecate se născuserăîn imaginația mea până când, în cele din urmă, am fost în stare să mă absolv de orice vină: trebuie să fi fost părinții mei, am hotărât. Au descoperit legătura noastrăşi au acționat cu hotărâre împotriva noastră; l-au mutat pe Alexander, l-au izolat undeva unde nu putea fi găsit. Poate că, într-adevăr, erau atât de vicleni şi răzbunători pe cât sugerau scrisorile lui, cu subtilitate, în ultimul

an. Atitudinea lor absolut normală față de mine nu mi-a putut înlătura bănuielile, ba chiar le-a accentuat. Ori de câte ori îi întrebam despre situația lui, ceea ce nu îndrăzneam să fac prea des, ei mă asigurau că Alexander era bine şi prospera. Ştiam că era o minciună! Mai mult ca sigur că el suferea, rupt de mine din ordinul lor, la fel de pierdut şi de nenorocit ca mine. Voiam să mă răzbun, fără ca să le dau satisfacția de a şti că eram rănit, aşa încât am început să-mi ascund voit sentimentele față de ei, să ridic acelaşi zid de independență politicoasă, dar distantă, pe care îl văzusem adoptat de Alexander în prezența lor. Ei au simțit imediat că ceva nu era în regulă cu mine, dar le-am refuzat rugămințile stăruitoare şi am negat că aş avea vreo problemă, numărând, în tot acest timp, zilele şi orele până la Paşti, când Alexander şi cu mine aveam să fim împreună iar. Spre surprinderea mea, părinții nu auîntreprins nimic pentru a împiedica întâlnirea noastră, ceea ce nu a făcut decât să-mi confirme convingerea că trădarea lor era de un nivel mai înalt şi mai exaltat. Când ne-am întâlnit, în sfârşit, Alexander nu a trădat nici cea mai mică stinghereală sau nemulțumire față de părinții noştri şi s-a purtat la fel de plăcut şi de comunicativ cu mine ca întotdeauna în compania lor. Stând pe verandăşi sorbind un ceai de hibiscus, eram modelul perfect

al familiei engleze cinstite şi ne petrecem majoritatea timpului discutând despre intrarea lui Alexander la universitate, în toamna aceea.

Adunându-mi toate rezervele de autocontrol învățate atât de bine de la Alexander, mi-am reținut orice impuls de a-l trage la o parte şi a-l implora să-mi spună adevărul despre retragerea lui. Lunga după-amiază aproape că se sfârşise când s-a ivit prilejul, tot în timpul plimbării prin parc, după cina care devenise un ritual acum, după atâția ani de vizite, în timpul cărora cei doi băieți mergeau cu zece paşi înaintea părinților lor. Chipurile şi gesturile noastre nu trădau nicio grabă; cuvintele pe care mi le adresa erau puține, dar pline de acea notă conspirativă, de asociere, pe care tânjisem să o aud în tot timpul acestor luni. „Ai grijă să-ți faci drum în Europa în vara asta. În iulie. Singur.” A sugerat să vin la Salzburg, faimos pentru academia sa de muzică. Am rămas împietrit. Cum o să reuşesc? Cu ce resurse? Părea cu totul peste puterea mea. Mi-a spus să fac cum vreau, dar că, oricum aş face, aceasta era, de departe, cea mai importantă sarcină pe care mi-o va da vreodată. O săîncerc, am jurat. Am să fac tot ce pot. Trebuie cu orice preț să reuşeşti, mi-a spus el. Părinții au apărut în spatele nostru şi acesta a fost sfârşitul comunicării.

– Dorea să văîntâlniți acolo, spuse Doyle.
– Bineînțeles că asta am presupus şi eu. De îndată ce ne-am întors acasă, m-am aruncat în ceea ce până atunci fuseserăîn cel mai fericit caz nişte eforturi sporadice de a învăța să cânt la vioară. Ceea ce fusese facultativ devenea acum obligatoriu; în fiecare zi îmi petreceam ore în şir exersând. Pasiunea cu care mă dedicam muncii nu a fost niciodată pusă sub semnul întrebării, ba chiar încurajată de părinții mei, iubitori de muzică. Spre surprinderea mea, am descoperit că posedam înclinație pentru instrument, ba chiar din belşug. Din strunele acelea eram capabil să scot muzica unui univers personal, de parcă descoperisem un limbaj complet nou, pe care îl găseam, în multe cazuri, mai elocvent decât vorbirea. Din când în când, deplângeam lipsa de îndrumători potriviți progresului rapid al interpretării mele. Scăpăm câte o mențiune cum că auzisem despre un conservator de muzică din Austria, unde marile talente ale vremii noastre găsiseră instruirea potrivită pentru harul lor, care le-a purtat spre minunate cariere internaționale. Când, câteva săptămâni mai târziu, părinții mei au venit cu ideea înscrierii mele chiar la academia aceea, în vara următoare, am mimat uimirea şi i-am copleşit cu o recunoştință fără margini pentru receptivitatea şi generozitatea lor. Nu

ştiam pentru ce să fiu mândru: pentru viclenia cu care mi-am asigurat înscrierea sau pentru iscusinţa mea realăîn studiul instrumentului. A doua zi i-am scris lui Alexander ultima scrisoare pe care aveam să i-o mai trimit şi care conţinea o singură propoziţie: „Treaba a fost făcută.” Nu am primit niciun răspuns. La mijlocul lui iunie, părinţii mei m-au însoţit la Brighton – împreună cu valetul care avea să fie tovarăşul meu de drum – spre prima mea aventură europeană. Am navigat spre Europa, am ajuns în Austria două zile mai târziu şi am fost înscris pe loc la liceul din Salzburg, unde m-am dedicat studiului şi am aşteptat luna iulie şi o veste prin care Alexander să-mi spună că vine.

Ringul de dans era acum plin cu petrecăreţi. Orchestra începu să atace piesele sentimentale favorite ale zilei, în timp ce se apropia sosirea Noului An. O energie freneticăşi stânjenitoare anima mulţimea, bucuria stârnită de această ocazie oscilând nesigur între o emoţie netrucatăşi obligaţia de rigoare.

– Ţi-a trimis vreun cuvânt?

Sparks se uită la Doyle cu ochi transparenţi şi reci. Doyle pătrundea în lumea personală a lui Sparks mai departe decât i se permisese înainte.

– Nu în felul în care m-am aşteptat. În a doua săptămână din iulie, am fost scos de la lecţia

particularăşi dus în biroul directorului. Valetul meu era acolo; bietul om era îngrozit, palid şi moale ca ceara. „Ce s-a întâmplat?” am întrebat, dar ştiam răspunsul înainte de a se fi rostit vreun cuvânt.

Doyle îi sorbea fiecare vorbă. Toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra ceasului mare care se zărea deasupra barului. În timp ce ultimele secunde ale anului muribund se risipeau, mulțimea începu numărătoarea inversă.

– Zece, nouă, opt…

„Va trebui să te întorci în Anglia imediat. În seara asta”, mi-a spus directorul – şi Sparks ridică vocea ca să se facă auzit în freamătul din sală. „A avut loc un incendiu.”

– Şapte, şase, cinci…

„Au murit? Părinții mei au murit?”

– Patru, trei, doi…

„Da, John”, mi-a spus el. „Da, sunt morți.”

Numărătoarea inversă luă sfârşit şi în încăpere izbucni un vacarm. Serpentinele zburau prin aer. Pocnitorile şi trompetele vuiau. Îndrăgostiții se sărutau, străinii se îmbrățişau. Orchestra cânta mai departe. Doyle şi Sparks stăteau în zgomotul sărbătorii, ochi în ochi, nemişcați.

– Alexander, spuse Doyle, deşi ştia că Sparks nu-l putea auzi.

Nu se putea auzi nici pe sine.

Sparks încuviință, dând din cap. Fără alt cuvânt, se ridică de pe locul său, aruncă un teanc de bancnote pe masăşi îşi croi drum prin mulțime, spre uşă. Doyle se luptă să-şi facăşi el loc spre prietenul său, care stătea sub un stâlp de iluminat, ferit de afluența traficului pietonal, aprinzându-şi un trabuc. Merseră pe jos, pe o stradă laterală, departe de mulțime. Curând ajunseră la fluviu. Peste Tamisa, un joc de artificii arunca în aer scântei tremurătoare, ce se reflectau întunecat în apa neagrăşi înghețată.

– Mi-au trebuit două zile ca să ajung acasă, spuse Sparks după un timp. Casa dispăruse, pur şi simplu. Cenuşă. Localnicii spuneau că flăcările se vedeau de la câteva mile distanță. Un foc mare. Izbucnise în timpul nopții. Cinci servitori îşi pierduserăşi ei viața.

– Erau cadavre...?

– Al mamei mele nu a fost. Găsit niciodată. Tata... reuşise cumva să iasă din casă. L-au găsit lângă grajduri.

Era atât de ars, încât nu-l mai puteai recunoaşte. Se agățase de viață timp de aproape o zi, chemându-mă, sperând să ajung. Spre sfârşit, îşi adunase toate puterile ca să-i dicteze duhovnicului o scrisoare. O scrisoare pentru mine. Preotul mi-a dat-o la scurt timp dupăsosirea mea.

Sparks privi dincolo de fluviu. Bătea un vânt rece. Doyle tremura în haina lui de seară, prea atent la prietenul lui ca să mai atragă atenția asupra măruntului său disconfort.

– Tata mi-a scris ca să-mi spună că avusesem cândva o soră, care a trăit cincizeci şi trei de zile. Fratele meu, Alexander, omorâse fetița în leagăn şi mama fusese pe jumătate martoră la această faptă. De aceea ne ținuseră departe unul de altul, dar acum, că el şi mama părăseau lumea asta, mă implora, cu ultima lui suflare, să renunț pentru totdeauna la compania fratelui meu. Fusese ceva în neregulă cu Alexander de la bun început. Ceva neomenesc. Mintea lui era la fel de sclipitoare şi de falsă ca un diamant negru. Din cauza firii lor bune, ei păstraserăîntotdeauna o scânteie de speranță că el se va schimba. Dăduseră voie acelei speranțe să se hrănească cu minciunile cu care îi înşelase Alexander. Şi acum, pentru a doua oară – pentru care tatăl meu se considera singurul vinovat – plăteau un preț cumplit pentru că slăbiseră garda. Aici se termina scrisoarea tatălui meu.

– Dar trebuie să fi fost mai mult.

Sparks se uită spre Doyle.

– Preotul îşi depăşise atribuțiile şi mă avertizase că tata era într-o profundă stare de şoc când stătuseră de vorbăşi că, Dumnezeu să-l aibăîn

pază, poate că fusese chiar nebun din cauza chinului îndurat în ultimele ore de viață. De aceea, nu trebuia să iau drept literă de evanghelie tot ce el, tata, îi spusese omului. M-am uitat în ochii lui: îl cunoşteam pe om, pe preot, îl cunoşteam de când eram copil. Era un prieten de familie bun şi bine intenționat. Şi ştiam căîmi ascundea ceva. Eram destul de bun cunoscător al doctrinei sfinte ca să-l ameninț direct cu osânda lui Iuda dacă mă mințea în legătură cu ultima spovedanie a tatălui meu. Asta i-a topit la iuțeală hotărârea. Mi-a înmânat a doua parte a scrisorii tatălui meu. Am citit-o. Era limpede că ceea ce preotul sperase că erau rătăcirile nebuneşti ale unui muribund, cu mintea răscolită de durere, erau în realitate adevărul-adevărat.

Sparks făcu o pauză pentru a-şi aduna puterile, înainte de a-l purta pe Doyle pe ultimii paşi, pânăîn inima coşmarului său.

– Tata dorea săştiu că ei nu avuseseră o căsnicie uşoară. Erau două voințe puternice, două spirite independente. Cunoscuseră marea pasiune şi îşi provocaseră atunci unul altuia mari dureri. În decursul vieții petrecute împreună, iubise alte femei. Nu se scuzase niciodată. Nu se aştepta la milă sau înțelegere. La scurt timp după ce se născuse Alexander, problemele lor ajunseserăîntr-un asemenea impas, încât

acceptase postul din Cairo ca pe o separare de probă. Rănită de retragerea lui, mama se ataşase nefiresc de puternic de băiețel, cerându-i lui Alexander să joace în viața ei un rol pentru care, fireşte, el era total nepotrivit. Efectele au fost dăunătoare. În timpul unei reconcilieri scurte şi nereuşite, a fost zămislită sora mea. Tata s-a întors pe neaşteptate în Egipt. El nici măcar nu a aflat despre existența copilului decât la câteva săptămâni după naşterea acestuia. Când s-a putut elibera pentru a se întoarce în Anglia, dezastrul avusese deja loc. Mama era distrusă; tânjea cu disperare după mângâierea şi dragostea necondiționată pentru care devenise dependentă de Alexander, dar, în acelaşi timp, nu putea să nege oribila faptă la care fuseseră martori ochii ei. Tata dorea ca băiatul să fie trimis pentru totdeauna de acasă, pedepsit, surghiunit pe veşnicie. Aşa distrusă cum era, mama a amenințat căîşi va lua viața dacă el va iniția o astfel de acțiune. Pus astfel în impas, tata a plecat iar. Patru ani mai târziu, într-o ultimăîncercare de a salva slaba legătură care mai rămăsese între ei, tata s-a întors definitiv de peste mări şi țări şi a silit-o să accepte un compromis care avea ca rezultat exilarea lui Alexander, un al treilea copil şi refacerea căsniciei lor în jurul unui al doilea fiu. Fiul pe care îl vor creşte împreună. Un fiu adorat

de ambii părinți, nu doar de unul. Nu cred căîn timpul primilor mei ani de viață au fost complet nefericiți. Nici vorbă de aşa ceva. S-au supus vieții pe care şi-au făcut-o şi s-au împăcat cu ea.

Sparks aruncă mucul trabucului în apele învolburate. Doyle era amețit. Se stăpânea, căci simțea că tot ce era mai rău avea să vină abia atunci.

– În noaptea în care au murit, tata se retrăsese devreme în apartamentul său. A citit un timp, apoi a adormit în fața focului. L-a trezit vocea mamei, care țipa de durere. Mergând în camera ei, a găsit-o legată cu mâinile şi picioarele de stâlpii patului. A fost lovit pe la spate şi a căzut fără cunoştință. Când şi-a revenit, era legat cobză de un scaun. Mama mea era în pat, ca la început. O siluetă era deasupra ei, agresând-o sexual. O siluetăîmbrăcată complet în negru. Ea țipa ca scoasă din minți. Silueta şi-a terminat odioasa treabă. S-a întors a zâmbit şi tatăl meu s-a trezit întâmpinat de chipul fiului său mai mare.

Doyle se întoarse, simțind că se sufocăşi horcăind disperat după o gură de aer. Îi era teamă că se îmbolnăvise.

– Alexander nu se grăbea să se lipsească de compania lor. Îi omorâse deja pe servitorii din casă; le-a povestit cu amănunte înfiorătoare cum murise fiecare. I-a ținut pe părinții mei prizonieri

în acel purgatoriu depravat mai mult de patru ore. A turnat benzină pe pat, udând-o pe mama. A aprins unul din trabucele tatălui meu şi s-a aşezat lângă ea, suflând în vârful lui şi înroşind scrumul. L-a ținut pe pielea ei şi i-a spus să nu se mai ostenească cu rugăciunile: nu vor ajunge în iad după ce îi va ucide pentru păcatele comise împotriva lui. Se aflau deja acolo: acela era iadul. Iar el, călăul, era Diavolul. Alexander l-a dezlegat pe tata şi i-a dat posibilitatea să aleagă: poți fie să faci acum dragoste cu soția ta pentru ultima oară, fie să te lupți cu mine. Tata s-a aruncat asupra lui cu o furie oarbă. Era încă un bărbat puternic, dar Alexander l-a bătut cu uşurință, abilitate şi cruzime, azvârlindu-l de mai multe ori în pragul pierderii cunoştinței, de unde îl aducea înapoi numai pentru a o lua de la capăt, aplicându-i pedepse tot mai rafinate. Tatăl meu a auzit atunci lucruri care l-au făcut să-şi dea seama că automatul de coşmar în mâinile căruia se aflau nu era, sub nicio formă, o ființă umană. În cele din urmă a alunecat în întunericul salvator. Tata a fost trezit pentru ultima oară de o căldură cumplită. Pielea îi ardea, iar camera era înghițită de flăcări; patul şi trupul mamei erau deja distruse. Cumva, tata a reuşit să iasă din acea cameră pe hol. Tot interiorul era în flăcări. S-a aruncat pe o fereastră. În cădere, şi-a rupt

picioarele. S-a târât departe de casă, unde l-a găsit prietenul meu de la grajduri.
Sparks respiră cu greutate. Se apleacă uşor înainte, cu fața în umbră. Doyle se aplecă peste balustradăşi vomităîn fluviu. Tuşi şi scuipă, dar nu-i păru neplăcut să-şi golească trupul de lichior şi de mâncarea abundentă. Totul părea un fleac în comparație cu ceea ce tocmai înghițise. Aştepta să i se limpezească capul.
– Îmi pare rău...
O şoaptă slabă fu tot ce reuşi să scoată.
– Îmi pare rău.
Sparks dădu imperceptibil din cap şi aşteptă ca Doyle să-şi recapete suflul.
– Am cerut să văd cadavrul tatălui meu. Din nou preotul a opus rezistență, de data asta fără prea mare convingere. Prietenul meu de la grajduri m-a dus într-un şopron de olărie, singura construcție pe care o cruțase focul, unde cadavrele recuperate din catastrofă stăteau întinse pe nişte mese grosolane, sub nişte cearşafuri arse. Nu am recunoscut chipul tatălui meu. M-am uitat la mâinile lui. Aurul verighetei se topise şi luase o altă formăîn jurul osului vizibil al inelarului. Apoi am observat căîn palma aceleiaşi mâini se întipărise un desen ciudat în carnea care mai rămăsese. Am studiat desenul, l-am schițat apoi din memorie şi mai târziu mi-am amintit unde îl

mai văzusem. De-a lungul anilor, tata adusese din Egipt un mare număr de obiecte de artă veche. În casa noastră, o camerăîntreagă era rezervată acestei colecții. Fusesem întotdeauna fascinat de talismanul de argint de forma ochiului lui Toth. Cunoscând interesul meu, tata a făcut un lanț pentru el şi mi-a dat talismanul la cea de-a şaptea aniversare a mea. Când ne-amîntâlnit pentru prima oarăşi Alexander mi-a dat piatra aceea neagră despre care spusese că era bunul lui cel mai de preț, ca să-i întorc gestul, i-am trimis talismanul meu într-o scrisoare. Tata a observat imediat dispariția acestuia. I-am spus căîl pierdusem pe când înotam în râu, dar nu am avut niciodată certitudinea că m-a crezut. Ştiam că Alexander obişnuia să poarte lănțişorul în timpul vizitelor sale nocturne. Simțea că poseda nişte proprietăți mistice, că puterea lui îl ajuta cumva să rămână invizibil. Aşa încât ştiam că fiecare cuvânt pe care tata îl spusese preotului era adevărat; el smulsese talismanul de la gâtul lui Alexander în timp ce se luptau. A vrut să moară cu lănțişorul acela în mână. Ca să-l pot vedea eu, ca săştiu adevărul.

Doyle îşi revenise deja destul de mult ca să poată vorbi.

– Dar Alexander probabil că l-a luat înapoi.

– Nu înainte ca acesta să-şi lase amprenta în

carnea lui.
– L-au găsit pe Alexander?
Sparks clătină din cap.
– S-a evaporat. Cei de la şcoală nu l-au mai văzut niciodată. Calea lui Alexander fusese stabilită de ani de zile; acum, cele mai importante două scopuri fuseseră atinse. Era deja scos de mult din rândul oamenilor. La trei săptămâni după funeralii, pe adresa avocatului nostru a sosit un pachet care îmi era adresat mie. Adresa expeditorului – necunoscută. Într-o scrisoare cu o grafie neutră, se descria uciderea băiatului de la stupi, atacul asupra femeii de lângă râu şi cel asupra fetei din Germania. Se explicau originile talismanelor pe care Alexander mi le dăduse în toţi aceşti ani la care s-a adăugat ăsta: cel mai cumplit dintre trofeele lui.
Sparks ţinea talismanul de argint în mână.
– L-ai păstrat, spuse Doyle, uşor surprins.
Sparks ridică din umeri.
– N-a mai rămas altceva. Aveam nevoie de ceva... spuse Sparks mai tare. Aveam nevoie de un mod în care să-mi organizez sentimentele.
– Pentru răzbunare.
– Mai mult. Nu vreau să spun că totul s-a întâmplat peste noapte. Mi-au trebuit mulţi ani. Aveam nevoie de... un sens. Un ţel. Să ai doisprezece ani şi săţi se distrugă, dintr-o

lovitură, întreaga lume, să dispară tot ce ai crezut şi ai iubit.
– Înțeleg, Jack.
– Răul bântuie în voie prin lume. Am crezut în umbra lui. I-am simțit gustul. I-am văzut cele mai josnice roade. A înflorit într-un trup şi într-un suflet care intrase în viață pe aceeaşi poartă prin care am ajuns şi eu. M-am lăsat de bună voie în seama lui, i-am permis cu bună-ştiință să mă modeleze după chipul celui pe care-l purta în sine.
Sparks se uită din nou la Doyle; părea tânăr, deschis şi bântuit de vântul negru al groazei lui.
– Ce se întâmpla dacă eram ca el? Trebuia să pun aceastăîntrebare, Doyle, înțelegi? Ce-ar fi fost dacă acelaşi spirit rău şi strâmb care îl mâna pe el spre aceste crime monstruoase ar fi sălăşluit şi în mine? Aveam doisprezece ani!
Lacrimile îi umplură ochii lui Doyle, în semn de bruscăînțelegere față de băiatul care fusese odinioară bărbatul ce stătea acum, rugător, în fața lui. Să ai parte de o asemenea durere, să suferi o asemenea pierdere, era de neimaginat. Nu putea să-i ofere prietenului său nici măcar un pic de alinare, nu mai rămăsese altceva în afară de lacrimile lui tăcute şi vărsate din inimă.
– Trebuia să cred că deprinderile pe care mi le formase fratele meu mi le-am însuşit într-un anumit scop, spuse Sparks, gâtuit din cauza

concluziei la care ajunsese. Ele nu aveau calități morale intrinseci; erau instrumente neutre, dar totuşi folositoare; trebuia să cred asta, trebuia să-mi dovedesc mie însumi că asta era adevărat: puteau să existe mai multe feluri de Oameni Superiori. Punctul important în funcție de care mi-am reglat busola era numai şi numai alegerea mea; dreptatea va fi steaua mea polară, nu falsitatea şi amăgitoarea venerare a propriei făpturi. Am să lupt pentru viață, nu pentru moarte. Dacă asta a fost soarta mea, să am acelaşi sânge cu el, atunci obligația mea e să restabilesc echilibrul pe care l-a tulburat prezența lui; să aduc în lumea asta o forță care să contrabalanseze întunericul căruia i-a căzut pradă fratele meu. Să reabilitez numele familiei mele sau să mor în aceastăîncercare. Asta e misiunea mea. Să stau în opoziție, să mă aşez în calea lui. Să devin un fel de Nemesis pentru el.

Cuvintele lui accelerară pulsul slab al speranței din pieptul lui Doyle. Tăcură amândoi o vreme şi priviră undele fluviului.

Capitolul 12

Bodger Nuggins

În noaptea aceea se lăsase un ger tăios. Drumul spre hotel fu unul dintre cele mai lungi din câte îşi amintea Doyle. Sparks se închisese în el; părea golit, secătuit. Doyle se simţea deopotrivă flatat de faptul că Sparks avusese suficientăîncredere în el ca să i se confeseze şi copleşit de povara pe care, de acum încolo, va trebui s-oîmpărtăşeascăîntr-o oarecare măsură. Sosirea Anului Nou nu lăsase niciodată o impresie atât de anemică asupra lui. Îşi croiră drum pe lângă beţivi, îndrăgostiţi, hoarde de tineri petrecăreţi care aclamau şi beau în cinstea acestei treceri slab percepute – moartea „vechiului" şi naşterea „noului", şarada hotărârilor, grabnic date uitării, de a transforma viciile mărunte în virtuţi. Încercările arbitrare ale omului de a demarca timpul prin acest sens forţat păreau la fel de nesemnificative ca râcâitul găinilor în noroi. Şi oare cum putea cineva să-şi închipuie că adevărata fire a omului se putea schimba când o fiinţă de teapa lui Alexander Sparks era o dovadă*prima facie* a contrariului?

Pătrunzând în hotel printr-o discretă intrare din spate, se duserăîn apartamentul lor,

aprinserăfocul şi destupară o sticlă de coniac. Doyle simți cum organismul său răvăşit opune rezistență noii infuzii de alcool, apoi inima i se încălzi şi veni binecuvântata alinare care ducea la somn. Sparks îşi aținti ochii asupra focului, în timp ce flăcările jucăuşe se reflectau în ochii săi negri.

– Când ai mai fost conştient de activitățile lui? Întrebă Doyle, întrerupând tăcerea îndelungată.

– A părăsit Anglia, a petrecut ceva timp la Paris, apoi s-a îndreptat spre sud. Din Marsilia a luat vaporul spre Maroc, apoi a traversat Africa de Nord, spre Egipt. A ajuns în Cairo la mai puțin de un an de la săvârşirea crimelor.

– A lăsat urme.

– După ce a comis crimele originare – fratricidul, matricidul: putem să le numim crimele originare, Doyle? Cred din tot sufletul că putem – ultimul obstacol care îl putea împiedica să dea pe deplin frâu liber vreunui impuls violent sau desfrânat era înlăturat în mod constant. Ajungând să exercite o dominație absolută asupra familiei şi a şcolii, primele lui medii, intenția lui era acum să-şi găsească un loc în lume. Prima lui sarcină era să strângă capital pentru a obține independență financiară. În noaptea uciderii părinților mei, înainte de a da foc, a furat cele mai valoroase comori din colecția de obiecte egiptene a

tatălui meu – şi erau multe. Alexander s-a dus la Cairo ca să le negustorească. Sumele pe care le-a adunat au constituit baza considerabilei averi pe care a acumulat-o în scurt timp.

– S-au mai comis şi alte crime, presupuse Doyle.

– Au existat o serie de crime distincte, în anul acela la Cairo. Tatăl meu avusese acolo drept amantă o englezoaică, o colegă de la externe. Curând după sosirea lui Alexander, ea a dispărut. O săptămână mai târziu, corpul ei a fost găsit în *souk*,în piață. Decapitarea este pedeapsa aplicată femeilor adultere din țările musulmane, ceea ce, în mod firesc, a aruncat suspiciunea asupra unui băştinaş. Numai că pe fruntea ei fusese cusută cu fir roşu litera A. Apropo, femeia se numea Hester.

Doyle simți cum i se face iar greață. Înțelese că, pentru a-i putea fi de ajutor lui Jack în lupta dusăîmpotriva fratelui său, va trebui să-şi strunească reacțiile emoționale. Dacă nu existau limite pentru ceea ce putea să facă omul acesta, lucru evident, de altfel, nu avea niciun sens să se lase chinuit de oroare, ca reacție la fiecare ticăloşie a lui.

– În săptămână ce a urmat a lichidat un important negustor de obiecte de artă, un egiptean, împreună cu nevasta şi copiii lui. Concluzia mea a fost că omul prelungise negocierile asupra unei piese din colecția tatălui

meu dincolo de limita răbdării lui Alexander. Piesa în cauză, un pumnal de ceremonie, a fost chiar arma crimei. Alexander nu s-a dat în lături să-şi împodobească opera cu câteva înflorituri sinistre. În Cairo fusese un val de isterie în legătură cu blestemul mormântului unei mumii de unde fusese furat acest pumnal, împreună cu un număr de alte obiecte aflate în posesia negustorului. Apartamentul omului a fost presărat cu urmele prăfuite ale unor picioare goale şi cu fâşii de pânză veche. Bucăți din această pânză au fost găsite în gâturile soției şi copiilor, pe care îi strangulase, şi legate de mânerul cuțitului cu care scosese inima negustorului de obiecte de artă. Au descoperit organul lipsă lângă cadavru, într-un vas de cult acoperit cu cenuşa frunzelor de tanin, despre care se credea că ar fi fost ingredientul principal în ritualurile săvârşite de preoții faraonilor şi care asigurau renaşterea din starea de mumie. Nu ți se pare că-i mâna lui Alexander în toată treaba asta?

– Da, spuse Doyle, amintindu-şi moartea prostituatei din Londra.

– Luna următoare, un şantier arheologic din deşert a fost devastat într-o manieră asemănătoare; era un mormânt parțial deschis. Doi paznici au fost găsiți în interior, strangulați, iar multe din operele de artă inventariate din

interiorul criptei lipseau, inclusiv rămăşiţele mumificate ale principalului locatar al mormântului. Din nou localnicii au găsit cu cale să atribuie crimele unui duh vindicativ, ridicat din morţi pentru a se răzbuna pentru profanarea mormântului său.

– Alexander era din ce în ce mai interesat de ocultism, nu?

– Pe măsură ce stăpânirea lumii materiale era tot mai desăvârşită, interesul lui se deplasa, normal, spre magie şi spre planul spiritual. Exista o putere a fricii în acele temple vechi. Acolo a prins Alexander gust pentru ceea ce îi putea oferi studiul aprofundat al magiei negre. De îndată ce această foame s-a trezit în el, a devenit centrul existenţei lui. Şi o foame alimentată de lăcomie nu este niciodată satisfăcută prin hrănire; aceasta doar sporeşte apetitul.

– Unde s-a dus de acolo?

– Din câte am putut reconstitui, în anii care au urmat Alexander a străbătut tot Orientul Mijlociu, încercând săîntre în diferite şcoli ale Misterului: zoroaştri, sufişti, haşişimi – asasini – cultul criminal al Bătrânului Om al Muntelui...

– Dar astea au fost desfiinţate cu mai multe sute de ani în urmă.

– Conform istoriei oficiale, da, fortăreţele lor au fost nimicite de turci şi ei au fost decimaţi. Dar

câțiva turci aflați în poziții foarte sus-puse îți pot spune că sectele acelea mici de fanatici au supraviețuit în Siria şi Iran, ascunse în teritoriile libere din munții îndepărtați. Tot ei spun că neîntrecutele tehnici de ucidere ale haşişimilor pot fi descoperite în destule crime nerezolvate, cu motivație politică, ceea ce conferă acestei teorii un mare grad de autenticitate. Dacă este adevărat că ei există, sub o formă sau alta, fii sigur că Alexander a fost capabil nu numai săîi descopere, dar să le şi smulgă cele mai cumplite şi aducătoare de moarte secrete.

– Când a venit după mine, mă bucur că nu ştiam atunci ce ştiu acum, spuse Doyle cu uşurare. Aş fi murit numai văzându-l.

Privirea lui Sparks spunea că această posibilitate era ceva mai mult decât o simplă glumă.

– India a fost următoarea destinație a lui Alexander, continuă el, unde cred că s-a infiltrat în cultul asasinilor Thugee, o bandă de terorişti mult mai realăşi mai controlabilă. Nu a fost o treabă uşoară pentru un englez, duşmanul lor recunoscut, dar la momentul acela stăpânea mai multe limbi şi arta deghizării. Fanaticii Thugee sunt în mod special adepții strangulării. Eşarfa cu două greutăți pe care ai admirat-o atât de mult în noaptea fugii noastre din Cambridge este una din aşa-numitele *specialités de la maison.*

– Ai învățat şi tu un număr impresionant de tehnici din astea.
Sparks ridică din umeri.
– Rezultatul urmăririi mişcărilor făcute de Alexander în decursul anilor a fost acumularea unui număr foarte extins de… cunoştințe profane. Te deranjează, domnule doctor?
– Dimpotrivă. Am să dorm mult mai liniştit.
– Aşa te vreau, spuse Sparks, aproape îngăduindu-şi un zâmbet.
Doyle avu din nou senzația căse aflăîntr-o cuşcă cu un animal periculos. Doamne fereşte ca deprinderile lui să fie vreodată folosite împotriva mea, îşi zise el.
– Şi, deci, în toți aceşti ani petrecuți în Est, pasiunea lui Alexander pentru ocultism a crescut, devenind o obsesie.
– Exact, spuse Sparks. Când eu nici nu împlinisem douăzeci de ani şi învățam principiile geometriei şi conjugarea verbelor intranzitive din limba franceză, Alexander escalada Himalaya, pătrunzând în legendarele şcoli yoghine din nordul Indiei şi din Katmandu.
– Am citit despre aceste locuri. Sunt sigur că, dacă ele existăşi morala lor este la fel de avansată pe cât este şi puterea minții lor, ar fi trebuit să refuze intrarea unui om ca Alexander în rândurile lor.

– Fărăîndoială că unele dintre ele au făcut-o. Fărăîndoială că sunt şi altele, care îi acceptă pe cei ce vor să apuce pe… care era termenul folosit de Blavatski pentru asta?
– Cărarea Stângă.
– Cuvântul „sinistru” derivă din denumirea latină pentru „stânga”, ştiai asta?
– Probabil că am uitat.
– Din câte ştiu, Alexander pare să fi fost condus de o legiune de demoni zgomotoşi şi cu copita despicată peste pragul Conservatorului Superior al Frăției Negre de Treizeci şi Trei de Grade Mayhem. Oricâtă osteneală mi-am dat să-i urmăresc itinerarul, numărul complet al şcolilor urmate de el în aceşti ani rămâne foarte vag.
– În timpul călătoriilor tale prin Orientul îndepărtat, spuse Doyle, punând la locul ei o altă piesă din complicatul joc al trecutului lui Sparks.
– Este chiar motivul pentru care am părăsit universitatea înainte de absolvire, după ce am asimilat cea mai mare parte a cunoştințelor pe care mi le oferea. Urmărirea traseului, insuficient cunoscut, al lui Alexander mi-a oferit o şcoală mai completăîn ceea ce priveşte… lucrurile practice ale lumii noastre.
Doyle se hotărî să lase acea afirmație aşa cum era.
– Când s-a întors Alexander în Anglia?

– Greu de spus. I-am pierdut urma în Nepal. M-am întors acasăşi timp de mai mulţi ani am crezut că dispăruse înghiţit de misterele sale. Cea mai bună estimare ar fi că Alexander a revenit în Anglia cu doisprezece ani în urmă, nu mult după ce mi-am început efectiv cariera.

– Cum ai ştiut că se întorsese?

Sparks desenă o spirală cu degetele, le apăsă pe bărbie şi privi încordat spre foc.

– De mai mulţi ani fusesem conştient de... să-i spunem o inteligenţă conducătoare care se ascundea în spatele activităţilor desfăşurate de comunitatea criminalilor din Londra. Această reţea de legături sugera o mână care, din umbră, mişca piesele pe o tablă de joc, o prezenţă secretă, mai mult simţită decât văzută. Dar slabele semnale pe care le-am putut verifica indicau mereu existenţa unei conspiraţii cu un anumit scop, ascuns în spatele acţiunilor întâmplătoare şi brutale ce caracterizează majoritatea activităţii criminalilor.

– Nu ai idee care ar putea fi acest scop?

– Deloc. După cum ştii, am recrutat un număr de astfel de declasaţi – ca să-i reabilitez pe parcurs, sper. Mulţi spun că circulă zvonul unui stăpân suprem, care dirijează viciile din acest oraş – jocuri de noroc, sclavie, răpiri, tâlhării, prostituţie – roadele acestor crime ducând întotdeauna spre

centru.
– Tu crezi că acest stăpân suprem este Alexander.
Sparks făcu o pauză.
– Nu sunt foarte sigur că există o asemenea persoană. Niciuna dintre cunoştinţele mele nu poate confirma că cineva s-ar fi întâlnit vreodată cu un astfel de individ. Dar, dacă ar fi aşa, niciun om de pe acest pământ nu ar fi mai capabil de aşa ceva decât fratele meu. Şi, în acest sens, niciun alt om nu ar fi mai periculos.
– Atunci, cu siguranţă că acesta este *statu quo*-ul din Londra, de o bucată de vreme – el antedatează domnia lui Alexander, cu siguranţă. Din păcate, crima a fost dintotdeauna un element constant al experienţei umane.
– Nu pot să neg acest lucru. Unde vrei să ajungi?
– Jack, aici acţionează ceva mai mult decât rutina care duce la comiterea unor fapte ilicite. Ceva care depăşeşte scopul intereselor lor mărunte.
– Te referi la Frăţia Neagră, spuse Sparks.
– Probabil o grupare separată de aceastăorganizaţie criminală, care are obiective distincte şi interese proprii.
– Într-adevăr.
– Şi eşti foarte sigur că Alexander a jurat

loialitate față de Frăție?

– Singura loialitate pe care o are Alexander este față de el însuşi, spuse Sparks. Dacă li s-a alăturat, a făcut-o doar în scopul satisfacerii propriilor ambiții. În momentul în care drumurile lor vor fi divergente, nu va ezita să rupă legătura.

– Dar, chiar şi aşa, o tovărăşie între două grupuri de felul ăsta, indiferent cât de provizorie este…

– Reprezintă o amenințare mai mare pentru bunăstarea generală a țării noastre decât orice război sau molimă pe care ți le poți imagina. Nu are rost să ne ascundem în fața acestui adevăr neplăcut.

Doyle lăsă să treacă un moment înainte de a vorbi din nou.

– Când l-ai văzut ultima oară pe fratele tău, Jack?

– Pe fereastră, la Topping.

– Nu, vreau să spun fațăîn față.

– De Paşti, la şcoală. Acum douăzeci şi cinci de ani.

Doyle se aplecă.

– Şi când ți-ai dat prima oară seama că Alexander e acest conducător pe care l-ai descris?

– Ieri. Când am văzut casa aceea mare arzând.

Se uitară unul la altul.

– Deci, în sfârşit, înțelegi ce fel de joc jucăm,

spuse Sparks.

Doyle dădu din cap. Acum era rândul lui să privească lung focul şi să se întrebe dacă Anul Nou pe care îl întâmpinaseră mulțimile de afară avea să fie ultimul pentru el.

Larry rămase de santinelă la uşile lor, în timp ce Doyle încercă să se refacă puțin prin somn. Se trezi dintr-un vis chinuitor şi constată că bagajele lor erau lângă uşă, gata făcute, iar Sparks stătea la masa din camera de zi, chibzuind aplecat peste o hartă a Londrei. Era cinci şi jumătate şi zorile abia dacă se puteau ghici afară, pe cer. După ce îşi frecă ochii, lui Doyle îi trebuiră toată cafetiera şi tava cu prăjituri aduse de Larry ca să scape de înțepeneala din muşchi şi creier. Ambele cereau o zi de odihnă, dar, după cum bănuia Doyle, nici nu putea fi vorba de un asemenea lux pentru o bucată de vreme.

– Sunt peste zece edituri pe Strada Russell, la o aruncătură de băț de muzeu, spuse Sparks cu vioiciune. Ți-ai trimis cumva manuscrisul la Rathborne and Sons?

– Rathborne? Numele de fată al lui Lady Nicholson – da, da, cred că l-am trimis, spuse Doyle. Doamne, doar nu crezi…

Atenția lui Doyle fu atrasă de o maşinărie mică, în formă de cutie, cum nu mai văzuse până

atunci, pusă ca să fixeze un colț al hărții. În timp ce întindea încet mâna ca s-o examineze, Sparks înşfăcă cutia, îi dădu drumul în buzunar şi începu să ruleze harta cu mişcări energice.

– Atunci, de acolo vom începe, spuse Sparks. Între timp, Larry ne va muta la cealaltă locuință. Mă tem că locuința noastră nouă nu ți se va părea la fel de convenabilă ca Melwyn, dar este mai prudent să nu petrecem mai mult de o noapte într-un loc.

– Mai întâi aş dori să mă bărbieresc, spuse el cu jale, privindu-l pe Larry cum le scotea bagajele afară din cameră.

– O să ai destul timp pentru asta mai târziu. Hai, Doyle, cursa este în toi, spuse Sparks şi în aceeaşi clipă dispăru pe uşă.

Doyle apucă ultima prăjitură de pe platou şi ieşi în grabă după el. La jumătatea scărilor din spate, se întâlniră cu Barry, care alerga în sus pe scări, ca să le iasăîn cale – cel puțin aşa crezură ochii umflați ai lui Doyle; da, bărbatul avea o cicatrice.

– Am găsit un tip cu care trebuie să văîncercați norocul, spuse Barry cu o grabă nefirească pentru el.

– Vorbeşte mai clar, spuse Sparks, continuând să coboare.

– Un australian. Boxer. Zice că l-a cunoscut pe domnul Lansdown Dilks.

– Excelent, spuse Sparks pe când ieşeau din hotel. Doyle, du-te cu Barry. Strânge-l bine cu uşa: află dacă omul ne poate lămuri în treaba aia cu stimabilul domn Dilks. Ne întâlnim la amiază, la Librăria Hatchard, în Picadilly. Noroc!

Sparks sări într-o cabrioletă mică, cu Larry pe capră, îi făcu un semn scurt cu mâna, un salut, de fapt, şi se îndepărtară.

– Nu aşa ar trebui să se desfăşoare acest joc, mormăi Doyle, lăsat de capul lui, la şase dimineața, înainte de a fi luat măcar un mic dejun adevărat.

Se uită la Barry, care părea complet derutat de plecarea bruscă a lui Sparks.

– Pe aici, spuse Barry, ridicându-şi pălăria,şi o luă din loc.

Doyle îşi înfundă restul de prăjiturăîn gurăşi porni după el. Prima rază de lumină a zilei se revărsa deasupra orizontului, la est.

Barry îl conduse pe Doyle repede, prin labirintul din Covent Garden unde, pe tarabele vânzătorilor de zarzavaturi şi flori, comerțul de Anul Nou cunoştea un început tumultuos. Florăresele căscau, fumau țigări ieftine şi se înghesuiau una într-altă ca să se apere de frig, aşteptând la rând să-şi umple coşurile de negustorese ambulante. Zarzavagiii se luptau să cerceteze şi să aleagă

recoltele strânse din grădinile de iarnă ale fermierilor. Sucurile gastrice ale lui Doyle începură să clocotească din cauza amestecului de arome ce umpleau aerul dimineții: boabe de cafea arabă, pâini calde, proaspăt scoase din cuptor, cârnați şi slănină la grătar, pateuri fierbinți. Dorințele lui gastronomice îl aruncarăîn brațele disperării când îşi dădu seama că-şi lăsase portofelul cu toți banii în geanta pe care Larry o transporta deja Dumnezeu ştie unde. Rugămințile făcute pe lângă Barry de a se opri pentru o gustare revigorantă – pe cheltuiala lui Barry – se izbiră de tamponul unor urechi surde. După frecvența cu care îşi ridica pălăria, înălțând-o şi coborând-o la fel de ritmic ca un flăcău-păpuşă din orologiul unui turn din Dresda, Doyle trase concluzia că Barry cunoştea destul de multe soții de negustor şi un procent neobişnuit de ridicat din rândul vânzătoarelor. Nu iese fum fără foc, îşi zise Doyle; reputația de mare crai de care se bucura Barry trebuie să fie, la urma urmei, reală.

Drumul îi duse la o sală de gimnastică de pe o stradă lăturalnică din Soho, o clădire scundă, din cărămidă murdară; pereții ei erau un palimpsest cu afişe care trâmbițau întâlnirile uitate azi, dar cândva eroice, între gladiatorii-pugilişti de ieri. O predică acoperită de mizerie se întindea de-a lungul arcadei de la intrarea construităîn stilul

Renaşterii greceşti; ea proslăvea virtuțile exercițiului fizic în dezvoltarea unui profil moral sănătos.

În sală, în partea îndepărtată a ringului pătrat, un mănunchi zgomotos de luptători, boxeri fără mănuşi şi entuziaşti ai forței fizice, se îngrămădeau în jurul unui joc de zaruri, disputat pe viațăşi pe moarte. Grămezi de bani şi sticle de gin ieftin completau spațiul pe care-l făcuseră pentru popasul zarurilor lovite de peretele mucegăit – o scenă foarte dezagreabilă, care făcuse mai multe dimineți să treacă pe neobservate. Barry îi dădu instrucțiuni lui Doyle să aştepte la o oarecare distanță de adunătura aceea şi acesta din urmă se supuse bucuros. Se întoarse un minut mai târziu cu o masă mătăhăloasă de carne, cu o față turtită, ale cărei brațe groase erau împodobite cu tatuaje înfățişând sirene şi pirați angajați într-o succesiune de sugestivi *pas de deux.* Nasul omului se lățea pe orizontală, având aceeaşi întindere cu cea a gurii căscate, singurul organ care îi mai folosea la respirație. Sprâncenele îi erau o omletă făcută din cicatrice şi păr sârmos, ochii îi erau înfundați în orbite, ca nişte găuri făcute de urinăîn zăpadă. O urmă bine săpatăde veşnica dâră de zeamă de tutun îi cobora pe bărbie. Tunsoarea omului era supărător de

asemănătoare cu cea pe care o avea acum Doyle, ducându-l pe acesta la concluzia că Barry trebuia să fie frizerul, dacă nu chiar confidentul lui.

– Aş vrea să vă prezint domnului Bodger Nuggins, fost campion al Noii Galii de Sud şi al Oceaniei la categoria semigrea, spuse Barry, aducându-i pe cei doi bărbați aproape.

Doyle acceptă ca matahala să-i strângă mâna cu ambele mâini; erau flasce şi palma omului era la fel de moale şi de umedă ca o subretă fluşturatică. Mirosul de gin plutea dinspre el în valuri.

– Arthur Coman…începu Doyle.

Barry îşi drese vocea cu o forță ostentativă, urmată de o puternică scuturare a capului, în spatele lui Bodger şi în afara câmpului său vizual.

– Maxwell Tree, se corectă Doyle, spunând primul nume care îi veni în minte.

– Bodger Nuggins, fost campion al Noii Galii de Sud şi al Oceaniei la categoria semigrea în New South Wales şi Oceania, repetă boxerul, ținând încă mâna lui Doyle în mâinile sale şi mişcând-o în semicerc. Spune-mi Bodger.

– Mulțumesc, Bodger.

Ochii lui Bodger erau uşor saşii, cel din dreapta alunecând spre interior, de parcă ar fi avut o dorință secretă de a se uita mai bine la incredibila suprafață a nasului, mai proeminent în partea de sus.

– Lui Bodger aşa îi zic tipii care-l ştiu. Îl strigă Bodger. Rimează cu Dodger[5], specifică Bodger cu bunăvoință.
– Da. Chiar aşa, spuse Doyle, încercând să-şi elibereze uşor mâna.
– Cedric, spuse Bodger, misterios.
– Care Cedric?
– Ăsta-i numele meu de botez. Maică-mea mi-a pus numele de Cedric.
– După...? Cooperă Doyle, încercând să-l ajute să-şi ducă mai departe istoria şi sperând că astfel se va elibera din strânsoarea fermă a mâinilor lui Bodger.
– După ce m-am născut, spuse Bodger, în timp ce fruntea de maimuță i se încruntă, dovedind o profunzime a gândirii similară cu cea a astrologului de la curtea unui mandarin.
– Spune-i domnului ce mi-ai zis mie, Bodger, îl îndemnă Barry, după care îi şopti lui Doyle: Are câteva doage lipsă.
Doyle aprobă din cap. Contorsiunile feței lui Bodger se accentuară. Sprâncenele lui demonstrau efortul întreprins şi aduceau cu o maşină de făcut valuri într-o melodramă care se petrecea pe furtună.
– Ce mi-ai zis despre domnul Lansdown Dilks,

---

[5] În engleză„dodger" înseamnă„om dibaci, abil, şiret, şmecher" (n. tr).

adăugă Barry.
– Aha, da! Afurisitul!
Poc! Bodger îşi trase un pumn în nas. Judecând după aspectul lui stâlcit, acesta probabil că era un gest obişnuit şi era greu de spus dacăîl ajuta la impulsionarea memoriei sau îi zgâlțâia cu asprime rotițele încăpățânate a ceea ce mai rămăsese din mintea lui.
– Lansdown Dilks! Rahat! Bodger Nugs, ce blegoman eşti!
Şi se pocni încă o dată.
– Hei, hei… e-n regulă, acum ia-o uşurel, Bodger, spuse Doyle.
Dacă omul era într-adevăr un fost campion, nu-i trebuia un knock-out autoadministrat înainte de a-şi fi început interogatoriul.
– Bine, spuse Bodger, cuprins de o bruscă indulgență față de sine.
– Ai cunoscut un anume domn Lansdown Dilks? Întrebă Doyle.
– A. E o poveste întreagă aici, spuse Bodger, dând de înțeles că o dramă nemuritoare se petrecuse chiar după colț. Ia să vedem…
Fiind ceva mai obişnuit cu tehnica lui narativă, Barry îi strecură o hârtie de o lirăîn mână.
– Bun, spuse Bodger, montat cum se cuvenea. Io vin din Queensland, înțelegeți. Dă jos. Din Brisbane, ca să fiu mai precis. De peste mări.

– Da, spuse Doyle. Te înțeleg, eşti din Australia.
Bodger îşi pocni degetele, arătă spre Doyle şi îi făcu cu ochiul, de parcă tocmai ar fi descoperit că erau frați ai aceleiaşi secte.
– Izact.
– Ne înțelegem. Dă-i drumul mai departe, Bodger.
– Bun. Bătaia cu pumnii, asta e moartea mea. Sport sângeros. Dacă un bărbat vrea să se dea tare în fața celorlalți, lasă-l s-o facă aşa, cu pumnii goi ca ai unui nou-născut, asta zic io. Asta a făcut şi Bodger Nuggins, nu? Campion la semigrea în Noua Galie de Sud şi în Oceania la uşoarăşi grea.
Şi, ca să demonstreze valabilitatea scrisorilor de recomandare, aşa cum sunt întotdeauna tentați să o facă boxerii, Bodger aruncă un pumn în direcția feței lui Doyle, oprindu-se cu un centimetru înainte de a-l îngenunchea pe acesta şi de a-l face să caute oxigen.
– Fii atent, continuă Bodger, peştele ăsta de marchiz de Queensberry ar fi vrut să ne îmbrace cazmalele cu hăinuțe, zău aşa, voia să dansăm pe-acolo şi să ne plesnim unul pe altul cu nişte mănuşi de domnişoară.
Nefiind capabil să reziste unui impuls secundar de a comenta puțin, Bodger scuipă cu plăcere pe podea un ghemotoc de tutun amestecat.
– Dacă bătrânu' peşte vrea să se uite cum se

luptă fetițele, de ce nu se duce la Academia Sf. Edna pentru femei şi peşti?

– Eu nu ştiu treaba asta, spuse Doyle. Referitor la domnul Lansdown Dilks...

– Ajung io ş-acolo, spuse Bodger, încordându-şi amenințător muşchii. Aşa deci, Bodger îşi ia la revedere de la bătrâna lui țărişoară, ca să facă o încercare la lupte de partea as'laltă a bălții. În Anglia. Am venit cu barca. Ăă...

– Continuarea carierei de boxer te-a adus la Londra, spuse Doyle.

– Tipii ăştia i-a promis lui Bodger că-l lasă să facă o încercare pentru titlul la categoria grea, da' mai întâi voiau ca Bodgkins să se bată cu ăs'lalt cap de maimuță. Ştii, ca un...

Fața lui devenise inexpresivă. Încremeni de parcă i s-ar fi vărsat nisip în rotițe.

– O luptă de probă, spuse Barry, după ce păstră o tăcere respectuoasă.

– Da, spuse Bodger, cârpindu-se iar vârtos în fațăşi scoțându-şi maşinăria creierului din înțepenire. Ca o luptă de probă. Cu un fel de vrabie. Dorea să vază ce-i dă capu' lui Bodger înainte să-şi puie prețiosu' titlu la bătaie. Aşa că Bodger le-a zis, ce-i corect e corect. Să nu zică niciodată că Nuggins campionu' este un laş: bătrânu' Bodger face spectacol, chiar aşa, când nişte domni cum-se-cuvine pun câțiva biştari ca

să mă vadăîn acțiune.

– Aşa că ai făcut meciul ăsta de probă, spuse Doyle.

Bodger dădu din cap şi scuipăîncă un jet de lichid fierbinte.

– Mai întâi, ei îmi spun că meciu' nu va avea loc pe stadion, ori în sala de gimnasticăşi nici măcar în ring. Vezi, ei mă iau şi mă duc la magazia asta de jos, de lângă fluviu.

– Asta nu era o luptăîn conformitate cu legea, spuse Doyle, simțindu-se din ce în ce mai mult în postura de interpret al unui prinț idiot.

– Nu pe lovele multe, spuse Bodger, părând săînțeleagă. Dar s-o spunem pe-a dreaptă, noi, ăştia, care luptăm cu pumnii goi, suntem obişnuiți cu procedeul ăsta.

– Deci, înțeleg că, odată ajuns la debarcader, domnii ăştia te-au prezentat rivalului tău, spuse Doyle cu răbdare.

– O balegă, mârâi Bodger. Moale. Față de chefal amețit. Arăta de parcă nu se mai bătuse fără mănuşi în viața lui. Aşadar, începem. Balega nu dă prea mult, da' nici la pământ nu e. Niciun fel de tehnică. Bodger îl orbeşte cu ştiința. Mergem şaizeci şi cinci de secunde: îi curge borşul pe față. Dacă mă-ntrebi pe mine, antrenoru' lui ar fi trebuit să arunce prosopu' pă la secunda cincizeci. Da' nu dă viața lu' Bodger trebuie să se

îngrijească ei, nu?
– Se pare că nu.
– Şi am ajuns la secunda şaizeci şi şase. De-aia, şaizeci şi şase este şi azi număru' cu ghinion pentru Bodger.
Bodger îl luă pe Doyle de revere şi îl trase tot mai aproape, pe măsură ce povestea lui nemuritoare atingea palpitantul său punct culminanat. Dacă nu mi-aş fi ras mustața, îşi zise Doyle, respirația lui Bodger mi-ar fi carbonizat-o pe loc.
– Ieşim la centru şi ne luptăm, ca buni sportivi ce suntem. Apoi Bodger îl întâmpină cu un croşeu de stânga, păcătos de corect, la ficat. Vrăbioiu' se îndoaie. Atunci Bodger îl îndreaptăbăț cu o specialitate Bodger, un upercut în bot şi o trosneală ca la judo îl pregătesc pentru combinația bodgeriană din marele final, care sfarmă oasele şi te adoarme pe veci, şi care-l trimite pe drept credincios direct în cer. Şi când capul lui atinge podeaua, sufletu' omului şi-a luat deja zboru' din corpul lui de balegă.
– Era mort, spuse Doyle cu tot calmul de care era în stare.
– Mort ca o rață lovită de fulger, spuse Bodger, ținându-l pe Doyle încă suficient de aproape ca acesta să-i poată număra dinții din fundul gurii.
– Ce ghinion.
– Nu şi pentru balegă; el s-a dus să-şi primească

răsplata, nu? După toată tevatura aia, Bodger trebuia să primească toate şuturile. Vin copoii. Omucidere, zic ei. Fără mănuşi şi aşa mai departe, niciun marchiz de Queensberry, zic ei. Proces cu juraţi. Cinşpe ani de muncă silnică. Salut, închisoarea Newgate; pa, Bodger.

Bodger îi dădu drumul lui Doyle şi trimise în aer un şuvoi de lichid vâscos, maroniu, la o distanţă de doi metri, care căzu dincolo de marginea scuipătorii din colţ.

– De unde deduc, spuse Doyle, aranjându-şi hainele, că, în sfârşit, l-ai cunoscut pe domnul Lansdown Dilks.

– Domnul Lansdown Dilks. Un ditamai boul la ficsonomie, nu prea diferit de Nuggins, aci de faţă.

– Oarecum bodgerian, se poate spune, adăugă Doyle.

– Într-adevăr, un învingător de felu' lu' Bodger, confirmă Bodger. Toate bune şi frumoase să ai un tip ca ăsta într-o cuşcă, la zdup. Astea-s căile firii. Pui două specimene în aceeaşi ogradăşi o gloată gălăgioasă, ca noi.

– Deci voi doi v-aţi certat, asta vrei să spui, Bodger? Întrebă Doyle, făcând o nouă tentativă de traducere.

– Foarte violent şi des, spuse Bodger, trosnindu-şi degetele care răpăiră ca o salvă de mitralieră. Şi niciunul dintre căţelandrii ăştia

îngâmfați nu a fost în stare să-l învingă pe celălalt. Pentru prima oară, lu' Bodgie nu-i e ruşine să spună: Nuggins şi-a găsit naşu' în toate cele.

– Şi aşa v-ați petrecut timpul împreună, până la executarea sentinței lui Dilks.

Sprâncenele lui Bodger se încrucişară din nou.

– Executare?

– În februarie trecut. Când a mierlit-o Dilks.

Confuzia lui Bodger se adâncea.

– A mierlit-o?

– A murit. S-a dus pe lumea cealaltă. S-a dat huța în ştreang. Spânzurat, spuse Doyle, pierzându-şi în cele din urmă răbdarea. Şi stoluri de îngeri i-au cântat la căpătai. Vrei să spui că asta-i o noutate pentru tine, Bodger?

– Nici vorbă. Dilks arăta înfloritor când l-a zărit Bodger ultima oară.

– Şi când, mă rog, a fost asta?

– Când ne-am dat jos din tren împreună...

– Sigur faci o greşeală, spuse Doyle.

– Dacă Bodger zice că a coborât din tren, apăi aşa-i, nu-i aşa? Spuse Bodger, cu o uşoară iritare în glas. Jos din tren vrea Bodger să zicăşi asta zice.

Doyle şi Barry schimbară o privire ironică. Barry ridică din umeri: asta era o floricică nouă la povestea pe care i-o spusese lui.

– Jos din tren, unde?

– În nord. Prin Yorkshire.
– Când a fost asta?
– Se întâmplă că Bodger îşi aminteşte data izactă, fincă era chiar ziua lui de naştere: patru martie.
– Patru martie, anul *trecut?*
Doyle era din ce în ce mai derutat cu fiecare cuvânt pe care îl spunea omul.
– Hei, tu ce eşti, o balegă?
– Bodger, scuză-mă că sunt greu de cap, spuse Doyle. Vrei să-mi spui că tu şi Dilks ați luat trenul spre Yorkshire la o lună după ce el a atârnat în ştreang şi cu câțiva ani înainte ca să expire condamnarea ta, adică pe patru martie anul trecut?
– Corect. Lansdown şi io şi alții care au semnat.
– Cum adică au semnat?
– La tipu' care a venit la închisoare.
– La închisoarea Newgate?
– Prinzi repede, nu-i aşa, vere?
– Te rog, mă străduiesc din răsputeri săînțeleg. Ce fel de om era acesta?
– Nu'ş cum îl cheamă. N-a spus, aşa-i?
– Poți să-l descrii?
Bodger îşi rostogoli ochii către cer.
– Barbă. Ochelari. Arăta ca o balegă.
– E-n regulă, Bodger, ce v-a dat domnul ăsta de înțeles că trebuie să faceți dacă semnați?
– Pot să-ți spun doar atât: nu ne-a spus nimic

despre ce se petrecea în blestemata aia de fabrică de biscuiți. Nu, dom'le. De-aia am fugit de mi-au sfârâit călcâiele. Şi nici nu cred să nu fie ei pe urmele mele...

Aerul fu tulburat de un cor pătrunzător de fluiere de polițist.

– Copoii!

Se dădu alarma şi oamenii de la jocul de zaruri se împrăştiară care încotro. Înainte ca Doyle să poată reacționa, Bodger îi întoarse spatele şi o tuli în vestiar, iar uşile din față se dădură de perete şi un escadron de polițişti, cu bastoanele ridicate, intră alergând în sala de gimnastică. O altă echipă năvăli prin uşa din spate şi, de îndată ce batalionul fu complet, şase dintre ei se ocupară numai de Bodger, a cărui voinicie, după cum se vedea din demonstrație, nu fusese câtuşi de puțin lăudată fără temei. Barry îi luă brațul lui Doyle, ținându-l pe loc.

– E mai bine de noi dacă nu fugim, şefu'! Țipă el prin vacarmul acela.

– Dar Bodger tocmai era pe punctul de a ne spune...

– N-aveți grijă; sunt toate şansele ca în curând săîmpărțim aceeaşi celulă.

– Dar n-am venit aici să jucăm zaruri.

– Încercați să le spuneți asta curcanilor. E ciudat, dar asta e.

Doi poliţişti se îndreptau spre ei. Barry îşi puse mâinile pe cap şi îl sfătui pe Doyle să facă la fel. În loc să facă asta, Doyle începu să meargă cu pas vioi spre ofiţeri.

– Ascultaţi-mă, spuse Doyle, sunt doctor.

– Şi eu sunt regina jocurilor din luna mai, spuse poliţaiul.

Prima loviturăîl nimeri pe Doyle într-o parte a capului.

Faţa îngrijorată a lui Barry fu primul lucru pe care îl văzu Doyle când deschise ochii.

– Vă simţiţi puţin cam ameţit, şefu'? Întrebă Barry.

– Unde suntem?

– La clinică. La închisoare. Cred că-i Pentonville.

Doyle încercă să se ridice în capul oaselor, dar în cap i se învârtea o roată cu multe culori.

– Uşurel, şefu', spuse Barry. E din cauza chestiei ăleia care vă creşte acolo.

Doyle ridică o mână către locul de unde ţâşnea sângele, pe frunte, şi dădu peste un cucui mare cât un ou de gâscă.

– Ce s-a întâmplat?

– Aţi pierdut plimbarea cu duba. Nu-i mare lucru să fii târât în celulă. Sunt vreo zece minute de când v-am aşezat pe banca asta.

Pe măsură ce i se stabiliza vederea, Doyle îşi dădea seama că se aflau într-o celulă mare, comună, pe care o împărțeau cu o amestecătură de huligani şi ticăloşi, printre care îi recunoscu pe mulți dintre cei ce jucaseră zaruri în sala de gimnastică. Camera era murdarăşi puțea îngrozitor, o calitate care se datora latrinei comune de lângă un perete. Libărci cât degetul mare de la mână se plimbau fără teamă pe marginile ei şi peste ghetele oamenilor, care păreau foarte obişnuiți cu prezența lor.

– Ați mai fost vreodatăîn spatele gratiilor, şefu'?

– Niciodată.

Barry îl privi cu milă.

– Nu-i prea grozav.

Doyle cercetă fețele care se fâțâiau prin celulă.

– Unde-i Bodger?

– Bodger Nuggins nu este printre noi, spuse Barry.

– A fost în dubă?

– Tre' să răspund tot nu.

– L-ai văzut scăpând din sala de gimnastică?

– Nu.

Doyle îşi pipăi cu grijăcapul pe care îl simțea zvâcnind.

– De ce ne-au acuzat?

– Acuzat? De nimic.

– Nu ne pot ține aici dacă nu ne acuză de ceva.

– Asta chiar *e* prima oară, aşa-i? Întrebă Barry cu un zâmbet subtil.

– Dar asta-i o greşealăîngrozitoare. Spune-le că dorim să consultăm un avocat, spuse Doyle cu o convingere oarecum amăgitoare. Avem nişte drepturi, la urma urmei.

– Păi... să zicem că pentru orice există un început, răspunse Barry, încercând să dea impresia că se gândea la asta.

Doyle îl studie: ironia din meditația lui Barry îi comunică rapid deşertăciunea oricărei tentative de a urma o procedură cât de cât normală. În schimb, Doyle îşi controlă buzunarele şi pescui dintr-unul carnetul său pentru rețete; vederea simbolului *Rx* făcu să-i tresară inima, ca şi cum ar fi descoperit o relicvă a unei civilizații de mult uitate.

– Barry, îmi poți găsi ceva cu care să scriu?

Barry dădu din cap şi se apropie pieziş de grosul deținuților. Se întoarse câteva minute mai târziu, cu un ciot de creion şterpelit. Doyle îl luăşi mâzgăliîn grabă un mesaj.

– De data asta o să avem nevoie de ceva bani, spuse Doyle.

– Cât?

– Cât poți să dai?

Barry oftă din greu.

– Stați aici, şefu', vă rog.

Doyle se ridicăîn picioare şi îl acoperi pe Barry vederii celor din cameră, în timp ce acesta se întoarse spre perete, îşi descheie o clapă ascunsă din interiorul jiletcii şi scoase un sul gros de bancnote de cinci lire.

– Astea ajung?

– Una singură, cred, o să fie mai mult decât suficientă, spuse Doyle, încercând să-şi ascundă uimirea.

Barry scoase o bancnotăşi puse restul la loc. Doyle luă hârtia de la el şi o rupse frumos în două.

– Fir-aş... ce-i asta? Gâfâi Barry.

– Cunoşti vreun ofițer de pe aici în care poți să ai încredere?

– Este o contradicție în termeni...

– Dă-mi voie să reformulez. Ştii pe cineva în care poți să ai încredere ca să-ți facă un serviciu pentru bani?

Barry se uită afară, la paznicii care patrulau pe coridor.

– S-ar putea.

Doyle împături nota scrisăîn jurul unei jumătăți de bancnotăşi i-o înmână.

– Jumătate acum, restul când vom primi vorbă că mesajul a fost primit.

– Să-ncercăm, spuse Barry, aruncând pe furiş o privire la bilet, în timp ce se ducea spre gratii.

Nu putu să nu observe că nota era adresată

inspectorului Claude Leboux.

Două ore mai târziu, Doyle era condus cu grabă, fără explicații, într-o cămăruță de la Pentonville, destinată interogării suspecților. La câteva minute după aceea, Leboux apăru singur, cu mustățile teribil de zbârlite din cauza mâniei. Închise uşa şi se uită fix la Doyle.

– Salut, Claude.

– Înhățat la un joc de zaruri, Arthur? Nu-mi amintesc ca jocul de noroc să fie un viciu căruia să i te fi dedat.

– Nu eram acolo ca să joc, Claude. Ăsta este un exemplu grăitor de ce înseamnă să te afli unde nu trebuie când nu trebuie.

Leboux se aşezăîn fața lui Doyle, îşi încrucişă brațele, îşi întinse picioarele şi se jucă neglijent cu un capăt mai lung al mustății sale, aşteptând ca următoarea serie de întrebări să se închege în mintea lui. Încercând să ia în considerare sfatul pe care i-l tot repeta Sparks, acela de a nu avea încredere în poliție, Doyle cântări cam cât trebuia să divulge pentru a-şi câştiga libertatea, fără a-şi atrage asupra lui nedorita atenție a şefilor lui Leboux.

– Arăți ca un valet, spuse Leboux în cele din urmă.

– Au fost repetate atentate la viața mea, comise de aceleaşi bande care au încercat să mă suprime

şi zilele trecute. M-am deghizat ca să nu mai fiu găsit.
– De ce n-ai venit la mine?
– Am fost plecat din oraş de când m-ai văzut ultima oară, spuse Doyle, recunoscător că putea să strecoare câteva fărâme de adevăr. Mi s-a părut că-i mai sigur să plec din Londra.
– Şi a fost?
– După cum s-a văzut, nu. Aceşti atacatori m-au urmărit încontinuu.
– Când te-ai întors, Arthur?
– Noaptea trecută.
– Ai fost la apartamentul tău?
Petrovici, îşi zise Doyle; ştie despre Petrovici.
– N-am fost, Claude. Nu am fost foarte convins că ar fi bine.
Doyle aşteptă, încercând să-şi compună figura amabilă pe care o folosea în prezența pacienților incurabili, dar încă pregătiți să primească vestea fatală.
– Casa ta a ars complet, spuse Leboux într-un târziu.
– Apartamentul?
– Mă tem că n-a mai rămas nimic.
Doyle clătină din cap. Iarăşi foc. Nu-i greu săînțelegi cine-i răspunzător pentru asta, îşi zise Doyle. Apartamentul s-a dus. Nu gândul că nu-l mai avea îl chinuia atât – îl considerase deja

pierdut. Acum nu numai dovezile morții lui Petrovici, ci şi nelegiuirile comise în apartamentul lui dispăruseră pentru totdeauna. Un ghem fierbinte, de mânie, începu să mocneascăîn el.

– Claude, vreau să te întreb ceva, spuse Doyle. În calitatea ta de inspector.

– Bine.

– Îți este cunoscut numele de... Alexander Sparks?

Leboux îşi ridică privirea în tavan şi clipi des. După un moment, clătină uşor din cap şi îşi scoase un carnet şi un creion.

– Hai să-l auzim din nou.

Doyle i-l dictă pe litere.

– Ăsta-i omul care mă urmăreşte. Cel pe care îl cauți. Omul responsabil pentru aceste crime şi probabil pentru multe altele.

– Şi ce te face să crezi căăsta-i omul?

– L-am zărit în timp ce mă urmărea, în trei ocazii diferite.

– Cum arată?

– Nu i-am văzut fața niciodată. Poartă doar haine negre. Şi o mantie, o mantie neagră.

– Mantie neagră... ce locuri se ştie că ar frecventa?

– Se pare că nimeni nu ştie.

– Cunoştințe?

Doyle ridică din umeri.

– Alte crime recente?
– Îmi pare rău.
Obrajii lui Leboux se colorară.
– Se întâmplă săştii ce număr poartă la pălărie?
Doyle se aplecăîn fațăşi îşi coborî vocea.
– Va trebui să-mi ierți lipsa de precizie, Claude. Este o figură vagă, dar, mai mult ca sigur, existăşansa ca acest om să nu fie nimic altceva decât mintea criminală care guverneazăîntreaga lume interlopă a Londrei.
Leboux îşi închise carnețelul şi se foi stingherit pe scaun.
– Arthur, spuse Leboux, măsurându-şi cuvintele cu grijă. Tu eşti doctor. Ai tot ce-ți trebuie ca să devii un stâlp al comunității noastre. Îți spun asta în calitate de prieten. Nu vei ajunge prea uşor la un asemenea statut dacă alergi prin Anglia îmbrăcat ca un majordom şi vorbeşti despre comploturi care urmăresc să fii omorât noaptea, de către nişte misterioşi regi ai crimei.
– Nu mă crezi. Nu crezi nici măcar că am fost atacat.
– Cred căți s-a părut că ai fost...
– Cum rămâne cu ce am găsit pe podeaua din Strada Cheshire, numărul treisprezece?
– Da. Am dat substanța la analiză chimistului nostru...
– Nu poți să-mi spui că nu era sânge, Claude.

– Ba era. Se pare că efectiv ai fost martor la un asasinat.
– Exact cum îți spuneam...
– Asasinarea unui porc.
Căzu tăcerea. Leboux se aplecăîn față.
– Era sânge de porc, Arthur.
– Sânge de porc? Nu este posibil.
– Probabil că cineva s-a cam lăsat dus de val când a tăiat friptura de duminică, spuse Leboux. Puțin cam nefăcută carnea de porc, după părerea mea.
Ce însemna asta? Doyle duse o mână la capul care continua să-i zvâcnească.
– Ți-ar prinde bine şi ție o bucată de carne crudă pentru guguloiul ăla de pe dovleac, spuse Leboux.
– Iartă-mă, Claude, sunt puțin nedumerit. Am avut câteva zile foarte grele.
– Nu măîndoiesc de asta.
Leboux îşi încrucişă brațele şi îi aruncă o privire care era mai mult de inspector de poliție decât de prieten de încredere. Simțind forța cercetării atente a lui Leboux, Doyle fu nevoit săînghităîn sec.
– John Sparks, spuse el aproape în şoaptă.
– Poftim?
– John Sparks.
– Vreo rubedenie a celuilalt domn?
– Frate.

– Ce-i cu John Sparks, Arthur?
– Numele ăsta îți spune ceva?
Leboux făcu o pauză.
– Poate.
– Mi-a spus că este în serviciul reginei, şopti Doyle.
Asta îl făcu pe Leboux să se oprească un moment.
– Ce să fac eu cu informația asta?
– Ai putea s-o verifici.
– Ce-mi mai poți spune despre John Sparks, Arthur? Întrebă Leboux liniştit, în ciuda faptului că aproape ajunsese să-l roage deschis pe Doyle să colaboreze.
Doyle ezită.
– Asta-i tot ce ştiu.
Se uitară unul la altul. Doyle simți cum legătura sa cu Leboux se încordează până spre punctul de rupere; o clipă nu putu spune dacă va rezista. În cele din urmă, Leboux îşi deschise carnetul, scrise numele lui Sparks, închise carnetul şi se ridicăîn picioare.
– Cel mai bun sfat pe care ți-l pot da este să rămâi la Londra, spuse Leboux.
– Înseamnă că sunt liber să plec?
– Da. Vreau săştiu cum te pot găsi.
– Lasă vorbă la Spitalul Sf. Bartholomeu. O să-mi fac un obicei din a trece zilnic pe acolo.
– Ai grijă să faci aşa. Leboux se opri pentru a rosti

o părere mai bine gândită: Cred că nu jocurile de noroc îți creează probleme, Arthur; cred că nu eşti foarte sănătos. Dacă aş fi în locul tău, aş cere părerea unui doctor. Poate aş apela chiar la serviciile unui psihiatru.

Grozav, îşi zise Doyle, nu crede că sunt un infractor, ci doar că-s nebun.

– Apreciez grija ta, spuse Doyle umil, încercând să nu-l ofenseze.

Leboux deschise uşa și ezită, fără să se uite în urmă.

– Ai unde să stai?

– Mă descurc. Mulțumesc de întrebare.

Leboux clătină din cap şi dădu să iasă.

– Încă un nume, Claude, spuse Doyle. Un oarecare Bodger Nuggins.

– Bodger Nuggins?

– Este boxer profesionist. Era la jocul de zaruri, dar se pare că nu a fost adus o dată cu…

– Ce-i cu Bodger Nuggins?

– Ştiu din surse oficiale că omul este un deținut care a evadat din Newgate.

– Nu mai este, spuse Leboux.

– Poftim? Nu te înțeleg.

– L-am scos pe domnul Bodger Nuggins din Tamisa cam în urmă cu o oră.

– S-a înecat?

– Avea beregata sfâşiată. Parcă l-ar fi atacat un animal.

Capitolul 13

Vechi obiecte de artă

De la închisoarea Pentonville până la centrul Londrei era o plimbare lungă pentru un om care nu avea niciun sfanțîn buzunar şi nimic în burtă. Doyle nu socotise că ar fi fost prudent să-l sâcâie pe Leboux cu eliberarea lui Barry; el era încă la Pentonville şi poate că avea să mai stea acolo un timp. Închisoarea nu avea niciun fel de surprize pentru Barry şi acum nici lui Doyle nu-i mai oferea prea multe. Deja pierduse întâlnirea pe care o avusese cu Sparks la amiază la Librăria Hatchard şi nu îndrăznea să angajeze o cabrioletă dacă nu era sigur căîi putea plăti birjarului serviciile la capătul călătoriei. Acum speranța asta se dusese pe apa sâmbetei. Drumul era noroios şi greu de străbătut, iar roțile trăsurilor care treceau pe lângă el îl stropeau cu apă murdară. De pe caprele lor acoperite, vizitiii îl priveau cu suspiciune, dispreț sau, mai rău, se uitau la el de parcă ar fi fost un panou de sticlă. Doyle simți un val de simpatie față de vagabonzii lipsiți de manierele şi limitele sclivisitei vieți citadine. Călătorind în trăsurile lor particulare, dintr-un loc privilegiat într-altul, participând la un rondou

nesfârşit de mondenităţi şi prânzuri tacticoase, mergând la cumpărături şi ocupându-se de ferchezuirea afurisiţilor lor de copii, aceşti cetăţeni de vază păreau o specie de fiinţe vii, la fel de străină de el ca un ţipar. Doyle rămase împietrit când descoperi că avea mai multă simpatie pentru Barry, hoţul din East End, decât pentru aceşti burghezi care defilau pe lângă el pe stradă. Dar oare nu erau aceşti prosperi aristocraţi scopul cel mai înalt al unei societăţi civilizate, o clasă de mijloc permanentă, în expansiune, capabilă să se bucure în siguranţăşi libertate de produsele muncii sociale? Nu erau ei auditoriul pe care el însuşi încercase, cu mari eforturi, să-l cucerească, adâncind înţelegerea lor faţă de condiţia umană prin prezentarea meseriei sale? Ce mărginiţi erau! Ce uşor erau convinşi să accepte valorile şcolii şi ale bisericii. Gândul de a se strădui să sensibilizeze inimile acestor brute nesimţitoare, care treceau în caleştile lor ermetic închise, i se păru brusc searbăd şi inutil, la fel ca trufaşa lor goană după o viaţă fericităşi lipsită de griji.

Societatea industrializată cere un tribut îngrozitor de la enoriaşii săi, îşi zise Doyle. Înţelege oare vreunul dintre noi ce puţine idei sau sentimente de-ale noastre sunt cu adevărat şi de la bun început ale noastre? Nu, căci cum am

putea merge înainte, zi de zi, înfăptuind aceleaşi ritualuri lipsite de viaţăşi repetând aceleaşi acţiuni plicticoase, dacă am recunoaşte lipsa lor de sens? O mare parte din capacitatea noastră de supravieţuire se bazează pe limitarea conştientă a minţit şi a simţurilor noastre. Purtăm ochelari de cal, la fel ca un animal care trage o căruţă cu bere, privind lumea printr-un binoclu, şi astfel vederea periferică este interzisă, exclusă, iar posibilitatea de opţiune în această privinţă ne-a fost luată, pentru căîncă de la naştere am fost învăţaţi că o astfel de limitare este obligatorie. Fiindcă scoaterea lentilelor de la ochi ar însemna să ne confruntăm cu durerea, suferința și tristețea pe care am înlăturat-o cu atâta râvnă din calea noastră. Dar, indiferent de asta, mizeria din jurul nostru rămâne permanentă, neschimbată, ca un cerşetor olog, postat la marginea drumului. Suferința trebuie să fie taxa obligatorie cerută spiritului în schimbul sălăşluirii sale în formă umană. Nu este de mirare că tragedia mânuieşte singurul ac suficient de ascuţit ca să spargă balonul elastic de mulţumire pe care îl construim în jurul măruntelor noastre vieţi, îndepărtând privirea noastră de la furiile care bântuie coridoarele mai întunecate ale nopţii. Război, foamete, dezastru în masă. De aceea trebuie să ne

trezim. Teroarea şi ruperea bruscă de tot ce este familiar fac destul de bine această treabă, pentru asta pot să depun mărturie, îşi zise Doyle. Cu siguranță, mie mi s-a ridicat ceața de pe ochi.

Era o astfel de pierdere o adevărată catastrofă? Doyle întoarse întrebarea pe toate părțile, cu mai multă grijă decât ar fi întors un pui la rotisor. Poate că acum îi era foame, dar ştia al naibii de bine că nu era soarta lui să moară de inaniție; în curând, undeva, îl va aştepta o masă pe care foamea o va face să aibă un gust mai dulce. Îşi pierduse casa şi bunurile, dar putea să-şi facă alt cămin şi să acumuleze alte bunuri, care să le înlocuiască pe cele pierdute. Avea inteligență, putere, o relativă tinerețe, ghete bune, haine pe el şi curajul convingerilor. Avea de depăşit obstacole şi un adversar redutabil cu care să-şi măsoare puterile, iar Jack Sparks era un camarad capabil să-i stea alături şi săînfrunte alături de el oceanul de necazuri. Ce putea cere în plus de la viață?

Ce bine ar fi dacă cineva ar putea rămâne la fel de conştient pe cât sunt eu în acest moment, îşi zise Doyle; dăduse oare, din întâmplare, peste secretul liniştii sufleteşti? Iată cum stau lucrurile: întâmplările dintr-o viață nu trebuie săne dicteze cum să trăim; această hotărâre este determinată de *reacția* față de întâmplare. Şi aceste reacții trebuie să fie supuse controlului nostru. Mintea,

totul a început în minte! Ce uluitor de simplu! Se simți mânat de un sentiment de libertate mai intens ca oricând. Pasul său deveni mai alert, pe măsură ce starea lui sufletească devenea din ce în ce mai bună. Drumul deschis din fața lui era o invitație la descoperire, nu la dezastru. Îşi va accepta greutățile, va depăşi cu curaj pericolele din calea lui, cu sânge rece şi cu tărie sufletească. S-o ia dracu' de Frăție Neagră! Lasă-l pe degeneratul ăsta de Alexander Sparks să facă tot ce este mai rău! El îi va trimite pe toți la aceeaşi osândă veşnică pe care ei încearcă s-o instaureze pe pământ!

O căruță trecu în fugăşi intrăîntr-o băltoacă adâncă, împroşcându-l pe Doyle din cap până-n picioare şi udându-l până la piele. Noroiul i se prelingea gros de pe frunte. Apa îi şiroia de pe spate, picurându-i în ghete. O rafală bruscă de vânt făcu să-i înghețe oasele până la măduvă. Începu să plouă torențial, stropii de ploaie pişcându-l ca nişte boabe de fasole înghețate. Strănută. Nou-găsita lui hotărâre se spulberă ca un stol de grauri.

– Sunt în iad! Țipă el nefericit.

O cabrioletă trase lângă el. Pe locul vizitiului stătea Larry. Sparks deschise portiera pentru pasageri.

– Urcă, Doyle, o să-ți găseşti moartea aici, spuse

el.

Era mântuit de chinuri!

Larry turnă un ceainic cu apă clocotităîn ligheanul în care Doyle îşi înmuiase picioarele. Stătea înfăşurat într-o pătură, tremurând de mama focului, cu o compresă fierbinte pe frunte. Larry puse ceainicul înapoi, deasupra focului slab, de cărbuni, pe al cărui grătar erau întinse la uscat hainele lui Doyle; se aflau în camera lor murdară de la Hotelul Holborn, al cărui aspect făcea ca Hotelul Melwyn să-i pară situat la acelaşi nivel de confort cu Savoyul.

– N-a fost o idee grozavă să-l cauți pe inspectorul Leboux, Doyle. Pentru *a doua* oară, spuse Sparks, stând întins pe singura canapea din camerăşi jucându-se leneş cu o bucată de sfoară pe care o tot trecea pe după degete.

– Eram în închisoare. În posesia a ceea ce consideram a fi o informație vitală pentru cazul nostru. Aveam întâlnire la amiază. Am considerat că era de datoria mea să obțin eliberarea în cel mai scurt timp posibil, spuse Doyle înțepat, luptându-se cu frisoanele şi total lipsit de simțul umorului.

– Te-am fi scos de acolo destul de repede.

– M-ați fi scos de acolo cum? Hapciu!

– Sănătate. Acum ei ştiu că ne-am întors la

Londra, spuse Sparks, făcând diferite figuri cu sfoara şi ignorând întrebarea lui Doyle. Un dezavantaj uriaş. O să fim nevoiți să ne mişcăm mai repede decât sperasem.
– Şi cum anume ştiu ei că suntem în Londra? Am oîncredere nemărginităîn Leboux şi pot să spun căîl cunosc mult mai bine decât te cunosc pe tine.
– Doyle, săştii căîmi răneşti sentimentele, spuse Sparks, întinzând mâinile cu sfoara împletită pe după degete şi solicitându-l pe Doyle să-şi folosească mâinile.
Doyle îşi întinse mâinile în silăşi Sparks îi răsuci cu pricepere sfoara în jurul degetelor.
– Cum ar putea săştie, Jack?
– Ai petrecut două ore într-o celulă plină-ochi cu floarea drojdiei londoneze şi ai dat un spectacol pe cinste cumpărându-ți libertatea. Alexander a pus fiecare ureche păcătoasă din oraş să asculte cum se apropie paşii noştri, îți imaginezi cumva că veştile despre spectacolul pe care l-ai dat nu au ajuns până la el?
Doyle se smiorcăi şi răsuflă zgomotos, dorind foarte tare să-şi poată folosi mâinile din nou, pentru a împiedica şuvoiul de apă care-i curgea din nas.
– Cum rămâne cu Barry? Întrebă Doyle, schimbând subiectul.
– Nu văîngrijiți de Barry, şefu', spuse Larry, care

stătea într-un colt, înmuindu-şi fericit fărâmicioşii biscuiţi scoţieni în ceai. Au fost ele buclucuri şi mai mari din care a ieşit. Ştabii nici nu sunt în stare să viseze la arhitectura unei celule care să-l poatăţine închis mult timp acolo.

– Fratele tău nu vorbeşte prea mult, spuse Doyle, care în acel moment ar fi dorit ca şi Larry săîmpărtăşească această virtute.

– Barry crede că e mai bine să-ţi ţii gura şi să fii luat de prost decât să meliţezi şi să laşi altă impresie, spuse Larry cu voioşie.

Sparks fluiera *Rule Britannia,*în timp ce făcea o altă figură cu sfoara de pe degetele lor.

– Cel puţin l-am găsit pe Bodger Nuggins, spuse Doyle, apărându-se. Şi am scos destule de la el. Măcar pentru asta poţi să ai o părere mai bună despre mine.

– Hm. Aş spune că n-ai ajuns tocmai la timp.

– Doar n-o să mă faci răspunzător pentru moartea lui.

– Nu. Bănuiesc că pentru asta trebuie să-i mulţumim altcuiva. Păcat. Tocmai când Bodger era pe punctul de a ne destăinui ce se ascundea în spatele expedierii acelor condamnaţi în Yorkshire…

Doyle strănută cu putere, aproape aruncând sfoara de pe degetele sale.

– Noroc! Spuseră Larry şi Sparks la unison.
– Mulțumesc. Jack, când l-am văzut ultima oară pe Nuggins, era cu totul şi cu totul în ghearele poliției. O oră mai târziu a fost găsit plutind cu fața în jos, în fluviu. Vrei să spui că poliția a avut vreun amestec în treaba asta?
– De ce crezi că te tot avertizez să nu vorbeşti cu ei? Întrebă Sparks răbdător.
– Ceea ce înseamnă că, pe lângă presupusul imperiu al crimei, fratele tău stăpâneşte oarecum şi Scotland Yard-ul.
– Polițiştii sunt la fel de imuni față de magnetismul său pe cât este luna față de pământ.
– Atunci, ce vrei să mă faci să cred? Lansdown Dilks, poliția, puşcăriaşii eliberați, generalul Drummond, Lady Nicholson şi fratele ei, pământul soțului ei, fratele cel rău, glugile cenuşii, Frăția Neagră: toate indică faptul că undeva există o legătură greu de definit, nu-i aşa?
– Aş spune că asupra acestui punct nu a existat niciodată vreo îndoială, spuse Sparks, pierdut în contemplarea modelului din ce în ce mai complicat pe care îl realiza cu sfoara.
– Şi sângele de porc din Strada Cheshire – pot să te întreb ce-ți sugerează asta?
– Într-adevăr, ceva foarte ciudat. Arată-i doctorului Doyle fotografia, Larry.
– Cum doriți, domnule.

Larry scoase o fotografie din buzunarul hainei şi o ţinu astfel încât Doyle s-o poată cerceta. Înfăţişa o femeie care cobora treptele din spatele unei clădiri, îndreptându-se spre o trăsură vizibilăîn colţul din stânga jos. Doyle presupuse că era o femeie înaltă, cu trăsături puternice şi cu părul ca pana corbului, de vreo treizeci de ani, care nu era atrăgătoare în sensul obişnuit al cuvântului, distinsă, impunătoare. Deşi faţa îi era uşor neclară din cauza mişcării, atitudinea ei părea, fărăîndoială, discretăşi secretă.

– O recunoşti pe această femeie, Doyle?

Doyle studie cu atenţie fotografia.

– Seamănă oarecum cu Lady Nicholson, chiar foarte mult, de fapt, dar femeia asta este... mai puternicăşi cu o constituţie mai solidă. Nu este vorba despre aceeaşi femeie.

– Foarte perspicace, spuse Sparks.

– De unde ai asta?

– Păi, am făcut-o chiar noi în dimineaţa asta.

– Cum se poate?

– Tot ce-ţi trebuie este un ochi bun şi un deget flexibil, spuse Larry, ridicând cutia pe care Doyle o văzuse la hotel în acea dimineaţăşi pe care Sparks o pusese în buzunar.

– Un aparat de fotografiat. Ce ingenios! Exclamă Doyle, nerăbdător s-o examineze, în ciuda faptului că avea degetele bine înfăşurate cu

sfoară.

– Da, spuse Sparks, făcând o ultimă manevră cu sfoara. Foarte folositor. Dat fiind faptul căîn momentul acela ne aflam, întâmplător, ascunşi afară, în spatele editurii de pe Strada Russell, proprietate a familiei lui Lady Nicholson.

– Dar cine este femeia?

– Asta rămâne de văzut.

Apa din ceainic începu să clocotească. Sparks se ridică de lângă jocul cu sfoara ca să-l ia de pe foc, lăsându-l pe Doyle cu o rețea încâlcită de fire înfăşurate în jurul ambelor mâini. Singurul lucru şi mai încâlcit din cameră era încurcătura produsă de puternica sa nedumerire.

– Dar ce înseamnă asta? Întrebă Doyle.

– Înseamnă cătrebuie să ne conduci la cel mai bun mediu din Londra, Doyle, şi că trebuie să faci asta imediat. Cum te simți?

– Mizerabil.

– Domnule doctor, vindecă-te pe tine însuți, spuse Sparks, turnând apa clocotităîn ligheanul lui Doyle.

Înfăşurat în pături, asudând pentru a izgoni gripa care pusese stăpânire pe el, Doyle dormea greu, în timp ce după-amiaza era pe sfârşite. Se trezi febril şi dezorientat şi constată că Sparks plecase, iar Larry stătea atent la capul patului, ținând în mână un carnet de desen şi o bucată de

cărbune. Primise instrucțiuni de la Sparks să obțină de la Doyle portretul-robot al femeii care prezidase congregația criminală de pe Strada Cheshire şi să-l reproducă aşa cum putea mai bine. Trudiră timp de o oră – Larry desena, iar Doyle adăuga şi ştergea detalii – şi în cele din urmă obținură un desen satisfăcător al clarvăzătoarei sifilitice şi boccii.

– Ei, iată un chip care ar putea să sperie şi un mort, rosti Larry, în timp ce inspectau portretul terminat.

– Nu cred c-am să-l pot uita vreodată, spuse Doyle.

– Hai, atunci, domnule doctor, sus şi pe cai! Spuse Larry, băgând portretul în buzunar. Hai să vedem dac-o putem găsi pe fătuca asta frumoasă pe undeva, printre cei vii.

Doyle se ridică singur de pe patul său de bolnav, se îmbrăcăîn haine curate, uscate, şi se înfăşurăîntr-un palton mare, pe care Larry îl procurase pentru el – Dumnezeu ştia cum sau de unde. În timp ce soarele îşi prezenta ultimele omagii, ieşiră din hotel, pornind în căutarea misteriosului mediu.

– Io merg pe urmele ’mnevoastră, şefu’! Spuse Larry, suindu-se pe locul vizitiului de pe capra trăsurii lor. Doar ştiți fauna şi flora de prin partea locului.

– Cum propui să ne ocupăm de asta?
– Mergem de colo-colo, le arătăm ghicitorilor pe care-i cunoaşteți drăguța noastră de pozăşi adulmecăm orice urmă ne pot arăta.
– Sunt foarte multe medii în Londra, Larry. Treaba asta ne poate lua mult timp, mormăi Doyle, făcându-şi vânt în spate, chinuit de durerea de muşchi şi dorind din tot sufletul să se fi aflat din nou sub pături.
– Munca de detectiv nu înseamnă numai icre negre şi şampanie. Adevărul e căînseamnă mai mult pingele tocite şi o minte trează.
– Ce afacere!
– Mai bine decât să primeşti o lovitură de picior în căpățână de la o gheatățeapănă. La ce adresă doriți, domnule? Întrebă Larry, luând în râs eticheta birjarilor.
Doyle îi dădu numărul unui mediu bine informat, care le putea indica un început la fel de bun ca oricare altul.
Larry îşi ridică pălăria, pocni din bici şi se avântarăîn seara cețoasă.
Mediile preferau viața de noapte, ferindu-se de căldura binefăcătoare a soarelui şi alegând lumina lumânărilor şi a lunii; erau creaturi melancolice, mai mult dominate de talentele lor neobişnuite decât dominatoare ale acestora. Deşi, cu unele prilejuri, Doyle întâlnise astfel de

cetățeni ciudați, nesimțindu-se mai tulburat de prezența de neînțeles a straniilor capacități ale lor, decât de un genunchi cu două articulații, mediile erau, în majoritatea cazurilor, suflete vagi şi lipsite de substanță, cu câte un picior înfipt neliniştitor în ambele laturi ale Marii Cumpene. Darul lor, aşa cum era, părea să-i lipsească de o posibilitate mult mai prețioasă: aceea de a se simți acasăîn lumea celor vii. Majoritatea trăiau într-o sărăcie relativă, incapabili să se lase angrenați, fie şiîntr-un mod foarte primitiv, în mecanismul societății. Cu toate că sensibilitatea lor nefirească față de alte tărâmuri îi făcea înspăimântători, pentru mulți chiar ciumați, practicienii de acum nu erau mai de temut decât aripile unei mori de vânt lăsate în voia unui vânt capricios, pe care nici nu-l înțelegeau, nici nu-l puteau stăpâni. Din experiența pe care o avea cu ei, Doyle îi găsise de fiecare dată mai degrabă demni de milăşi trişti.

Asta până când o cunoscuse pe guvernanta din Strada Cheshire. Fusese ceva grețos şi complice în felul cum femeia scotea la iveală acel spirit *basso profundo.* Chiar dacă procedurile care urmaseră erau variante sofisticate ale tehnicilor dramatice cunoscute, prezența înghețată a răului din acea cameră, atunci când li se arătase spiritul-călăuză, fusese de netăgăduit. Ea nu îi îngăduise, pur şi simplu, acestui spirit funest să se mişte în

interiorul ei; îl somase de-a dreptul. Era limpede că femeia era înzestrată cu o anume *force majeure extraordinaire,* antiteză a divinului.

Primele câteva obiective vizitate în timpul turului lor nu întârziară să-i dezamăgească. Nu, n-o recunoşteau pe femeie, nu văzuseră chipul acela în viața lor, nu auziseră de această nouă rivală – în ciuda aspectelor eterice, meseria de mediu era o afacere teribil de competitivă – care să-şi ofere serviciile pe piața locală. Dar vor fi atenți. Vor face tot ce le va sta în putere. La o interogare mai atentă, fiecare dintre ei mărturisi, totuşi, existența unei recente şi supărătoare sporiri a coşmarurilor şi a viziunilor diurne – imagini fugare, neclare, care inspirau o teamă paralizantăşi care dispăreau înainte ca mintea să poată capta o impresie de durată. Primele cinci medii le descriseseră experiențe uluitor de asemănătoare, pe care nu doreau sub nicio formă să le discute, lăsându-l pe Doyle săbănuiască faptul căîşi aminteau mai mult decât erau dispuşi să mărturisească.

Apartamentul domnului Spivey Quince fu al şaselea popas al lor din seara aceea. Doyle nu se putuse decide niciodată dacă Spivey era un escroc sau un clarvăzător. Un ipohondru solitar şi abil – descoperirea capacității medicale a lui Doyle le servise drept introducere –, el îşi păstra, în acelaşi

timp, o percepție ascuțită față de lumea liberă, înghițind cu lăcomie o mulțime de ziare cotidiene. Spre deosebire de majoritatea confraților săi, care aveau nevoie de prezența unui soț sau a unei persoane dependente care să se ocupe de strictele lor necesități zilnice, Spivey era exagerat de independent. Locuia într-o clădire splendidă din Mayfair, unde un şir permanent de furnizori la domiciliu îi aduceau cea mai bună mâncare, cele mai bune haine şi alte mărfuri. Spivey avea cont deschis la fiecare croitor la modă din oraşşi îşi găsise drumul spre meniurile celor mai bune restaurante, fără să fi pus vreodată piciorul într-unul din ele – şi, deşi nu îşi părăsea niciodată domiciliul, reuşise, fărăîndoială, să se transforme într-o veritabilă mină de informații în legătură cu toate aspectele scenei sociale din Londra.

Deoarece nu făcuse niciodată caz de talentele sale şi deci, neavând, se pare, o clientelăpermanentă, care să-i solicite serviciile, metoda lui Spivey de a reuşi să trăiască pe picior mare rămăsese timp de mai mulți ani un mister în legătură cu care se puteau face destul de multe speculații, până când, într-o zi, Doyle îl văzuse pe unul dintre băieții lui Spivey părăsind biroul unui binecunoscut agent hipic, la o zi după derbyul de la Epsom, cu o raniță plină de bani grei. În timpul următoarei sale vizite la apartamentul lui Spivey –

îl îngrijea în urma unei serii de false tulburări, care deveneau din ce în ce mai imaginare – Doyle observă că, printre teancurile de ziare înalte până aproape de tavan, aşezate în ordine lângă pereții camerei de zi, erau două stive dedicate exclusiv numerelor vechi din *Racing Form.* Sursa averii secrete a lui Spivey se clarifică pe dată. Fie că era vorba despre o genială forță de a provoca handicapuri, fie că poneii erau direcția principalăân care alesese să-şi exerseze un autentic har spiritual, aceasta rămânea o problemă asupra căreia incertitudinea lui Doyle privitoare la caracterul nativ al lui Spivey continua să penduleze.

Doyle îi ceru lui Larry să rămână lângă trăsură, ştiind că Spivey va fi suficient de surprins de neaşteptata apariție a lui Doyle ca sămai primeascăân casă un străin ce nu avea o fişă de sănătate semnatăşi parafată. Quince răspunse în persoană la clinchetul clopoțelului – nu ținea personal pentru îngrijirea casei; calicia era o altă piatră de temelie a bogăției sale – în obişnuita lui pijama roşie de mătase, cu monogramă, asortată cu halatul şi cu botoşii ca de bordel, cu ciucuri galbeni. Cu toate că dulapurile sale erau ticsite cu haine la modă, Doyle nu-l văzuse niciodată pe Spivey în altățintă decât acest costum de budoar pe care îl purta acum.

– Bună, ce este... a, domnule doctor Doyle, spuse firavul Quince în timp ce crăpa uşa. Doamne, nu-mi amintesc să fi trimis după tine...
– N-ai trimis, Spivey, spuse Doyle.
– Mulțumesc lui Dumnezeu. O clipă am crezut că poate sufăr de pe urma efectelor unei cumplite febre delirante; ştii tu, ceva tropical, amazonian, care se tratează cu doze masive de chinină. S-a întâmplat ceva? Sunt bolnav?
– Nu, pari a fi sănătos, Spivey...
O demonstrație de natură tuberculoasă izbucni din străfundurile pieptului lui Quince.
– Ei, vezi? Am simțit-o dându-mi târcoale toată ziua. Nu ai venit deloc într-un moment nepotrivit, spuse Quince când îşi reveni.
Aruncă o privire precaută afară, la ceața care se lăsa.
– Este schimbarea de vreme; pur şi simplu, nu sunt eu însumi. O astfel de ceață, specificăLondrei şi sosită prea curând după un nefiresc val de căldură, mă poate omorî – intră, intră – sper căți-ai adus toată farmacopeea, că Dumnezeu ştie ce diagnostic o să-mi pui până la urmă.
Doyle intrăşi, cunoscând groaza lui Spivey de a veni în contact cu ceva străin, îşi scoase pălăria şi paltonul şi le agățăîn cuier.
– Nu am geanta cu mine acum, Spivey. Aceasta este mai mult o vizită socială decât una medicală,

explică Doyle, încercând să-şi stăpânească propria suferințăsupărătoare, reducând-o la proporții greu de detectat; orice mic indiciu de contaminare l-ar fi alungat pe Spivey în căutarea carantinei.
– Vezi tu, nu am dormit bine în ultima vreme și mă simt întotdeauna mai vulnerabil când nu mă odihnesc, spuse Quince, ignorând introducerea lui Doyle, în timp ce străbăteau holul.
– Ceva vise supărătoare?
– Groaznice. Mă aduc în pragul crizelor. Cu toate astea, nu pot să mi le aduc aminte. Tocmai sunt pe punctul de a mă lăsa dus de ele, când ceva mă trezeşte brusc. Fărăîndoială că slăbiciunea mea generală contribuie la această senzație de iminentă apropiere a bolii.
Quince îl conduse pe Doyle în camera de zi – cimitirul de ziare. Deşi camera era mare şi spațioasă, mobilierul era moştenit, jerpelit, cu carpete care făceau o treabă bună, acoperind toate brațele strălucitoare şi spătarele fotoliilor. În afară de stivele înalte ale monoliților tipografici ce întunecau pereții, camera era dezgustător de curată. Şiruri ordonate de medicamente cumpărate la întâmplare se aliniau pe suprafața mesei lângă care se aşeză Quince. Avu un nou acces de tuse spasmodicăşi îşi netezi cu mâna

claia de păr roşcat de pe cap ce amenința să crească haotic în toate direcțiile. Avea o culoare sănătoasăşi o ținută puternicăşi corectă. După cât se putea vedea, Spivey Quince părea simbolul unei sănătăți robuste şi debordante.

– Nu ți-ai adus nici măcar stetoscopul? Întrebă el îngrijorat. Simt ceva rupt hârâind în piept de câte ori tuşesc. Poate că mi s-a dislocat o coastă sau poate, Doamne fereşte, s-a format un cheag de sânge. Niciodată nu poți să ai destulă grijăîn treburi din astea. Nu în luna ianuarie…

– Nu mi-aş face asemenea griji…

Quince tuşi şi scuipă cu grijă ceva dezgustător într-o batistă pe care o examină apoi, aşa cum un preot examinează Sfânta Scriptură.

– Ce spui de asta, atunci? Întrebă el, întinzându-i batista lui Doyle.

– Mănâncă mai multe portocale, spuse Doyle după un moment de falsă analiză.

De teamă că o altă ezitare l-ar arunca într-un purgatoriu al prognozelor, scoase portretul mediului din haină.

– Ce zici de ăsta?

Quince nu atinse desenul – rareori atingea ceva când putea evita acest lucru şi, atunci când o făcea, purta mănuşi, iar în acest moment nu le avea pe mâini – dar îl studie cu atenție. Doyle se hotărî să nu-i destăinuiască cine era femeia sau

de ce o căuta; dacă lui Spivey i se părea cunoscută, o să folosească prilejul de a o identifica.
– Vrei săți-l citesc? Întrebă Spivey.
– Dacă se poate, da.
Spivey continuă să se uite fix la imagine. Ochii lui erau din ce în ce mai mari.
– Nu e bine, spuse Spivey după un timp, aproape în şoaptă. Nu e bine.
– Ce nu e bine, Spivey?
Un val de energie neliniştită se instală pe figura lui Spivey; cu pielea încordată, tremura din cauza energiei pulsat oare. Ochii i se măriră la fel ca ai unei bufnițe şi se mişcară de colo-colo, de parcă vederea îi fusese afectată. Doyle recunoscu semnele intrării în transă, în stare de veghe; acum Spivey vedea în interior.
A alunecat în această stare la fel de repede ca şi cum ar fi intrat într-una din pijamalele sale, îşi zise Doyle. Poate că Spivey e, la urma urmei, piesa de care am nevoie.
– Mă mai poți auzi? Întrebă Doyle după un interval de timp potrivit.
Spivey dădu încet din cap.
– Ce vezi, Spivey?
– Lumina zilei… tot mai clar… un băiat.
Mai bine decât aş fi putut spera, îşi spuse Doyle.
– Poți să-l descrii?

Ochii lui Spivey clipiră orbeşte.
– Nu are păr.
Nu avea păr? Asta nu suna bine.
– Eşti sigur că nu este blond?
– Nu are păr. Haine deschise. Albastre. Cai în apropiere.
Poneii. Se părea că Spivey nu era înclinat să vadă nimic altceva în afară de pista de curse. Poate că„băiatul” era un jocheu îmbrăcat în mătăsuri multicolore.
– Este la... curse?
– Nu. Drum şerpuit, afară. Oameni în roşu.
Doyle se gândi un moment. Palatul Buckingham?
– Casăînaltă. Iarbă. Poartă de fier.
Descrie grajdurile regale, îşi zise Doyle.
– Ce face băiatul acolo, Spivey?
Niciun răspuns.
– Ce semnifică acest băiat?
– Vederea. El vede.
Grozav. Cu asta şi cu trei bănuți îmi voi cumpăra un biscuit.
– Îmi e foarte utilă informația despre băiat, Spivey. Poți întâmplător să-mi prezici ceva şi despre femeie?
Spivey se încruntă.
– Un biscuit.
Un biscuit? A scos asta direct din capul meu, nu-i aşa? Întrebă Doyle, tresărind.

– Cutie cu biscuiți.

Ceva supărător în legătură cu o cutie cu biscuiți. Da, şi-a amintit: şedința de spiritism; într-un colț al acelei viziuni cu băiatul – un cilindru pe care erau literele CUI. Sigur, asta era, o cutie de biscuiți. De unde citeşte Spivey treaba asta, se întrebă Doyle, din aer sau din memoria mea imperfectă?

– Nu cumva ştii ce marcă de biscuiți era, Spivey?

– „Mother's Own".

Iată un ajutor pe care nu contase. Biscuiți „Mother's Own". Abia aştepta să-i spună lui Sparks cum desluşise el, cu o singură mână, misterul acestui caz, aşa cum spargi o coajă moale de alună.

– Nimic altceva în afară de cutia de biscuiți, Spivey?

Spivey clătină din cap.

– Nu pot să văd. E ceva în cale.

– Ce este în cale?

Quince avea greutăți de „vedere".

– Umbră. Umbră mare.

Curios. Nu era prima persoană care folosea această expresie – Spivey întinse brusc mâna înainte şi smulse desenul din mâna lui Doyle. Cum îl apucă, corpul lui se mişcă pradă convulsiilor şi tremură de parcă hârtia l-ar fi curentat; Doyle aproape că se aştepta să vadă

cum iese fum prin urechile lui Spivey: se temea să-l atingă, ca nu cumva această energie periculoasă să-i fie transmisă lui.

– Trecerea! Închide trecerea! Țipă Spivey alarmat. Blochează-i drumul! Tronul! Tronul!

Ajunge, își zise Doyle și apucă desenul – ciudat, chiar simțea ceva ca o vibrație insistentă pulsând prin foaie –, dar Spivey trăgea de el cu înverșunare; în timp ce Doyle încerca să-l ia înapoi, hârtia se rupse în bucăți. Asta păru săîntrerupă curentul; Spivey slăbi strânsoarea, iar bucățile de desen căzurăîntre ei și Quince se prăbuși în scaun. Ochii i se limpeziräîncet-încet. Tremura din tot corpul și fruntea îi era acoperită cu broboane de sudoare.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Spivey.

– Nu-ți amintești?

Spivey clătină din cap. Doyle îi povesti.

– Ceva a venit spre mine din portretul acelei femei, spuse Spivey, privindu-și mâinile care tremurau. Ceva ce m-a făcut să mă simt foarte rău.

– Nu arăți prea bine nici acum, spuse Doyle. De data asta chiar că nu.

– Sunt la pământ. Doamne, Dumnezeule. Poți să-mi dai ceva? Nervii mei sunt într-un hal fără de hal.

Simțindu-se vinovat pentru căîl adusese pe

Spivey în stare de catalepsie, Doyle studie expoziția de medicamente de pe masăşi prepară un compus care să-i poată alina starea. Spivey acceptă cu docilitate doza recomandată.

– De asta prefer săstau în casă, spuse Spivey cu amabilitate, încercând să-şi recapete răsuflarea şi să-şi controleze tremurul care îl stăpânea. Niciodată nu ştiu peste ce o să dau pe stradă. Ca un fluviu sălbatic. Curenți periculoşi. Stânci şi vârtejuri. Nu aş putea supraviețui neprotejat în acele ape. Mă tem că mintea mea n-ar putea suporta o asemenea tensiune.

Asta părea destul de adevărat. Doyle simți un val de simpatie pentru acest om. Este la fel de incapabil să se controleze ca un diapazon. Orice vibrație suplimentarăîl poate da peste cap. Situație primejdioasă. Cine poate spune că, dacă aş fi în aceeaşi situație, n-aş sta şi eu tot timpul în casă? Se întrebă Doyle.

– Tata dorea să mă fac doctor, spuse Spivey cu vocea şuierând din cauza oboselii. Asta era el, înțelegi? Chirurg. Plănuise să am şi eu aceeaşi viață. Eram copil când mă lua la spital cu el. Prima oară când m-a dus în saloane am…

– E-n regulă, spuse Doyle.

Ochii lui Spivey înotau în lacrimi.

– Cum să-i pot explica groaza mea? Am descoperit că puteam să văd boala pacienților,

acționând asupra lor. Puteam să-i văd… pe aceşti oameni… acoperiți cu… florile răului…înflorind pe ei… buruieni distrugând un peisaj, puteam să văd…înaintând puțin câte puțin peste ei, boala lor… mâncându-i de vii. Am leşinat. N-am putut să-i spun de ce. L-am implorat să nu mă mai ducă niciodatăîn locul acela. Dacă o boală din aceea ar trece asupra mea? Ăsta era necazul meu. Dacă eram obligat să privesc cum, încet-încet, excrescența aceea s-ar înfrupta din propria mea carne, sub ochii mei? Aşînnebuni. Mai degrabă mi-aş pune capăt vieții.

– Înțeleg, Spivey.

Reminiscențe de-ale lui Andrew Jackson Davis, misticul apaş, îşi spuse Doyle. Spivey avea acelaşi har, era clar, şi se dovedise a fi prea mult pentru el, bietul nenorocit. *Niciodată n-am să mai iau prea uşor plângerile acestui ipohondru.*Îşi ceru insistent iertare pentru vizita neaşteptatăşi porni spre uşă.

– Te rog, te deranjează dacă te rog să iei asta cu tine, domnule doctor? Întrebă Spivey cu ochii închişi, făcând un gest slab către portretul rupt de pe podea. Dacă nu te superi. Nu doresc să-l am în casa mea.

– Sigur, Spivey. Niciun deranj.

Doyle adunăşi băgăîn buzunar bucățile de hârtie. Îl lăsă pe istovitul Spivey Quince răsturnat în

fotoliu, cu mâna stângă odihnindu-i-se pe inimă, în timp ce cu dreapta îşi atingea uşor fruntea.

– Un băiat chel, îmbrăcat în culori vii, rătăcea pe lângă grajdurile regale. Sper că n-ați lăsat prea mulți biştari pentru perla asta nepreţuită. Şi pe deasupra drăguța mea schiță făcută bucățele.

– Îl cunosc pe Quince de trei ani, Larry, spuse Doyle. Ceva îmi spune că merită să cercetăm cu mai multă atenție aceste detalii.

– Chiar aşa, biscuiți „Mother's Own". Ştiți care era necazul cu el: îi era foame. Ar trebui să iasă mai des. Are biscuiți pe creier. Cât e ceasu', şefu'?

– Zece fără un sfert.

– Bun. Domnul Sparks vrea să dăm fuga la apartamentul lui la zece fix.

Asta era prima oară când Doyle auzea de existența unei locuințe în Londra.

– Unde este apartamentul lui?

– După cum se pare, domnule, pe Strada Montague, alături de Russell.

Larry dădu bice cailor şi conduse cabrioleta spre est, trecând prin Strada Oxford, la o adresă de pe Strada Montague, drept peste drum de British Museum, la numărul 26; o casă de oraşîn stil georgian, văruită, bine întreținută, dar altfel deloc ieşită din comun. Trăsura fu trasăîn spate, cei doi intrarăşi Doyle îl urmă pe Larry sus, pe o scarăîngustă.

– Intră, Larry, şi adu-l pe doctorul Doyle cu tine, țipă Sparks prin uşă, înainte ca ei să fi ciocănit măcar.

Intrară. Sparks nu se zărea nicăieri; singura prezență umană din cameră era un preot presbiterian cu obrajii roşcovani, de vârstă mijlocie şi rotofei. Era aşezat pe un taburet înalt, făcând o experiență la o masă de laborator, acoperită cu o mulțime impresionantă de aparate.

– Ai praf de cărbune pe degete; ai ceva interesant să-mi spui, rosti vocea lui Sparks, ieşind din gura preotului.

Dacă nu i-aş fi cunoscut talentul deosebit pentru deghizări, cugetă Doyle, singura explicație posibilă ar fi fost puterile demonice. Îi relată lui Sparks vizita la Spivey Quince.

– Merită neapărat o investigație mai atentă, spuse Sparks.

Doyle îşi înăbuşi un impuls orgolios de a-l ruşina pe Larry cu o privire şi se uită prin cameră. Transperantele erau trase. Doyle se îndoia că ar fi fost vreodată ridicate, căci aerul era foarte închis şi mirosea a mosc – iar fiecare centimetru de perete era acoperit de rafturi ticsite cu cărți. Într-un colț se aflau o grămadă de fişiere. Deasupra lor, o țintă rotundă, făcută din stuf, cu literele RV desenate cu găuri făcute de gloanțe. Regina Victoria. Un mod ciudat pentru Sparks de

a-şi dovedi devotamentul, dar era, fărăîndoială, un fel de omagiu. Cea mai mare hartă a Londrei pe care o văzuse Doyle vreodată, plină de ace cu gămălii roşii şi albastre, ocupa peretele din spatele mesei de laborator.

– Ce semnifică acele? Întrebă Doyle.

– Răul, spuse Sparks. Schemele generale. Criminalii sunt prostănaci şi tind să-şi trăiască viața după un anumit şablon. Cu cât inteligența le este mai mare, cu atât mai puțin previzibil le este comportamentul.

– Tabla de şah a diavolului, spuse Larry. Aşa îi zicem noi.

Privirea lui Doyle fu atrasă de un scrin cu vitrină, care stătea în colțul opus. În el era expusă o colecție variată de arme vechi sau exotice; de la pumnale primitive din Epoca Pietrei, la muschete cu cremene şi la un mănunchi de stele de argint octogonale.

– Vezi ceva cu care ai vrea să-ți înlocuieşti revolverul? Întrebă Sparks.

– Prefer previzibilul, spuse Doyle. Ce sunt aceste mici farafastâcuri de argint?

– *Şințaku.* Stele de aruncat japoneze. Absolut mortale. Omoarăîn câteva secunde.

Doyle deschise scrinul şi scoase unul dintre acele fleacuri: era o piesă lucrată cu pricepere din oțel dur, cu marginile zimțuite, ca nişte cârlige de

peşte, subțiri şi perfect ascuțite. O simțea în mână la fel de uşoară ca un deschizător de stridii.

– Trebuie să spun, Jack, că, deşi pare păcătoasă la pipăit, nu pare a fi chiar aşa de periculoasă, spuse Doyle.

– Desigur, trebuie să le scufunzi mai întâi în otravă.

– Aha.

– Vrei săîncerci câteva? Foarte uşor de ascuns. Trebuie doar să fii atent să nu te înțepi cu ele.

– Mulțumesc, eşti amabil, spuse Doyle, punând cu atenție steaua la locul ei.

– Am adunat frumusețile acestea din toată lumea. Dacă omul ar putea folosi în scopuri mai nobile doar jumătate din ingeniozitatea pe care şi-o pune în slujba inventării armelor, nu ar exista limite pentru ceea ce ar putea realiza.

– Încă sunt speranțe pentru canalii, spuse Larry, stând pe un colț al mesei, şi răsucind o țigară.

– Ce este în fişierele alea? Întrebă Doyle.

– E limpede că secretele mele nu se aflăîn siguranță când eşti în cameră, spuse Sparks, făcându-i cu ochiul lui Larry.

– Acolo este Creierul, spuse Larry.

– Creierul?

– În acel fişier se află un compendiu, amănunțit şi alcătuit cu mare trudă, al tuturor criminalilor cunoscuți din Londra, spuse Sparks.

– Cazierele lor?
– Şi mult mai mult. Vârsta, data şi locul naşterii, istoricul familiei, şcoala urmatăşi activitatea; metode recunoscute de operare, tovarăşi de muncă, tovarăşi de celule, colegi de pat şi locuință; descrierea fizică, numele false, arestările, condamnările şi timpul cât au stat în închisoare, spuse Sparks, fără a-şi întrerupe experiența chimică. N-o să găseşti un volum mai bogat de informații necesare urmăririi şi prinderii ticăloşilor nici la Scotland Yard şi, pot să spun, în niciun departament de poliție din lume.
– Dar şi poliția trebuie să aibă ceva similar.
– Încă nu s-au gândit la aşa ceva. Lupta împotriva crimei este şi artăşi ştiință. Ei încă o tratează ca pe o slujbăîntr-o fabrică. Dă-i drumul, uită-te.
Doyle deschise la întâmplare unul dintre cele douăsprezece sertare; era plin cu şiruri de fişe aranjate în ordine alfabetică. Ridicând o fişă din sertar, Doyle fu surprins să constate că era acoperită cu un scris de mânăşi cu ceea ce părea a fi o înşiruire fără sens.
– Dar cum poți săînțelegi asta? Întrebă Doyle.
– Informațiile esențiale ca acestea trebuie să fie codificate. N-aş vrea ca acest volum de cunoştințe, să cadăîn mâinile cui nu trebuie, nu-i aşa?
Doyle studie fişa pe toate părțile. Metoda de

încifrare depăşea cu mult limitele oricărui cod pe care încercase vreodată să-l descifreze.

– Bănuiesc că acest cod este invenția ta, spuse Doyle.

– Un amalgam întâmplător de formule matematice, urdu, sanscrităşi o variantă aproape necunoscută a unei limbi fino-ugrice vechi.

– Deci asta este complet nefolositoare pentru oricine în afară de tine.

– Asta e ideea, Doyle. Nu-i o bibliotecă de împrumut.

– Ce spune asta? Întrebă Doyle, ridicând fişa ca s-o poată vedea Sparks.

– Jimmy Malone. Născut la Dublin în 1855. Fărăşcoală. Al cincilea fiu din cinci; tata miner, mama îngrijitoare. Căutat în Irlanda pentru atac şi jaf la drumul mare. Ucenicie la fața locului, cu frații, într-o trupă ambulantă, „Rosties and Fins”, în ținutul Cork. A emigrat în Anglia în 1876. Arestat pentru prima oară la Londra pentru tâlhărie, în ianuarie 1878. Închis timp de doi ani şi şase luni, la Newgate. A ieşit un criminal înrăit, a început să lucreze ca liber profesionist. Preferă ghioaga cu cuie. Suspect în cel puțin o crimă nerezolvată. Ultima adresă cunoscută:

Cartierul de Est, Strada Adler, spre Bulevardul Greenfield. Înalt de 1, 75 în, greutatea 76 kilograme, ochi verzi, păr roşcat, care a început să

i se rărească, preferă barbişonul scurt. Vicii: jocurile de noroc, băutura şi prostituatele – cu alte cuvinte, toată gama. Cunoscut şi sub numele de Jimmy Muldoon sau Jimmy Cârlig.

– Am priceput, spuse Doyle, punând cu grijă fişa la locul ei.

– Jimmy ăla, chicoti Larry, clătinând din cap. Ce prostănac.

– Nu te îngrijorează ideea că ai să te trezeşti într-o bună zi şi o să constați că ai uitat cheia traducerii?

– Dacă mi s-ar întâmpla ceva neplăcut, cheia cifrului se află la loc sigur, într-un seif al firmei Lloyd din Londra, împreună cu instrucțiunile de predare a arhivelor la poliție, spuse Sparks, turnând cu un pahar de laborator o substanță fumegătoare într-un recipient mai încăpător. Nu că ar folosi-o ei cum trebuie.

– Nu te îngrijorează deloc faptul că cineva ar putea pătrunde aici şi că ar fura-o?

– Deschide uşa, spuse Sparks care, având mâinile ocupate, făcu un semn cu capul spre uşa de pe peretele opus.

– Ce vrei să spui?

– Deschide-o numai.

– Asta de aici?

– Aceea, spuse Sparks. Fă o încercare.

Doyle ridică din umeri, apucă de clanțăşi trase.

Cu un moment înainte de a trânti uşa la loc, Doyle fu copleşit de imaginea unor ochi înnebuniți, roşii pe margine, a unei limbi lungi şi a unor canini uriaşi, care tocmai săreau spre beregata lui.

– Doamne Dumnezeule! Spuse Doyle, lipindu-se cu spatele de uşăşi încercând să oprească bestia venită parcă din iad şi aflată de cealaltă parte.

Pentru a înrăutăți lucrurile şi mai mult, Larry şi Sparks râdeau cu poftă pe seama lui.

– Dacă ați putea vedea ce față aveți, spuse Larry, ținându-şi mâinile în şold şi icnind de plăcere.

– Ce dracu' a fost asta? Întrebă Doyle.

– Răspunsul la întrebarea ta, spuse Sparks.

Îşi puse două degete în gurăşi scoase două fluierături ascuțite.

– Poți să deschizi uşa acum.

– Nu cred.

– Hai, omule, am dat semnalul, te asigur că este perfect inofensiv.

Doyle se îndepărtă ezitând de uşă, o întredeschise şi se ascunse după ea, în timp ce o masă imensă de muşchi canini, acoperiți cu pete negru cu alb, se strecură prin deschizătură. Câinele avea un cap mare cât un pepene, urechi lăsate în jos şi un bot lung şi puternic. În jurul gâtului purta o zgardă de piele, bătutăîn ținte. Se opri în uşăşi se uită la Sparks, aşteptând porunca acestuia.

– Aşa, Zeus, spuse Sparks. Salută-l pe doctorul Doyle.

Ascultător, Zeus îl adulmecă pe Doyle în ascunzătoarea lui de după uşă, se aşezăîn fața lui, cu capul ajungându-l ceva mai sus de brâu, se uită la el cu nişte ochi imposibil de vii şi de inteligenți şi îi oferi o labă drept salut.

– Hai, domnule doctor, îl îndemnă Larry, se va enerva dacă-i refuzați laba întinsăîn semn de prietenie.

Doyle luăşi scutură laba câinelui. Mulțumit, Zeus îşi lăsă laba în jos şi se uită din nou la Sparks.

– Acum, că ați făcut cunoştință cum se cuvine, ce-ar fi să-i dai lui Doyle un pupic, Zeus?

– Chiar că nu trebuie, Jack...

Dar Zeus se ridicase deja pe picioarele din spate, în echilibru perfect, şi îl privea pe Doyle drept în ochi. Se aplecăîn față, cu labele pe umerii lui Doyle, şi îl lipi uşor de perete. Apoi, dând din coadă, scoase limba pentru a-l linge afectuos pe Doyle pe obraji şi pe urechi.

– Bravo, Zeus, spuse Doyle şovăielnic. Eşti un flăcău grozav. Cuminte, cățeluşule. Cuminte, cățelandrule.

– Eu nu i-aş vorbi aşa, domnule doctor, îl avertiză Larry. Folosiți propoziții întregi şi gramatică corectă; altfel o să creadă că vreți să-l luați de sus.

– Nu se poate aşa ceva, nu-i aşa? Exclamă Doyle.

Ajunge acum, Zeus.
Cu o înțelegere nefirească, Zeus se lăsăîn jos, îşi reluă locul la picioarele lui Doyle şi se uită din nou spre Sparks.
– După cum îți poți închipui, cu Zeus permanent de serviciu, orice grijă legată de violarea apartamentului este complet nefondată, spuse Sparks, încheindu-şi experiența cu agitarea substanței.
Turnă conținutul rezultat printr-o pâlnie în trei flacoane şi le aşezăîntr-un stativ, ca să se răcească.
E totuşi un animal frumos şi impresionant, îşi zise Doyle, în timp ce întindea mâna în jos ca să-l scarpine pe Zeus între urechi.
– Remarcabilă creatură, câinele, spuse Sparks. Niciun alt animal de pe pământ nu renunță de bună voie la libertatea lui ca să-l servească pe om, cu un devotament neatins de ipocriții custozi ai aşa-ziselor credințe omeneşti.
– Ajută dacă-i hrăneşti, spuse Doyle.
– Îi hrănim şi pe vicarii şi episcopii noştri. N-am văzut pe niciunul dându-şi viața ca să salveze o altă viață.
Doyle încuviință dând din cap. Uitându-se împrejur, fu surprins de lipsa de farmec a camerei. Nu exista niciun alt loc unde săşezi în afară de taburetul de la masa de lucru.

– Asta-i casa ta, Jack?
Sparks îşi şterse mâinile de un prosop şiîncepu să dea jos accesoriile falsei sale identități, punând o pereche de sprâncene albe pe masă.
– Dorm uneori aici şi, aşa cum ai presupus, o folosesc şi ca bază de operațiuni. Răspunsul la care am reflectat este că mă consider un cetățean al lumii; ca urmare, mă simt acasă oriunde mă aflu şi de aceea nu am casă, în înțelesul propriu. Nu am avut niciuna de când fratele meu a transformat în cenuşă singurul loc pe care l-am numit vreodată„acasă”. Ți-am dat un răspuns satisfăcător?
– Foarte.
– Bun.
Sparks îşi scoase gulerul de preot, îşi descheie haina simplăşi extrase de dedesubt umplutura matlasată care dăduse formă stomacului proeminent.
– Dacă eşti cumva curios să afli de unde vine această galerie de personaje, urmează-mă.
Doyle păşi după Sparks, intrând în camera unde fusese cantonat Zeus. Pereții acestei camere strâmte erau plini de cuiere de care erau agățate o mulțime de costume, suficient de pline de imaginație pentru a ține Teatrul Follies în activitate timp de un an. O masă de machiaj înconjurată de becuri găzduia toate cutiile de

machiaj şi toate pensulele pe care ți le puteai imagina în arta cosmetică. Un juriu format din capete de lemn, fără trăsături faciale, acoperite cu o mare varietate de peruci, bărbi şi mustăți, prezida într-un colț. Erau acolo stive de cutii de pălării, sertare cu accesorii catalogate, portofele cu plutoane întregi de identități false şi un arsenal de umpluturi folosite pentru a da corpului orice formă dorită. O maşină de cusut, baloturi de stofăşi un manechin de croitorie, îmbrăcat cu o tunică având bumbii de alamă ai unui ofițer din batalionul puşcaşilor regali, terminată doar pe jumătate, sugerau faptul că vasta garderobăîşi avea originea exclusiv în munca efectuată aici. Sparks putea intra în această cameră pentru a ieşi din ea practic alt om, bărbat sau femeie, în funcție de situație, pierzându-se în Londra.

– Tu ai făcut toată treaba asta? Întrebă Doyle.

– Nu toate stagiunile petrecute în teatru s-au risipit în plăceri deşarte, spuse Sparks, punându-şi în cui haina de preot. Scuză-mă un moment, Doyle, cât îmi trebuie ca să devin eu însumi.

Doyle se întoarse în cealaltă cameră, unde Larry îl hrănea pe Zeus cu o mulțime de oase de supă, pe care acesta le ronțăia şi le spărgea cu plăcere.

– Uluitor, spuse Doyle.

– M-aşsimți onorat dacă aş fi în locu’

dumneavoastră, şefu'. E prima oară de când îl ştiu că aduce aici pe cineva din afară. Intrarea e strict opritășі pe bună dreptate.

– Iartă-mi ignoranța, Larry, dar Jack este binecunoscut în Londra?

Larry trase gânditor dințigară.

– Ca să vă răspund, sunt trei feluri de oameni care intrăîn diferite clasificări. Sunt oameni care n-au auzit niciodată de Jack şi nici nu-l vor cunoaşte – majoritatea londonezilor, genul ăla decent, care-şi văd de afaceri şi care nu ştiu nimic despre locul acela sensibil, ascuns, numit lumea crimei. Lotu' doi e făcut din câțiva norocoşi care se bucură direct de munca pe care domnu' Jack a făcut-o în numele lor – un număr limitat, dacă băgăm de seamă că eforturile sale sunt puse în slujba serviciului secret al guvernului, da' care, din când în când, s-au răsfrânt şi asupra aşa-numitului sector particular. Apoi e a treia categorie, a faunei borfaşilor, banditilor, escrocilor şi ticăloşilor care, în virtutea viciului lor, este cel mai bine familiarizată cu domnul Sparks – iar numele lui trage în inimile lor clopotele Judecății de Apoi. Această adunătură este mult mai numeroasășі mai specializată decât le-ar plăcea celorlalte două categorii să creadă. Mai e şi tipu' cu care, în viața dumneavoastră de doctor respectabil, văîntâlniți cel mai puțin. Aşa

căînţeleg de ce întrebaţi.

Larry îi dădu ultimul os lui Zeus şi îl scărpină sub bărbie.

– Asta ar fi categoria din care fratele Barry şi cu mine am făcut parte cândva, nu foarte de demult. Nu că ar fi vreun temei de mândrie aici, dar asta este.

– Cum ai ajuns să-l cunoşti pe Jack, Larry? Dacă-mi dai voie să te întreb.

– Da, puteţi, domnule. Şi mă folosesc de acest prilej ca să spun că una din marile plăceri ale muncii pe care o facem e aceea de a fi cunoscut un gentleman aşa de fain şi de cinstit ca dumneavoastră.

Doyle încercă să ignore complimentul.

– E adevărul-adevărat, domnule. Singura şansă pe care aş fi avut-o altfel de a văîntâlni faţăîn faţă ar fi fost să ajungeţi pe neaşteptate acasă, în timp ce eu încercam să vă jefuiesc, sau ca eu să ajung la urgenţă din cauza unor răni primite în timpul comiterii unei infracţiuni asemănătoare. Noi am fost nişte nenorociţi, Barry şi cu mine, şi nu dăm vina pe nimeni în afară de noi doi. Tatăl nostru era un om bun, care lucra din greu la căile ferate şi care ne oferea tot ce putea mai bun. Trăind chiar şi singuri cu el, cum s-a întâmplat, clipele lui cele mai rele au fost cu mult mai bune decât aproape tot ce am văzut. A fost povara naşterii unor

gemeni, înțelegeți. Mama noastră avea o constituție delicată, aşa ne-a spus el – uitați, am o poză de-a ei.

Larry scoase un medalion din vestăşi-i deschise capacul. Înăuntru se găsea fotografia unei femei tinere, făcută de aproape şi neclară; avea părul strâns după moda de acum douăzeci de ani. Era atrăgătoare în genul obişnuit al vânzătoarelor, dar nici măcar calitatea ponosităşi ştearsă a fotografiei nu putea ascunde lumina care-i dansa în ochi și care se regăsea atât de distinctiv la fiii ei.

– E foarte drăguță, spuse Doyle.

– Se numea Louisa. Louisa May. Atât a ținut luna lor de miere: o zi şi două nopți la Brighton. Tata a făcut fotografia aceea pe chei.

Larry închise medalionul şi îl puse înapoi în buzunar.

– Louisa May avea şaptesprezece ani. Am venit, Barry și cu mine, ca să le stricăm petrecerea, mai târziu, la sfârşitul aceluiaşi an.

– Nu te poți învinovăți pentru asta.

– Îți pui tot felul de întrebări. Tot ce pot săînțeleg este că Barry şi cu mine am avut un motiv temeinic să ne naştem împreunăîn lumea asta, despre asta nu există nicio îndoială. Sunt tentat să-l numesc destin. Ne-a costat viața mamei noastre, dar viața-i grea şi tristăşi plină de

necazuri, şi a noastră nu-i o excepţie. Dacă tatăl nostru ne-a purtat pică pentru că a pierdut-o, noi n-am ştiut niciodată. Dar el era mai mult plecat pe şine, iar rudele lui sărace abia puteau să se descurce cu familiile lor, darămite să mai aibăşi o pereche de draci ca noi. O pereche de şmecheri şi hoţi de buzunare, aşa a început totul. De câte ori nu m-am întrebat: Larry, ce te-a dus pe tine şi pe fratele Barry spre o viaţă aşa de decăzută? După ani de gândire, cred că vitrinele au fost de vină.

– Vitrinele?

– Înainte treceai pe lângă ele ca pe lângă nişte locuri unde se făceau afaceri şi nu ştiai niciodată ce-ţi ofereau dacă nu te aventurai înăuntru. Azi treci pe lângă orice lăcaş decent şi marfa este expusă la vedere. Spre cercetare; şi e chiar cea mai bună. Batjocură, asta e. Să te uiţi în vitrinele alea, să vezi toate ghetele şi să nu le poţi *avea*, asta ne-a împins dincolo de limitele permise. Când am împlinit zece ani, ispita prăzii obţinute prin furt ne-a înfierbântat imaginaţia. Din ziua aceea am fost devotaţi meseriei; puţine sunt opreliştile care să-i împiedice pe doi băieţi de la ţară, neastâmpăraţi, cu ceva tehnicăşi cu o dorinţă arzătoare de a-şi face un nume în oraş, săînfăptuiască ce şi-au propus. Asta până când l-am întâlnit pe maestrul însuşi.

– Cum s-a întâmplat, Larry?

Terminând de ronțăit oasele, Zeus se învârti de două ori în cerc şi se ghemui sub masa de laborator. Cu un căscat puternic, îşi aşeză capul jos, pe o labă din față, şi îl privi pe Larry, atent la semnele care i-ar fi putut aduce niscaiva delicatese în plus.

– Era într-o noapte, târziu, pe la trei. Era rându' lu' Barry la cârciumă – nu mult după nefericita lui încăierare cu pescarul; ne lăsaserăm bărbi ca să acoperim cicatricea – dăduserăm o loviturăîn Kensington pentru o pradă bună, cu piese de colecție, şi eram în apartamentul nostru, simțindu-ne mai bine ca nişte actori nerăbdători – trecuserăm prin câteva săptămâni grele, aşteptând să se vindece rana lui Barry –, când uşa se dă de perete şi apare Bărbatul, întruchiparea mâniei lui Dumnezeu; nu-l cunoşteam şi avea câte un pistol în fiecare mână, ceea ce însemna că treaba era serioasă. Jocul se sfârşise. Nu merita să mori pentru niscaiva fleacuri. „Nu te lăsa rănit pentru pradă”, asta era deviza noastră. Aşadar, acest domn confiscă mai întâi câştigurile noastre necurate, după cum era de aşteptat, dar apoi ne oferă cea mai încâlcită sporovăială din câte am auzit. Lăsați viața asta nenorocită, de borfaşi, ne zice el. Veniți şi lucrați pentru mine în slujba Coroanei, căci altfel… Că altfel ce? – Vrem noi săştim. Că altfel norocul nostru se va schimba

brusc şi evenimentele viitoare vor fi rele pentru noi; fără să ne dea amănunte în legătură cu felul cum s-ar putea întâmpla toate astea. Avem un nebun printre noi, asta gândeam Barry şi cu mine – şi adeseori ne auzim gândurile tare, de parcă ar fi rostite de vorbitorii din Camera Comunelor. Aşa că ne-am grăbit să-l aprobăm pe zurliul ăsta, să-l lăsăm să ne ia prada şi să terminăm cu nenorocirea asta, iar omul ţâşneşte afară la fel de iute ca o ploaie de iunie. Un hoţ care fură de la alt hoţ. Fără lacrimi. Riscurile meseriei. Mai sunt o groază de apartamente ale primăriei în Londra, aşa că ne luăm zborul din chicineaţa aia şi ne mutăm în partea cealaltă a oraşului, chiar în după-amiaza următoare. Au trecut patru zile şi nu puteam să nu observăm că nu ne îmbogăţeam, aşa că punem la cale o altă treabă. Barry dă lovitura la un argintar – el a preferat întotdeauna argintul; îi era de folos cu damele – şi nici nu intră bine pe uşa noului nostru cuib, când acelaşi răzbunător dă buzna și înşfacă punga chiar din labele lui Barry. Asta este a doua şansă, ne spune el; lăsaţi căile nelegiuite şi urmaţi-mă, căci altfel sfârşitul este aproape. Nici măcar nu aşteaptă un răspuns, ia pur şi simplu bocceaua şi o şterge. Ei bine, s-a încins tărâţa în Barry şi în mine; suntem bântuiţi: cum ne-a ales individul ăsta taman pe

noi dintre toți borfaşii din oraş? Dacăîi arde aşa de tare buza dupăşperț, de ce nu jefuieşte şi el nişte case? Ce-a vrut să spună cu „sfârşitul” e aproape? Şi cum dracu’ să-l împiedicăm noi pe măgarul ăsta să ne mai calce acolo unde ne mutăm? Aşa că trecem la măsuri disperate pentru vremuri disperate. Ne-am dat la fund de tot. Ne-am mutat sediul de colo-colo, ca nişte licurici într-o sticlă: de patru ori într-o săptămână. N-am spus un cuvânt la nimeni. Ne-am supravegheat cu sfințenie urma, doar-doar o să observăm vreun semn făcut de această umbră supărătoare, dar n-am găsit nimic.

Trec trei săptămâni, dar avem şi noi nişte burți de hrănit. Suntem în siguranță acum, zicem noi. Poate că individu’ ne-a spionat pe vreunul din noi în cârciumăşi ne-a urmărit acasă, aşa ne-a dibuit; de data asta, din fericire, ieşim amândoi la mangleală şi nu vor mai fi surprize neplăcute. Ne alegem ținta cu mai multă grijă decât ne alegem briciul de bărbierit. Un magazin de antichități din Portobello, departe de drumurile bătute. Şi iată-ne coborând pe coloana de aerisire, cât se poate de uşor, gata săînşfăcăm prada şi să ne umplem sacii. Şi iată-l pe acelaşi individ stând într-un fotoliu, rece ca gheața, cu pistolul în mână. Prinşi asupra faptului. Şi nu numai asta; de data asta adusese şi un sticlete; era în spatele

nostru, gata să facă ceva aplicații cu bastonul şi să ne asculte spovedaniile. Asta este ultima voastrăşansă, spune omul, ca şi cum ar fi zis „bună ziua”. Şi ştie şi cum ne cheamă, şi ultima noastră adresăşi pe unde am umblat pânăîn ultimul moment. Este a doua oarăîn viață când mâna destinului ajunge la mine şi mă zgâlțâie de-mi sar capacele. Acesta este sfârşitul, Larry, îmi spun. A treia oară se petrece minunea asta, i-am zis lu’ fratele Barry, care prin felul lui are mai puțină minte decât mandea, zău dacă nu. Dar se vede că brusc i-a venit ceva minte la cap. Străine, îi zicem, eşti mai tare decât noi; o să facem tot ce putem ca să-ți urmăm chemarea. Domnul dovedeşte că are cuvânt; face un semn şi sticletele pleacă fără ca măcar să ne mângâie o dată cu bastonul. Străinul spune „urmați-mă, băieți”, aşa că mărşăluim afară din magazinul de antichități din Portobello, împreună cu domnul John Sparks, în urmă cu şase ani, când am pus capăt strălucitei noastre cariere de delincvenți.

– V-a amenințat cu închisoarea?

– A făcut ceva mai bun decât să ne amenințe: ne-a *convins*. Sigur, câteva luni mai târziu, am aflat că„sticletele” era unul din angajații lui, îmbrăcat în uniformă.

– Angajații lui?

– Aşa ne spune nouă, celor care suntem în

serviciul lui, spuse Larry cu modestie.
– Câți sunteți?

– Mai mult de-o mână de oameni, niciodată de ajuns şi cât de mulți trebuie, depinde de punctul de vedere.
– Toți foşti delincvenți, ca voi?
– Sunt câțiva recrutați dintre civili. Vă aflați într-o societate bună, dacă asta vă macină.
– Ți-a spus imediat că lucra pentru regină?
– Ne-a spus foarte multe lucruri...
– Da, dar a specificai ceva în legătura cu regina?
– Ei, acum nu are rost să-l critic pe şef, asta pot s-o spun pe bune,îl mustră Larry pe Doyle. Metamorfoză, ăsta este cuvântul de o sută de puncte pentru ceea ce face el. Şi trebuie să i te dăruieşti cu totul.
– Ce fel de muncă este asta?
– Metamorfoză, ştiți ce înseamnă asta, nu?
– Transformarea sufletelor.
– Asta-i. Şi sunt aici de față, drept mărturie. M-a făcut să apreciez lucrurile mai rafinate care lipseau cu totul din capul meu greoi. Acum merg mereu la teatru şi stau în stal, ca un adevărat domn. Ascult muzică. M-a învățat şi să citesc cum trebuie. Gata cu ororile alea de doi bani pentru mandea, mie îmi place li-te-ra-tu-ra. Este tipu’

ăsta franțuz, Balzac, ce-mi place tare mult; scrie despre viațăîntr-un fel foarte adevărat. Oameni obişnuiți şi necazurile lor.

– Şi mie îmi place Balzac.

– Ei, păi într-o zi ar trebui să vorbim cum trebuie despre el şi abia aştept să facem asta. Asta face şefu', înțelegeți, te face să gândeşti. Are un fel al lui de a pune întrebări, care te duce pe treapta următoare. Muncă grea. Curios cât de puțini tipi îşi fac un obicei din asta. Aicea ducem lipsă, chiar aici.

Larry se lovi uşor într-o parte a capului.

– Deci, măîntrebați ce-i datorez domnului S? Numai viața mea. Viața, atâta tot.

Larry se opri ca să-şi răsucească o țigară, folosind întreruperea pentru a-şi ascunde emoția adâncă pe care o încerca în clipa aceea. Chiar atunci Sparks ieşi din camera din dos, îmbrăcat din nou în obişnuitele lui haine negre. Zeus apăru imediat de-a buşilea de sub masă, ca să-i scuture mâna.

– Domnilor, hai s-o întindem, spuse Sparks, lovindu-l afectuos pe Zeus cu palma. Ora este târzie şi avem în față o noapte întreagă de spargeri şi furturi.

– Să-mi aduc sculele, spuse Larry nerăbdător, în timp ce se îndrepta spre uşă.

– Pentru cauza noastră, Doyle, spuse Sparks,

văzând ezitarea de pe fața lui. Îmi pare rău, Zeus, bătrâne, nu te luăm cu noi în seara asta.

Sparks își băgăîn buzunar un pumn de flacoane din stativul de pe masa de lucru şi părăsi imediat apartamentul. Doyle îşi muşcă limba şi îl urmă. Zeus făcu admirabil față dezamăgirii şi îşi reluă veghea solitară.

În afară de vreo birjă ocazională care se întorcea de la teatru, Strada Montague era pustie la acea oră din noapte şi ceața lânoasăîi ascundea şi mai bine. Fațada imperială de la British Museum domina strada ca un mormânt din antichitate. În timp ce îşi croiau drum spre Strada Russell, Doyle se uităîn spate, la ferestrele apartamentului lui Sparks, şi fu surprins să vadă o lumină care ardea şi silueta unui bărbat în cadrul ferestrei.

– Manechinul de croitorie, spuse Sparks, observându-i interesul. A primit odată, în locul meu, glonțul unui trăgător de clasă; nu s-a plâns niciodată. E ca un soldat.

Furişându-se pe o alee bolovănoasă, ajunserăîn spatele clădirii pe care Doyle o recunoscu ca fiind cea văzută mai devreme în fotografia femeii. Se pierdurăîn întuneric; apoi, când Sparks îi făcu un semn din cap, Larry se strecurăîn tăcere de-a lungul aleii şi o luăîn sus pe trepte, spre uşa din spate.

– Larry apreciazăîntotdeauna şansa de a-şi

perfecționa măiestria la spargeri, spuse Sparks liniştit. Barry nu-i nici el un nepriceput şi este al naibii de bun la escaladat.
– Deci asta este, pur şi simplu spargere şi efracție, spuse Doyle, cu o notă de nelinişte emfatică strecuratăîn voce.
– Doar nu ai de gând să ne dai de gol, nu-i aşa, Doyle?
– Cum putem fi siguri că asta este casa cu pricina?
– Prietenul nostru, preotul presbiterian, şi-a făcut rondul azi pe Strada Russell, oferindu-şi spre vânzare nemuritoarea sa monografie despre metodele moderne de creştere a animalelor în Hebride.
– Nu mi-am închipuit că mai devreme m-am aflat în compania unui atât de distins autor.
– Se întâmplă chiar să am o astfel de monografie în dosarele mele, conceputăîn timpul unei vacanțe petrecute acolo cu câțiva ani în urmă. Nu ştiu ce faci tu, dar mie îmi vine greu săstau locului în concediu. Nu mă gândesc decât la muncă.
– Hm. Îmi place să pescuiesc nițel.
– La plesneală sau cu muşte?
– Cu muşte. Mai ales păstrăvi.
– Dă pescuitului o şansă corectă. Oricum, imaginează-ți surpriza mea din după-amiaza asta, când una din firmele de pe Strada Russell s-a

oferit să-mi cumpere pe loc drepturile asupra broşurii.
– Ți-ai vândut monografia? Întrebă Doyle, simțind cum îl pătrunde acra invidie a autorului.
– Cât ai zice peşte. Ascultă-mă pe mine, nu există niciun fel de regulă când e vorba de gusturile oamenilor. Nici măcar nu apucasem să-i dau un nume omului: un presbiterian care aduce o monografie este, de obicei, mai mult decât suficient pentru a adormi mintea cea mai bănuitoare. I-am pus să facă un cec pentru o donație. Bietul om; abia împlinise patru zile şi deja trebuia să renunțe la drepturile de autor.
Sparks privi spre partea cealaltă a străzii, unde Larry le făcea un semn cu mâna.
– Aha, văd că Larry şi-a încheiat preliminariile. Hai să mergem, Doyle.
Sparks o luăînainte, traversând străduța. Larry ținu uşa ca ei să se poată strecura înăuntru, după care îi urmăîndeaproape. Sparks aprinse o lumânare care arunca reflexe pe un indicator scris pe peretele coridorului.
– „Rathborne and Sons, Limited” citi Sparks. Este o uşă de serviciu după colț, care cred că o să-ți convină mai mult, Larry.
O luarăînainte şi la stângă pe hol, îndreptându-se spre intrare, unde Sparks ținu lumânarea în sus, în timp ce Larry se întorcea la

muncă.
– Stai săînțeleg treaba asta cu monografia: te-au plătit pe loc, acolo şi atunci? Întrebă Doyle, incapabil să scape de obsesia lui.
– Nu era o sumă princiară, dar ajungea ca să-i asigur lui Zeus oasele pentru o bucată de vreme.
Larry deschise uşa care dădea spre birouri.
– Mulțumesc pentru cuvintele amabile, Larry. Ce-ar fi să stai cu ochii pe hol în timp ce noi aruncăm o privire înăuntru?
Larry îşi ridică pălăria. Nu scosese niciun sunet de când părăsiseră apartamentul, observă Doyle, în timp ce Barry devenea foarte vorbăreț când se găseau la înghesuială; ce ciudat, obiceiurile lor verbale erau diametral opuse.
La lumina slabă a lumânării, explorară birourile de la „Rathborne and Sons”. Intrarăîn zona de la recepție. Şiruri de birouri pentru funcționari: teancuri de facturi, contracte, note de conosament. Părea o treabă curatăşi ținutăîn ordine, bine echipată, condusă cu minimum de agitație, dar, cu toate astea, total ieşită din comun.
– Deci asta este ultima editură unde ți-ai trimis manuscrisul şi nu-ți aminteşti să-l fi primit înapoi, spuse Sparks.
– Da. În cazul ăsta, tatăl şi fratele lui Lady Nicholson trebuie să fie oarecum implicați.

– Un frate de care ştim şi noi. Răposatul George B. În afară de asta, nu se găseşte nimic despre familia Rathborne în evidențele publice. Nu am găsit niciun fel de referință la un alt Rathborne mai bătrân.
– Ciudat.
– Poate că nu. Firma asta are şase ani vechime. Cu greu se poate vorbi de o tradiție îndelungată, trecută din generație în generație.
– Vrei să spui că nu există niciun Rathborne cel bătrân?
– Pricepi foarte repede, Doyle. Doream să arunc iar o privire aici, spuse Sparks, conducându-l în spate. Prietenului nostru, preotul, i s-a interzis categoric accesul la vreunul dintre directorii firmei.
Se apropiară de un şir de uşi închise. Găsind una pe care era o placă de sticlă fumurie cu mențiunea PREŞEDINTE, Sparks îi dădu lumânarea lui Doyle, scoase un set de chei false din buzunar şi le încercăîn broască.
– Nu îi interesează creşterea vitelor?
– Din câte am putut să-mi dau seama în timpul vizitei mele, nu păreau grozav de interesați de cărți în general.
– Ce naiba vrei să spui, Jack?
– Am răsfoit un catalog cu cărțile publicate de ei. Deosebit de nesemnificativ; lucrările despre

ocultism par să fie o *specialité de la maison,* un număr mic de publicații juridice – o activitate comercială care nu prea putea sățină pe picioare un concern atât de bine prevăzut cu cele necesare, cum este acesta – şi niciun pic de beletristică, spuse Sparks, manipulând cheile ca pe o pereche de bețişoare.

Se auzi un declic înăuntru și uşa se deschise cu un zgomot înfundat. Sparks o împinse de perete.

– Acum îmi amintesc faptul că tocmai interesul lor pentru ocultism m-a făcut să-mi trimit manuscrisul aici. Din cauza nerăbdării mele de amator, nu mi-am făcut timp să descopăr dacăîi interesa să tipărească beletristică.

– N-am vrut să sune chiar aşa lipsit de delicatețe, spuse Sparks, în timp ce luăînapoi lumânarea şi intrăîn birou.

– Nu-i nimic; orice autor vrednic de pâinea pe care o mănâncă trebuie să se obişnuiascăşi cu critica. Deci, dacă nu-i interesa beletristica, întrebarea este de ce nu mi s-a returnat imediat cartea?

– Bănuiesc că titlul tău – „Frăția neagră” – trebuie să fi atras atenția cuiva.

– *Ipso facto,*„Rathborne and Sons” trebuie să fie locul de unde opera mea a căzut pe ceea ce tu numeşti mâini rele.

– Exact, spuse Sparks.

Traversă camera şi răscoli prin sertarele masivului birou directorial care stătea în mijlocul puținelor mobile din camera sobră, cu lambriuri de stejar.

– Şi dacăînțeleg corect observațiile tale, spuse Doyle, presupui că acest „Rathborne and Sons” nu este în primul rând o editură, ci o acoperire pentru afaceri mult mai sinistre.

– Sinistre. Sau de stânga, rosti Sparks, scoțând o hârtie cu antet pentru corespondență dintr-un sertar.

– Uită-te la asta, Doyle.

Scrisoarea în sine nu părea să fie importantă; era un raport obişnuit despre relațiile contractuale cu o legătorie de cărți. Dar lista cu directorii companiei, de la început, era cu totul altceva:

„Rathborne and Sons Publishing, Ltd.”
Directori:
Sir John Chandros
General de brigadă Marcus Drummond
Sir Nigel Gull
Lady Rathborne-Nicholson
Onorabilul episcop Caius Catalus Pillphrock
Profesor Arminius Vamberg
Maximilian Graves

– Dumnezeule, spuse Doyle.
– Hai să ne punem mintea la treabă. Camera asta nu poartă marca nici unei personalităţi: n-are tablouri, n-are lucruri personale. În cel mai rău caz, directorii sunt tentaţi să-şi arate realizările: diplome, titluri onorifice. Acest birou este doar de faţadă, aşa cum este tot ce am văzut. Şi, după câte ne putem da seama, nu a existat niciun Rathborne senior.
– Ceea ce explică prezenţa lui Lady Nicholson în consiliul de conducere.
– Destul de neobişnuit lucru să găseşti o femeie ocupând o funcţie de o asemenea răspundere, în ciuda faptului că vremurile se schimbă. Fără săştim exact de ce natură este această funcţie, putem să afirmăm că ea este adevărata putere din spatele firmei „Rathborne and Sons”.
– Sau era.
– O să am mai multe de spus despre asta în curând.
Sparks îşi îndreptă atenţia asupra listei.
– Ce te-a deranjat în legătură cu celelalte nume?
– Unul în mod special. Până la recenta sa pensionare, Sir Nigel Gull era unul dintre cei doi medici care se ocupau exclusiv de familia regală.
– Cred că sarcina sa principală era îngrijirea tânărului prinţ Albert.
– Asta este o muncă cu normăîntreagă, spuse

Doyle dispreţuitor. Nepotul reginei este un destrăbălat notoriu, un prostănac celebru şi o permanentă sursă de scandaluri mărunte.

– Foarte neliniştitor. Şi pot să-ţi spun ceva: liniştita pensionare a lui Gull – care acum are în jur de şaizeci de ani – a fost făcută mai mult pentru public. Plutea un iz puternic de necinste în jurul lui, în timpul ultimelor zile petrecute în serviciu, de ale căror detalii mă voi ocupa acum cu toată atenţia. Pe cine mai recunoşti pe listă?

– Numele de John Chandros îmi este familiar, dar nu ştiu de unde să-l iau.

– Fost membru în Parlament, reprezentând un district din nord, Newcastle-on-Tyne. Investitor în afaceri imobiliare. Uzine de oţel. Fabulos de bogat.

– Nu a fost Chandros implicat în mişcarea de reformare a închisorilor?

– Şi a fost preşedintele comisiei închisorilor timp de două mandate. Numele lui a fost scos la ivealăşi în timpul cercetărilor pe care le-am făcut în legătură cu tranzacţia Nicholson-Drummond; deţine un teren apreciabil lângă proprietatea vândută de Nicholson generalului Drummond.

– Aş zice că nu e vorba de o coincidenţă aici.

– Nu există coincidenţe: avem acum o legătură dublă, de la Chandros la Drummond şi apoi la Rathborne-Nicholson. Mai rămâne să descoperim care este rolul lui Gull în această urzeală.

– Cum rămâne cu ceilalți?

– Mi-e cunoscut numele episcopului Pillphrock. Biserica anglicană. Dioceza lui este North York, lângă portul Whitby. Vamberg şi Graves îmi sunt necunoscuți. Ce îi leagă? Întrebă Sparks cercetător. Cetățeni bogați, puternici, de vază. Patru au legătură cu Yorkshire, unde au fost trimişi, chipurile, acei condamnați. Chandros era la comisia penală. Toți sunt uniți printr-o afacere de acoperire…

– Jack, nu e oare posibil ca aceastăcompanie să nu fie altceva decât ceea ce pare a fi: o firmă mică, în ciuda capitalului foarte consistent, cu ambiții modeste, cu un consiliu format din experți care să-i sfătuiascăîn legătură cu domeniile diferite din care doresc să publice lucrări – Drummond pentru opere militare, Gull pentru texte medicale, Chandros pentru aspectele politice, Pillphrock pentru cele teologice şi aşa mai departe?

Sparks clătină gânditor din cap.

– Cu toată atenția cuvenită față de alte variante, aş spune că această posibilitate are o şansă de zece la sută să fie adevărată. Dacă aşa stau lucrurile, am toate motivele să cred că ceea ce avem noi aici nu este altceva decât o listă cu consiliul cel mai tainic al Frăției Negre. Şapte nume: şapte este atât o cifră profană, cât şi una sacră.

– Mi se pare puțin pentru un pas spre o asemenea credință, spuse Doyle, în timp ce atenția îi era atrasă de o linie subțire, de ceva alb care se afla sub o sugativă de pe birou.

Ridică sugativa şi trase o foaie de hârtie pătrată, îndoită; o despături şi găsi un afiş care anunța reprezentațiile unei trupe de teatru la Londra. Datele spectacolelor acopereau o singură săptămână, de la sfârşitul lui octombrie, de anul trecut.

– *Tragedia răzbunătorului,* citi Doyle. N-o cunosc.

– O melodramă de curte, din perioada elisabetane târzie, atribuită lui Cyril Tourneur. Adaptare după Seneca. O treabă cam sumbră; subiect greoi, multă violență pe scenă. Pe bună dreptate necunoscută. Nu-mi amintesc această versiune scenică.

– Se pare că au venit şi au plecat destul de repede, spuse Doyle.” Actorii din Manchester”.

– Nu-i cunosc, dar sunt zeci de companii care fac turnee în toată Anglia, în orice moment. Dar ce a căutat asta aici?

Doyle împături afişul şi ridică sugativa ca să-l strecoare la loc, în ascunzătoarea lui. În timp ce făcea treaba asta, un stilou se rostogoli de pe sugativăşi căzu pe podea. Sparks dădu scaunul de o parte, îngenunche cu lumânarea în mână ca să ia stiloul, şi observă un mănunchi de zgârieturi

diagonale la nivelul podelei, pe ambele laturi ale biroului.

– Ține asta în locul meu, Doyle.

Doyle luă lumânarea, iar Sparks inspectă marginile biroului, în locul unde acesta se odihnea greoi pe lemnul lustruit. Luă din buzunar un flacon mic cu lichid, îi scoase dopul şi turnă conținutul pe podea. Mercur.

– Ce este, Jack?

– Este o îmbinare aici, în podea, şi n-ar trebui să fie niciuna.

Argintul viu formă nişte mărgele pe lemn şi apoi, dintr-o dată, dispăru în jos, printre scândurile podelei.

Sparks se aplecăşi îşi trecu mâinile în jurul biroului şi sub el.

– Ce cauți?

– Am găsit un cârlig. O să-l trag. N-aş sta acum în locul ăla, Doyle.

Doyle se depărtă de birou. Sparks trase cârligul; bucata de podea de lângăîmbinarea aceea ascunsă se ridicăşi alunecă lin pe spate, sub birou, zgâriind pe diagonală ambele sale laturi şi lăsând liberă o gaură de 60 pe 60 de centimetri, chiar pe locul unde fusese scaunul preşedintelui.

– Incomod stă capul care poartă coroana, parafrază Sparks.

Aplecându-se ca să arunce o privire, Doyle zări o

scară de oțel cu bolțuri, care cobora drept în jos într-un tunel zidit, prea adânc, după cum se vedea la lumina lumânării lui, ca să-i poată zări capătul. Aerul care venea de jos era proaspăt şi mirosea a apă.

– Aşîndrăzni să spun că editura ta obişnuită nu ar prea avea ce face cu o ieşire de genul ăsta, spuse Sparks agitat.

– Nu mă pot gândi acum la ce i-ar folosi.

Sparks îşi plesni mâinile.

– Pe Dumnezeul meu, i-am prins! Frăția îşi avea sediul la mai puțin de o jumătate de milă de apartamentul meu. Uneori cea mai bună ascunzătoare este în ochii tuturor.

Sparks fluieră încet ca o pasăre şi, câteva momente mai târziu, Larry apăru în uşă.

– Un tunel, Larry. Arunci o privire? Îl întrebăSparks.

– Imediat, domnule.

Larry îşi dezbrăcă haina, îşi scoase lumânarea, o aprinse de la cea a lui Doyle şi coborî sprinten, ajutându-se doar cu o mână, în jos pe scară.

– Poate că ar fi bine să iei şi ăsta, spuse Doyle, întinzându-i revolverul.

– Mulțumesc oricum, şefu', spuse Larry, dându-şi vesta la o parte, ca să-i arate o pereche de cuțite băgate în tocuri de piele. Eu prefer lama.

Larry începu să coboare. Doyle şi Sparks priveau

cum lumina caldă a lumânării lui se transforma într-un nimb subţire şi tremurător.

– Cum este, Larry? Întrebă Sparks în tunel, cu o voce repezităşi joasă.

– Are un capăt chiar în faţă, se auzi vocea lui Larry, ca un ecou metalic, însoţită de paşii lui pe trepte. Scara se opreşte aici. Loc deschis dedesubt. Nu pot să spun cât e de mare. E ceva acolo, jos... văd... staţi puţin... Doamne fereşte...

Lumina lumânării dispăru. Apoi, linişte. Aşteptară.

– Ce s-a întâmplat, Larry? Întrebă Sparks.

Niciun răspuns de jos. Doyle se uită la Sparks, care arăta la fel de îngrijorat.

– Larry? Eşti acolo, băiete?

Tot niciun răspuns. Sparks scoase fluieratul cu care îl chemase pe Larry în cameră. Tot nimic. Sparks îşi scoase haina.

– Trebuie să mă duc după el, Doyle. Vii cu mine?

– Nu ştiu dacă sunt echipat aşa cum trebuie... spuse Doyle evaziv.

– Grozav. Dacă dispar şi eu, tot va trebui să vii după mine, dar singur.

Doyle îşi dădu haina jos.

– Mergi tu primul sau eu?

– Eu primul, cu revolverul, şi tu în urmă, cu lumânarea.

– Bine, spuse Doyle, dându-i revolverul, în timp

ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Nu se prea dădea în vânt după hăuri sau locuri strâmte, iar tunelul de jos i le oferea cu generozitate pe amândouă. Şi, dacă ceea ce se afla acolo, jos, îi făcuse de petrecanie capabilului Larry – *ajunge cu gândurile de soiul ăsta, Doyle; toate la vremea lor. Jack o ia înainte, ține lumânarea şi Calmează-te.* Sparks coborî. Doyle se sprijini de marginea chepengului, iar pe urmă se lăsăîn jos până când găsi scara cu un picior, apoi cu celălalt.

– Fii atent la mâinile mele când cobori, zise Sparks, care se afla cu câteva trepte mai jos. Şi nu vorbi dacă nu este absolut necesar.

*Respiră, Doyle, nu uita să respiri.*Îşi dădu repede seama că, oricât ar fi dorit să-şi țină privirea în față, trebuia să se uite tot timpul în jos, fie şi numai pentru a nu călca pe degetele lui Jack. Din fericire, lumina lumânării era atât de slabă, încât adevărata adâncime amețitoare a tunelului de dedesubt exista numai în mintea lui, nu şi în realitate. Din păcate, neputând vedea, mintea lui crea cu perversitate imagini mult mai înspăimântătoare decât orice îi putea aştepta jos.

Coborârea se dovedi încordată. Primul metru fu străbătut în aproape zece minute, dar i se păru că trecuse mult mai mult timp. Pentru a-şi face o idee cât de vagă despre ce se afla la picioarele lor,

Sparks era obligat să stea doar cu câteva trepte mai jos de Doyle şi de sursa lor de lumină. Dat fiind faptul că avea doar o mână liberă, Doyle refuza să facă un pas înainte de a se asigura că braţul liber era bine înfăşurat prin şi în jurul scării. O ploaie constantă de mici picături de ceară fierbinte cădea pe mâna în care ţinea lumânarea. Ambele palme îi erau alunecoase din cauza transpiraţiei. Ce-ar fi dacă aş scăpa-o? Se întrebă Doyle. Dacă bate o pală de vânt, cum naiba pot să aprind din nou afurisenia asta?

– Opreşte-te acolo, zise Sparks în cele din urmă.

– Unde suntem?

Privind în sus, tunelul nu-i putea oferi niciun fel de indicaţie referitoare la distanţa la care se afla trapa faţă de poziţia lor, un iad delimitat precis de lumina lumânării.

– Dă-mi, te rog, lumânarea, Doyle.

Doyle transferă cu grijă lumânarea în jos, spre mâna întinsă a lui Sparks, recunoscător că, pe moment, putea săîmbrăţişeze scara cu ambele mâini. Sparks rămase agăţat cu o singură mână, se aplecăşi ţinu lumânarea cât de jos putu.

– Scara se termină aici, aşa cum a spus Larry, îl anunţă Sparks. Trebuie să sărim.

– De la ce distanţă?

– Nu pot să-mi dau seama. De aici ne-a vorbit: aud apa mişcându-se undeva pe jos.

– Ce-ar trebui să facem?
Chiar în clipa aceea auziră zgomotul făcut de lemn deasupra lor şi un sunet care semăna cu închiderea unui mormânt. Tăcerea care urmă era asurzitoare.
– Păi, Jack...
– Sst...
Ascultară. Doyle păstră tăcerea cât de mult putu.
– Cred că cineva a închis trapa, şopti el.
– Auzi pe cineva sus, pe scară? Întrebă Sparks.
Doyle se întoarse încet, ca să se uite în partea de sus a tunelului.
– Nu... nu cred.
– Se poate ca trapa să se fi închis automat. Poate că are vreun mecanism care măsoară timpul.
– Da, mă rog, *orice* este posibil, nu-i aşa?
– Preferi să crezi că cineva tocmai ne-a închis în iadul ăsta vertical?
– Nu văd niciun rău în a lua în considerare toate posibilitățile, Jack.
Inima lui Doyle bătea precum timpanele de la operă. Se luptă să nu i se simtă asta în voce.
– Ce propui să facem?
– Nu recomand urcarea. Chiar dacă găsim o metodă de a deschide trapa dinspre partea asta, dacă ne aşteaptă cineva...
– Sunt cu totul de părerea ta.
Sparks se opri şi se uităîn jos, în întunericul de

dedesubt.
– Va trebui să mă laşi în jos, ținându-mă cu mâna.
– Asta este singura soluție?
– Doar dacă nu preferi să te las eu pe tine. Nu e nevoie să mai spun că eşti mult mai solid decât mine...
– Observație justă.
– Poți să-ți dai jos bretelele? O să avem nevoie de ceva întăriri.
– Nu prea am chef să mă trezesc că-mi pierd pantalonii în mijlocul acțiunii...
– Nu vreau să mai insist asupra acestui punct, dar nasturii aproape că stau să-ți sară, aşa că, cinstit vorbind, nu văd care este problema...
– Bine, ți le dau, spuse Doyle, în timp ce, pe moment, iritarea îi deveni mai puternică decât frica.
Folosindu-se de câte o mână, Doyle îşi dădu bretelele jos de pe umeri, le desprinse din talie şi i le înmână lui Sparks. Acesta trecu ambele capete prin partea de sus a propriilor lui bretele, pe care încă le mai purta, şi i le întinse lui Doyle.
– Ai făcut vreodată alpinism? Întrebă Sparks.
– Nu.
– Atunci nu are rost să-ți explic ce vreau să facem în termeni alpinistici. O să stau agățat cu mâna de ultima treaptă a scării, în timp ce tu o săînfăşori

bretelele, de două ori, în jurul capătului scării. Ţii capetele strâns în mână; le mai dai drumul puţin dacăîţi spun eu.

– Şi dacă nu rezistă?

– O să aflăm în curând, nu?

– Ce-o să faci cu lumânarea?

– Pe moment am s-o ţin în gură. Repede acum, Doyle.

Sparks luă lumânarea în dinţi şi se lăsăîn jos, ţinându-se cu ambele mâini de ultima treaptă. Doyle se întinse cu grijă până la capătul scării, înfăşură bretelele de două ori în jurul barei de oţel, aşa cum fusese instruit, şi apucă strâns frâiele.

– Totul e gata, Jack.

Sparks dădu din cap, desprinse o mână de pe scarăşi scoase lumânarea din gură.

– Am pornit, spuse Sparks.

Îşi desprinse şi cealaltă mânăşi îşi dădu drumul în jos. Forţa greutăţii lui puse la grea încercare bretelele şi aproape că-l dădu pe Doyle jos de pe scară, dar bretelele rezistară. Sparks ţopăi şi se legănă uşor dedesubt, suspendat în aer şi ţinând lumânarea întinsă spre întuneric.

– Este un tunel complet nou, spuse Sparks. Merge pe orizontală. Mult mai larg. Al nostru se terminăîn mijlocul ăstuia. Apa clipoceşte jos, pe centru.

– Tunel de canalizare? Întrebă Doyle, forțându-se să-l țină.
– Nu miroase a aşa ceva, nu?
– Din fericire, nu. Se vede vreo urmă de Larry?
– Până acum, nu.
– Cât e până la pământ?
– Vreo şase-şapte metri.
– De ce crezi că a reacționat Larry aşa?
– Trebuie să fi fost uriaşa statuie egipteană care se află chiar sub mine, spuse Sparks.
– Uriaşa statuie egipteană?
– Din unghiul în care mă aflu nu-mi pot da seama pe cine reprezintă. Parcă are un cap de şacal...
– Ai spuse uriaşa statuie egipteană?
– Da. Poate că e Annubis sau Tuamutef, zeități funerare cu funcții identice, care se ocupă cu cântărirea sufletului omenesc atunci când acesta trece spre lumea cealaltă.
Muşchii lui Doyle tremurau puternic din cauza încordării.
– N-am putea să renunțăm la lecția de mitologie până când te decizi dacă o iei în sus sau în jos? Nu ştiu dacă mai rezist mult timp.
– Îmi pare rău. Dacă mă laşi încet în jos, Doyle, cred că pot să apuc statuia, să dau drumul la bretele şi să cobor cât trebuie.
– Grozav.

Doyle îl lăsă pe Sparks în jos până când acesta putu să atingă cu un picior statuia şi să-şi găsească echilibrul pe umerii ei. Îşi desprinse propriile bretele şi ambele perechi zburarăîn aer. Doyle se întinse, le prinse şi se prăbuşi înapoi lângă perete, răsuflând uşurat, în timp ce muşchii brațelor i se relaxau în spasme dureroase.

– Cred că nu poate fi decât Tuamutef, spuse Sparks, alunecând în jos pe corpul statuii, până la pământ. O raritate în afara Egiptului. Remarcabilă. De fapt, nici nu-mi amintesc să fi văzut până acum una de dimensiunea asta.

– Ce interesant pentru tine. Ce propui să facem acum, Jack?

– Leagă bretelele şi lasă-te în jos. Sub nicio formă nu trebuie să pierzi asta, Doyle.

– Nici prin cap nu-mi trece.

Doyle se adună, legă bretelele în jurul scării cât putu de solid şi cât îi permiteau cunoştințele despre nodurile marinăreşti, şi se lăsă uşurel în brațele lui Tuamutef cel cu fața de câine.

– Tuamutef îl ajută pe Annubis la pregătirea corpurilor pentru îmbălsămare şi înmormântare, spuse Sparks, mergând de jur-împrejur cu lumânarea şi cercetând statuia la bază, în timp ce Doyle încerca o coborâre dificilăşi enervantă pe torsul plin de hârtoape al lui Tuamutef. Domeniul lui era stomacul, mai precis scoaterea şi

conservarea viscerelor în vederea călătoriei în lumea cealaltă.

– Pot spune categoric că sper ca acest loc să fie cel mai îndepărtat punct din lumea cealaltă până la care să ajung, spuse Doyle, poposind în cele din urmă lângă el.

– Viscerele erau ambalate în borcane închise etanş, împreună cu amestecuri de ierburi şi mirodenii care întârzie descompunerea, astfel încât puteai să scoţi organele şi să le pui înapoi la locul lor de îndată ce ajungeai în partea cealaltă, spuse Sparks, absorbit până la uitarea de sine.

– Într-adevăr, fascinant, dar, Jack, nu te supăra că te întreb: dacă cineva chiar ne-a blocat aici jos cu intenţii rele – e una din multiplele posibilităţi, ştiu, dar una pe care trebuie s-o luăm în considerare – nu crezi c-ar fi o idee bună – de fapt, o idee de-a dreptul excelentă – să găsim repede o cale de ieşire?

– Corect.

Sparks se uităîn ambele direcţii. Doyle nu putu să nu observe că lumânarea devenea periculos de mică. În spatele statuii, descoperi ceea ce părea o torţăînnegrită, pusăîntr-un suport de pe perete, şi o înşfăcă repede.

– Se pare că asta este o veche conductă romană – se vede treaba că nu putem scăpa de porcăriile astea vechi, nu-i aşa? Londra e plină de ele. Asta a

fost destul de mult renovată. În afară de cei care sunt răspunzători de construcția tunelului pe care tocmai am coborât şi care este o adăugire destul de recentă, se pare că nimeni nu ştie de existența acestui tunel de aici, de jos. Şi dacă torța folosită pe care mi-ai dat-o poate fi un indiciu, se poate spune că a fost întrebuințată de acele persoane cam cu câteva zile în urmă.

Sparks aprinse torța de la lumânare, umplând încăperea cu o lumină de douăzeci de ori mai puternică decât cea de până acum. O umbră uşoarăşi tremurătoare a lui Tuamutef se proiecta amenințător pe peretele opus.

– Încotro o luăm?

– Tunelul merge de la nord spre sud.

Arătă spre sud, unde pereții se curbau uşor după colț, tocmai când dintr-acolo se auzi un târşâit înfundat.

– Ce-a fost asta? Întrebă Doyle.

Ascultară. Târşâitul se repetăîncet şi ritmic. Părea să se apropie de ei.

– Paşi? Spuse Doyle.

– Persoana este rănită. Îşi trage un picior.

– Larry?

– Nu, nu poartă pantofi.

Sparks se întoarse spre nord şi examină cărămizile de pe cealaltă parte a apei.

– Dacă mergem în direcția asta pe urma

picăturilor de ceară pe care Larry a avut înțelepciunea să le lase anume pentru noi, vom descoperi mult mai repede cam pe unde se află.

Păstrând acelaşi ritm lent, paşii din spatele lor ajunseră lângă cotitura cea mai apropiată.

– Atunci, cine crezi că este? Întrebă Doyle, coborându-şi vocea.

– Nu pun niciodatăîntrebări la care nu doresc cu adevărat să cunosc răspunsul. Hai să ne mişcăm.

Intrarăîn apa micăşi o porniră spre nord.

– Cât despre prezența lui Tuamutef aici, la treizeci de metri sub birourile firmei „Rathborne and Sons” ... medită Sparks în timp ce mergeau.

– Ai pomenit ceva despre scoaterea viscerelor. La fel ca în cazul cadavrului prostituatei pe care mi-a arătat-o Leboux, nu-i aşa?

– La asta m-am gândit şi eu. Demonstrează că Frăția Neagră aduce omagii unei antice zeități egiptene.

– Te referi la o ofrandă de sacrificiu?

– Aceşti oameni sunt păgâni convinşi – acest lucru le deschidea calea spre adorație față de panteonul colectiv – şi, după anii petrecuți în Egipt, este sigur că Alexander a făcut o pasiune pentru Tuamutef, spuse Sparks. Ceva m-a izbit la unul dintre cele şapte nume de pe lista noastră.

– Care?

– Maximillian Graves – la ce te face să te

gândeşti?

Doyle îl învârti pe toate părțile.

– Nu ştiu.

– Un nume fals sau un joc de cuvinte. Pricepi? „Face-un-milion-de-morminte”[6]. Exact genul de glumă bolnavă pe care Alexander obişnuia să-l practice obsesiv în scrisorile sale. Fereşte-te de calamburistul înrăit, Doyle, este un semn sigur că e vorba de o tulburare mintalăîn plină evoluție.

– Crezi că Alexander este răspunzător de prezența lui Tuamutef acolo?

– Da. Iar în acest caz, tot el este vinovat de omorârea femeii aceleia.

– Dar, dacă era un fel de ritual, de ce au fost organele lăsate la fața locului? În mod sigur, ei le-ar fi adus aici, la altarul lor.

– Poate că ritualul a fost întrerupt înainte de a fi dus până la capăt, nu ăsta e necazul – problema este că-s nedumerit ce caută statuia aici.

– Comoditate – țopăi în jos pe scară cu un vas plin cu măruntaie pentru bătrânu’ ori de câte ori e furios…

– Nu, Doyle, spuse Sparks uşor nerăbdător, suntem de acord cu *motivul* pentru care se află aici; încerc să-mi dau seama cum a ajuns aici din

---

[6]Maximillian Graves se pronunță la fel cu „Makes a million graves" (engl.) (n. tr.).

punct de vedere fizic.
O lumină pâlpâi în față de după o curbă a tunelului. Sparks se opri şi scoase un fluierat slab. O clipă mai târziu, i se răspunse cu un alt fluierat.
– Larry, spuse Doyle.
– Pas săltat, Doyle. Încă suntem urmăriți.
Păşiră o sută de metri de-a lungul curburii, spre locul unde tunelul se termina brusc, şi îl găsiră pe Larry muncind sub lumina lumânării lui, la încuietoarea unei uriaşe uşi duble montate într-un zid ce le bara drumul.
– Scuze pentru neplăceri, şefu', spuse Larry pe când ei se apropiau.
– Eşti teafăr? Îl întrebă Doyle.
– Niciodată nu m-am simțit mai bine ca acum. Coborârea a fost mai abruptă decât socotisem, vă spun asta cu mâna pe suflet, a sunat apa în mine când am ajuns jos. Când mi-am pus pe linia de plutire bojocii şi lumânarea şi când am dat cu ochii de afurisitul ăla de om-câine, mi-am zis că tăcerea ar fi calea cea mai bună.
– Trapa a fost închisă după noi, spuse Sparks, inspectând uşile.
– Socot că asta a fost o treabă aranjată, spuse Larry, ajustându-şi burghiul pe încuietoare. Am intrat olecuță prea uşor, nu-i aşa?
– De ce n-ai zis ceva? Îl întrebă Doyle.

– Nu-i treaba mea, nu?

Sparks ciocăni în uşa de fier şi drept răspuns răsună un ecou bubuitor şi gol.

– Ascultați. Nu prea sună ca şi cum ar fi capătul pasajului, nu credeți?

– Avem o încuietoare ruginită de biruit înainte de a afla ce-i dincolo, spuse Larry, bătând în burghiul lui. A dracului de încăpățânată.

– Hei, Larry, spuse Doyle, nu cumva te-ai aventurat în cealaltă parte a tunelului înainte de a veni aici?

– Nu, domnule – haide, deschide-te!

– Te întreb doar fiindcă am auzit un sunet de parcă cineva venea spre noi din direcția aceea.

– Nu ştiu nimic despre asta – nenorocita!

Larry lovi din nou cu ciocanul în încuietoare.

– Opreşte-te puțin, Larry, îi ceru Sparks.

Larry se opri. Ecoul ultimei lovituri de ciocan se stinse şi în liniştea care urmă se auzi acelaşi târşâit neobosit, apropiindu-se dinspre sud. Doar că acum erau mai multe variațiuni ale acelui ritm familiar: trei, patru, cinci paşi, poate mai mulți – dacăîn realitate erau prezenți şi alții sau era pur şi simplu o caracteristică acustică a tunelului, asta era imposibil de stabilit.

– Dă-i drumul Larry, spuse Sparks, mişcându-se înapoi spre curbă.

– Pot să te ajut cu ceva, Larry? Întrebă Doyle.

– I-o treabă pentru un singur om, nu? Făcu Larry nervos.

Sparks folosi lumina ca să cerceteze pereții. Ridicând o a doua torță din strânsoarea unui suport de fier, o aprinse şi i-o dădu lui Doyle.

– Crezi că sunt glugile cenuşii? Spuse Doyle liniştit.

– Alea-s mult mai iuți de picior decât ceea ce auzim acum, nu crezi?

– Da.

– Iar dacă cineva chiar a închis trapa aceea cu intenția de a ne prinde aici, în cursă, nu este exagerat să presupunem că erau convinşi căîn calea scăpării noastre va răsări un obstacol de neclintit.

Paşii se apropiară suficient de mult pentru a se auzi un lipăit intermitent şi, fapt deloc încurajator, ritmul lor păru să se întețească.

– Mai mulți de unul, acum, spuse Doyle.

– Mai degrabă zece.

Doyle şi Sparks se îndepărtară de cotitură.

– Haide, Larry, spuse Sparks. Viteza-i baza aici.

– Gata! Spuse Larry, în timp ce găuri încuietoarea cu o ultimă loviturăşi o smulse din locul ei. Dați-mi o mână de ajutor, domnilor.

Cei trei bărbați apucară o latură a uşii duble şi o săltarăîn sus. Balamalele neunse de secole se împotriveau din răsputeri, dar începură să cedeze

împotriva voinței lor. Doyle întoarse capul în timp ce se chinuiau aşa; la cincisprezece metri distanță de ei desluşi o coloană de umbre înalte şi negre care se apropiau din umbră.

– Trage, lua-o-ar dracu'! Trage! Răcni Sparks.

Datorită priceperii lui Sparks şi a lui Doyle de a aplica un folositor sistem de pârghii, deşi erau stânjeniți de torțele din mână, spațiul se lărgi la patruzeci de centimetri, ceea ce nu era suficient. Lăsară torțele jos şi îşi puseră spinarea întreagă la bătaie, dar uşa ceda doar cu câteva fracțiuni de centimetri la fiecare opinteală a lor. Larry se strecură prin crăpăturăşi împinse cu spatele uşa înspre ei. Balamalele gemură ca un bou rănit; breşa se mări cu încă trei centimetri. Doyle aruncă o privire grăbităîn spate; umbrele înalte erau, cu certitudine, siluete omeneşti, rigide şi nedesluşite; formau un pichet ce se mişca greoi şi şerpuitor spre locul unde se aflau ei, lângă uşi. Erau cu mult mai mult de zece. Se pare că cei trei bărbați puteau fi văzuți acum de urmăritorii lor, căci un sunet colectiv se auzi dinspre haită, un mârâit hidos, un gâfâit agitat. Dublându-şi asaltul asupra uşii cu forța insuflată de îngeri, mai obținură un spațiu prețios de şase centimetri.

– Hai, Doyle, hai, îl zori Sparks.

Doyle se întoarse într-o parte, se împinse înăuntru cu cealaltă parte, îşi puse umărul în

uşăşi împinse înapoi cu toată puterea, în timp ce Larry scoase o mânăşi-l trase pe Sparks.
– Torțele! Strigă Sparks.
Doyle se întoarse la deschizătură. În timp ce apuca torța, o masă negricioasă cu degete, muşchi, tendoane şi oase expuse vederii, uscatăşi îmbrăcatăîn zdrențe, îi prinse încheietura mâinii caîntr-o menghină. Doyle țipă de durere şi uimire. Cu o mişcare fulgerătoare, Larry scoase un cuțit de la brâu şi lovi cu putere brațul atacatorului: lama pătrunse ca în brânză prin țesuturile sale ca hârtia cerată. Un urlet înspăimântător străpunse aerul, în timp ce membrul tăiat se desprinse de mână. Doyle scuturăînnebunit mâna de pe încheietura sa, iar Sparks îl prinse de guler şi-l trase înapoi prin deschizătură, cu torța încă strâns ținutăîn mână.
– Trage, trage s-o închidem! Țipă Sparks. Ajută-ne, Doyle!
Doyle se ridică cu greu în picioare şi li se alătură, în timp ce apucau un mâner fixat pe uşăşi trăgeau de el pe viațăşi pe moarte, în amintirea înaintaşilor lor şi a urmaşilor ce vor veni. Balamalele erau mai cooperante acum, când se mişcau spre ei, şi crăpătura se închise cu repeziciune, dar nu înainte ca ei să poată vedea o moară de vânt murdarăşi nervoasă, formată din brațe şi mâini rău mirositoare, care pângăreau

aerul pe care tocmai îl respiraseră. Țipete frenetice, de frustrare, demne de ultima ispitire a unui sfânt, le chinuiau urechile, iar mirosul a o sută de morminte profanate realiză o parodie a inocenței, înainte ca spațiul să se închidă. Ridicară repede un drug gros de oțel, special făcut în acest scop, pe care îl trecură prin cele două mânere ale uşii duble, întărindu-şi poziția cel puțin pentru moment; bubuitul, bătaia cu pumnii şi râcâitul produs de unghii care urmară de cealaltă parte a uşilor de fier făceau ca vorbitul, dacă nu chiar şi gândirea, să fie imposibile. La un semnal dat de Sparks, prin care le arătă cu torța direcția unde dorea să meargă, cei trei bărbați se depărtară de uşă repede şi plini de recunoştință.

Alergarăînainte, fără a se mai gândi la direcție sau distanță. Pe măsură ce simțurile le reveneau la normal şi lumina torței le dezvăluia împrejurimile, îşi dădură seama că aceasta nu era o continuare a tunelului şi că erau întâmpinați de imaginile slab luminate ale unei camere boltite, de mărimea unei gări, unde cutii şi lăzi de toate dimensiunile, formele şi întrebuințările posibile erau stivuite ca nişte blocuri de construcție, formând o linie neregulată. Se opriră să-şi tragă sufletul şi să-şi liniştească groaznicele bătăi ale inimilor. Bubuiturile din uşa lăsatăîn spate continuau, dar erau la o distanță suficient de

mare pentru a le permite luxul unui scurt răgaz.
– Isuse Cristoase! Exclamă Larry. Ochelari, testicule, desagăşi ceas, ce dracu'!
– Era cât pe ce să-mi rupă oasele de la mână sau să-mi smulgă brațul din umăr, zise Doyle, pipăindu-se pentru a descoperi un eventual traumatism.
– Chiar în troaca cu rachiu a diavolului, asta a fost, spuse Larry. Ăla era bătrânul Aghiuțăîn persoană, care era cât pe-aci să pună laba pe noi. Ți-ai găsit naşu', Scaraoțchi!
– Uşurel, îl preveni Sparks.
Ținând cuțitul în mână, Larry nu se lăsă potolit şi îşi trimise cu furie elocventa serie de obscenități în spate, către atacatorii lor.
– Băga-v-aş la origine, fătălăilor! Cărați-văînapoi în iad unde vă aşteaptă cu răbdare mama voastră. Am să vă ciopârțesc ca pe un cârnat de Crăciun, curve cărpănoase. Am să vă tăbăcesc pielea aia râioasăşi am să fac jartele din măruntaiele voastre. Voi mă urmăriți pe mine, rahaților? Pumni, asta o să vă dau eu vouă!
Bătaia din uşă se opri brusc. Larry respiră adânc de două ori şi apoi se prăbuşi epuizat pe o ladă.
– Doamne, aş bea ceva, spuse el, ținându-şi capul în mâini. Parcă-s lovit în moalele capului.
Îşi revenіră la adăpostul unei stive de lăzi. Încet, timpul îşi recăpătă curgerea normalăşi atenția lui

Doyle fu atrasă de mulțimea de curiozități care îi înconjurau. I se alătură lui Sparks, care stătea în picioare în vârful celei mai înalte cutii şi studia poziția lor, ținând torța în sus.
– Doamne...
Camera se întindea în toate părțile, cât vedeai cu ochii. Peisajul era populat cu mici principate de statui: regi, regine, artişti, savanți, oameni de ştiință, oşteni în picioare şi generali călare, eroi şi răufăcători din antichitate şi folclor, surprinşi în momente reprezentative ale gloriei sau infamiei lor, parlamente de semizei şi zeițe, cu pielea de marmură albă, ce răspundea o strălucire lăptoasă, luminoasă.
– Ce loc mai e şi ăsta? Întrebă Doyle.
– Cred că suntem într-o cameră din subsolul de la British Museum, spuse Sparks.
– Atunci, înseamnă că există o cale de ieşire la suprafață, spuse Doyle, simțindu-se mai încurajat.
– Mai întâi trebuie să găsim o uşă.
– Jack, ce Dumnezeu erau acei...
– Nu acum, Doyle, spuse Sparks, sărind de pe cutie. Sus şi hai să mergem. Larry, încă n-am scăpat de tot.
Larry se ridicăîn picioare şi porniră amândoi pe urmele lui Sparks.
– N-ați pățit nimic, şefu'? Îl întrebă Larry pe

Doyle.
– Tot ce am se poate drege cu câteva măsuri de scotch, spuse Doyle.
Stoicismul său păru să redea vigoarea paşilor lui Larry.
– V-am urmărit mişcarea. O clipă am crezut că o s-o mierliţi.
– Dacă nu te-ai fi descurcat aşa de repede cu încuietoarea aia, toţi am fi fost acum cu mâinile pe piept.
– A fost simplu ca bună ziua. Trebuia s-o dau gata înainte ca necazul să dea colţul.
– Nicio nenorocire, spuse Doyle. Pe mare se petrec lucruri mai cumplite.
Se grăbiră să-i prindă din urmă pe Sparks care, vrând-nevrând, îi conducea la lumina torţei prin magazia imensă. Nu erau locuri pe unde să mergi şi nici intervale sau coloane printre care să-ţi croieşti un drum. Minunile grotei ăsteia erau, se părea, împrăştiate la întâmplare, fără un plan evident. Fiecare colţ pe care îl dădeau în această lume de vis îi introducea parcăîn burta unui vapor plin cu noi şi noi minuni; o colonie de urne, mari cât un vagon de marfă, altele, delicate ca nişte ghinde; sarcofage mătăhăloase din argint şi plumb, încrustate cu pietre preţioase, trăsuri baroce de încoronare din alabastru, cu frunze de aur, catafalcuri de abanos, fildeşşi oţel strălucitor,

manechine fără cap, îmbrăcate în costume din Africa, Asia şi India; tapiserii imense, cu imagini din războaiele purtate de regate legendare şi pierdute; o cuprinzătoare zoografie a animalelor sălbatice, împăiate şi reduse astfel la o domesticitate pasivă – urşi din toate colțurile pământului, pisici mari, lupi hămesiți, rinoceri, elefanți şi struți, crocodili şi emuşi şi un potop de specii mai ciudate, ascunse în noapte, pe care nimeni nu şi le-a închipuit sau nu le-a văzut vreodată, o galerie de tablouri epice în rame aurite, reprezentând toate scenele imaginabile, bătălii, seduceri, naşteri şi morți imperiale, arcadii bucolice şi holocausturi de coşmar. La un moment dat, rătăceau printr-o flotă fantomatică de vapoare scheletice, toate numai coaste, care îşi aşteptau învierea. Tunuri gigantice, maşini de război, berbeci, catapulte şi maşinării de asediu. Imaginea unui oraş cu ziduri, colibe şi case smulse din temelii, cu morminte transplantate şi cu temple reconstruite. Capete mari, de piatră. Maşini zburătoare. Şerpi cu pene. Instrumente pentru muzică sau tortură. În totalitatea sa uluitoare, conținutul încăperii se constituia nici mai mult nici mai puțin decât într-o antropologie exhaustivă a lumilor cunoscute şi necunoscute, acoperite în întregime de praful gros al trufiei şi al neglijenței.

– Ai mai văzut vreodată aşa ceva? Întrebă Doyle uluit.

– Nu. De mulți ani aud zvonuri despre existența unui astfel de depozit, spuse Sparks când se opriră din nou într-un loc mai liber, fără a se afla însă cu nici măcar un pas mai aproape de descoperirea unei ieşiri.

– Parcă ar fi cimitirul unei civilizații, spuse Larry.

– Trofeele expansiunii Imperiului Britanic, îi răspunse Doyle.

– Dumnezeu să-l aibăîn pază pe omul alb. Se pare că am adus cu noi fiecare bețişor pe care l-am putut căra şi chiar mai mult, spuse Larry.

– Chiar aşa am făcut; am jefuit vistieriile lumii şi i-am prădat mormintele, iar ce captură nu expunem sus, mândri de cucerire, ascundem vederii aici, jos, de ruşine, spuse Sparks.

– Am făcut la fel ca oricare altă cultură dominantă din istorie, în perioada sa de ascensiune, spuse Doyle.

– Aş spune că lumea de sus nu e locul potrivit pentru asta, spuse Larry, a cărui tristețe se adânci o dată cu mai buna cunoaştere a acestei lăcomii care trecea dincolo de lege.

– Hai să nu ne facem griji, spuse Sparks. În curând va apărea o altă civilizație cuceritoare, care ne va scăpa de povara aceasta.

– Se pare că nimeni nu a mai fost aici, jos, de ani

de zile, spuse Doyle, ştergând cu un deget praful gros de pe vârful piciorului unei războinice Atene.
– Cineva a fost, cel puțin atât cât să fure statuia lui Tuamutef, observă Sparks, lăsând misterul la o parte. Dacă nu chiar mult mai mult.
– Cum aşa, Jack?
– Cu toate că aranjamentul acestor piese îi apare privitorului ca fiind voit haotic, existăşi o oarecare împărțire pe categorii. Şi din aproape toate colecțiile valoroase pe care le-am întâlnit lipseau piese semnificative. Iată aici un exemplu, vedeți?
Sparks le atrase atenția asupra unui cvintet de statui elene, care reprezenta un grup de nimfe senzuale, pline de viață.
– Caliope, Clio, Erato, Euterpe şi cred că fetişcana asta veselă este Terpsihora, spuse Sparks.
– Cele nouă muze, spuse Doyle.
– Am avut un unchi care cânta la caliopă, spuse Larry.
– Şi numai cinci din ele au mai rămas să aştepte. Puteți vedea foarte clar, după aceste urme de pe podea, că cele patru doamne care sunt lipsă – ajută-mă, Doyle; Polimnia, Melpomene…
– Talia şi Urania.
– Mulțumesc. Puteți vedea, după aceste urme, că cele patru se aflau înainte aici, alături de surorile

lor.
– Crezi că celelalte au fost furate?
– Da. Am observat peste tot modele similare de furt selectiv. După cum ai constatat, Doyle, curatorii acestui loc sunt cu totul absenți. Membrii Frăției au introdus acea construcție în tunel ca să capete acces la aceastăîncăpere; ar putea săşterpelească mereu comori din acest tezaur de acum pânăîn ziua de apoi, fără ca nimeni să simtă lipsa măcar a unei lingurițe.
– Dar în ce scop?
– Unul din două: să le țină pentru ei sau să le vândă. Cu greu poți începe să pui un preț la tot ce se află aici.
– Atunci, acesta este scopul Frăției? Să acapareze piața de antichități? Întrebă Doyle.
– Să pună cap la cap un cerc de elită, format din persoane energice, de acțiune, la fel ca barosanii de pe lista aia, care să conducă o operație de acoperire, nu contează cât de ambițioasă; mie mi se pare puțin cam monoton, ce părere ai, Larry?
– E ca şi cum marii bucătari şefi din Europa s-ar strânge la un loc pentru a coace chifle într-o zi de post.
– Cam aşa. Bănuiesc că motivele care stau în spatele acestor furturi sunt două la număr: achiziționarea unor piese sacre, speciale, considerate necesare pentru puntea pe care o

reprezintă ele către planul mistic – de exemplu, prietenul nostru Tuamutef – şi profitabila comercializare pe piața neagră a acelor articole de care nu au nevoie, pentru a-şi finanța celelalte eforturi.

– Dar, aşa cum ai subliniat, ei sunt deja extraordinar de bogați, spuse Doyle.

– Şi aici am să-ți fac cunoştință cu prima regulă de fier a celor foarte bogați: să nu-ți cheltuieşti propriii bani.

– Amin, spuse Larry, cu amintirea, dacă nu chiar şi lumina prăzilor de odinioară, strălucindu-i în ochi.

– Scuză-mă, Larry. Principiul este, fărăîndoială, mult mai puțin dependent de o anume clasă socială decât am declarat eu.

– Nicio supărare, spuse Larry. Cred c-o s-arunc o privire.

Îşi aprinse lumânarea de la flacăra torței şi o luă spre următorul grup de cutii.

– Putem pune capăt hoției lor destrăbălate, de-asta putem fi siguri, spuse Doyle.

– Astuparea acelui tunel va opri jafurile, deşi mătem că răul cel mai mare s-a înfăptuit şi urma s-a răcit; vezi starea proastă a încuietorii de la uşile de fier.

Doyle dădu din cap, încuviințând acest punct de vedere.

– Că putem sau nu să aducem cu succes acuzații împotriva firmei „Rathborne and Sons” pentru aceste delicte, este mult mai puțin sigur. La urma urmei, s-ar putea să nu fie chiar în interesul nostru.

– Cum aşa, Jack?

– Fără o fărâmă de probă fizicăîn sprijinul acuzației, un atac împotriva numelor venerate şi nepătate ale Frăției şi târârea lor pe drumul anevoios al tribunalelor nu vor face altceva decât să ducă la achitarea lor şi să le consolideze mai mult poziția, în timp ce noi vom fi acoperiți sub tot mai multe zeflemeli nerostite. Dacă vrem să-i urmărim pânăîn miezul țelului lor, este mai bine să ne păstrăm eforturile ascunse de ochiul publicului, pânăîn momentul când îi vom putea lovi decisiv.

Un fluierat slab veni de la Larry, de pe partea cealaltă a grămezii de cutii.

– Aruncați o ochire aici.

Sparks şi Doyle luară urma lumânării lui Larry şi i se alăturară, cățărându-se pe o barieră făcută din lăzi, care păreau a forma un scut în jurul a ceea ce se înfățişa privirii lor. Sparks ridică lumânarea şi se uitarăîn jos, la un bloc masiv, pătrat, format din sarcofage identice, cel puțin douăzeci la număr, aşezate umăr la umăr, ca nişte paturi de campanie dintr-un azil de noapte.

Capacele fuseseră scoase şi aşezate grămadăîntr-o parte. Două dintre cutii încăîşi mai găzduiau ocupanții: cadavre voluminoase, înnegrite şi ofilite, înfăşurate în bandaje putrede. Restul erau goale.

– Dumnezeule! Exclamă Doyle, în timp ce se apropiau să examineze capacele.

– Arme şi acțiuni defensive, spuse Sparks, studiind pictografiile. Acestea au fost mormintele unor războinici. Sicrie de mărime şi modele identice, hieroglife identice: aceste cadavre aparțineau gărzii casei regale, înmormântate în masă. Când murea faraonul, obiceiul cerea să fie omorâți şi îngropați şi cei din garnizoana lui, o escortă spre Tărâmul Celor Duşi.

– Există un serviciu şi mai presus şi dincolo de moarte, spuse Larry.

Se uitară unul la altul.

– Te miră, nu-i aşa? Întrebă Sparks cu un zâmbet ciudat.

– Ce avem de făcut? Întrebă Doyle.

Înainte să poată răspunde, camera fu electrizată de scârțâitul sonor al balamalelor de fier ruginite, venit de departe, din cealaltă parte a încăperii.

– Pentru moment, spuse Sparks, alertat imediat, propun insistent să o luăm din loc.

Plecară cât mai repede şi cât mai departe de uşile de fier, cât îi țineau picioarele şi lumina.

Fabulosul inventar al depozitului se reduse la o pată nedefinită. Mişcându-se de-a lungul peretelui, căutară o ieşire şi, în cele din urmă, găsiră una în colțul cel mai îndepărtat – o uşă dublă, de stejar, excepțional de solidă. Larry îşi aprinse lumânarea şi examinăîncuietorile.

– Blocate din partea cealaltă, spuse Larry, schimbându-şi poziția. Niciun fel de acces la ele.

Izbindu-se cu toată greutatea trupurilor lor la un loc în uşi, nu reuşiră decât să facă lemnul să tremure uşor.

– Lanțuri de cealaltă parte, drept măsură de siguranță, spuse Larry. Presupun că nu doresc ca turiştii să rătăcească de colo-colo neanunțați.

– Al dracului muzeu, spuse Doyle.

– Să dau o raită ca să caut o altă cale? Întrebă Larry.

– Nu-i vreme, răspunse Sparks, aruncând o privire iscoditoare de jur-împrejur. Larry, ne trebuie ceva din metal, bolovani, oțel, bucăți de fier, orice poți găsi, o grămadăîntreagă de aşa ceva.

– Pe cai, făcu Larry, în timp ce se îndepărta.

– Am trecut pe lângă nişte tunuri cu câtăva vreme în urmă, Doyle, îți mai aminteşti pe unde erau?

– Îmi amintesc că le-am văzut. Mai în spate, cred.

– Atunci, caută-le ca şi cum viața noastră ar

depinde de acest lucru. Pentru că aşa şi este.

Întorcându-se în încăperea vastă, încercară pe cât posibil să-şi refacă traseul prin colecția pestriță. Drumul părea chinuitor de nefamiliar. Un nou scrâşnet al balamalelor ruginite străbătu încăperea uriaşă, dar un alt semn încă nu venea din partea atacatorilor lor.

– Jack, presupunând că găsim un tun, ce propui să facem cu el?

– Asta depinde de care dintre nevoile noastre ni se va părea mai urgentă.

– Nevoile noastre?

– Oricât de mult urăsc deteriorarea proprietății guvernului, vom fi nevoiți să spargem uşile alea pentru a ne croi drum afară sau să ne întoarcem pentru a ne apăra. Oricare dintre variante se va ivi mai întâi.

Doyle îşi păstră pentru sine părerea în legătură cu alternativa lui preferată. Fiecare nouăîmpotrivire a balamalelor îi înfigea mai adânc în creier săgeata groazei.

Căutarea lor păru să dureze o veşnicie, dar nu ținu mai mult de cinci minute, timp în care balamalele îşi încetară zgomotele. În afară de ecoul stârnit de paşii celor doi bărbați, în cameră se lăsă o linişte sinistră. Găsiră tunuri, grămezi de tunuri, depozite de tunuri. Greutatea consta acum în a alege unul care să se potrivească

scopului lui.
Sparks se opri repede asupra unui tun turcesc, cu ghiulele de şaisprezece livre, ataşat la un cheson. Ridicară cele două părţi ale capturii şi le târâră după ei, străbătând depozitul cât de repede le permiteau drumul întortocheat şi greutatea istovitoare a tunului.
– De unde ştim dacă funcţionează? Întrebă Doyle în timp ce fugeau.
– Nu știm.
Doyle şi-ar fi dat şi cămaşa de pe el pentru nişte unsoare care să reducă la tăcere scârțâitul roților chesonu-lui, căci în spatele lor, din direcția uşilor de fier, se auzeau cutii și lăzi dărâmate și sfărâmate; urmăritorii erau în încăpere, ignorând spațiile de trecere şi apucând pe drumul cel mai scurt către pradă. Sparks se opri şi se uităîn jur.
– Ăsta-i drumul pe care am venit? Întrebă el.
– Eu m-am luat după tine. Am crezut căştii.
– Bun. Înşfacăşi două săbii din alea acum, cătot le ai la îndemână, vrei, Doyle? Spuse Sparks, arătând spre un depozit secret din apropiere, plin ochi cu arme.
– Chiar crezi că o să avem nevoie de ele?
– Nu ştiu. Preferi să ajungi în situația de a regreta că nu le ai?
Doyle luă două dintre cele cu lama lungăşi

curbatăşi începură să tragă iar tunul. Te rog, Doamne, fă-l săştie pe ce drum mergem, se rugă Doyle, fă să nu nimerim în brațele sau ghearele a orice s-ar afla în spatele nostru – dacă sunt în spatele şi nu în fața noastră – te rog, Doamne, fă să fie cu mult în urma noastrăși mai deznădăjduiți în acest labirint decât suntem noi. Uite colo, statuia aia a lui Hercule omorând un leu – una dintre cele douăsprezece munci ale lui, a trebuit să curețe şi un grajd: ce moment şi-a găsit ca să se gândească la asta! – Oricum, sigur am trecut pe lângă Hercule când căutam tunurile...

– Suntem pe drumul cel bun, anunță Doyle.

Larry îi aştepta lângă uşa dublă, alături de o grămadă de resturi adunate: cărămizi, lănci rupte, fragmente de metal.

– Mă tem că am fost nevoit să fac nişte stricăciuni când am tras nişte bucăți separate de ici şi de colo, spuse Larry, pe care îl măcina nițel conştiința.

– Eşti iertat, spuse Sparks. Dă-ne o mână de ajutor.

Aranjară tunul în poziție, îndreptându-l direct spre uşile de stejar, la trei metri distanță.

– Doyle, găseşte ceva ca să ancorăm baza, spuse Sparks, căci altfel reculul va anihila lovitura. Larry, încarcățeava prin față, înfund-o bine,

obiectele cele mai grele şi mai ascuțite le pui la urmă; nu vom putea trage decât o singură dată.

Se apucară să-i îndeplinească ordinele. Sparks scoase din vestă unul din flacoanele sale, pregătite la masa de laborator, îl puse cu grijă pe podea, îşi scoase cămaşa din pantaloni şi începu să rupă o fâşie de la tiv. Doyle se întoarse la obiectiv după câteva clipe, trăgând un lanț ruginit şi o ancoră.

– Asta e bună? Întrebă el.

– Splendidă, bătrâne.

Înfăşurară bine lanțul în jurul tunului, în timp ce Larry îndesa încărcătura în țeavă, cu ajutorul unei prăjini.

– Gata aici, spuse Larry.

– Cum îl facem să tragă? Întrebă Doyle.

– M-am gândit să folosesc nitroglicerina asta, spuse Sparks, în timp ce desfăcea flaconul şi-l aşeza cu grijăîn camera de ardere a tunului.

– Ai avut tot timpul nitroglicerinăîn buzunar? Întrebă Doyle, alarmându-se cu întârziere.

– Complet inofensivă; detonarea se face prin aprindere sau printr-o lovitură directă…

– Dumnezeule, Jack! Şi dacă ai fi căzut în tunel?

– Necazurile noastre ar fi încetat de mult, nu-i aşa? Întrebă Sparks, înfundând fâşia de pânzăîn gaura pentru fitil.

Câteva cutii fură dărâmate la nicio sută de metri

în spatele lor.
– Iată-i că sosesc, spuse Larry, scoţându-şi cuţitele.
– Feriţi-vă,îi preveni Sparks.
Larry şi Doyle se adăpostirăîn spate. Sparks aprinse fitilul cu torţa şi li se alătură. Se pitiră după nişte lăzi, închiseră ochii, îşi acoperiră urechile şi aşteptară explozia, în timp ce cârpa ardea în lăcaşul ei. Nimic.
– O să meargă? Întrebă Doyle.
– Încă n-a mers, nu? Răspunse Sparks în doi peri.
Mai căzură nişte cutii, neliniştitor de aproape.
– Atunci, ar fi mai bine să ne grăbim, spuse Larry.
Sparks avansă cu grijă, ca să inspecteze tunul. Doyle strânse mai tare iataganul, uitându-se în jos, la el, pentru prima oară; se simţea ca şi cum ar fi fost prizonier într-un vis unde deţinea un rol în *Piraţii din Penzance.* Sparks se uităîn lăcaşul fitilului şi apoi sări repede înapoi în ascunzătoarea lor.
– Încă arde...
Se ghemui ca să se apere.
Tunul explodă magnific, cu o ploaie de scântei şi cu o erupţie de fum albicios. Bărbaţii se ridicară imediat în picioare şi o luară la fugă; chesonul se năruise şi micul tun zăcea într-o parte pe podea,

pe jumătate distrus, dar se achitase cu vitejie de sarcina lui şi îşi trimisese cu eficienţăîncărcătura. Uşile duble stăteau atârnate de balamale, transformate în aşchii mici, dar era şi timpul; se auzea deja bolborositul acela chinuitor, nimicitor, în timp ce creaturile care se aflau pe urmele lor se apropiau tot mai mult.

– Hai să ieşim dracului de aici, spuse Sparks.

Alergară la uşă, înlăturară cu lovituri de picioare rămăşiţele din calea lor şi săriră peste lanţurile care o blocaseră pe cealaltă parte, unde se aflau nişte trepte ce duceau în sus şi afară, spre libertate.

– Daţi-i drumul înainte, spuse Sparks, oprindu-se pe o rampă de la piciorul scării ca să-şi rupă o altă fâşie de pânză din cămaşă.

– Ce naiba faci, Jack?

– Nu-mi face o deosebită plăcere să fim urmăriţi de gloata asta pe străzile din Bloomsbury, nu crezi?

Umbre negre înaintau spre ei, prin norii de fum care începuseră să se risipească.

– Fugi, te ajung din urmă, spuse Sparks, scoţând dopul de la un al doilea flacon şi turnând conţinutul pe podea.

– Dacă a spus să mergem, trebuie să mergem, şefu', zise Larry, trăgându-l pe Doyle de o mânecă.

Primele siluete ajunseseră deja în apropierea

uşilor.

– Jack, revolverul meu, te rog, spuse Doyle, menţionându-se pe poziţie.

Sparks se uită la Doyle ca şi cum acesta ar fi înnebunit, apoi scoase arma de la brâu şi i-o aruncă. Doyle ochi calm şi goli toate cele şase camere ale încărcătorului în siluetele care înaintau, provocând câteva urlete inumane, de neuitat, şi împingându-l pe conducătorii haitei cu câţiva metri mai în spate, depărtându-i de uşi şi dându-i lui Sparks suficient timp ca să termine de turnat nitroglicerina şi săîntindă fâşia ruptă din cămaşă, de la băltoacă până la trepte.

– Fugiţi! Ţipă Sparks.

Larry îl trase pe Doyle în sus pe trepte, în timp ce Sparks aprinse cârpa cu torţa şi o luă la fugăîn urma lor. Când dădură colţul pe palier, Doyle se uităîn urmăşi îl zări pe conducătorul creaturilor apărând la piciorul scării: înalt şi nefiresc de ofilit, numai piele şi os, cu membre ca de păianjen ce se mişcau spasmodic, cu păr şi dinţi pe o faţă descompusă, toate ţinute la un loc de o pânză intratăîn putrefacţie, precum şi nişte ochi roşii, injectaţi, care ardeau cu o intensitate crudă. Asta crezu Doyle că văzuse cu o fracţiune de secundăînainte ca întregul subsol să dispară cu un bubuit zguduitor: explozia distruse imagine şi sunet. Pereţii se năruiră, fumul acoperi totul,

împrăştiindu-se peste toți şi toate. Scările de sub picioarele lor se unduiră precum claviatura unui pian.

Împinşi de impactul detunăturii, cei trei bărbați se aruncară pe cea mai apropiată uşă. Torța li se stinse din cauza curentului de aer şi zăceau în întuneric pe podeaua rece de marmură, împietriți, cu urechile vâjâindu-le, încercând să-şi recapete respirația; parcă primiseră lovituri grele la cap şi în plexul solar. Timpul se scurgea mai departe. Se mişcară mai întâi de probă, fiecare scoțând câte un geamăt slab, dar, din cauza zornăitului ce le răsuna în urechi, erau incapabili să se audă unul pe altul.

– Sunteți întregi? Întrebă Sparks în cele din urmă.

Trebui să-i mai întrebe de două ori înainte ca întrebarea să-i fie percepută. Clipiră de mai multe ori şi se uitară unul la altul ca nişte amnezici, pipăindu-şi membrele, uimiți să constate căîncă mai erau în stare de funcționare. Deşi nu părea să aibă nimic rupt, Doyle nu putu găsi o părticică din corp care să nu-i fi fost burduşită. Monstrul îi reapăru în grabăîn ochii minții, de parcă se străduia să regleze o lentilă cu focalizare mobilă. Îşi dădu seama căîncă strângea în mână sabia furată: avea senzația că degetele i se contopiseră cu mânerul; trebui să-şi folosească mâna liberă ca

să le desprindă. Bărbații se ajutarăîncet unul pe altul să se ridice în picioare şi era mai bine că nu auzeau clar gemetele de durere pe care le provoca efortul făcut.

Doyle se uită cu prudențăîn spate, la uşile duble.

– Cred că asta i-a dat gata, da?

– Al dracu' de bine, spuse Larry, încercând să-şi frecționeze un cârcel pe care îl simțea în spate. N-aş putea să mă lupt acum nici măcar cu un prunc înarmat cu o jucărie zornăitoare.

– Aia a fost ultima porție de nitroglicerină, oricum, spuse Sparks.

– Asta făceai în apartamentul tău, Jack, pregăteai nitroglicerină?

Sparks dădu din cap a încuviințare.

– Mă bucur că nu-s vecinul tău.

– Mă tem că ultima doză a fost puțin cam puternică sub aspect volatil.

– Dacă le-a pus capac blestematelor ălora de capete pline cu zdrențe, n-o să auziți nicio plângere din partea mea, zise Larry.

Bâjbâiră prin întuneric până când găsiră torța. Cu un mic efort care-i permise folosirea degetelor, Larry scoase un chibrit şi îl scăpără pe podea. Torța luă foc şi lumină locul unde se aflau; o anticameră goală, de marmură, care semăna mai mult cu camerele publice ale muzeului decât cu locul ciudat din care veniseră. În spate, rotocoale

groase de fum ieşeau încă de sub uşile care tot se mai bălăngăneau.

– Hai să găsim o ieşire adevărată, spuse Sparks.

Se întoarseerăşi erau pe punctul de a pleca, Clătinându-se pe picioare, când uşa din spatele lor se dădu de perete. Se întoarseerățepeni, pregătindu-se pentru atac. Dar ceea ce se târî pe uşă pentru a-i înfrunta nu era o grămadă furioasă de mortăciuni sau măcar un singur oponent întreg; târând capul zdrobit şi jumătate din torsul uneia dintre creaturi, spre ei înainta cu încăpățânare un singur brațîncleştat, mutilat. O dâră de glod cenuşiu se zărea în urma rămăşiței. Fața îşi mişca falca liberăşi zdrobită, de parcăîncerca să rostească un blestem vechi de mii de ani. Această formă de supraviețuire era mai mult dezgustătoare decât formidabilă, dar ochii ei aveau încă forța unui foc malefic.

– Isuse! Exclamă Doyle, dându-se înapoi.

– Insistenți ticăloşii, nu-i aşa? Îl întrebă Larry.

Sparks luă sabia lui Doyle, păşi înainte şi, cu o singură lovitură, decisivă, decapită monstruozitatea. Creatura încremeni, lumina din ochi se stinse, brațul şi torsul se prăbuşiră, în timp ce capul se rostogoli inofensiv mai încolo. Larry alergăşi dădu un picior capului prin uşa deschisă, ca unei mingi de fotbal.

– Gol! Țipă Larry. Wickam a bătut pe Leicester cu

unu la zero, în prelungiri! Wickam a câştigat cupa!

Doyle îngenunche ca să examineze epava; ce mai rămăsese acolo începuse deja să se transforme într-o grămadă de țărână. Nimic din rămăşițele vechi nu te ducea cu gândul la faptul că vreo forță vie animase acele celule uscate şi prăfuite în mileniile care se scurseseră de când chiriaşul lor inițial îşi lepădase învelişul său pământesc.

– Ce vezi, Doyle? Întrebă Sparks, îngenunchind lângă el.

– Rămăşițele sunt inerte. Orice urmă de energie sau de suflet care să fi animat până acum chestia asta a dispărut.

– Ce fel de energie?

Doyle clătină din cap.

– Nu ştiu. Ceva viu, dar care nu trăieşte. Îmi aduce aminte de glugile cenuşii.

– Energie separată de suflet. O formă de voință fără gândire.

– Magie neagră, nu-i aşa? Întrebă un Larry ciudat de bine dispus.

– Putem să-i spunem şi aşa, cred, răspunse Doyle. Măcar pentru a o încadra într-o categorie, dacă nu pentru a înțelege.

– N-o luați ca pe o lipsă de respect, şefu', dar de ce vreți săînțelegeți o grozăvenie afurisităşi târâitoare ca asta? Ziceți mersi că i-am bătut şi dați-i înainte, eu aşa văd lucrurile.

– Oricum, ar trebui să ne mişcăm de-aici, spuse Sparks ridicându-se. Probabil că explozia l-a trezit pânăşi pe paznicul cu somnul cel mai greu din regat.

Cu Sparks mergând în avangardă, părăsiră anticamera printr-un coridor care promitea să-i conducă spre ieşire.

– N-aş vrea să fiu în locul paznicului care trece prin toată harababura asta în timpul turei sale, spuse Larry. M-ar scoate din minți.

– Mi-ar prinde bine scotchul ăla acum, Larry, făcu Doyle.

– Cu plăcere, domnule. Să ajungem mai întâi acasă. N-a trebuit niciodată până acum să dau o spargere ca să*ies* dintr-un muzeu, spuse Larry, sperând să fie întrebat de câte ori fusese nevoit să dea o spargere ca săîntre într-unul.

– Sunt foarte sigur că o să faci față cu succes, replică Doyle.

Capitolul 14

Băiețelul în albastru

Larry se dovedi a fi, într-adevăr, la înălțimea aşteptărilor. O fereastră spartă metodic şi se aflau din nou în strada pe care o străbătură cu iuțeală, ajungând în siguranța apartamentului lui Sparks, unde îşi îngăduiră o măsurăîntreagă de scotch excelent din malț, dintr-un pahar de laborator de pe masa de lucru a lui Sparks, şi îşi făcură culcuş pentru restul acelei nopți. Doyle le examină rănile şi declară că ortacii lui erau relativ întregi, că mai rău arătau hainele lor şi că erau apți să călătorească, sarcină pe care o hotărâse Sparks pentru ziua următoare. Fără a mai avea nici măcar energia necesară săîntrebe unde oare îi va mai purta şi ziua de mâine, Doyle căzu grabnic într-un somn profund, ca de plumb.

Ziarele din după-amiaza următoare erau dominate de relatări răsunătoare despre o îndrăzneață tentativă criminală de jefuire a neprețuitelor comori egiptene de la British Museum. În nerăbdarea lor de a ajunge mai repede la comori, se părea că hoții se aruncaserăîn aer, împreună cu prada pe care o aveau în vedere, o colecție rară de mumii

aparținând celui de-al treilea imperiu. De ce fuseseră luate tocmai mumiile – şi, ca atare, fuseseră distruse în timpul exploziei, iar unul dintre cadavre fusese, incredibil, aruncat în sus pe o scarăşi printr-o uşă de suflul provocat de detunătură – şi nu neprețuitele lor sicrie, acoperite cu frunze de aur, acesta era genul de contradicție jurnalistică, minoră pentru amatorii de titluri de senzație, care nu punea în primejdie câtuşi de puțin credibilitatea ziarelor de scandal. Împreună cu descrierile exagerate, care-ți tăiau răsuflarea, ale carnagiului la care fusese supusă proprietatea muzeului, mai erau şi strigăte ultragiate din partea membrilor Parlamentului şi a altor des citați stâlpi ai culturii, care deplângeau profanarea unor astfel de remarcabile instituții publice, dând indirect vina pe o politică mult prea liberalăîn ceea ce priveşte imigrația, urmată de obişnuitele recomandări severe pentru îndreptarea relelor sociale care se aflau, fireşte, la rădăcina acestor acte huliganice: niciun fel de respect pentru Dumnezeu, pentru țarăşi regină, et cetera, et cetera. Faptele erau, ca de obicei, neglijate. Nicio vorbă despre viaductul roman de legătură sau despre o statuie a lui Tuamutef, nicio şoaptă referitoare la tunelul vertical care ducea direct către biroul preşedintelui de la „Rathborne and Sons, Limited”.

Dar, cu mult înainte ca acele ziare să ajungă măcar pe străzile pline de inspectori de poliție, de egiptologi care-şi frângea mâinile şi de o grămadă de civili gură-cască, înainte ca Doyle să se fi sculat din somnul său adânc, John Sparks ieşise din casă de cum se mijise de ziuăşi se întorsese de la treburile lui matinale ca să-i trezească pe ceilalți şi să-i pornească la drum. Luându-şi rămas-bun de la nobilul Zeus, cei trei bărbați se strecurară pe scara din spate, înainte de amiază, urcarăîn cabrioletăşi se furişară printr-o breşă din zona de investigații care fusese cu atâta grabăîncercuită, pe lângă blocurile care înconjurau British Museum.

Dimineața fusese deosebit de productivă, îi informă Sparks pe Doyle şi pe Larry. Micul dejun luat în compania unui fost coleg de teatru – acum director-producător de marcă pe scena londoneză – îl pusese la zi cu activitatea curentă a trupei „Actorii din Manchester”, trupa care îşi făcea reclamăîn afişul pe care îl găsiseră pe biroul preşedintelui de la „Rathborne and Sons”.

– Se aflăîn turneu în nord-estul Angliei; astă-seară la Scarborough, unde încheie un program de trei zile, spuse el, apoi pleacăîn nord, pentru un angajament la Whitby.

Whitby. Din nou York. Nu era asta parohia unde onorabilul episcop Pillphrock, unul din numele de

pe listă, îşi îngrijea turma? Se interesă Doyle.

Nu numai asta, le spuse Sparks, dar, printr-o cunoştinţă de la bursa de mărfuri, descoperise că Whitby era, de asemenea, reşedinţa de iarnă a lui Sir John Chandros, unul din tovarăşii de marcă ai lui Pillphrock pe Lista celor Şapte. Doyle începu să reconsidere avertismentul lui Sparks că nu existau coincidenţe.

Ca ultimă dezvăluire, Sparks îi dădu lui Doyle un volum subţire, legat în pânză, pe care îl descoperise la Librăria Hatchard: *Viaţa mea printre maeştrii himalaieni* de profesor Arminius Vamberg.

Vamberg. Încă un nume de pe listă!

– Uită-te la numele editurii, spuse Sparks.

Doyle deschise la prima pagină: „Rathborne and Sons, Limited”. Parcurse la repezeală biografia autorului, inclusăîn carte, în care Vamberg era prezentat drept austriac de origine, care adunase un întreg ghiveci de diplome de la elita turnurilor de fildeş din Europa, înainte ca o dorinţă feroce de a călători să-l poarte din Insulele Caraibe pânăîn Podişul Tibet, cu opriri pe continentul negru şi pe pământul australian.

– Nicio fotografie de-a lui, remarcă Doyle.

– Pun pariu că are barbă, spuse Sparks misterios.

– Barbă?

– Bărbatul care a obținut eliberarea lui Bodger Nuggins de la Newgate a fost descris ca purtând barbă.

– Ce te face să crezi că omul acela era Vamberg?

Sparks zâmbi.

– A fost o simplă bănuială. Nu poți fi sigur de toate.

– Cartea ne oferă ceva indicii despre om?

– Deşi titlul l-ar face pe cititor să creadă că va porni într-o foarte personală călătorie de explorare, nu poți scoate aproape nimic din ea în ceea ce priveşte personalitatea autorului. Tonul este inofensiv, academic, şi are un caracter de investigare. Nu încearcă deloc să-şi facă prozeliți, să convingă sau, dimpotrivă, să pretindă cu insolență că deține puteri asupra lumii spiritelor.

– Da' nu scoate o para chioară pe grozăvenia aia, spuse Larry.

– Ce vrei să spui? Întrebă Doyle.

– Nu tu stafii şi drăcuşori, nu tu duşmani păroşi care locuiesc în munți şi sar pe victima lor ca vântul de noapte.

Abia dacă vinde două exemplare pe piață; oamenii vor nițel sânge la fiertura lor de ovăz, nu-i aşa?

– Se pare că profesorul Arminius Vamberg este exact aşa cum se prezintă el însuşi, spuse Sparks. Un om de ştiință sobru, serios, care munceşte

într-un domeniu neinterzis de academie: acela al metafizicii.

– Nu-i de mirare că n-am auzit niciodată de el, zise Doyle.

– Studiaz-o pe îndelete, domnule doctor. Ne aşteaptă un drum lung cu trenul.

– Spre Whitby, presupun.

– Păi, bineînţeles, spuse Sparks.

În timp ce se strecurau pe străzile aglomerate la ora amiezii, îşi aminti brusc de promisiunea pe care i-o făcuse lui Leboux – ieri se întâmplase asta? Parcă fusese cu luni în urmă – promisiunea de a nu părăsi Londra fără să-l anunțe. Lăsând la o parte presupusa abilitate a lui Sparks de a-şi face simțită importanța în limitele permise de guvern, simțul datoriei pe care Doyle îl avea față de vechiul său prieten era puternic şi angajant. Îl întrebă pe Sparks dacăîn drum se puteau opri puțin la Spitalul Sf. Bartolomeu; dorea să-şi punăîn siguranță câteva din puținele lucruri personale pe care le ținea acolo şi, de vreme ce se confruntau cu posibilitatea de a întâlni pericole mai multe şi mai mari, dorea să-şi refacăşi stocul de provizii de ordin medical. Răspunzând privirii subtil întrebătoare a lui Sparks cu o indiferență senină, Doyle se simți destul de sigur că nu-şi trădase adevărata intenție. Răspunsul lui Sparks nu-i dădu motiv să creadă altceva.

– Spitalul Sf. Bartolomeu, Larry, dădu el ordin.

– Putem după aceea să mergem la grajdurile regale ca să-l căutăm pe băiatul acela pe care l-a descris Spivey Quince? Întrebă Doyle.

– Plănuiserăm deja să facem asta, spuse Sparks.

Privirea lui era din nou închisăşi inaccesibilă.

Poate că mi-a înțeles adevărata intenție, îşi zise Doyle, înroşindu-se. Poate că nu are încredere în mine. Un om aşa de greu de descifrat! Ei bine, cinstit, ce treabă are dacă vreau să-i spun lui Leboux unde sunt? Trebuie să mă bizui pe John Sparks ca să-mi anunțe familia şi să-mi rezolve problemele dacă mi se întâmplă ceva? Poliția este şi ea bună la ceva: te poți baza pe ea, în ciuda felului ei greoi şi previzibil de a fi.

Restul călătoriei se desfăşurăîntr-o tăcere apăsătoare. Ajungând la spital, Sparks coborî din trăsurăîmpreună cu Doyle şi intrăşi el. Nu prea pot să-i spun să nu vină, îşi zise Doyle; cum ar putea fi interpretat? Nu spuse nimic. Sparks se aşeză pe o bancă de lângă camera doctorilor, aşteptând, în timp ce el aduna proviziile de care avea nevoie şi îşi verifica dulapul. De fapt, erau puține lucruri prețioase şi folositoare înăuntru, dar în acest moment îşi dădu seama, cu un ciudat amestec de regret şi bucurie, că ele alcătuiau suma bunurilor lui lumeşti: un set de argint format din perie şi pieptene, un brici pentru ras,

un castronel de bărbierit şi un crucifix pe care i-l dăduse tatăl lui cu ocazia primei comuniuni. Puse peria, pieptenele şi briciul în geantă. Se gândi să-şi pună crucifixul în jurul gâtului, dar se decise să-l bage în buzunarul de la vestă.

După ce luă proviziile medicale de la depozit, Doyle se întoarse la uşăşi se uită afară prin hublou. Sparks nu mai stătea pe bancă. Doyle merse repede spre biroul de la recepție, luă un creion şi tocmai era pe punctul de a mâzgăli în grabă un bilet pentru Leboux, când îl observă sora de serviciu.

– Ah, domnule doctor Doyle, am aici un mesaj pentru dumneavoastră, spuse ea, îndreptându-se către peretele compartimentat din spatele ei.

– Un mesaj?

– A venit în dimineața asta. Un polițist l-a adus.

– Mulțumesc, spuse Doyle, deschizând un plic.

ARTHUR,

Domnul John Sparks este un nebun scăpat de la ospiciu. E violent şi extrem de periculos.

Contactează-mă imediat.

LEBOUX

– Un bilețel de dragoste de la vreo iubită secretă? Spuse Sparks.

– Ce?

Doyle îşi ridică privirea, speriat. Sparks era lângă ei, aplecat pe birou.

– Scrisoarea, bătrâne – e de la o iubită?

– O veche cunoştinţă mă solicită pentru o partidă de tenis, spuse Doyle, împăturind-o şi dând-o înapoi asistentei pe cât de nepăsător îi permitea firea. Te rog să-i spui domnului că nu voi putea să joc timp de vreo săptămână, dar că voi lua legătura cu el de îndată ce pot.

– Foarte bine, domnule doctor, spuse sora, punând bileţelul la adăpost din calea răului.

– O luăm din loc? Întrebă Doyle.

Îşi luă geanta şi ieşi. Sparks mergea alături de el.

– Ai găsit tot ce-ţi trebuia? Întrebă acesta.

– Da.

Doamne. Doamne. Nu pot să fug, îşi zise Doyle, şi se pare că nu pot să ascund nimic de el, nici măcar gândurile. Am văzut foarte bine de ce este în stare; este ultimul om de pe pământ pe care mi l-aş dori ca adversar – să fie numai minciuni tot ce mi-a spus? Poate vreun om să fie atât de periculos şi de viclean? Da, dacă este nebun, cum altfel? Dar stai, Doyle, dacă nu este adevărat? Dacă Leboux a înţeles greşit? La urma urmei, aţi trecut prin atâtea primejdii împreună – de câte ori ţi-a salvat viaţa până acum? N-ar trebui să-i acorzi cel puţin beneficiul unei mici prezumţii de nevinovăţie?

– Te simți bine, Doyle? Întrebă Sparks calm.
– Hm. Nu s-ar putea spune că n-am la ce să mă gândesc, nu-i aşa?
– Sigur că nu.
– Cred că, din când în când, am şi eu dreptul la propriile mele tăceri meditative ca oricare altul.
– Nu te contrazic.
– Vreau să spun că eu sunt cel a cărui viață a fost destul de mult răvăşită...
Un țipăt venit dinspre uşa salonului pe lângă care treceau îi întrerupse; un țipăt prelung, ascuțit şi agonizant. Vocea unui copil. Doyle se întoarse şi se uităînăuntru.
Paturile fuseserăîmpinse într-o parte şi un carusel mecanic, cu şase cai de lemn pe care stăteau copii în halate de spital, ocupa o parte a camerei spațioase în formă de L. Trei acrobați îndesați, îmbrăcați în bluze roşii, săreau unul de pe umerii celuilalt. Un clovn cu nasul roşu, cu mers târşâit, tocmai terminase de cântat la o flaşnetăşi se înghesuia în spatele unui cvartet de surori medicale care încercau să calmeze un copil al cărui acces de plâns făcuse linişte în cameră: un băietei îmbrăcat într-un costum de arlechin, din satin strălucitor, cu multe culori vii între care predominau violetul şi albastrul. Avea în jur de zece ani. Capul îi era la fel de palid şi de chel ca un ou de găină; pielea de la ceafă era deformatăşi

ciudat de încrețită.
Viziunea lui Spivey! Bărbați îmbrăcați în roşu, cai, un băiat îmbrăcat în albastru strălucitor – un fior de gheațăîl trecu pe Doyle pe şira spinării şi pielea i se făcu ca de găină. Sparks intră pe lângă el în camerăşi atunci Doyle înaintă repede o dată cu el ca să se apropie de copil.
– Stăpnegu! I se păru lui Doyle căîl aude pe băiat țipând.
Copilul dăduse ochii peste cap. Lovea aerul din jur cu brațele, în timp ce întregul trup îi era zguduit de spasme intermitente.
– Ce s-a întâmplat? O întrebă Doyle pe sora-şefă.
– Avem un spectacol pentru copii, spuse ea cu hotărâre, încercând, împreună cu celelalte, să fixeze membrele agitate ale băiatului. El a venit cu ei: este unul dintre artişti.
Clovnul cu fața albăîşi făcu loc în față.
9 9 9
– Ci-i cu iel? Întrebă el, mai mult iritat decât grijuliu.
– Stăpnegu! Stăpnegu! Țipă copilul.
– Ci-i cu iei? Întrebă bărbatul, cu un accent curat din Midlands.
Doyle simți mirosul de rom şi de mentă din respirația lui.
– La o parte, vă rog, îi porunci sora.
În timp ce surorile se luptau să-l țină pe băiat

liniştit, Doyle îi luă pulsul şi se uităîn ochii lui; inima îi bătea mai să-i spargă pieptul şi pupilele erau foarte dilatate. O spumă subțire, incoloră, îi curgea pe la colțurile gurii.

– Stăpânul Negru! Stăpânul Negru!

Cuvintele lui deveneau tot mai clare.

– Ce tot zice? Se înghesui iar clovnul săîntrebe.

– Care-i numele băiatului? Îl întrebă Doyle pe om.

– Joey…

– Este fiul dumneavoastră?

– Ie ucenicu' meu, răspunse clovnul, apărându-se parcă. Eu sunt Marele Roger; iel ie Micu' Roger.

Sub vopseaua albă de clovn, fața bărbatului era unsuroasăşi ciupită de pe urma vărsatului de vânt. Văzut de aproape, zâmbetul larg, roşu, artificial, pictat peste gura lui, nu făcea altceva decât să accentueze un rânjet cu buzele strânse care, în mod evident, era expresia lui obişnuită.

– A mai făcut aşa ceva înainte? Întrebă Doyle.

– Nu, niciodată… au! Strigă omul de durere.

Sparks îl apucase de ceafă pe clovn şi îl strângea ca într-un cleşte.

– Ai face mai bine să-i spui adevărul doctorului, spuse Sparks.

– O dată! O dată cam acu' şase săptămâni. Noi eram în Battersea, lângă gară, în timpul unui

matineu: chiar în mijloc, el a făcut aşa ca acu'...
– Stăpânul Negru! Stăpânul Negru! Țipă băiețelul.
– Țineți-l liniştit, le spuse Doyle surorilor.
Cu un țipăt şi mai puternic, băiatul îşi smulse mâinile din cele ale surorilor şi începu să se zgârie cu sălbăticie pe cap; degetele i se înfigeau în piele şi o smulgeau direct de pe os. Ceilalți copii care fuseseră adunați într-un grup în jurul lui țipau şi fugeau de colo-colo, isteria răspândindu-se ca un microb transmisibil pe calea aerului.
– Opriți-l!
Sub pielea falsă a băiatului era păr, un păr des, de culoarea nisipului. Băiatul avea o chelie falsă, îşi dădu seama Doyle, pe măsură ce şocul se risipea; o deghizare identică celei a partenerului său mai în vârstă. În timp ce surorile nedumerite se retrăgeau îngrozite, Sparks păşi în față, îl apucă strâns pe băiat, îl duse mai departe de mulțime şi apoi în spatele unor paravane pentru paturi.
– Repede, Doyle, spuse Sparks, aşezând băiatul pe pat.
Doyle îngenunche şi veni mai aproape de copil.
– Joey, ascultă-mă, ascultă-mi vocea: poți să mă auzi? Fața băiatului rămânea goală, inexpresivă, iar el nu mai scoase niciun alt cuvânt; vocea lui Doyle păru să penetreze ceața groasă care îl

înconjura. Îl lăsă pe Doyle să-i ia mâinile, fără a i se împotrivi.

– Mă auzi, Joey?

Sparks trase paravanele în jurul patului ca să-i apere şi stătu de pazăîn spatele lui Doyle şi al băiatului, dar, în tămbălău care izbucnise, sursa care îl provocase fusese aproape complet dată uitării.

– Joey, mă auzi, nu-i aşa? Spuse Doyle.

Ochii lui Joey tresăriră slab în spatele pleoapelor pe jumătate închise, de sub care se zărea doar albul lor.

– Spune-mi ce vezi, Joey?

Băiatul îşi linse buzele crăpate, arse; sângele se prelinse din rănile neregulate pe careşi le făcuse singur.

– Stăpânul Negru…

– Da, Joey. Povesteşte-mi.

Pe fața lui micăşi rotundă se întipări o expresie de demnitate calmă. Vocea băiatului era ascuțită, ca de clopoțel, dar acum poseda o maturitate plăcută, care îi modifica nota inocentă.

– Stăpânul Negru… caută trecere. Trecere de partea lui. Tăcere. Spivey Quince, în timpul transei, spusese ceva despre trecere.

– De care parte, Joey?

– Fizică.

– Unde este acum?

Joey tăcu; ochii lui aruncau priviri împrejur, vedeau. Apoi, încet, clătină din cap.

– Nu-i aici.

– Cum se trece, Joey?

– Renaştere.

– Renaştere în viața fizică, spuse Doyle.

Joey aprobă din cap, slab. Doyle prinse privirea lui Sparks pe când se uita peste umăr spre ei; asculta.

– Ei încearcă să-L ajute, spuse Joey.

– Cine?

– Cei Şapte.

Cei Şapte. Dumnezeule.

– Cine sunt Cei Şapte?

– Îl slujesc... L-au slujit înainte.

– Ce vor?

– Să pregătească drumul. Ei sunt în partea asta.

– Cine sunt ei, Joey? Cine sunt Cei Şapte?

Se lăsă tăcerea, iar apoi Joey clătină iar din cap.

– Ce vrea El?

– Urmăreşte tronul. El va fi rege... Rege timp de o mie de ani.

Şi Quince bătuse câmpii despre coroane şi tronuri când pusese mâna pe portretul mediului.

– Ce este El, Joey? Ce este acest lucru? Întrebă Doyle, încercând să-i transmită mai multă energie băiatului, simțindu-l cum devine moale în brațele sale.

Fața lui Joey era din ce în ce mai palidă. Părea să ajungă jos, la un nivel mai adânc de sensibilitate. Spuma se prelingea de pe buzele lui, într-o nuanță strălucitoare şi roz. Pieptul i se ridica din cauza efortului, iar vocea îi slăbise considerabil.

– El are multe nume. A existat dintotdeauna. Aşteaptă afară. Sufletele îl hrănesc... Se alimentează cu distrugerea lor. Dar nu va fi niciodată satisfăcut – nici măcar Marele Război nu-L va satisface...

Băiatul trase aer în piept şi ochii i se deschiseră, limpezi şi conştienți. Se uită la Doyle, complet treaz pentru prima oară, dându-şi seama cu milă de propria sa slăbiciune.

– Joey?

Joey dădu din cap cu un aer extaziat, de acceptare; apoi, uitându-se dincolo de Doyle, ridică uşor mâna şi arătă direct spre Sparks.

– El este un „arhanta”, spuse Joey.

Sparks îl privi pe băiat ca vrăjit, umbra neagră a fricii întunecându-i ochii plecați. Se auzi un sunet ascuțit, lătrat, şi Doyle se întoarse iar spre Joey. Auzi un acces puternic de tuse, în timp ce în măruntaiele băiatului se declanşă o hemoragie fatală; un potop de lichid rozaliu şi fierbinte îi curgea de pe bărbie pe bluza de satin. Greutatea băiatului crescu brusc, în timp ce se cuibărea şi se prăbuşea în brațele lui Doyle; acesta simțea

cum viața îşi ia zborul din trupuşorul lui Joey. Doyle îl lăsă uşor jos, ca să se odihnească pe pat.

– E mort? Întrebă Sparks.

Doyle dădu din cap.

– Trebuie să plecăm. Repede, spuse Sparks. Vor fi prea multe întrebări.

Sparks îl luă pe Doyle de braț, înfigându-şi degetele adânc şi împingându-l înapoi prin haosul din jur, spre uşă. Surori, doctori şi paznici încercau încă să-i potolească pe copii. Doi polițişti apărură la uşa pe care intraseră Doyle şi Sparks. Doyle simți cum strânsoarea de pe brațul său devine mai puternică, în timp ce Sparks îl întoarse din drum şi o luă spre o uşă ce se afla în celălalt capăt al salonului. În spatele lor, acrobații se îndreptau către paravanele unde zăcea trupul lui Joey. Sparks şi Doyle tocmai se pregăteau să se îndepărteze de mulțime când Marele Roger, clovnul, le ieşi drept în cale.

– Ce s-a-ntâmplat cu băiatul meu, domnule? Am dreptu' săştiu, 'şa-i? Io am plătit pentru el şi e o investiție foarte bună băiatu' ăsta...

Un strigăt alarmat se auzi din spatele paravanului.

– E mort! Joey e mort!

Marele Roger îl înşfăcă pe Doyle.

– Hei, ce-ai făcut cu el?

Polițiştii veniră prin mulțime spre acrobații care

ieşiseră din îngrămădealăşi se uitau prin salon.
– Voi l-ați omorât! Cum rămâne cu pitacii mei? Mi-ați omorât…
Sparks întinse mâna şi Marele Roger se prăbuşi la pământ, scoțând sunete mute, gâtuite, şi ținându-se cu mâinile de gât; lovitura căzuse cu o asemenea viteză, încât Doyle nici nu-şi aminti s-o fi văzut executată.
– Mergi înainte; nu fugi.
Doyle se smuci brusc şi se desprinse din strânsoarea lui Sparks; se priviră insistent unul pe celălalt. Ambivalența lui Doyle îşi croi drum la suprafață, penetrând masca de indiferență studiată, iar Sparks o înțelese aşa cum trebuia.
– Acolo! Acolo!
Acrobații îi reperaserăşi îi arătau furioşi prin mulțime. Polițiştii se îndreptau spre ei.
– Doyle, nu e momentul acum…
– Nu ştiu.
– Nu te pot lăsa să stai aici…
– Vrei să-mi spui că n-am de ales?
– E o discuție mai lungă…
– Trebuie s-o avem.
– Nu acum. Pentru Dumnezeu, omule.
Doyle şovăi, dar nu se clinti. Polițiştii se apropiară.
– Băiatul mi-a spus într-un fel; ştii ce înseamnă un „arhanta”? Întrebă Sparks.

Doyle clătină din cap.
– Înseamnă salvator.
Polițiştii erau la numai câțiva metri de ei.
– Hei, stați pe loc, voi doi! Spuse unul dintre ei.
Doyle aruncă un pat în direcția lor, oprindu-le înaintarea, după care o luă la fugă spre uşă. Sparks se năpusti după el şi năvăliră pe uşă, ieşind pe coridorul spitalului. Se auzi o sonerie şi urmăritorii se înmulțiră.
– Pe unde-o luăm? Întrebă Sparks.
Doyle arătă spre stânga şi o rupseră la fugă, strecurându-se printr-o mulțime de pacienți şi doctori uimiți şi printre tot felul de aparate medicale. Folosind bunele sale cunoştințe despre spital, schimbând des direcția – înăuntru şi afară din saloane, în sus şi în jos pe scări – şi ieşind în cele din urmă pe o fereastră de la parter, Doyle ajunse la intrarea unde-i aştepta Larry. O jumătate de duzină de polițişti tocmai soseau cu duba. Sparks suflăîntr-un fluier de argint scos din buzunar şi le făcu semn să se zorească spre uşă.
– Repede, intrați. Haideți, că vor s-o-ntindă.
Polițiştii se năpustiră spre intrare şi se ciocniră de ofițerii şi gardienii care ieşeau în fugă. O trăsură mai mică opri lângă dubă. Doyle îl văzu pe inspectorul Leboux sărind pe scară, în timp ce vehiculul încetinea.
– Doyle! Țipă Leboux.

Ținea un pistol în mână.

Cu mare grabăşi în zăngănit de copite, Larry goni cu trăsura lor pe drumul curbat, intrând direct între ei şi Leboux şi aruncând în aer o ploaie de pietricele. Sparks îl înşfăcă pe Doyle şi săriräîn trăsura aflatăîn mişcare. Pe fereastră, Doyle îl văzu pe Leboux îndreptând pistolul spre ei, încercând să tragă. Sparks şi Doyle se agățară de bare, în timp ce Larry cârmi ca săîntoarcă; viteza mişcării îi făcu să se sprijine pe două roți laterale, lipsind doar o fracțiune de secundă ca să se răstoarne, înainte ca trăsura să cadă cu zgomot la loc pe cele patru roți. Doyle şi Sparks săriräîn sus, dar se ținură de cadru, cu brațele încolăciteîn jurul barei de la fereastra deschisă.

– Nu te opri! Zbieră Sparks.

Larry pocni din bici şi se îndreptă drept spre porțile spitalului, care se aflau în fața lor. În spatele lor, în drum, trăsura lui Leboux şi duba porniră după ei. Cu sirena de mânăşuierând, o trăsură a spitalului venea direct spre ei, pe poartă, cu o viteză constantă. Cu greu puteau trece două trăsuri pe acolo, chiar dacă amândouă mergeau cu viteză mică; o ciocnire frontală părea de neînlăturat.

– Țineți-vă bine!

Sparks şi Doyle se lipiră de pereții exteriori ai trăsurii, în timp ce cele două vehicule trecură la o

distanță de câțiva centimetri una de alta. Roțile scoaseră scântei, dar butucii lor nu se agățară. Doyle simți o latură a ambulanței ştergându-şi umărul, în timp ce ieşeau cu bine pe poartă. Dar, după ce trecu de ei, vizitiul ambulanței nu mai avu acelaşi noroc; încercând să frâneze când văzu că se afla fațăîn față cu poliția în misiune, intrăîn coadă de peşte; caii se ridicară pe picioarele dinapoi şi ambulanța trecu pe partea cealaltă, blocând drumul şi orice acces imediat la poartă. Trăsura lui Leboux se opri cu puțin înainte de dezastru; polițiştii săriră din dubăşi se grăbiră spre caii căzuți, dar era prea târziu ca să-l mai poată urmări cu folos pe Larry. Acesta îi duse pe Sparks şi Doyle, care încă se țineau strâns de barele exterioare ale trăsurii, după un colț, dincolo de porțile spitalului şi apoi direct sub aripa protectoare a traficului londonez.

Capitolul 15

Oameni de teatru

Spre surprinderea lui Doyle, se îndreptară spre nord, pe un drum drept, care-i scotea din Londra; îşi închipuise că se vor întoarce la Battersea ca să găsească locomotiva care-i adusese de la Topping. Larry menținu un ritm suficient de accelerat pentru a scăpa de orice urmărire, fără a atrage atenția nedorită a cuiva asupra lor – nu avea să treacă mult timp până când telegraful va bate ştirile referitoare la fuga lor.

Din mers, Doyle se aşeză stingherit în fața lui Sparks, în timp ce acesta privea supărat pe fereastră, uitându-se doar din când în când la Doyle, şi nici atunci direct în ochii lui.

Pe cine să cred? Doyle era obligat să se întrebe cu atâta insistență, încât disecarea logică a fiecărui aspect în parte se dovedea imposibilă. Mintea îi era plină doar de aceastăîntrebare, care se repeta la fel ca bătaia clopotului de la biserică.

Un nebun de la azil. Era oare posibil? Era obligat să admită că aşa stăteau lucrurile. Un om chinuit de persecutori închipuiți. Trăind într-o lume imaginară, plină de legături secrete în locuri înalte – nici mai mult nici mai puțin decât regina,

Dumnezeule – construită de o minte bolnavă, în timp ce se afla închisăîntre pereții celulei unui nebun. Dar Sparks păruse întotdeauna aşa de lucid, de rațional în cel mai înalt grad. Cu toate căşi sonații erau capabili să-şi păstreze luciditatea pe o perioadă mai lungă de timp sau s-o simuleze fără greş, Doyle ştia lucrul ăsta foarte bine; poate căîncrederea înțeleaptă pe care o avea Sparks în incredibilele poveşti pe care le spunea constituia cea mai grozavă acuzație adusă nebuniei lui. Putea Jack să fie, în realitate, tot ceea ce pretindea că este? Existau mărturiile favorabile ale lui Larry şi Barry, care trebuiau luate în considerare, dar ei erau criminali recrutați, uşor de urmărit şi uşor influențabili, poate chiar complici de bună voie în aceastăşaradă. O şaradăîn ce scop? Ce scop precis? Nu-i venea în minte niciunul. Dacă Sparks era într-adevăr nebun, s-ar putea foarte bine să nu existe niciun motiv limpede pentru acțiunile lui; omul putea foarte bine să acționeze fără niciun scenariu, croindu-şi poveştile din mers, astfel încât să se potrivească fanteziei momentului.

O întrebare mai sumbră se contura dincolo de aceste speculații îngrijorătoare: şi dacă nu exista niciun Alexander Sparks? Era posibil ca acest bărbat să fie el însuşi creierul criminal pe care îl

descrisese ca fiind fratele lui? Cu siguranță că era dotat cu aceleaşi talente pe care i le atribuise – şi ce alt individ din câți îi mai fuseseră descrişi se apropiase atât de mult de cunoscutul profil al lui Alexander Sparks? Ce-ar fi dacă această permanentă enigmă umană, aşezatăîn fața lui, îi întruchipa pe ambii frați în acelaşi timp, personalități fragmentate sălăşluind în creuzetul tulburat al unei singure imaginații, fiecare considerând-o pe cealaltă drept separatăşi autonomă, una vânând şi ucigând după pofta inimii, cealaltă bântuită de amintirea unor fapte dezgustătoare, comise în umbra unui deranjament întunecat al minții? Asta însemna că Jack era, de asemenea, profanatorul şi ucigaşul părinților lui? Era dureros să te gândeşti la asta, dar oare nu cumva chiar comiterea acelor fapte ticăloase îi distrusese mintea, făcându-i să treacă răspunderea pentru acele acte de neînchipuit pe umerii unei persoane imaginare, pe care o urmărea permanent sau de care se simțea permanent urmărit?

Latura mai calmă a mințit lui Doyle protestă; cum ar putea atunci să explice silueta în negru pe care o întâlnise deja de două ori, bărbatul pe care Jack îl identificase drept fratele lui? Mai erau şi glugile cenuşii şi şedința de spiritism, distrugerea apartamentului său şi nebunia de la Topping,

toate potrivindu-se cu povestea lui Sparks, oricât de ciudat suna ea, toate reprezentând propria lui experiență. Asasinii lui Petrovici şi Bodger Nuggins, viziunile lui Spivey Quince şi ale nefericitului băiat în albastru şi dovada pe care o văzuse chiar prea limpede cu propriii ochi – şi o simțise pe propria piele; mai avea şi acum vânătăile puternice de pe încheietura mâinii, acolo unde îl apucase vampirul – în subsolul de la British Museum. Chiar dacă John Sparks era nebun de legat, el era doar o siluetăîntr-un peisaj aglomerat, strâmb, care îşi pierduse de mult timp forma şi savoarea lumii reale.

Doyle dădu perdeluța la o parte, se uită pe fereastrăşi încercă să-şi facă o idee despre locul unde se aflau; în dreapta se afla Coram's Fields, ceea ce însemna că se aflau pe şoseaua pe care se găsea Hanul Grey; da, trăsura mergea spre nord, afară din Londra, îndreptându-se spre Islington.

Să-i comunice şi lui Sparks aceste gânduri năbădăioase? Sau exista o şmecherie mai mare prin care să-i testeze fidelitatea? La urma urmei, nu se putea la fel de bine ca informația lui Leboux să fie falsă? Ce bine ar fi fost dacă ar fi avut ocazia să stea de vorbă cu el, să asculte direct sursa acestei ştiri despre Sparks, împreună cu alte amănunte. Ocazia aceea putea fi pierdută pentru totdeauna; după ce Doyle fugise din spital chiar

pe sub nasul prietenului său, răbdarea lui Leboux ajunsese, cu siguranță, la capăt. El fugea de justiție, pur şi simplu, şi posibilitățile lui de alegere se împuținau considerabil: putea fie săîncerce să scape de Sparks şi să se lase la mila nesigură a poliției – riscând să suporte nenumăratele consecințe ale formidabilei mânii de care era în stare Sparks – fie să meargă pe mâna omului şi a bandei sale de proscrişi, către un final oricât de nesigur.

– Era ceva în Blavatski referitor la Cei Şapte sau la un Stăpân Negru? Întrebă Sparks.

– Ce anume? Întrebă Doyle, tresărind.

– Nu-i cunosc opera la fel de bine ca tine: există vreo mențiune, în scrierile ei, referitoare la Cei Şapte sau la Stăpânul Negru?

Doyle cotrobăi prin amintirile lui disparate despre Blavatski. Parcă trecuseră o sută de ani de când petrecuse acea ultimă seară liniştităîn apartamentul lui, meditând în tihnă la textul ei.

– Îmi amintesc ceva despre o entitate – Locatarul din Prag, spuse Doyle, dorind să fi avut cartea în față. Aproape că putea să corespundă cu aceastădescriere.

– Ce era Locatarul din Prag?

– O ființă… o entitate de origine spiritualăînaltă, care, în călătoria sa de pelerin, alesese conştient să coboare pe pământ.

– Să trăiască sub înfăţişare omenească, vrei să spui.
– Da, aşa cum fac toate sufletele, după părerea lui Blavatski: era o cale de a învăţa.
– De ce era fiinţa aceasta diferită?
– În starea sa imaterială, se presupune că aceasta ocupase un loc de onoare, la dreapta oricărui cuvânt vrei tu să foloseşti pentru Dumnezeu. Şi, când a intrat în lumea fizică, a căzut – încerc să-mi amintesc cuvintele ei; nu erau exact astea – a sucombat în faţa tentaţiilor lumii materiale.
– Drumul tuturor muritorilor, spuse Sparks.
– Devotându-se acumulării puterii pământene şi satisfacerii poftelor lumeşti, întorcând spatele înaltei sale moşteniri spirituale. În acest fel s-a născut răul conştient în această lume.
– Creştinii îl numesc Lucifer.
– Băiatul în albastru spunea că este cunoscut sub mai multe nume.
– Mitul îngerilor căzuţi existăîn toate culturile cunoscute. Cum a ajuns să fie descris ca Locatarul din Prag?
– La sfârşitul fiecărui ciclu de viaţă fizică – a avut, se pare, mai multe – Blavatski spune că, la părăsirea planului pământesc, această fiinţă se retrage într-o temniţă care se află la uşa dintre cele două lumi, adunând în jurul lui sufletele

pierdute şi corupte ale persoanelor care au căzut sub influența lui când erau în viațăşi l-au urmat orbeşte până la moarte...

– Şi aceştia sunt Cei Şapte?

– Nu-mi aduc aminte de un număr anumit, dar se vorbea despre ei în comun.

– Deci, aceşti devotați cu sufletul strâmb sunt primii care se întorc din „purgatoriu” la viața fizică, spuse Sparks, făcând încă un pas spre înțelegerea lucrurilor, unde scopul lor este să pregătească drumul – „trecerea” – pentru Stăpânul lor Negru care „sălăşluieşte pe pragul” dintre lumea fizicăşi cea mistică, aşteptând să se întoarcă pe pământ.

Doyle dădu din cap.

– Ca să fim drepți, asta înseamnă destul de puțin față de felul cum prezintă Blavatski lucrurile. Nu-mi amintesc ca ea să se refere la ființăşi la acoliții ei ca la Stăpânul Negru şi Cei Şapte; erau numiți la un loc, cu numele generic de Frăția Neagră.

Sparks căzu din nou într-o tăcere meditativă. Acum goneau deja prin cele mai îndepărtate periferii ale Londrei, pe drumuri murdare, spre peisajele pastorale. Vor parcurge tot drumul până la Whitby cu trăsura? Era, în mare, un drum de cel puțin două sau trei zile de mers.

– Multe dintre mediile cu care ai vorbit au avut

viziuni tulburătoare, spuse Sparks.
– Vagi. Impresii, senzații. În cel mai bun caz, trecătoare şi efemere.
– Nimic precis?
– Doar la Spivey Quince şi, bineînțeles, la băiatul pe care el a prevăzut că-l vom vedea la spital.
– După aprecierea ta, băiatul era un mediu adevărat?
– Aş spune că era de o sensibilitate maximă. E periculos să facem speculații fără să cunoaştem adevărata lui condiție fizică, dar mie mi s-a părut că impactul cu viziunea care l-a bântuit a contribuit destul de mult la moartea sa.
– De parcă viziunea însăşi se întorsese şi atacase.
– Şi chiar greutatea ei l-a strivit, spuse Doyle şovăitor.
– Ce îți sugerează acest lucru? Că sunt mulți cei care se confruntă cu viziuni similare?
Doyle se gândi un moment.
– Ceva care se agităîn planul de unde îşi culeg informațiile. O tulburare puternică, la fel ca o furtună pe mare, înainte de a se retrage la vederea pământului.
– Echivalentul barometrelor psihice, care înregistrează o schimbare, de altfel invizibilă, de presiune.
Doyle se foi pe locul său.
– Recunosc că ideea asta mă neliniştește.

– În Orient, câinii şi pisicile încep să se agite înainte de producerea unui cutremur. Noi trimitem canari în puțurile minelor ca să detecteze prezența gazului toxic. Este chiar aşa de greu să-ți închipui că ființele umane sunt capabile de acelaşi fel de percepții fine?
– Nu, spuse Doyle răbdător. Dar asta nu mă face să mă simt mai în largul meu.
– Activarea unei entități atât de neobişnuite, ca aceea prezentată sub numele de Locatarul din Prag, ar genera o furtună destul de puternică, indiferent de planul în care s-ar afla.
– Dacă un astfel de lucru ar fi adevărat.
– Dacăîntoarcerea acestei ființe este, într-adevăr, ceea ce doresc membrii Frăției – Cei Şapte – cum pregătesc aceşti vrăjitori „trecerea" Locatarului spre renaştere?
– Nu cred căştiu...
– Vărsare de sânge? Crime rituale?
– Posibil, spuse Doyle, devenind tot mai plictisit de interogatoriu. Nu cunosc bine aceste lucruri.
– Dar ar trebui ca El să se nascăîntâi ca orice prunc, nu-i aşa?
– Poate că au ieşit să caute vreun cuplu drăguț din Cheswick, care să adopte bebeluşul?
Sparks ignorăînțepătura.
– Un copil cu păr blond, zărit într-o viziune? Luat de la tatăl lui împotriva voinței acestuia, mama lui

fiind conspiratoare fără săştie?

– Îmi pare rău, Jack, dar toate astea sunt prea mult pentru mine. Vreau să spun că Blavatski se descurcă uşor cu treburi dintr-astea, dar cititorul presupune, în mod firesc, sau cel puțin aşa am făcut eu, că totul ține de metaforă, sau, cel puțin, de mitologia arhaică...

– Nu despre asta ai scris în cartea ta? Folosirea unui copil în scopuri malefice?

Doyle simți că păleşte; aproape că uitase de afurisita lui de carte.

– Aşa-i, Doyle?

– În parte.

– Şi te mai întrebi de ce te urmăresc cu o asemenea agresivitate. De ce altă confirmare mai ai nevoie?

Întrebarea pluti în spațiul dintre ei.

– Doyle... dă-mi voie să te întreb, zise Sparks, îmblânzindu-şi tonul. Ştiind ceea ce ştii despre povestea lui, ce crezi că ar face acest Locatar de îndată ce s-ar trezi cu picioarele bine înfipte în *terra firma?*

– Nimic ieşit din comun, presupun, spuse Doyle, refuzând să se implice emoțional în răspunsul pe care îl credea corect. Dominația mondială, înrobirea rasei umane, lucruri din astea.

– Cu un sentiment mult mai sofisticat care-i stă la dispoziție ticălosului de data asta. Capacitatea

noastră de a comite măceluri în masă a crescut de o sută de ori.

– Trebuie să fiu de acord cu tine, admise Doyle, amintindu-şi că pe listă era prezent şi Drummond, cu înfloritorul lui imperiu de muniţii.

Mulţumit de impactul pe care îl produsese, Sparks se aşeză mai bine pe locul lui.

– Atunci, mai bine am pune capăt imediat acestei afaceri, nu?

– Hm. Chiar aşa.

Dar mai întâi trebuie să mă conving că nu eşti unul dintre ei, îşi zise Doyle. Trebuie să te întreb de ce aş crede că eşti cine spui că eşti, iar acum nu pot, nu pot nici să te întreb, nici să te cred, pentru că, dacă eşti nebun, e posibil să nu ştii sau să nu vezi diferenţa şi, întrebându-te, îmi pun în pericol propria viaţă.

– Ce este un „arhanta”? Întrebă Doyle.

– N-ai întâlnit niciodată termenul?

Doyle clătină din cap.

– „Arhanta” sunt învăţaţii din şcolile de iniţiere în misterul tibetan. Deţin puteri spirituale de cel mai înalt ordin şi formează clasa războinicilor de elită. Poate că cel mai însemnat lucru la ei este genul de sacrificiu pe care trebuie să-l facă.

– Ce fel de sacrificiu?

– Un „arhanta” îşi foloseşte viaţa trupească pentru a-şi dezvolta anumite capacităţi tainice – le

poți numi psihice. Când se aflăîn culmea puterii, după ani de studiu asiduu, unui „arhanta” i se cere să renunțe la folosirea şi exercitarea acelor puteri şi să adopte o viață de contemplare în linişte, anonimă, departe de centrele vieții lumeşti. Se spune că tot timpul există doisprezece „arhanta” în viața fizicăşi că numai datorită prezenței lor luminoase și serviciilor lor dezinteresate omenirea este salvată de la autodistrugere.

– Nu trebuie să folosească aceste aşa-zise puteri ca să lupte împotriva răului?

– Învățăturile spun că asta nu s-a întâmplat niciodată. Ar fi o încălcare a îndatoririi lor sacre și ar avea consecințe mult mai grave.

Doyle înghiți această concepție cu destul de mare greutate.

– De ce a spus băiatul că tu eşti unul dintre ei? La o primă vedere, nu prea corespunzi descrierii.

– N-am idee, spuse Sparks.

Păru sincer, la fel de contrariat şi nedumerit ca Doyle.

Se luptară cu aceste contradicții dificile pentru un timp. Doyle fu scos din visare de trăsura care alerga pe un teren accidentat, în timp ce Larry îi scotea de pe şosea ca săîntre pe un drum de căruțe ce trecea printr-o dumbravă deasă. Când

ieşirăîntr-un luminiş aflat într-o margine mai îndepărtată, furăîntâmpinați de binevenita imagine a locomotivei Sterling 4-2-2 pe care o lăsaserăîn Battersea şi care aştepta acum pe şinele ce mergeau spre nord. Aburul ieşea în valuri pe coş, focarul era plin şi gata să-i dea drumul în spatele ei, era un vagonaş plin cu cărbuni şi, ceea ce era şi mai încurajator, un vagon de pasageri. Din cabină, cu un gest de bun-venit, îi întâmpină nimeni altul decât fratele Barry, cel aflat până nu demult în închisoarea Pentonville. Oricum, aceastăîntâlnire nu semăna defel cu o revedere sentimentală; era o afacere sinistrăşi presantăşi abia dacă se rostiră câteva cuvinte. Bagajele fură transferate în tren, caii lăsați liberi să fugăşi trăsura ascunsă cu grijăîn pădure. Sparks şi Doyle se suirăîn vagonul pentru pasageri, iar frații în locomotivă. În câteva minute, erau pe drum. Soarele aluneca uşor sub linia orizontului; cea mai mare parte a călătoriei lor spre nord urma să aibă loc în timpul nopții.

Deşi făcut la comandă, vagonul de călători era mobilat cu strictețe; patru locuri duble, aşezate fațăîn față, cu mese detaşabile între ele. Două cuşete de dormit într-un compartiment din spate. Podele placate cu lemn, lămpi cu petrol aşezate pe pereții altminteri goi. O bucătărie simplă, cu un

răcitor plin, încărcat cu provizii pentru călătorie.
Sparks montă una dintre mese şi se aşeză să studieze un teanc de hărți. Doyle luă loc în partea cealaltă a vagonului şi folosi tăcerea pentru a-şi pune în ordine inventarul obiectelor medicale şi pentru a-şi curăța şi reîncărca revolverul. Îşi ascultă instinctul care-i spunea să-şi țină pistolul aproape, la îndemână.
După vreo oră, Barry li se alăturăşi aşternu o masățărănească, cu pâine, mere, brânză, varză muratăşi un vin roşu. Sparks mâncă singur la masă, făcându-şi însemnări şi lucrând cu hărțile lui. Doyle stătu cu Barry în bucătărie.
– Cum ai ieşit? Întrebă Doyle.
– Curcanii m-au lăsat să plec. La o juma' de oră după ce ați plecat.
– De ce or fi făcut asta?
– Au încercat să mă urmărească, nu? Au sperat să-i duc direct la dumneavoastră.
– Şi le-ai scăpat?
– Cât ai clipi.
Doyle dădu aprobator din cap şi muşcă din măr, încercând să nu pară prea neliniştit.
– Cum ai ştiut să vii acolo unde ne-am întâlnit?
– Telegrama. Mă aştepta la triajul trenului, spuse Barry, arătându-l pe Sparks cu capul, ca să-l indice pe expeditorul telegramei.
Asta era o treabă firească; Sparks trebuie să fi

trimis telegrama când ieşise, în dimineaţa asta, îşi zise Doyle. Îşi termină vinul şi îşi turnă altă cană. Zumzăitul şi huruitul şinelor şi proprietăţile calorice ale vinului acţionară ca un remediu plăcut, stabilizator, contra neîncrederii lui.

– Barry, l-ai văzut vreodată pe Alexander Sparks? Întrebă Doyle, păstrându-şi vocea scăzută, dar nu prea confidenţială.

Barry îşi ridică o sprânceană, uitându-se la el dintr-o parte.

– Ciudatăîntrebare.

– De ce este ciudată?

– Ăsta-i al doilea nume al maestrului, aşa-i? Spuse Barry, arătând cu capul spre Sparks. Jonathan Alexander Sparks. Aşa am înţeles.

Sigur că vocile lor nu puteau fi purtate peste zgomotul trenului, Doyle se întoarse nepăsător cu spatele spre Sparks, interpunându-se chiar între el şi Barry. Simţi o picătură de sudoare rece alunecându-i pe şira spinării.

– Vrei să spui, spuse Doyle, că nu l-ai auzit niciodată pe Jack pomenind de un frate care se numeşte Alexander?

– Nu-i mare mirare dacă n-a făcut-o. Nu prea pălăvrăgeşte despre el însuşi. Nu cu mine, în orice caz. Larry este vorbăreţul. El poate să facăţăndări o oglindă cu vorbăria lui şi apoi să-ţi vândă rama. Vă rog să mă iertaţi. Taman mi-am amintit că

Larry-şi aşteaptă cina.
Barry îşi ridicăşapca, împachetă rămăşiţele de la masăîntr-o bocceluţă pentru Larry şi se duse înapoi în locomotivă. Doyle rămase singur în bucătărie, privind înspre capătul celălalt al vagonului, la Sparks. Cele mai rele temeri i se dezlănţuiau în minte, zdrobind şi ultimele urme de încredere de care se luptase să se ţină atârnat. Când Sparks se uită la el, Doyle îi răspunse cu un zâmbet rapid, fals, şi-şi ridică paharul cu un gest anemic de *bon ami,* simţindu-se demascat şi plin de remuşcări, ca un hoţ de buzunare prins asupra faptului. Sparks se întoarse la treaba lui fără vreo reacţie vizibilă.
Doyle era copleşit; ce avea de făcut? Nu i se citeau gândurile trădătoare, scrise pe faţă, ca o reclamă pe panouri de lemn? Fiecare pas pe care îl făcea părea să fie cu exactitate cel greşit, purtându-l mai adânc, în ape liniştire şi întunecate. Dădu un mic spectacol eficient de pantomimă, căscând şi ridicându-şi geanta.
– Cred că mă duc la culcare, zise el.
– Grozav, răspunse Sparks.
– A fost o zi lungă. O zi foarte, foarte lungă.
Sparks nu răspunse. Picioarele lui Doyle parcă prinseseră rădăcini în podea.
– Aşadar, cuşetele sunt în spate, spuse el cu un zâmbet, arătând cu naivitate spre spatele

vagonului.
De ce făcea aceste comentarii ridicole şi bătătoare la ochi?
– Da, spuse Sparks, fără să-şi ridice privirea.
– Ritmul trenului. Liniştitor. Trebuie să ne ajute să dormim chestia asta. Te leagănă. Tica-taca, tica-taca.
Lui Doyle nu-i venea să creadă că vorbele astea îi ieşeau lui pe gură; dădea din gură ca o dădacă nebună.
Sparks îi aruncă o privire lungă.
– Te simți bine, bătrâne?
Zâmbetul caraghios al lui Doyle se aprinse ca felinarul de la poarta unei case de toleranță.
– Eu? Super. Nu m-am simțit niciodată mai bine!
Sparks îi făcu uşor cu ochiul.
– Atunci, mai bine lasă vinul ăla.
– Ai dreptate. Valea către țara viselor, rânji Doyle ca să-şi salveze viața.
Sparks dădu aprobator din cap şi se întoarse la studiile sale. În sfârşit, Doyle îşi convinse picioarele să se mişte şi se duse în spate, la cuşete „Valea către țara viselor?" Ce l-o fi apucat?
Stătea în fața paturilor, întrebându-se care ar fi mai sigur, pentru a-i adăposti îndoielile şi temerile pe timpul nopții. Asta îi luă ceva timp. Când Sparks se uită din nou spre el, Doyle zâmbi şi făcu un semn cu mâna, apoi se sui în cuşeta de jos şi

trase perdelele, izolându-se în spaţiul strâmt.
Privind fix la cuşeta de deasupra, Doyle îşi strânse geanta la piept şi apucă revolverul strâns în mână. Tot felul de scenarii ale morţii îi bântuiau mintea, ca nişte colibri înfuriaţi. Dacă vine după mine, îşi zise el, nu mă dau bătut fără luptă. Poate că ar trebui să trag eu mai întâi câteva focuri în cuşeta de sus, în timp ce doarme; trag semnalul de alarmăşi o şterg în sălbăticie.
Se uită discret prin crăpătura perdelelor; îl văzu pe Sparks din spate, cum stătea aplecat peste hârtii citind, scriind, privind printr-o lupă. Chiar şi postura lui sugera o manie până acum neluatăîn seamă: încordat, nervos şi obsedat. Cât de vizibilă i se părea acum nebunia omului acestuia; cum a fost posibil să n-o observe până acum? Distrageri ale atenţiei, da, fuseseră din belşug, ca să nu mai vorbim de faptul că incontestabilul talent al omului ridicase un paravan atât de impenetrabil, încât era imposibil de aflat unde înceta invenţia şi unde începea adevărata lui fire. Dar Doyle nu-şi găsea nicio scuză; în ciuda acuităţii simţurilor sale, semnele instabilităţii lui Sparks fuseseră tot timpul prezente: tăcerile capricioase, deghizările, grandoarea mascată – „arhanta”, chiar aşa! – Fixurile sale cu secretele şi conspiraţiile mondiale, jargonul pompos care trecea drept sistemul lui de

afişare a criminalilor – poate că acele fişe nu conţineau nimic altceva decât o mâzgăleală la întâmplare; de obicei, nebunii creează lumi întregi, animate doar de semnificaţii personale, înşelătoare; şi nu încăpea îndoialăîn ceea ce priveşte talentul şi capacitatea lui Sparks în domeniul violenţei. Urma să-şi petreacă noaptea într-un spaţiu cu nimic mai confortabil decât un cufăr mai mare, cu aburi, cu unul dintre cei mai periculoşi oameni în viaţă.

Timpul se scurgea în felul acesta. Era exclus să doarmă; nici nu îndrăznea să scoată un sunet sau să mişte un muşchi. Mai bine să-l las pe Sparks să creadă că sunt adormit, pasiv şi departe de orice suspiciune. Corpul îi era sâcâit de o încordare excesivă, dureroasă; avea gura uscatăşi parcă plină de vată; îşi simţea picioarele ca pe nişte catalige. Fiecare clipire din ochi producea un pocnet ca de castaniete.

Auzi mişcare în vagon. Dorea săştie cât era ceasul, dar gestul de a-şi scoate ceasul i se păru o mişcare prea complicată. Schimbându-şi uşor centrul de greutate, Doyle se întinse şi despărţi perdelele; Sparks nu mai era la masă. Ieşise complet din câmpul lui vizual, dar, din poziţia în care se afla Doyle, doar jumătate din vagon era vizibilă. Se auzi un zgomot la uşa dinspre locomotivă, aflatăşi ea în afara razei lui vizuale;

zăvorul fiind pus, uşa era acum închisă. Sparks apăru din nouîn câmpul vizual al lui Doyle, apoi ieşi iar. Un clinchet repetat, făcut de metal pe metal. Trăgea perdelele de la ferestrele vagonului; erau inelele care alunecau pe bare. Apoi Sparks trecu de la un perete la altul, micşorând fitilele de la lămpile cu petrol; încăperea se întunecă. Uşa încuiată, perdelele trase, luminile micşorate. Ori se duce la culcare, îşi zise Doyle – dar atunci, de ce ar încuia uşa ca să nu între Barry şi Larry? Şi încăîntr-un tren aflat în mişcare! – Ori pregăteşte scena pentru atacul final.

Doyle aduse revolverul mai aproape de marginea perdelelor şi îşi adună toate puterile, dar Sparks nu făcu nicio mişcare spre spate; încă se plimba prin vagon. Păşea neliniştit. Îşi încleştăşi-şi descleştă mâinile de mai multe ori, îşi trecu degetele prin păr, se opri şi stătu cu o mână apăsată cu putere pe frunte, apoi începu iar să păşească de colo-colo. Încearcă să se hotărască dacă mă omoară sau nu, nu se putu opri Doyle să gândească. Apoi, cu o mişcare circulară a braţului, Sparks mătură hârţile de pe masă, luă o cutie mică, de piele, din buzunarul interior al hainei, o aşeză pe masăşi o deschise. Doyle zări o licărire de lumină pe metal; se încordă ca să-şi dea seama ce conţinea cutia, dar Sparks se afla între el şi masă, iar lumina din încăpere era prea slabă

ca să vadă detaliile.

Sparks se întoarse brusc şi se uită la cuşetele de dormit; Doyle rezistă impulsului de a închide perdelele chiar în momentul când ele fură date la o parte. Sunt complet în întuneric, îşi spuse Doyle, nu mă poate vedea. Doyle nu se mişcă, mâna îi încremeni în aer, atingând uşor perdelele. Sparks se uită lung şi atent, apoi se întoarse, aparent satisfăcut că nu era văzut. Mâinile lui Sparks se îndreptară spre obiectele de pe masă. Doyle auzi un clinchet produs de metal pe sticlă. Ce avea în pachet?

Jack îşi scoase haina şi începu o serie complicată de mişcări, complet ascunse vederii lui Doyle. Când Sparks se întoarse în profil de data asta, puternic scos în evidență de lampa de pe peretele din spatele lui, Doyle văzu o seringăîn mâna lui. Sparks verifică pistonul; acul aruncă o ploaie finăîn aer.

Doamne Dumnezeule, îşi zise Doyle, vrea să mă ucidă cu o injecție mortală. Degetul lui Doyle se strânse pe trăgaci, gata să-l împuşte pe Sparks pe locul unde se afla. Dar Sparks nu se întoarse spre cuşete. Puse seringa jos, îşi descheie mâneca stângă a cămăşii şi o răsuci peste cot. Fixă o bucată de şnur subțire în jurul bicepsului şi o legă strâns, trăgând cu dinții. Îşi strânse şi îşi relaxă brațul drept, bătu uşor o venădin scobitura

brațului, şterse locul cu un antiseptic, ridică seringa de pe masăşi, fără ezitare, o înfipse în braț. Se opri, trase aer în piept cu putere, o dată, de două ori, apoi împinse uşor pistonul, golind conținutul seringii în sânge. Scoase acul gol, îl puse jos şi desfăcu sfoara din jurul brațului. Se clătină uşor, pe măsură ce mesajul transmis de ac ajungea cu repeziciune la destinație. Gemu o dată, încet; un sunet oribil, plin de o poftă hidoasă, satisfăcută. Corpul i se scutură din cauza emoției nepermise, în timp ce capitula în fața seducătorului intrus.

Un derivat de morfină, îşi zise Doyle, judecând după efectele vizibile ale drogului. Poate cocaină. Se abandonă cu bucurie analizei care era un binevenit refugiu în fața ororii pe care o vedea.

Sparks închise ochii şi se undui instabil, în timp ce beția se îndrepta spre culmea sa amețitoare. Momentul său de extaz păru îngrozitor de lung. După ce trecu, adună cu meticulozitate conținutul pachetului şi îl legă la loc cu un şnur. Doyle zări trei fiole mici cu lichid, aşezate lângă ac, înainte ca acea cutie să disparăîn haina lui Sparks. După ce făcu ordine, Sparks se prăbuşi într-un scaun şi gemu iar, involuntar. De data asta, expresia pură a extazului senzual era temperată de o nuanță de vină răutăcioasăşi de un autodispreț jalnic.

În ciuda recentelor sale suspiciuni, Doyle fu cât pe-aci să se lase copleşit de un impuls hipocratic de a alerga plin de milăîn ajutorul lui, dar logica îi îngheță pornirile. O dependență secretă de narcotice nu prea scădea şansele ca Sparks să nu fie în toate mințile; făcea ca această posibilitate să fie chiar mai plauzibilă. Nu se putea nega ruşinea pe care o simțea Sparks față de această purtare; omul o ținea secretăşi față de cei mai apropiați tovarăşi. Oricât de mare era primejdia pe care o reprezenta pentru ceilalți, era clar că Jack Sparks era un pericol la fel de real şi pentru sine însuşi.

Sparks se ridică din nou în picioare şi ieşi din raza vizuală. Alte sunete. Încuietori deschise. Corzi ciupite în *pizzicato.* Sparks păşi înapoi în câmpul vizual, ținând o vioară la gât. Încercă arcuşul peste căluş, răsuci cuiele, verifică cordajul. Apoi se rezemă de spătarul scaunului şi începu să cânte. O zăngăneală disonantăşi tristă ieşea din instrument, dar purta cu ea o senzație brutală, rece; nu era chiar o melodie, nu semăna cu niciun cântec, aceastăînşiruire de note n-ar fi putut fi niciodată pusă pe hârtie; părea mai degrabă expresia directă a unei răni teribile, ascuțite, sfâşiate şi zdrențuite, plină de durere. Doyle ştia că acesta era sunetul inimii secrete a lui Sparks şi povara pe care o aşeza în mintea ascultătorului era aproape la fel de grea ca aceea

din care țâşnea şi care era descrisă atât de elocvent. După puțin timp ajunse la un impas de netrecut. Nu era niciun crescendo, niciun punct culminant; pur şi simplu trebuia să se oprească. Sparks îşi plecăîncet capul în jos şi se lăsă pe brațul scaunului, cu mâinile atârnând fără vlagăîn părți. Aerul tremurăîn pieptul lui Doyle; un suspin dorea să iasă.

Sparks ridică din nou, încet, vioara şi începu să cânte o a doua bucată. Aceasta avea atât ritm, cât şi armonie: un cântec de jale dulce, grav, plin de durere, un strop dintr-un ocean blestemat de lacrimi nevărsate. Trimitea în aer vibrația unei rezonanțe emoționale aproape de nesuportat. Doyle nu putea zări fața lui Sparks din umbră, ci doar corpul grațios al instrumentului şi brațul care conducea arcuşul. Era recunoscător pentru relativa discreție a vederii. Ştia că, indiferent cum şi-ar fi aflat sfârşitul şi indiferent de mâna cui ar fi murit, asculta durerea lui Sparks pentru morții lui.

Bucata se termină. Sparks nu se mişcă preț de mai multe minute; apoi, cu un efort considerabil, se ridică din îmbrățişarea somnolentă a narcoticului, puse instrumentul înapoi în cutia lui şi merse încet în spate. Pasul îi era şovăitor şi nesigur; dezechilibrat de mişcarea vagonului, fu de mai multe ori nevoit să se sprijine de pereți. Se

opri în fața cuşetelor. Doyle se depărtă de perdea, dar prin deschizătură putu să vadă cum se legănau coapsele lui Sparks. Acesta puse un picior pe cuşeta lui Doyle şi se ridică anevoie, ezitând la jumătatea drumului şi încercând să-şi recapete echilibrul; Doyle îi văzu cataramele strălucind stins pe ghete. Cu un icnet gutural, Sparks se trase în sus şi ateriză greu pe pânza subțire a saltelei de pe patul de deasupra. Corpul lui îşi schimbă poziția şi nu se mai mişcă. Stătea întins pe spate. Doyle ascultă cum ritmul respirației i se domoleşte, devenind superficial, obosit.

Doyle ridică pistolul, cu inima bătându-i sălbatic. Aş putea să trag acum, îşi zise el. Pun pistolul în saltea, golesc încărcătorul şi îl omor. Aşezățeava uşor pe patul de sus şi trase piedica. Îşi făcu griji în privința zgomotului, dar nu se auzi nicio modificare sesizabilă a respirației de deasupra; Sparks era, din toate punctele de vedere, pierdut pentru lumea asta. Doyle nu mai ştia de câtă vreme zăcea acolo, cu pistolul în mână, în pragul luării acelei hotărâri decisive. Ceva în el îl împiedica să apese pe trăgaci. Nu putea numi motivul. Ştia că avea de-a face cu muzica pe care o auzise, dar adormi în timp ce încerca să descopere de ce.

Pistolul încă era în mâna lui Doyle când acesta se trezi, dar piedica era pusă. Lumina murdară, cenuşie, se strecura prin perdelele de la fereastră. Se întinse ca să le dea la o parte şi se uită afară.

Trenul încă alerga cu o viteză considerabilă. În timpul nopții trecuseră printr-o furtună. Cerul era complet acoperit. O pătură proaspătă de zăpadăîngheța pământul neted, fără forme de relief; zăpada îmbelşugată cădea uşor, în ghemotoace pufoase cât păpădiile.

Doyle se frecă la ochi, ca săînlăture ceața de pe ei. Era flămând, suferind, secat de eforturile emoționale ale nopții lungi de dinainte. Se uită la ceas: şapte treizeci.

Putea simți mirosul de mahoarcăşi de ceai negru, tare, care fierbea; dar numai sunetul neaşteptat, de râsete, îl sculă din cuşeta lui, aducându-l în partea din față a vagonului.

– Gin! Îl auzi pe Larry spunând.

– Să te ia naiba! Replică Sparks.

Alte râsete. Larry şi Sparks jucau cărți la masă; lângă ei se afla un serviciu de ceai. Sparks fuma dintr-o pipă cu tija lungă.

– Salutare şi iată ce veşti grozave v-am adus, zise Larry, examinând cărțile când Sparks puse jos ce avea în mână. Aceşti membri rătăciți ai familiei regale, pe care i-ați strâns la piept, vă vor costa o sumă fabuloasă.

– Nu mă chinui, diavole – a, Doyle, spuse Sparks vesel. Tocmai mă gândeam dacă să te trezim sau nu; avem un ceainic plin aici, vrei o ceaşcă de Souchong?
– Te rog, spuse Doyle, fără să mai aştepte altă invitaţie să li se alăture şi servindu-se imediat din farfuria cu biscuiţi şi cu ouă răscoapte care îi fusese oferită.
Sparks turnă ceaiul, în timp ce Larry îşi socoti cărţile şi adună cifra obţinută la o coloană lungă, şerpuitoare, de pe un carneţel uzat.
– Ăsta-i jocul, şefu'. Mai mare jalea, spuse Larry. Pe cinstea mea, sunteţi cam la înghesuială acum, v-o spun eu, săţi se rupă inima, nu alta.
– Care este totalul nostru acum?
– Rotunjind cifra – şi vă fac bucuros această mică favoare, nu-i aşa? – Se pare căîmi datoraţi… cinci mii şase sute patruzeci de piţule.
Doyle mai că se înecă cu ceaiul.
– Doamne…
– Suntem la jocul ăsta de cinci ani, explică Sparks. Omul e pur şi simplu imbatabil.
– Or să se schimbe lucrurile şi în favoarea dumneavoastră, şefu', spuse Larry, amestecând cărţile cu o dexteritate alarmantă. Orice câine are ziua lui bună.
– Asta ar vrea el să cred.
– Ce altceva decât speranţa că va veni şi ziua

norocoasă te aduce mereu la masa de joc? Omu' trebuie să aibă o speranță cu care să trăiască.

– Sunt convins că trişează, Doyle, spuse Sparks. Numai că nu i-am descoperit metodele.

– Îi tot zic că nu existăînlocuitor pentru bătrânul domn Noroc, spuse Larry, făcând teatral cu ochiul către Doyle.

– Nu s-a descoperit nici pentru bani încă, spuse Sparks bine dispus, ridicându-se de la masă.

– Un om are dreptul să-şi pună ceva deoparte pentru anii grei de pensie, nu-i aşa? Are şi el nevoie de puțină tihnăşi odihnăînainte de a da în primire, după cum ştim cu toții că se întâmplă.

Larry îi întinse lui Doyle pachetul de cărți ca să-l taie şi-i zâmbi drăgălaş.

– Vreți să faceți un joc, şefu'?

– Doyle, nu vreau să spun nimic în ceea ce priveşte decizia pe care o vei lua, doar că este mult mai uşor să rezişti la primul pas pe drumul spre ruină decât la miile care inevitabil vor urma.

– Nu mă bag, dar mulțumesc, oricum, Larry, refuză Doyle.

– Noroc, domnule doctor, spuse Larry fericit, întinzând în formă de evantai o mână de aşi, înainte de a băga cărțile în buzunar. Se vede clar că ați învățat ceva la facultatea aia drăgălaşă, în afară de a şti cum să găsiți ticăitoarea unui om.

– Sunt convins că, dacă trebuie săîntreții un

viciu, e mai bine să nu ai mai multe în acelaşi timp, spuse Doyle, aruncând o privire detaşată către Sparks.

– Şi care ar fi acel singur viciu al tău, Doyle? Întrebă Sparks cu dezinvoltură, sprijinindu-se de peretele bucătăriei, cu braţele încrucişate şi pufăind din pipă.

– Să cred în bunătatea înnăscută a omului.

– Ho-ho, făcu Larry. Ăsta nu-i un viciu, cât mai degrabă un laţîn jurul gâtului.

– Naivitatea, deci, spuse Sparks.

– Aşa o poate numi o minte cinică, spuse Doyle calm.

– Iar tu ai putea-o numi...

– Încredere.

Sparks şi Doyle se priviră. Doyle văzu un semn de încordare în colţurile ochilor lui Sparks. Atinsese vreun punct vulnerabil din acest om sau era doar un simplu reflex al remuşcării? Oricare ar fi fost situaţia, Sparks se retrase din schimbul deschis de priviri dintre ei, în vreme ce veselia dispoziţiei pe care o crease împreună cu Larry îşi pierdea din strălucire.

– Să-ţi fie de folos mult timp, spuse Sparks.

– În Dumnezeu credem, adăugă Larry. Asta scrie şi pe bani în America. Dacă vreţi săştiţi părerea mea, acolo este locul potrivit pentru încredere.

Sparks porni către uşa dinspre locomotivă.

– Mi-am tocat destul din împuținata mea avere într-o singură repriză în beneficiul tău, Larry; e timpul să-ți câştigi existența şi să pui nişte cărbuni pe foc...
– Aveți dreptate, domnule.
– Eşti cât se poate de binevenit alături de noi, Doyle.
– Puțină mişcare în aer liber mi-ar face bine, acceptă Doyle.
Îi urmă pe uşă, traversă porțiunea mişcătoare de deasupra tampoanelor şi se urcă în tender. Sparks îi făcu cu mâna lui Barry şi apucă droselul montat în fața lor, în cabina locomotivei. Fiecare bărbat luă câte o lopată şi începu să muncească, punând combustibil în cutia pentru cărbuni. Vântul rece şi biciuitor sufla praful de cărbune ce le şfichiuia pielea; fulgii de zăpadă explodau în contact cu hainele, cristalele lor topindu-se în firele de lână şi dizolvându-se în negreala prafului care se împrăştia peste tot.
– Unde suntem? Strigă Doyle.
– La o oră distanță de York! Răcni Sparks. Trei ore până la Whitby, dacă ține vremea asta.
Frigul îi îndemna la eforturi mari, grăbindu-se să scape mai iute de perdeaua de gheață. În curând, focul începu să ardă în motorul locomotivei mai aprig decât conştiința unui păcătos.

Whitby luase ființăîn secolul şase, ca un sat de pescari, care se transformase în decursul anilor într-un mic port, o stațiune la malul mării pentru scurta vară din Northumbria, iar în miezul iernii o destinație inaccesibilă tuturor, cu excepția celor care o căutau fie pentru comerț, fie din obişnuință. Râul Esk săpase o despicătură adâncăîntre două culmi, croindu-şi drum spre mare, unde forma un port natural, adânc, şi în acea vale îngustă prinsese viață, la început, sătucul. De-a lungul anilor, comunitatea se întinsese, acoperind ambii versanți ai dealului. Combinația dintre temperament şi peisajul aspru creasе de-a lungul secolelor un refugiu propice pentru un sentiment religios sever, adeseori plin de ardoare. Ruina mănăstirii celtice Sf. Hilda, domina promontoriul înalt care se afla în sudul satului propriu-zis, aşa cum făcuse din vremurile când Anglia încă nu avea regi. Ruinele vechii mănăstiri aruncau o umbră lungă peste urmaşa ei mai puțin austeră, Mănăstirea Goresthorpe, cu care împărțea partea dinspre sud a dealului şi care se afla la jumătatea drumului dintre predecesoarea sa şi oraş. Turla sa fu primul punct de reper pe care îl observă Doyle în timp ce trenul trăgea în gară. Nu era încă amiază, dar erau puțini oameni prin apropiere; cei care se aflau acolo se mişcau opintindu-se din cauza frigului

aprig, a furtunii care se înteţea şi a aerului care parcă se lăsa în jos. Oraşul părea împotmolit într-o hibernare cenuşie şi învăluit în ceaţă. Barry se ocupă de gararea trenului, în timp ce Larry avea grijă de genţile lor, ducându-se la un han din apropiere, ce le fusese recomandat de şeful de gară. Sparks îl mobiliză pe Doyle pentru o vizită la mănăstirea episcopului Pillphrock.

La gară nu era nicio trăsură la îndemână, toate magazinele fiind închise şi bătute în şipci pentru a preîntâmpina anticipata înrăutăţire a furtunii, aşa că traversară un pod şi merseră o milă pe jos, până la versantul de sud. O ceaţă deasă se rostogolea de pe mare şi dinspre port şi, împreună cu zăpada care cădea, reducea vizibilitatea la zero. Aplecaţi împotriva vântului, urcarăşirul de trepte abrupt şi şerpuit, sus pe deal; fularele le protejau feţele de vântul puternic care se înteţea şi care urla cu tot mai multă furie, pe măsură ce urcau mai mult.

Ajungând la Mănăstirea Goresthorpe, biserica parohiei mai noi, constatară că zăpada se aduna în nămeţi, iar uşile bisericii şi a presbiteriului erau bine închise. La ferestre nu se zărea nicio lumină; înăuntru nu erau semne de viaţă. Sparks ridică inelul gros de fier de pe masiva uşă de lemn a presbiteriului şi îl izbi de trei ori de placa de metal; Sunetul fu înăbuşit curând de pătura de

zăpadă care creştea. Sparks ciocăni din nou. Cu mintea amorțită de frig, Doyle încercăîn van să-şi amintească ce zi din săptămână era: o zi de odihnă pentru preoți? Unde ar putea fi?

– Nu-i nimeni aici, rosti o voce adâncăși răsunătoare în spatele lor.

Se întoarseră; în fața lor stătea un om înalt de cel puțin un metru optzeci, înfăşurat, ca şi ei, într-o pelerină care să-l apere de frig, dar fără pălărie; o coamă bogată de păr roşu îi înconjura capul mare, iar fața îi era încadrată de o barbă roşie, deasă, plină de țurțuri de gheață.

– Îl căutăm pe episcopul Pillphrock, spuse Sparks.

– Nu-l veți găsi aici, prieteni. Dioceza este goală, spuse străinul, apropiindu-se.

Tonurile muzicale din regiunea Erin dansau în vocea lui. Fața îi era deschisăşi binevoitoare, statura lui mare sugera putere, dar nu amenințare.

– Au plecat cu toții, de cel puțin trei zile.

– Atunci, ar putea fi la cealaltă mănăstire? Întrebă Doyle.

– Adică la ruine? Spuse omul, întorcându-se în direcția vechii mănăstiri şi arătând cu vârful de argint al bastonului său făcut dintr-un lemn zebrat cu dungi negre. Pereții aceia nu au mai fost

folosiți drept adăpost de aproape cinci sute de ani.
– Aceasta este dioceza episcopului Pillphrock? Întrebă Sparks.
– Aşa am înțeles. Nu-l cunosc pe om. Şi eu sunt străin de Whitby, o situație pe care cred că o împărtăşiți şi dumneavoastră, sau greşesc prea mult?
– Deloc. Dar trebuie să spun că-mi păreți cunoscut, domnule, zise Sparks. Ne cunoaştem?
– Sunteți din Londra, domnilor?
– Da.
– Cunoaşteți cât de cât lumea teatrului de acolo?
– Destul de bine, spuse Sparks.
– Poate că asta explică totul, spuse bărbatul, întinzând mâna. Abraham Stoker, managerul lui Henry Irving şi al companiei sale de teatru. Bram pentru prieteni.
Henry Irving! Doamne, îşi zise Doyle, de câte ori nu stătuse ore în şir să-l privească pe legendarul Irving pe scenă? Lear, Othello, Benedick alături de o Beatrice interpretată de Ellen Terry; cel mai mare actor al generației sale şi poate al epocii. Faima sa era atât de mare, încât Doyle amuți din cauza apropierii de cineva care avea, chiar şi pe departe, legătură cu omul acela.
– Dar sigur, asta trebuie să fie, spuse Sparks amabil. V-am văzut de multe ori la premiere şi treburi din astea.

Sparks şi Doyle se prezentară la rândul lor.

– Pot săîntreb ce vă aduce pe dumneavoastră, domnilor, în acest hibernal colț de lume, pe cea mai cumplită noapte de iarnă?

O oarecare notă de reținere prudentă din vocea lui Stoker demonstra căîntrebarea era mai mult decât o simplă curiozitate.

Sparks şi Doyle se uitară unul la altul.

– Am putea foarte bine să-ți punem şi noi aceeaşi întrebare, spuse Sparks liniştit.

Urmă o tăcere scurtă. Fiecare îl măsură pe celălalt, timp în care se păru că Stoker găsise ceea ce căuta la Sparks.

– Ştiu o cârciumă, spuse el, unde putem sta lângă foc şi ne putem satisface mai bine curiozitatea.

După un mers obositor, timp de o jumătate de oră, prin furtuna care se înrăutățea, ajunseră la „Trandafirul şi ciulinul”, un stabiliment construit din piloni şi grinzi în centrul oraşului şi care dădea spre malurile râului Esk. Zăpada cădea atât de repede, încât forma punți de legăturăîntre stâncile canalului de dedesubt. Căni cu cafea caldă, botezată cu whisky irlandez, le încălzeau mâinile, în timp ce cei trei bărbați îşi scuturau frigul în cenuşa fierbinte a după-amiezei târzii. Sporovăială despre legăturile şi obiceiurile

diferitelor personaje, cunoscute sau chiar notorii, din lumea teatrului – şi ce vieți personale îngrozitor de melodramatice păreau să aibă toți, îşi zise Doyle – le însoți drumul şi primele minute ale sosirii în cârciumă. În golul lăsat de prima criză de conversație, Stoker îşi începu neinvitat povestea, pe un ton vizibil schimbat, mai înăbuşit, neliniştit şi hipnotic.

– După cum bine ştiți, domnule Sparks, lumea teatrului este o comunitate îngrozitor de mică – nu cade o piatrăîn baltă fără ca, imediat, valurile să nu ajungăîn capătul cel mai îndepărtat – şi, deşi mare parte din bârfă este la fel de perisabilă ca o găleată de creveți lăsatăîn soarele amiezii – fiindcă, întotdeauna, o veste senzațională, de ultim moment, apare ca să dea apă la moara zvonurilor – este nevoie de mult mai mult decât obişnuita mâncare de peşte pentru a capta interesul cuiva pentru o searăîntreagă, ca să nu mai vorbim de ce trebuie ca săşocheze pe cineva şi să-l aducăîntr-o stare de agitație mai mult sau mai puțin permanentă. Oamenii de teatru îşi iubesc bârfele şi de obicei ele sunt înghițite uşor, împreună cu un generos adaos de sare.

Stoker nu-şi petrecuse degeaba atâția ani în preajma scenei; povestirea lui avea darul de a obține un efect dramatic maxim din orice pauză sau inflexiune, dar rezultatul era aşa de spontan

şi de încărcat cu sensurile ce aveau să vină, încât ascultătorul era uşor convins să se lase pe mâinile îndemânatice ale povestitorului. Doyle se trezi dornic să-l provoace să continue, punându-i întrebări, dar luă exemplul lui Sparks, stătu liniştit şi se aşeză mai aproape de marginea scaunului său, într-o aşteptare nervoasă.

– O poveste ciudată a început să circule în mica mea lume, cam cu o lunăîn urmă, şi mi-a ajuns la urechi destul de curând într-o seară, în foaierul Teatrului Lyceum. Chiar luând în considerare denaturările şi inevitabilele înflorituri care însoțesc de obicei o poveste larg răspândită, era în miezul ei un sâmbure de urzealăşi de intrigă atât de persistent şi de original, încât mi-a captat complet atenția.

– Despre ce-i vorba? Izbucni Doyle.

Fără să se uite la el, Sparks făcu un gest discret spre Doyle, încercând să-i tempereze nerăbdarea.

– Mi-a ajuns la urechi, reîncepu Stoker, că un anume domn sus-pus – nu i se menționa numele – cu ajutorul unui şir de intermediari necunoscuți, îi reținuse pe anumiți membri ai unei companii teatrale de provincie – actori profesionişti, altfel necunoscuți – pentru a juca un spectacol pe un scenariu nou, într-o casă particulară din Londra. Rețineți, nu era vorba de o piesă sau de o lucrare scrisă pentru a fi vreodată jucată pe scenă, ci de o

creație originală. Se juca doar o dată, nu urma să se reia deloc. Era jucată pentru un public format dintr-o singură persoană. Nici vorbă de angajament contractual sau altceva, în afară de anumite aranjamente verbale. Ne putem pune întrebarea, ce i-a determinat pe aceşti actori să accepte un angajament atât de neortodox? S-a garantat plata unei sume disproporționat de mari de bani pentru acest spectacol; se pare că jumătate din ea a fost avansatăînainte de reprezentație. Cealaltă jumătate avea să fie primită după. Care era scopul acestui spectacol misterios? Nu li s-a spus niciodată, dar demersul te ducea cu gândul, sunt sigur că o să vă amintiți, la insistenta cerere pe care Hamlet o făcea, în actul doi, către Regele-Actor: ca şi la Bard, această repetare a unei crime săvârşite cu sânge rece avea rolul de a-l provoca pe singurul membru al auditoriului.

– Crima, spuse Doyle.

Simți cum i se pune un nod în gât. O privire piezişă, lungă, în direcția lui Sparks îi aduse drept răspuns o privire de o intensitate egală cu a sa.

– Cine o fi fost persoana aceea sau care era reacția ce se aştepta de la ea, nu s-a spus niciodată. Chiar şi aşa, povestea a fost considerată timp de nouă zile o minune adevărată, dar câinele ăsta avea o coadă lungă,

care avea să devinăşi mai ciudată. În timpul spectacolului, personaje noi şi neaşteptate şi-au făcut intrarea nedorităîn scenă, ducându-i pe aceşti actori ambulanți cu mult dincolo de scopul reprezentației pe care o repetaseră cu atâta grijă. Ceva a mers îngrozitor de prost.

Stoker se aplecă mai aproape de ei şi îşi coborî vocea până ajunse o şoaptă.

– S-a vărsat sânge cu adevărat.

Printr-un efort supraomenesc, Doyle nu spuse niciun cuvânt, deşi nu era deloc sigur că-şi putea stăpâni inima să nu-i sară din piept.

– Actorii s-au împrăştiat, continuă Stoker. Unul dintre ei a căzut pe scenăşi nu a mai fost găsit niciodată. Se presupune că a murit.

Stoker se opri, uitându-se de la unul la altul.

Fă să nu fie ea, îşi zise Doyle. Doamne, dacă trăieşte, ia-mi mie viața înainte s-o iei pe-a ei.

– Nu-i nevoie să spun că supraviețuitorii s-au temut pentru viețile lor şi că aveau motive. Au căutat protecție la adăpostul singurului loc sigur pe care îl ştiau şi s-au alăturat primei lor companii.

– „Actorii din Manchester”, spuse Sparks.

Stoker nici măcar nu clipi.

– Da. Nefericiții „Actori din Manchester”.

Stoker scoase şi despături o foaie volantă din haină, care anunța spectacolul „Actorilor din

Manchester” cu piesa *Tragedia răzbunătorului,*aceeaşi prezentare ca aceea pe care o descoperiseră pe biroul de la „Rathborne and Sons”. Datele menționate indicau un spectacol valabil cu o săptămânăîn urmă, într-un oraş din apropiere, Scarborough. Pe o fâşie mică, lipită de-a curmezişul afişului, se putea citi ANULAT.

– Când am auzit asta, am luat urma zvonului, încercând să ajung la sursă; un regizor, care fusese cândva angajatul meu, o auzise de la un actor care, la rândul său, părăsise trupa din Manchester din motive familiale, în timp ce jucau la Londra toamna trecută. Intrigat, am făcut câteva cercetări şi am aflat traseul lor de la un agent care vindea bilete. Asta era pe douăzeci şi opt decembrie; în aceeaşi zi” Actorii din Manchester” ajungeau la Nottingham, unde aveau un angajament de două zile. În aceeaşi după-amiază, li s-au alăturat doi dintre actorii care au participat la şiretlic…

– Câți au fost băgați în total în povestea asta?

La naiba cu vanitatea omului şi cu prezentarea în ordine cronologică a informațiilor; Doyle se simțea pe deplin îndreptățit să punăîntrebări.

– Patru, spuse Stoker. Doi bărbați şi două femei.

– Care dintre ei a murit pe scenă?

– Doyle… interveni Sparks.

– Trebuie săştiu: care?
– Unul dintre bărbați, spuse Stoker.
Se opri acum, nu pentru că era supărat, ci pentru că, într-un fel, cerea respect atât pentru gravitatea poveştii, cât şi pentru încrederea în experiența sa de povestitor.
– Vă rog să continuați, spuse Doyle, căruia inima îi bătea din ce în ce mai repede.
– În seara aceea de douăzeci şi opt decembrie, la hotelul lor din Nottingham, aceşti doi membri ai trupei au dispărut. Deşi le mărturisiseră confraților că se temeau pentru viețile lor – şi într-adevăr era nevoie să se ia toate măsurile de precauție cerute de bunul-simț pentru a li se apăra viețile – ferestre şi uşi blocate, lumini lăsate aprinse – când s-au ivit zorile, cei doi dispăruseră din paturile lor, fără urmă, lăsând bagajele în cameră, fără semne vizibile de luptă. Luând în considerare starea lor mintală extrem de agitată, celorlalți din companie nu li s-a părut prea surprinzător faptul că cei doi se deciseseră, în timpul nopții, să-şi ia zborul. Cel puțin aşa s-a crezut până când s-a făcut descoperirea din timpul spectacolului de seară al trupei.
Stoker luă o înghițitură zdravănă din băutura sa; se părea că avea nevoie de ea.
– Cunoaşteți piesa *Tragedia răzbunătorului,* domnule Sparks?

– Da, răspunse Sparks.
– O melodramă lungă, cu o părticicăsângeroasă, gen Grand Guignol, spuse Stoker. Nu e chiar un spectacol de marcă; se vinde însă bine, cum spunem noi în afacerile de acest gen. Există un filon constant de sălbăticie gratuită de la un cap la altul, dar deznodământul conține o secvență deosebit de animată, cu ghilotina, care realizează un efect scenic ce poate fi descris ca un mic exemplu de ultrarealism. În seara aceea, în timp ce recuziterul se fâțâia de colo-colo, în spatele scenei, îndeplinindu-şi sarcina de a pune stâlpi acolo unde trebuia, a verificat şi coşul acoperit ce stătea sub lama ghilotinei. În coş se aflau capetele de lemn folosite pentru a simula rămăşițele celor proaspăt decapitați. Mai târziu, în seara aceea, în timpul scenei culminante a spectacolului, când a fost ridicat capacul pentru a se arăta conținutul coşului…înăuntru erau capetele celor doi actori care dispăruseră.
– Doamne Dumnezeule. Doamne Dumnezeule, spuse Doyle.
Din tot amalgamul de senzații pe care Doyle le simțea pulsând în el, cea mai pregnantă era o ametitoare senzație de uşurare: Jack Sparks fusese cu el toată noaptea de douăzeci şi opt decembrie – pe drum şi în ambarcațiune, între Cambridge şi Topping. Dacă aceste crime erau

opera lui Alexander Sparks, şi purtau neliniştitoarea şi inconfundabila marcă originalăa mâinii sale ticăloase, atunci era limpede că temerile lui că cei doi frați ar fi una şi aceeaşi persoană erau neîntemeiate.

– Actorul care a făcut descoperirea a leşinat pe scenă. Bineînțeles că spectacolul a fost suspendat şi toate contractele viitoare ale „Actorilor din Manchester" au fost repede anulate prin telegraf, chiar în acea noapte. În dimineața următoare am aflat pentru prima oară de aceste crime şi am plecat imediat spre Nottingham, unde am ajuns după-amiaza târziu, pe douăzeci şi nouă. Dar, se pare că, înainte să fie luată vreo măsurăîn legătură cu rezolvarea afacerilor lor – returnarea chitanțelor primite, împachetarea şi expedierea costumelor, decorurilor şi alte treburi de felul ăsta – restul acestei companii de actori ambulanți dispăruse, pur şi simplu se evaporase, la fel cum dispăruserăşi primii doi – cu nota la hotel neplătită, cu bagajele şi efectele personale lăsate în camere. Poliția locală era foarte fericită să pună brusca lor plecare pe seama părerii generale care persista, că actorii nu sunt decât nişte țigani profitori care fug de creditori și, probabil, de vinovata lor implicare într-o serie de crime pe atât de neplăcute pe cât spera acea comunitate

liniştită din Midlands să vadă vreodată.

– Câți erau în trupă cu totul? Întrebă Sparks.

– Optsprezece.

Sparks clătinăîncet din cap.

– Mă tem că n-o să-i mai vedem niciodată.

Stoker se uită la el lung înainte de a răspunde:

– Văîmpărtăşesc îngrijorarea, domnule Sparks.

– Cei doi omorâți erau bărbat și femeie? Întrebă Doyle.

– Soțşi soție. Iar femeia era gravidăîn şase luni, spuse Stoker, repulsia sa față de această atrocitate ieşind pentru prima oară la suprafață de sub felul desăvârşit cum îşi spusese povestea.

Cuplul pe care-l văzuse la şedința de spiritism, îşi zise Doyle, cuplul tânăr care stătuse lângă el, muncitorul şi soția lui gravidă. Înseamnă, deci, că mediul şi bărbatul brunet erau elementele adevărate, neînchiriate; ei fuseseră cei aflați în centrul afacerii. Concluzia: bărbatul omorât la fața locului era actorul angajat să joace rolul lui George R. Rathborne.

– Scuzați-mă, domnule Stoker, insistă Doyle. Există vreun efect scenic, un mod de a simula, cât mai realist, tăierea gâtului cuiva cu un cuțit sau o lamă?

– Nu e greu deloc, spuse Stoker. Lama trebuie să aibă o margine perforatăşi pe ea o despicătură

către o cavitate interioară plină cu un lichid, care se deschide cu ajutorul unui buton pe care cel care ține lama îl apasăîn timp ce o plimbă pe piele.

– Lichidul poate fi...

– Sânge de scenă. Un amestec de vopsea şi glicerină. Uneori, sângele unui animal.

Sângele de porc de pe podeaua casei din Strada Cheshire, numărul treisprezece.

Ea trăieşte. Ea trăieşte, ştiu sigur, îşi zise Doyle.

– Au fost implicați patru actori; ați spus ce s-a întâmplat cu trei dintre ei, dar ce s-a întâmplat cu al patrulea, cu a doua femeie?

Stoker dădu din cap.

– Ştiam că această sărmană companie nu plecase din Nottingham de bună voie, asta dacă oamenii plecaseră cumva vii. Astfel, confruntat cu cel mai încâlcit mister pe care l-am întâlnit în viața mea şi în fața dezinteresului total al poliției, m-am angajat să merg pe urmele lor şi să văd ce pot afla despre soarta lor. Eu sunt scriitor de romane, înțelegeți, sau cel puțin asta aspir să fiu. Obligațiile de familie fac necesară munca mea la conducerea teatrului, dar scrisul este mijlocul prin care îmi găsesc cea mai mare satisfacție personală.

Doyle dădu aprobator din cap, iritat de nedoritul amestec al interesului propriu al omului, dar înțelegător față de felul cum propria sa bunătate

era adeseori în contradicție cu impulsul de a transforma minereul brut al experienței sale în aur.

– Prima mişcare a fost să obțin o listă cu numele celor din companie, de la hotelul din Nottingham, şi apoi să refac programul „Actorilor din Manchester" în următoarele câteva oraşe incluse în turneul lor, sperând căîşi făcuseră un plan de a se regrupa pe drum şi că unul dintre ei sau mai mulți vor ieşi la suprafață acolo. Aşa am ajuns la Huddlesfield, apoi în York, în seara de Anul Nou, la Scarborough şi, în cele din urmă, aici, la Whitby, cu două zile în urmă. Am verificat la toate teatrele din fiecare oraşşi la hotelurile unde îşi rezervaseră locuri. Am supravegheat sosirile şi plecările din gări şi de pe cheiuri, am vizitat restauranteleşi cârciumile cunoscute ca fiind frecventate de actori aflați în turneu. Am întrebat croitori şi cizmari; actorii au mereu nevoie să-şi repare costumele şi încălțările când sunt pe drumuri. Cu toate astea, în niciunul din aceste oraşe nu am primit vreun răspuns încurajator. Eram într-adevăr pe punctul de a măîntoarce la Londra, când, ieri după-amiază, am dat întâmplător peste o spălătoreasă din Whitby care, cu o zi înainte, luase de la o femeie o rochie de satin negru stricată din cauza unei pete roşii ciudat de persistentă…

Sparks se ridică brusc în picioare. Doyle se uită la el; avea cea mai curioasă expresie pe care o văzuse vreodată pe chipul lui. Doyle se întoarse să vadă ce putuse provoca un asemenea efect asupra sa.

Ea stătea în uşă. Îl căuta pe Stoker şi pe fața ei se citea satisfacția discretă de a-l fi găsit, când ochii i se abătură asupra tovarăşilor lui. Impactul produs de vederea şi, un moment mai târziu, de recunoaşterea lui Doyle păru să-i slăbească curajul; pete de culoare îi apărurărăîn obraji şi puse o mână pe perete, ca să se sprijine. Doyle se ridică imediat în picioare şi se îndreptă spre ea, dar el nu-şi dădu seama sau, mai târziu, nu-şi aminti de această mişcare. Nu exista decât chipul ei, ovalul palid, delicat, care îi bântuise atât de mult gândurile şi visele, buclele negre, moi, care îi încadrau fruntea, înainte să-i cadăîn cascadă până pe umeri. Ochii minunați şi buzele pline, trandafirii. Grația elegantă, ca de lebădă, a gâtului alb. Fără urme, fără cicatrice.

Când ajunse la ea, Doyle îşi întinse mâinile şi ea i le luă pe amândouă fără să ezite, în semn de salut, păşind înainte, spre el, chiar dacă părea că vrea să se retragă, mânată de dorința de capitulare, de teamă, şi nesigură de felul cum vor fi primite scuzele ei. Înțelegând iertarea din privirea lui, se sprijini uşor de uşă; era cea mai discretă, dar

pentru Doyle şi cea mai uluitoare dovadă a tulburării de care era cuprinsă. Se uită la el şi apoi în altă parte, de mai multe ori, incapabilă de a susține greutatea privirii lui nici măcar o secundă. Emoțiile i se succedau pe față cu claritatea şi viteza buştenilor într-un râu puțin adânc. Din punct de vedere temperamental, părea incapabilă de vreo înşelăciune intenționată; frumusețea oferea cea mai argintie transparență oglinzii ei interioare. Simțind calda şi umeda atingere a mâinilor femeii, Doyle îşi dădu brusc seama că nu-şi adresaseră niciodată vreun cuvânt. Lacrimile țâşnirăîn voie din ochii lui. Îşi scotoci mintea, fiind foarte sigur de faptul că nu avea nici cea mai vagă idee cum săînceapă.

– Vă simțiți bine? Întrebă el în cele din urmă.

Ea dădu din cap afirmativ de mai multe ori, încercând să-şi recapete glasul. Şi în ochii ei străluceau lacrimi.

– Nu mai aveam nicio speranță că trăiți, spuse el, dând drumul mâinilor ei şi încercând să-şi controleze emoțiile.

– Eu n-am avut niciuna, spuse ea în cele din urmă, cu o voce tristă de contralto, în afară de cea pe care mi-ați dat-o dumneavoastră, domnule, prin curajul şi bunătatea dumneavoastră.

– Dar trăiți, spuse Doyle. Asta-i tot ce contează.

Femeia se uităîncă o dată la el, îi susținu privirea

şi dădu din nou aprobator din cap. Ochii ei mari, încadraţi de sprâncene negre, bine conturate, erau plecaţi atrăgător în jos, la colţurile exterioare, şi aveau o uluitoare culoare verde-marin.

– Nu ştiţi cât de des m-am gândit la faţa dumneavoastră, spuse ea, întinzând o mână cu care încercă să-l atingă, dar care se retrase înainte de a stabili contactul.

– Cum vă numiţi?

– Eileen.

– Trebuie să ieşim imediat din scenă, se auzi ascuţit vocea lui Sparks.

Apăruse dintr-o dată lângă Doyle.

– O să folosim camera lui Stoker. Pe aici, vă rog, doamnă.

Sparks făcu un gest spre locul unde aştepta Stoker, lângă scară. Doyle fu supărat pe tonul tăios cu care i se adresase femeii şi îi aruncă o privire îngheţată, pe care Sparks refuză s-o întâlnească. Doyle o urmă pe Eileen spre celălalt capăt al încăperii, unde ea acceptă braţul oferit de Stoker, înainte de a începe să urce treptele. Sparks îi urmă la etajul al doilea. Nimeni nu vorbi până când nu intrară cu toţii în camera cu tavanul înclinat şi scund a lui Stoker şi nu închiseră uşa în spatele lor.

– Vă rog, luaţi loc, doamnă, spuse Sparks,

apucând spătarul unui scaun şi trântindu-l neceremonios în centrul camerei.

Eileen aruncăo privire îndureratăşi neajutorată spre Doyle, în timp ce se îndrepta spre scaun şi se aşeza.

– Haide, Jack, nu ştiu dacă ai nevoie de tonul ăsta...începu Doyle.

– Taci! Comandă Sparks.

Doyle fu prea consternat ca să răspundă; nu-l văzuse niciodată pe Sparks adoptând o manieră atât de tiranică.

– Sau este nevoie să-ți reamintesc, Doyle, că această femeie, în timp ce se afla în slujba duşmanilor noştri şi datorită eficienței falsului ei serviciu, şi-a adus o contribuție importantă la prinderea, trădarea şi aproape omorârea ta?

– Fără să vreau, vă asigur, protestă Eileen.

– Mulțumesc, doamnă. Când o să fie nevoie să vă apărați, vi se va cere imediat s-o faceți, replică Sparks cu sarcasm.

– Jack, ascultă...

– Doyle, dacă ai fi amabil să-ți stăpâneşti afecțiunile prost orientate şi zănatice, atât cât să-mi permiți un cât de mic prilej de a obține adevărul de la această aventurieră, ți-aş rămâne foarte îndatorat.

Lovită de dispreţul lui total, Eileen începu să plângăîncet şi cu disperare, cerându-i din ochi

ajutor lui Doyle. În loc să-i domolească furia, răbufnirea sentimentelor ei nu făcu altceva decât săîntărească dispoziția belicoasă a lui Sparks.

– În această situație, doamnă, lacrimile sunt inutile. Vă asigur că, indiferent cât de convingătoare au fost ele în trecut – şi oricât de uşor le puteți simula, ținând cont de practica pe care o aveți – veți constata că acum sunt la fel de nefolositoare precum este ploaia pentru un râu; nu voi fi impresionat. O trădare într-un grad atât de mare, indiferent de forma pe care o ia şi oricât de neştiutoare sunteți, nu merită prezumția de nevinovăție. Vreau adevărul de la dumneavoastră, doamnă, aveți grijă să nu greşiți. Orice altăîncercare de a manipula firea blândă a tovarăşului meu în avantajul dumneavoastră nu vă va servi la nimic.

Din motive de discreție, Sparks nu ridică aproape deloc vocea deasupra tonului obişnuit în conversații, dar tăcerea care se lăsăîn cameră când el termină de vorbit răsuna de vehemența ranchiunei lui. Stoker se lipi cu spatele de uşă, uluit şi fără grai. Lui Doyle îi venea greu să se mişte, fiindu-i ruşine atât pentru ieşirea explozivă a prietenului său, cât şi pentru iritarea produsă de adevărul neplăcut care ştia că se găseşte în judecata sa dură. Se simți şi mai tulburat când o văzu pe Eileen oprindu-se din plâns aproape

imediat; se îndreptăîn scaun, rigidă ca un guler de celuloid, complet şi ciudat de calmă. Ochii ei priveau cu răceală la anchetator, fără frică sau furie, limpezi şi liniştiţi, cu un enorm sânge-rece.
– Care este numele dumneavoastră, doamnă? Întrebă Sparks cu mai puţină agresivitate, aparent mulţumit de mai marea naturaleţe a stării ei actuale.
– Eileen Temple.
Vocea nu-i tremura deloc; se ghiceau în ea mândria şi o urmă de sfidare mărturisită făţiş.
– Domnule Stoker, spuse Sparks, fără să se uite la el, înţeleg că, drept urmare a celor descoperite cu ajutorul spălătoresei din localitate, aţi găsit-o pe domnişoara Temple la această adresă, unde aţi căutat-o seara trecută.
– Corect, spuse Stoker.
– Domnişoară Temple, cât timp aţi fost actriţă angajatăîn fosta companie „Actorii din Manchester”?
– Doi ani.
– În octombrie trecut, în timp ce onoraţi un angajament la Londra, aţi fost abordată de cineva din compania dumneavoastră, în legătură cu reprezentaţia pe care trebuia s-o daţi, în ultimă instanţă, de Ziua Darurilor, în Strada Cheshire, la numărul treisprezece?
– Sammy Fulgrave. El şi soţia lui, Emma, erau

dubluri în compania noastră. Ea era însărcinată; aveau nevoie disperată de bani.

– Aşa că v-au prezentat bărbatului care le oferise acest angajament – un bărbat scund, oacheş, cu accent străin – şi care a avut aceeaşi ofertăşi pentru dumneavoastră.

Brunetul de la şedința de spiritism, îşi zise Doyle. Cel pe care-l împuşcase în picior.

– Chiar aşa a făcut, spuse Eileen.

– Care erau termenii acelei oferte?

– Urma să primim o sută de lire, dintre care ni s-au plătit cincizeci imediat. Apropo, accentul lui era austriac.

– Apoi l-a recrutat pe al patrulea şi ultimul actor cu ajutorul dumneavoastră?

– Pe Dennis Cullen. El urma să joace rolul fratelui meu…

– Şi era, fărăîndoială, în aceeaşi presantă criză financiară, spuse Sparks, neputând să-şi ascundă mânia din voce. Ce v-a cerut acest bărbat în schimbul celor o sută de lire?

– Să luăm parte la un spectacol particular, dat pentru un prieten de-al lui, bogat, care era interesat de spiritism. El a spus că făcea parte dintr-un grup bine-intenționat de prieteni ai acestui bărbat, care doreau să-i joace un fel de festă.

– Ce fel de festă?

– Ne-a spus că omul acesta, prietenul lor bun, nu credea absolut deloc în existența unei lumi a spiritelor. A spus că plănuiseră să-l invite la o şedință de spiritism, despre care i se vor oferi toate motivele să creadă este reală, şi apoi să-l sperie tare, folosind tot felul de efecte scenice complicate. Totul urma să aibă loc într-o casă particularăși, pentru a obține efectul dorit, ei hotărâseră că trebuiau folosiți actori profesionişti, oameni pe care bărbatul nu-i cunoştea şi a căror comportare părea credibilă, care să joace acele roluri.

– Nimic din oferta asta nu vi s-a părut suspect?

– Am discutat între noi. Ca să fiu cinstită, părea a fi o distracție destul de inofensivă. Nimic din atitudinea celui ce ne angajase nu ne-a făcut să credem altceva şi noi, noi toți, ca să spun drept, aveam nevoie de bani.

Se uită la el şi apoi în altă parte, cumva ruşinată, i se păru lui Doyle.

– Ce v-a cerut să faceți după asta?

– Pentru moment, nimic. Trebuia să ne întoarcem la Londra cu o zi înainte de Crăciun, pentru o altăîntâlnire, ca să organizăm spectacolul. Atunci, bărbatul ne-a dus în Strada Cheshire și ne-a arătat camera unde avea să se joace scena şedinței de spiritism. Ne-a spus

fiecăruia dintre noi numele personajului, ne-a explicat ce fel de persoane trebuiau să fie şi ne-a rugat să ne facem singuri rost de costume potrivite. Atunci am aflat că Dennis şi cu mine urma să fim frate şi soră.

– Ați auzit înainte de asta de numele lui Lady Caroline Nicholson?

– Nu.

– Ați văzut-o vreodată pe această femeie? Întrebă Sparks, arătându-i-o pe femeia din fotografia făcutăîn fața clădirii firmei „Rathborne and Sons”.

– N-am văzut-o, spuse ea după ce o studie un moment. Aceasta este Lady Nicholson?

– Cred că da, spuse Sparks. Sunteți mai tânără decât ea. Erați fardatăîn seara aceea, ca să păreți mai bătrână.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Cred că ați fost remarcată de cineva care a văzut spectacolul dumneavoastră din octombrie şi v-a căutat pentru această treabă din cauza asemănării cu Lady Nicholson. Ceilalți erau practic lipsiți de importanță; dumneavoastră erați cheia întregului plan.

– Dar de ce atâta osteneală? Întrebă Stoker.

– Ca să preîntâmpine eventualitatea ca prietenul nostru, domnul doctor Doyle, s-o fi văzut pe femeia cu pricina. Vă asigur că omul răspunzător pentru toate astea este capabil de o mult mai

mare acuratețe decât asta.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, care era intenția lor? Insistă Stoker, care era acum evident derutat.

– Asasinarea doctorului Doyle, spuse el.

Stoker se lăsă pe spate. Eileen se întoarse ca să se uite din nou la Doyle; el văzu revolta din privirea ei, exprimată doar pentru el. Începea să-şi facă o idee în legătură cu reala tărie de caracter a femeii.

– Bărbatul v-a adus în fața mediului înainte de seara şedinței? Întrebă Sparks.

– Nu. Cred că toți ne-am închipuit că va fi doar un actor, ca şi noi. A spus că va juca şi el un rol. Era machiat în seara aia. L-ați descris drept oacheş; în realitate, bărbatul era foarte palid.

– Din nou prietenul tău, profesorul Vamberg, îi spuse Sparks în treacăt lui Doyle.

– Chiar aşa? Spuse Doyle iute, aproape nefiresc de fericit să audă un cuvânt prietenos din partea lui Sparks. Nu poți spune că n-am făcut o trebuşoară bună.

– Nu. Data viitoare când îl vom revedea, profesorul va şchiopăta destul de tare.

Doyle simți un val de satisfacție viscerală, nemiloasă, când îşi aminti de pistolul cu care trăsese şi de zbieretele de fiară rănită ale omului.

– Ce v-a spus omul acesta să faceți în seara

şedinţei de spiritism?
– Dorea să ajungem acolo în pielea personajelor, în cazul în care s-ar fi întâmplat ca prietenul să ne vadă pe vreunul pe stradă. Ne-am întâlnit cu el la câteva case distanţă; Dennis şi cu mine am fost luaţi de o trăsurăşi lăsaţi în dreptul casei de un alt om, care juca rolul lui Tim, vizitiul nostru.
– Cum îl chema?
– Nu-l cunoşteam; nu a vorbit cu noi. Dar, de îndată ce ne-am suit în trăsurăşi profesorul, cum i-aţi spus dumneavoastră, a plecat spre şedinţa de spritism, l-am auzit strigându-i pe vizitiu pe numele de Alexander.
Doamne Dumnezeule, el era, îşi zise Doyle, vizitiul cu care vorbise în faţa casei din Strada Cheshire, numărul treisprezece, acela era Alexander Sparks; fusese la fel de aproape de acel om pe cât era acum de fratele său. Îl străbătu un tremur. Intrarea bărbatului în rol fusese desăvârşită, imposibil de observat.
– Domnişoară Temple, trucurile pe care le-am văzut în timpul şedinţei v-au fost arătate dinainte? Întrebă Doyle, Eileen negă din cap.
– Aveau unul din acele mecanisme – cum se numeşte? – O lanternă magică ascunsăîn spatele perdelelor. Proiecta o imagine în aer…
– Imaginea băieţelului, spuse Doyle.
– Cu tot fumul acela, dădea impresia că se

mişcăşi era greu de spus de unde venea – erau şi nişte fire suspendate din tavan, care țineau trompetele şi capul acelui animal hidos...

– Ați văzut toate astea înainte de şedință?

– Nu, dar aşa îmi închipui, spuse Eileen, căutând sprijin în jurul ei.

Nefiind sigur că putea să-i ofere aşa ceva, Doyle se mulțumi doar să aprobe din cap.

– Ce indicații vi s-au dat referitor la felul cum trebuia să vă purtați cu domnul Doyle? V-au spus numele lui? Întrebă Sparks.

– Nu. Mi s-a spus că era un doctor pe care îl chemase personajul meu, cerând ajutor; fiul meu fusese răpit, măîntorsesem fără tragere de inimă spre acest mediu ca să măîndrume, dar, nefiind sigură de intențiile ei, îi scrisesem doctorului, rugându-l să ne întâlnim acolo.

Se uită din nou la Doyle.

– Dar când a sosit, nu ştiu de ce, am simțit imediat că era ceva în neregulă, că poveştile care ni se spuseseră nu erau adevărate – puteam să văd asta pe chipul dumneavoastră. Ceilalți au continuat să joace tot timpul – nu ştiu dacăşi-au dat măcar seama. Am vrut să vă spun ceva, să vă fac un semn, dar, odată treaba începută, a devenit atât de copleşitoare...

– Ați crezut că ceea ce vedeți era adevărat?Întrebă Doyle.

– Nu puteam să judec; adică, ştiu ce suntem în stare să facem pe scenă, dar…

Tremură fără să vrea şi îşi încrucişă mâinile în jurul trupului.

– Era ceva atât de rău în atingerea mâinii acelei femei. Ceva… necurat. Şi când în oglindă a apărut creatura aceea şi a început să vorbească cu vocea aia îngrozitoare… am simțit că-mi pierd mințile.

– Şi eu, spuse Doyle.

– Şi a urmat atacul, spuse Sparks.

– Un atac de felul ăsta făcea parte din distracție; îl repetaserăm. Trebuia să murim de mâna acestor intruşi, dumneavoastră ați fi reacționat, pe urmă toată lumea ar fi țâşnit în picioare şi am fi râs copios pe seama dumneavoastră. Dar când au intrat oamenii aceia în cameră… nu erau cei pe care îi văzuserăm înainte. Am auzit lovitura care l-a doborât pe Dennis, am văzut privirea din ochii lui în timp ce cădea şi…

Vocea i se stinse. Îşi duse o mână la frunte, lăsă privirea în jos și, cu o voință imensă, îşi controlăvalul emoțiilor.

– …şi am ştiut că e mort şi că ei urmăresc să vă omoare, domnule doctor Doyle; aceea fusese intenția lor tot timpul. În acel moment, am găsit în mintea mea glasul cu care să mă rog; dacă ei îmi vor lua viața pentru rolul pe care îl jucasem acolo,

atunci să ia viața mea în schimbul vieții dumneavoastră. Apoi am simțit cuțitul în gât şi sângele curgând şi nu aveam motive să cred că nu era al meu, că ei nu mă omorâserăşi pe mine. Am căzut, presupun că am leşinat, momentele care au urmat au fost neclare…

Închise ochii şi respiră adânc; apoi răsuflăîntretăiat, luptându-se din nou să-şi stăpânească lacrimile. Eileen le spusese adevărul, îşi zise Doyle; nici cel mai mare geniu al scenei mondiale nu s-a fi putut preface cu atâta succes.

– Mi-am revenit când Sammy şi soția lui mă duceau afară din casă – ei nu fuseseră răniți, dar am auzit țipete și gemete în urma noastră. Împuşcături. Haos. A fost un şoc extrem de mare să constat căîncă mai trăiesc şi că tot ce îmi revenea în minte se întâmplase cu adevărat, că Dennis fusese ucis.

– Pe vizitiul trăsurii l-ați văzut afară? Întrebă Sparks.

Ea clătină din cap.

– Trăsura dispăruse. Am fugit. Începeam săîntâlnim oameni pe străzi. Emma țipa, Sammy încerca disperat s-o liniştească; ea nu se lăsa, iar el nu putea s-o calmeze; a insistat că ar fi mai sigur pentru mine dacă ne-am despărți, aşa că am pornit pe drumuri separate. Mi-a dat batista lui ca

să-mi şterg sângele de pe gât. Nu i-am mai văzut niciodată. Domnul Stoker mi-a spus ce li se întâmplase... Am încercat să-mi aranjez ținuta. Nu îndrăzneam să măîntorc la hotelul unde stăteam. Am mers până dimineața, după care am luat o cameră undeva, în Chelsea. Aveam cu mine banii pe care mi-i dăduseră ei. M-am gândit să merg la poliție, dar mi s-a părut imposibil să explic rolul meu în afacerea asta, eram prea vinovată; ce-aş fi putut să le spun?

Doyle dădu din cap, încercând să-i arate c-o iertase. Dar femeia nu se linişti deloc, îşi scutură capul în semn de autoreproşşi se uităîn altă parte.

– Nu mă puteam gândi la altceva decât să măîntorc la companie. Să măîntorc şi să le spun ce se întâmplase; credeam că vor şti ce să facă. Am încercat să-mi amintesc unde jucau – ştiam căîn nord, dar eram foarte derutată – iar apoi mi-am amintit de Whitby. Mi-am adus aminte de el pentru că mai jucaserăm aici o dată, înainte, în mijlocul verii, iar marea şi vapoarele din port erau atât de frumoase şi doream să stau pe o bancă pe faleză, să mă uit la vapoare, aşa cum făcusem în vara aceea, şi să nu mă mai mişc sau să mai gândesc pentru foarte multă vreme şi poate că atunci aş fi început să uit ce se întâmplase, poate că mă puteam vindeca de răul făcut minții mele...

Lacrimile curgeau pe obrajii ei, dar nu făcu

niciun gest săşi le şteargă. Vocea îi rămase calmăşi puternică.

– În ziua următoare am luat trenul ca să vin aici. Nu aveam alte haine, dar pelerina mea era destul de mare ca să acopere petele de sânge de pe rochie. Nu am vorbit cu nimeni. Am terminat călătoria fără probleme, deşi sunt sigură că s-au făcut multe comentarii despre femeia ciudată, îmbrăcatăâîn costumație de seară, care călătorea fără bagaje şi neînsoțită. Am închiriat o cameră aici, pretinzând că sunt o îndrăgostită chinuită, cu inima frântă. Am cumpărat hainele astea sărăcăcioase şi am trimis rochia la curățat. Sângele a stricat satinul, dar nu doream să mă despart de ea; era rochia mea cea mai bună. Singura dată când o mai purtasem fusese de Anul Nou, cu un an în urmă – am fost atât de absurd de fericităâîn seara când am purtat rochia, credeam că viața mea abia începea şi…

Se opri din nou, înainte de a continua şi de a spune simplu:

– Şi aşa am luat o cameră aici, am dormit şi am aşteptat să vină compania.

Se uită din nou la Stoker, pentru a arăta că următorul capitol al poveştii era sosirea lui. Chiar şi duritatea lui Sparks părea că se înmoaie în fața cruzimii osândei ei. Doyle îi oferi batista lui, pe care ea o acceptă fără un cuvânt.

Stoker fu primul care reluă cu blândețe discuția.
– Domnişoară Temple, ar trebui să le spuneți ce s-a întâmplat aici cu o searăînainte de a vă găsi eu.
Femeia dădu aprobator din cap şi lăsă batista jos.
– În toiul nopții am fost trezită. Uşor. Nu ştiu de ce, dar nu m-am mişcat, mi-am deschis doar ochii. Nu eram sigură, nu sunt sigură nici acum dacă nu am visat. În colțul camerei mele, în umbră, stătea o siluetă. M-am uitat la ea mult timp înainte de-a putea fi sigură de ceea ce vedeam. Un bărbat. Nu se mişca. Părea... nefiresc.
– Descrieți-mi-l, spuse Sparks.
– O față palidă. Lungă. Îmbrăcat complet în negru. Ochii lui – e greu să-i descriu – ochii lui ardeau. Absorbeau lumina. Eram aşa de îngrozită, încât nu mă puteam mişca. Abia puteam să respir. Mă simțeam ca şi cum eram privită de... ceva ce nu avea nimic omenesc.
– Nu te-a atins deloc.
Eileen clătină din cap.
– Am stat acolo, întinsă, foarte mult timp. Pierdusem măsura timpului. Mă simțeam paralizată. Închideam ochii, îi deschideam din nou şi el era tot acolo. Când primele raze de lumină au pătruns în încăpere, am deschis din nou ochii, dar plecase. M-am ridicat din pat. Uşa

şi ferestrele camerei mele erau încuiate, aşa cum fuseseerăşi când mă dusesem la culcare. Nu-mi fusese cu adevărat frică pânăîn acel moment... chiar dacă nu m-a atins deloc şi nu s-a mişcat, m-am simțit aşa de... pângărită.

– Domnişoara Temple a petrecut noaptea trecutăîn camera aceasta, vorbi Stoker. Am stat treaz toată noaptea, în fotoliul acela, cu asta în mână...

Ridică o puşcă cu țeava dublă de după o măsuță de toaletă.

– N-a intrat nimeni în această cameră.

Doyle se uită alarmat la Sparks.

– N-o să vă mai lăsăm singură. Nici măcar un moment.

Sparks nu răspunse. Se aşeză pe pat şi se uită pe fereastră. Umerii i se lăsară uşor în jos.

– Greşesc oare dacăîmi închipui că bărbatul din camera domnişoarei Temple este acelaşi bărbat care se face vinovat de crimele pe care le-am discutat? Întrebă Stoker.

– Nu. Nu greşeşti, spuse Sparks moale.

– Ce fel de om este acela care se poate mişca noaptea în felul acesta, intrând pe uşi şi ferestre, în camere, fără zgomot; care poate lovi oamenii în somn, îi poate răpi şi nu poate fi văzut niciodată?

Stoker se apropie de Sparks în timp ce vorbea, fără să ridice tonul.

– Ce fel de ființă omenească este aceasta? Știți?
Sparks dădu afirmativ din cap.
– Am să vă spun, domnule Stoker. Dar mai întâi trebuie să-mi spuneți dumneavoastră ce făceați când ne-ați găsit la Mănăstirea Goresthorpe.
Dominându-l cu înălțimea pe Sparks, Stoker își încrucișă brațele și își mângâie gânditor favoriții stufoşi.
– Corect, spuse el.
Se rezemă de pervazul ferestrei şi-şi scoase pipa şi punga cu tutun din buzunar, ocupându-se cu ritualurile mărunte şi precise ale fumatului, în timp ce începu să vorbească.
– Am stat de vorbă cu foarte multă lume din Whitby, de când am sosit. Puțini au avut ceva important să-mi spună. Apoi am întâlnit un bărbat într-o cârciumă care se află jos, lângă golf. Un vânător de balene, un copoi bătrân, de vreo şaptezeci de ani. A făcut înconjurul lumii de peste zece ori. Acum stătea, privea portul şi își bea berea neagră, de la amiază până la ora închiderii, de unul singur. Cârciumarul şi clienții îl considerau un bețivan şi un prostănac inofensiv. Marinarul m-a chemat la el la scurt timp după ce am intrat în local. Era foarte agitat şi foarte nerăbdător să-mi spună o poveste pe care era sigur că nimeni altcineva nu ar crede-o – sau mai

degrabă ceva ce încercase de mai multe ori să spună, dar nimeni nu crezuse.

Mi-a spus că nu dormea niciodată mult, din cauza alcoolului şi a vârstei, aşa că petrecea multe nopți plimbându-se pe țărm şi sus pe deal, spre mănăstire, unde, de zece ani, se odihneşte soția lui. Spunea că, uneori, ea îi vorbeşte, îi aude vocea în nopțile acelea târzii, şoptind în bătaia vântului, în copacii de deasupra cimitirului. Într-o noapte, cu vreo trei săptămâni în urmă, în timp ce-şi croia drum printre pietrele de mormânt, ea l-a strigat. Omul susține că vocea ei era mai puternică decât înainte.

Uită-te spre mare, a spus ea. Uită-te spre port. Cimitirul se întindea de-a lungul unei terase, chiar deasupra portului. Era o noapte agitatăşi fluxul era puternic. S-a uitat în jos şi a văzut un vas pe valuri, venind cu viteză spre țărm, prea repede, cu pânzele fluturând, cu parâmele dezlegate; părea că va intra direct pe uscat. Bătrânul marinar şi-a croit drum cât a putut de repede spre mal, spre punctul către care se îndrepta corabia; dacă se loveau de stânci acolo, putea să fie un dezastru; trebuia să sune alarma.

Când a ajuns la cheiul Tate Hill, un golfuleț ascuns vederii celor de pe dig, a văzut că vasul aruncase ancora la cincizeci de metri de mal. Era o goeletă elegantă, cu partea exterioară mult

expusă la vedere, care plutea uşor pe apă. Dinspre ea venea spre țărm o barcă uşoară; a văzut cu uimire că pe țărm aşteptau câțiva oameni care agitau nişte felinare. S-a apropiat de ei, dar a stat ascuns, hotărându-se să nu se arate. Printre acei oameni era şi episcopul.

– Episcopul Pillphrock? Întrebă Sparks.

Stoker aprobă din cap.

– Pe ceilalți nu i-a recunoscut. Bărcuța a tras la țărm cu doi oameni la bord, dintre care unul era îmbrăcat complet în negru. Încărcătura lor consta în două cufere. Omul a jurat că a văzut şi un câine mare, negru, sărind din barcă. Goeleta nu a aşteptat întoarcerea bărcii; ridicase ancora, navigând împotriva vântului, spre largul mării. Grupul de pe țărm a ridicat pe umeri cuferele, care nu păreau să fie goale, şi s-a îndreptat cu ele în sus pe deal, spre mănăstire. Au trecut la nici trei metri distanță de ascunzătoarea bătrânului marinar. L-a auzit pe episcop spunând ceva despre „sosirea stăpânului nostru” – a crezut că episcopul era cel care spusese asta – şi bărbatul în negru a țipat la el cu voce aspră să se potolească. Marinarul i-a urmărit şi a spus că i-a văzut cum cărau cuferele, nu la Goresthorpe, ci la ruinele vechii mănăstiri, care se afla mai departe, sus pe deal. Şi a jurat că l-a văzut pe câinele negru alergând prin cimitir şi dispărând. De atunci a tot

văzut lumini ciudate arzând noaptea, târziu, la ruine. Ce l-a tulburat cel mai tare a fost faptul că, din noaptea aceea, vocea soției lui nu i-a mai vorbit niciodată.

– Trebuie să vorbim cu omul ăsta, spuse Sparks.

– L-au găsit în dimineața următoare în cimitir. Avea beregata sfâşiată, de parcă fusese atacat de un animal, îngrijitorul a spus căîn timpul nopții auzise urletul unui lup.

Sparks şi Doyle se uitară unul la altul. Eileen îşi înfăşură strâns şalul în jurul umerilor şi se uită fix în podea. Tremura. Dintr-o dată, pereții păreau prea strâmți pentru a putea cuprinde ceea ce simțeau ei şi mult prea inconsistenți pentru a ține la distanță forțele ridicate împotriva lor.

– Ce-i asta? Întrebă Sparks, arătând cu degetul spre un pachet care se afla pe măsuța de toaletă.

– Acesta a fost micul dejun pentru dimineața asta, spuse Stoker. O specialitate locală, se pare.

Sparks ridică pachetul cu biscuiți „Mother's Own".

– Acum o să vă spunem partea noastră de poveste, spuse el.

Şi asta şi făcu.

Capitolul 16

Uneltele diavolului

Sparks şi Doyle nu omiseră niciun amănunt faţă de Stoker şi Eileen, în afară de presupusa legătura pe care o avea Sparks cu guvernul şi de rezervele pe care le mai avea Doyle în privinţa lui Sparks însuşi – nota de la Leboux stăruia în gândurile lui ca o suliţă de fier – şi, înainte ca povestea să se fi terminat, se lăsase deja întunericul serii. Ninsoarea continuase toată după-amiaza. Străzile erau deja acoperite cu un strat proaspăt şi furtuna nu dădea semne să se potolească. Trimiseră la bucătărie după o cină uşoară, formată din supă, friptură rece de oaie şi pâine de grâu, pe care le mâncarăîn camera lui Stoker şi care nu-i ajută pe niciunul să se refacă. Eileen vorbi puţin în timpul mesei, fără să se uite vreodatăîn ochii lui Doyle; se retrăsese în sinea ei, într-un sanctuar bine apărat. Simţind că aveau nevoie de întăriri, Sparks se scuzăşi plecă să-i ia pe Barry şi pe Larry de la hanul din apropierea gării, unde ajunseseră mai devreme, în aceeaşi zi. Eileen seîntinse pe pat să se odihnească. Stoker profită de ocazie ca să-l scoată pe Doyle pe coridor pentru o discuţie în particular, lăsând uşa puţin

întredeschisă, ca să poatățtine sub observație camera şi mai ales ferestrele.

– Ca de la gentleman la gentleman, începu Stoker calm, sper din tot sufletul ca situația asta să nu se dovedească a fi una dificilă.

– Cum aşa? Întrebă Doyle.

– Sunt un bărbat foarte fericit în căsătorie, domnule doctor Doyle. Soția mea şi cu mine avem un copil mic.

După cum ați observat cu siguranță, domnişoara Temple şi-a petrecut noaptea trecutăîn camera mea.

– I-ai păzit viața...

– Totuşi, domnişoara Temple este actrițăşi, după cum sunt sigur că ați observat, o femeie extrem de atrăgătoare. Dacă vreo vorbuliță despre treaba asta îşi găseşte drum spre Londra...

Stoker ridică din umeri într-un fel obişnuit în camerele particulare din cele mai exclusiviste cluburi pentru gentlemani.

– Date fiind împrejurările actuale, un astfel de lucru este de neînchipuit, spuse Doyle cu o nespusă uimire. Oare nu există o limită pentru preocuparea fanatică a societății pentru salvarea aparențelor?

– Atunci contez pe discreția dumneavoastră, spuse Stoker foarte uşurat, întinzându-i mâna. Mă duc să aduc un coniac, pot să vă aduc şi

dumneavoastră unul?

– Mulțumesc, nu, spuse Doyle.

Nu voia să-şi întunece mintea cu nimic în timpul nopții ce urma.

– Domnişoara Temple a cerut unul ca somnifer, înainte să se retragă, noaptea trecută. Poate că am să-i aduc şi ei un păhărel.

Cu o uşoarăînclinare, Stoker plecă. Doyle intrăînapoi în cameră. Eileen stătea în capul oaselor în pat, răsucind cu dexteritate o țigară dintr-o pungă cu tutun ieftin. Ochii lui Doyle se măriră.

– Aveți un chibrit? Întrebă ea.

– Da, cred că am. Un moment. Poftim.

Doyle se scotoci prin buzunare, scoase un chibrit şi-i aprinse țigara. Pentru a-i potoli tremurul – rezultat al complicatei situații de a fi singur în cameră cu ea – în timp ce el ținea chibritul, ea îi apucă mâna.

– Chiar credeți că ne-ar ataca aici, cu toți oamenii aceştia în jur? Întrebă ea cu o indiferențăşi familiaritate pe care nu le mai auzise în glasul ei înainte.

– O, se poate, da, trebuie să spun că e chiar foarte posibil.

Dintr-o dată, engleza părea să-i fie străină, ca şi cum nu ar fi fost limba lui maternă.

– Ar trebui să stați jos. Arătați îngrozitor de

obosit.
Îşi încrucişă picioarele şi suflă fumul în aer.
– Chiar aşa? Mulțumesc, sunt într-adevăr obosit. O să stau, spuse Doyle ceremonios şi se uită preocupat în jur.
Luă scaunul cu spătar drept din partea cealaltă a camerei, îl aşeză cu fața spre ferestre, apucă puşca, se aşezăşi încercă să pară important.
– Arătați ca şi cum ați şti să trageți, spuse ea după ce îl privi un moment, cu o foarte uşoară urmă de zâmbet.
– Sper din suflet că nu voi avea ocazia să o demonstrez cât timp vă aflați atât de aproape.
Se simți roşind. Roşind!
– Iar eu nu mäîndoiesc că, dacă s-ar ivi vreun prilej, aş fi plăcut impresionată.
Doyle dădu afirmativ din cap şi zâmbi, ca o pasăre mecanică. Îi era greu s-o privească. Se joacă cu mine? Se întrebă el. Face asta fiindcă mă port ca un țăcănit.
– Tratați multe femei, domnule doctor Doyle? Întrebă ea cu zâmbetul acela de Giocondăînflorind iar pe chipul ei.
– Ce anume?
– În practica dumneavoastră. Aveți mulți pacienți femei?
– O, păi, da. Adică, am şi eu partea mea. Aşspune, cam jumătate, oricum. Jumătate din

toți, adică. Jumătate din opt, cel mult, ca să spunem adevărul: acum i-am pierdut pe toți. *Şi niciuna dintre ele nu avea sub cincizeci de ani, nu avea un gât de lebădă, o piele ca petalele de trandafir şi...*

– Sunteți căsătorit? Întrebă ea.

– Nu. Dumneavoastră?

Ea râse uşor. Asta îi aduse aminte de clinchetul păhăruțelor de cristal de la o cină deosebit de strălucitoare.

– Nu, nu sunt căsătorită.

Doyle dădu din cap cu putere, se uităîn jos, la puşca din mâinile lui, şi, foarte concentrat, frecă o pată imaginară de pe țeavă.

– Nu v-am mulțumit niciodată cum se cuvine, rosti ea pe un ton mai sobru.

– Nici nu este nevoie, spuse el, alungând ideea cu un gest indiferent din mână.

– Totuşi, vă datorez viața. Dumneavoastrăşi domnului Sparks.

– Nu aveți motive să vă simțiți îndatorată nici măcar un pic, domnişoară Temple. Dacă aş avea ocazia, aş face bucuros la fel, ba chiar mai mult, spuse el, simțindu-se plin de curaj.

De data asta, el îi susținu privirea până când ea se uităîn altă parte.

Avea nevoie de ceva unde să-şi stingățigara. Nu se găsea nicio scrumieră pe raftul de lângă pat.

Uitându-se în jur, Doyle veni cu ambalajul de biscuiţi şi îl ţinu pe masă, ca ea să-şi strivească chiştocul. Degetele lor se atinseră uşor, provocând o furnicătură electrică, iar lui nu i se păru o simplăînchipuire.

– Vreau să vă ajut, spuse ea, cu o voce joasăşi răguşită. Cum pot şi eu. Trebuie să-i transmiteţi asta domnului Sparks.

– Aţi acţionat de nevoie. O nevoie financiară urgentă. Nu aveaţi de unde săştiţi ce se va întâmpla. Nu aveaţi cum să aflaţi.

În timp ce ea termina ţigara, îşi ridicăîncet chipul şi feţele lor se găsiră doar la câţiva centimetri distanţă.

– Oricum, spuse ea. Vreţi să-i comunicaţi asta? Poate că există o cale. Pot să fiu foarte descurcăreaţă.

– În privinţa asta nu am nicio îndoială.

Îndepărtă cu limba un firicel de tutun de pe buza de jos. Ochii li se întâlnirăşi privirea ei nu era nici pe departe descurajantă. Doyle simţi o zvâcnitură puternicăîn piept, ca şi cum ar fi fost prins într-un puternic câmp gravitaţional. „Frumuseţea promite fericire”; expresia aceea îi ţâşni în minte dintr-un ungher de mult uitat. Se trezi aplecându-se s-o sărute tocmai când mai mulţi paşi precedară deschiderea uşii. Cu o singură bătaie ascuţită, Sparks intrăîn cameră. Doyle se

îndepărtăîn grabăşi aruncă ambalajul de la biscuiţi. Larry şi Barry se postară de o parte şi de alta a uşii.

– Am aruncat o privire la celălalt han; trebuie să ne mutăm acolo imediat, spuse Sparks. Are o structură mult mai puţin vulnerabilă. Ne vom putea apăra mai bine acolo, în timpul nopţii.

– Sper că nu organizaţi această apărare în jurul presupusei mele neputinţe, spuse Eileen, ridicându-se energic în picioare, pentru că sunt foarte capabilă să mă apăr singură, la fel de bine, dacă nu chiar mult mai bine, decât ar putea s-o facă un bărbat.

– Domnişoară Temple, după felul cum i-a lovit soarta pe colegii dumneavoastră, sunt sigur căînţelegeţi faptul că sunteţi o ţintă de foarte mare importanţă pentru duşmanii noştri, spuse Sparks, cu o răbdare măsurată.

– Ce înţeleg eu este că dumneavoastră, domnule, nu aveţi niciun fel de înţelegere faţă de posibilitatea mea de a vă ajuta şi de a vă fi colaboratoare în această problemă, spuse Eileen, nedându-se înapoi nici măcar cu un centimetru.

– Nu avem acum timp să...

– Şi dacă vă aşteptaţi să rămân încuiatăîn cameră ca momeala într-un cârlig, aşteptând să vină necazul, în timp ce voi, bărbaţii, sunteţi liberi să veniţi şi să plecaţi după cum aveţi chef, atunci,

domnule, văînşelaţi foarte tare…
– Domnişoară Temple, vă rog…
– N-o să accept aşa ceva şi nici n-o să preiau ideile dumneavoastrăînvechite despre ceea ce este sau nu este o femeie în stare să facă: încep să bănuiesc că sunteţi, în egală măsură, împotriva acordării dreptului de vot pentru femei…
– Ce Doamne iartă-mă are asta de-a face cu mutatul la celălalt han? Protestă Sparks.
Doyle nu-şi mai amintea să-l fi văzut pe Sparks atât de încurcat. Barry şi Larry îşi priveau fix pantofii, încercând din răsputeri să-şi stăpânească zâmbetele.
– Ştiu să trag de când aveam zece ani: cine ridică mânăîmpotriva mea îşi riscă viaţa – am împuşcat un om în trecut, nu aş ezita s-o fac din nou…
– Nu fiţi ridicolă…
Cu o singură mişcare, Eileen apucă puşca din mâna lui Doyle, trase percutorul, plimbă cu dexteritate arma împrejur pentru a lua la ţintă un cuier din colţ, apăsă pe trăgaci şi trase în melonul lui Stoker, făcându-i de nerecunoscut. Larry şi Barry se aruncară la podea. Stoker îşi alesese tocmai acel moment nefericit ca să aparăîn cadrul uşii, aducând două păhărele pline cu coniac. Eileen sesiză mişcarea cu coada ochiului, se răsuci şi trase un al doilea cartuşîn el. Mâinile lui Stoker se ridicarăşi păhărelele căzură pe podea.

– Doamne, nu! Țipă Stoker.
– Cât de bine doriți să-mi demonstrez punctul de vedere, domnule Sparks? Întrebă ea calm.
– Punctul dumneavoastră de vedere a fost demonstrat, spuse Sparks cu fața neagră de furie.
Eileen lăsă puşca jos. Ceilalți oaspeți, intrigați de împuşcătura puternică, apărură pe hol.
– Totul e în regulă, oameni buni, le spuse Doyle, luându-l pe Stoker de brațşi trăgându-l în cameră. Vedeți-vă de treburile voastre. Nu s-a întâmplat nimic.
– În numele cerului, ce se petrece aici? Spuse Stoker tremurând, în timp ce Doyle închidea uşa în urma lor. Domnişoară Temple, vă rog, sunt prietenii noştri.
Eileen rabatățevile, scoase restul cartuşelor nefolosite şi-i înmână puşca lui Doyle.
– Domnule Stoker, vă datorez o pălărie nouă.
Larry şi Barry rămaseră la podea şi încercară, fără succes, să nu râdăîn hohote. Doyle nu se putu abține să nu li se alăture.
– Sunt sigur că la mijloc este o greşealăîngrozitoare. Nu putem să discutăm cu înțelepciune? Spuse Stoker, recuperând cadavrul zdrențuit al melonului său.
– Dacă mutarea la celălalt han nu mai este valabilă, domnule Sparks, care este alternativa? Întrebă Eileen.

Sparks o privi încruntat, dar ea se menținea cu mândrie pe poziție. Când Doyle fornăi, încercând să-şi oprească râsul, Sparks îl străpunse cu o privire plină de venin.
– Îmi pare rău, spuse Doyle, transformând râsul în tuse. Poate că nu este o idee chiar aşa de rea să rămânem aici, Jack.
– Veți avea prilejul să vă aduceți contribuția, domnişoară Temple, spuse Sparks, ignorându-l complet pe Doyle. Cu mențiunea că pe viitor eu sunt absolvit de orice fel de răspundere pentru securitatea dumneavoastră.
– S-a făcut, spuse ea şi-i întinse mâna.
Sparks se holbă la mâna ei un moment, de parcă ar fi fost cleştii unui rac, şi apoi o scutură o dată cu putere.
– Aşadar, ce facem, Jack? Întrebă Doyle.
– În timpul după-amiezii, frații au făcut fiecare o descoperire foarte interesantă, spuse Sparks, îndreptându-se spre fereastră.
Ambii bărbați se ridicaseră deja în picioare, cu pălăriile în mână. Doyle observă că Barry avea mari greutăți ca să-şi ia ochii de la Eileen.
– Un tren a tras în gară la trei fix, spuse Barry, începându-şi povestea. Locomotiva de la Webb Compound şi un vagon de pasageri. Ceva special de la Balmoral, însemne regale.
– Era cineva din familia regală la bord? Întrebă

Doyle alarmat.
– Doar o persoană: prințul Albert…
– Tânărul Eddy? Întrebă Stoker uluit.
– În persoană. A fost aşteptat de o trăsură care l-a dus spre sud-est.
– Aminteşte-ți că Sir Nigel Gull, fostul medic al prințului, este unul de pe Lista Celor Şapte, îi aminti Sparks lui Stoker.
– Ce ar putea face aici? Plănuiesc să-l omoare? Întrebă Stoker.
– Ar fi păcat să risipeşti un glonț, spuse Eileen.
– Şi îl cunoaşteți personal pe prinț, domnişoară Temple? Întrebă Sparks.
– De fapt, chiar aşa este, spuse ea, răsucind o altățigară. Am petrecut o searăîn compania lui Eddy anul trecut, după ce m-a văzut jucând în „A douăsprezecea noapte”, la Bristol.
– Nu i se poate reproşa gustul, interveni Barry elegant.
– Omul are minte cât o vacă de rasa Guemsey, spuse Eileen. Toarnă o cisternă de băuturăîn el şi or să-i crească mai multe brațe decât la o caracatiță…
– Mulțumesc pentru raportul edificator, spuse Sparks.
– Pentru puțin, spuse Eileen, ridicând țigara răsucită.
Barry şi Larry se grăbiră spre ea cu câte un

chibrit aprins, înainte ca Doyle să fi scos măcar unul din vestă.
– Larry, vrei să ai amabilitatea să ne împărtăşeşti ce ai aflat azi? Spuse Sparks, cu tonul dojenitor al unui profesor.
– Da, domnule, spuse Larry, suflând în bățul său de chibrit, căci Barry ajunsese înaintea lui la Eileen. Mănăstirea Goresthorpe este părăsităîntr-un mod misterios, nu a fost nimeni acolo în ultimele trei zile, aşa cum a dibuit cu atâta iscusință domnu' Stoker. Atunci, cum să-l găsim pe onorabilul episcop Pillphrock şi să aflăm încotro s-a dus? Un băcan şi marfa lui; ăsta-i sângele care dă viață oricărei aşezări. Mi-am petrecut după-amiaza tăifăsuind cu păpuşelele din magazinele locale – atenție, eu nu-s Barry, da' mă descurc – şi, urmărind cum se face aprovizionarea, am aflat că episcopul s-a îndreptat spre o bucățică de rai, retrasă, jos pe coastă, unde, judecând după cantitatea mare de provizii cumpărate şi livrate, ca să spunem aşa, trebuie că se joacă de-a moşierul în fața unui număr bunicel de oaspeți.
– Propria moşie a episcopului? Întrebă Doyle.
– Nu, a lui Sir John Chandros, răspunse Sparks.
– Corect, domnule, şi se întâmplă ca, pe terenurile aceleiaşi moşii, să fie o fabrică ce produce...

– Biscuiții „Mother's Own”, spuse Doyle.
– Mă depăşiți cu multe mile, domnule, spuse Larry cu modestie.
– Cum se numeşte moşia? Întrebă Doyle.
– I se spune Ravenscar, spuse Larry.
– Şi este spre sud-est, dincolo de ruinele vechi, spuse Doyle.
– Unde se pare că a fost dus prințul Eddy de la gară, adăugă Sparks. Vecină cu Ravenscar este fâşia de pământ pe care generalul Drummond a cumpărat-o de la lordul Nicholson.
– Trebuie să mergem acolo imediat, Jack, spuse Doyle.
– Lăsăm treaba asta pe mâine, spuse Sparks, privind pe fereastră la ninsoarea deasă. În seara asta facem o vizită la ruinele Mănăstirii Whitby.
– Nu vorbeşti serios – pe vremea asta? Întrebă Stoker.
– Prezența dumneavoastră nu este necesară, domnule Stoker, spuse Sparks, ridicând arma. Oricum, aş dori săîmprumut puşca dumneavoastră.
În tot acest timp, Barry folosi prilejul de a se holba la Eileen cum îşi fumeazățigara, mai înaltă cu vreo cincisprezece centimetri decât el.
– V-am văzut undeva, nu-i aşa? Spuse el cu un zâmbet larg, încrezător.
Eileen ridică amuzată o sprânceană spre omuleț.

Poate că reputația lui Barry nu era exagerată, la urma urmei, îşi zise Doyle.

Înarmați cu un felinar, o puşcă, un pistol şi cinci perechi de tălpici procurați de la han, Sparks, Doyle, frații şi Eileen – Stoker preferase să-şi exerseze partea mai bună a curajului rămânând pe loc – porniră prin întuneric spre ruinele Mănăstirii Whitby. Trecuse vârtejul furtunii şi vântul se potolise. Zăpada cădea liniştit şi mai lin, stratul depus depăşind patruzeci de centimetri. Nori negri acopereau luna. Fumul se înălța uniform din coşurile caselor înghesuite pe lângă care treceau; draperiile erau trase şi aproape nicio lumină nu răzbea spre străzile acoperite. Noaptea nu era tulburată decât de scârțâitul moale al tălpicilor lor în zăpada proaspătăşi de coloanele de aburi ale respirației lor. În ansamblu, drumul în sine era o problemă; călătorii se simțeau sechestrați într-o sferă albă, mută, ermetică.

Dificila urcare a dealului cerea răbdare şi rezistență. Sparks preluă conducerea, consultând o busolă care să-i țină departe de stâncile verticale din stânga lor. Barry şi Larry erau în urmă cu celelalte felinare, iar Doyle mergea lângă Eileen, la mijloc. Ea purta pantaloni, cizme şi o hainăîmprumutată din garderoba lui Sparks. Pasul îi era întins, sigur şi alert; urcuşul i se părea mult mai puțin greu decât lui Doyle însuşi, care se

bucura de fiecare dintre pauzele dese făcute de Sparks, prilej pentru el să-şi recapete răsuflarea.

Trecu o jumătate de orăînainte ca ei să ajungă la silueta rece şi întunecoasă a Mănăstirii Goresthorpe; nu se zărea niciun semn cum că nu ar mai fi fost părăsită. O formațiune de siluete dreptunghiulare şi ciudate stătea încremenită pe câmpul de zăpadă din fața lor. Doyle îşi dădu seama că erau vârfurile pietrelor funerare din cimitir, care ieşeau din nămeții de zăpadă. Urmărind cotitura făcută de terenul din jurul casei parohiale, înaintară printr-un pâlc de copaci şi curând se aflară fațăîn față cu conturul întunecat şi abrupt al ruinelor vechi, care se arătau pe culmea dealului de deasupra. La fel de lipsit de viață precum sora lui de jos, vechiul cavou răspândea o primejdie viscerală, mult mai amenințătoare decât absența vieții însăşi.

– Scârboasă afacere, spuse Doyle liniştit.

– E mai bine să bagi frica în inimile bieților enoriaşi ignoranți, dragul meu, răspunse blând Eileen.

Sparks le făcu semn cu mâna săînainteze şi ei luară cu asalt ultima porțiune a urcuşului. Panta era mai abruptă aici şi de mai multe ori fu nevoie să-şi unească eforturile şi să se tragă unul pe altul în sus, peste pantele cele mai dificile. După ce trecurăşi peste ultimele dintre aceste obstacole, se

trezіră pe o suprafață plană, la acelaşi nivel cu ruinele. Felinarele revărsau o lumină palidă pe zidurile năruite, înnegrite şi distruse de vreme. Uşile şi ferestrele fuseseră de mult devastate de trecerea timpului şi în multe locuri chiar şi acoperişul căzuse victimă vremurilor, dar impresia totală, oferită de ceea ce mai rămăsese din mănăstire, era una de copleşitoare robustețe şi putere. O circumscriere lentă a structurii releva atât dimensiunile impresionante, cât şi fantastica atenție față de detaliu a constructorilor săi. Fiecare bordură, cornişăşi buiandrug era împodobit cu specii de neimaginat de ființe ale întunericului: un cobold, duhuri rele, un basilisc, o hidră, cadavre, căpcăuni, hipogrifi, spiriduşi şi garguie. Această menajerie înspăimântătoare suferise mult mai puține ravagii de pe urma trecerii secolelor decât zidurile deasupra cărora se înghesuiau; fiecare adunase acum o mantie de zăpadă care nu le diminua cu nimic prezența înfricoşătoare. Erau aşezate aici ca să-i îndepărteze pe demoni, nu ca să-i întâmpine, îşi aminti Doyle din cărțile lui de istorie. Sau cel puțin aşa le plăcea să creadă. Nu se putea abține să nu se uite din când în când peste umăr, ca să vadă dacă nu cumva ochii morți ai creaturilor îi urmăreau.

Sparks îi conduse ocolind ruinele înapoi, la locul

de unde porniseră, încheind bucla făcută de paşii lor în zăpadă, care pornea acum în ambele direcții, în întuneric.
– Aruncăm o privire înăuntru? Întrebă Sparks.
Nu veni niciun răspuns, dar, când Sparks păşi pe uşa deschisă, nimeni nu zăbovi în urmă. Din cauza rămăşițelor inegale din acoperiş, zăpada nu se strânsese în straturi de grosime egalăînăuntru. Îşi scoaseră tălpicile, sprijinindu-le de un perete. Sparks îi conduse în camera următoare, o încăpere mare, boltită, dreptunghiulară, cu şiruri uniforme de piatră spartă de-a lungul podelei. La capătul îndepărtat al naosului se ridica un podium care dezvăluia funcția originală a sălii.
– Aceasta este biserica, spuse Sparks.
Înaintă spre altar. Larry şi Barry răspândeau în evantai lumina de la felinarele lor şi încăperea deveni mai egal iluminată. Prin tavanul spart, ninsoarea continua să cadă. Aerul era la fel de compact şi de greu ca luciul unui lac înghețat.
– Vrăjitoarele foloseau locul ăsta pentru distracții, spuse Larry.
– Vrei să spui călugărițele, îl corectă Barry.
– Călugărițe care au luat-o pe un drum greşit, zise el.
– Un tip ne-a spus chestia asta într-o cârciumă, le declară Barry lui Doyle şi Eileen – mai ales lui Eileen.

Aşa a zis. Generații întregi, toate; ajunsese ca o molimă care a depăşit limita. Duşmancele Diavolului într-o zi, consoarte ale Prințului întunericului în următoarea. De-aia au dat oamenii foc locului ăstuia.

– Oamenii din sat? Întrebă Doyle.

– Chiar ei, spuse Larry. Au luat problema în propriile mâini. Au omorât şi torturat şi cu alte cuvinte le-au bătut până când l-au scos pe dracu' din călugărițe, chiar aici, în camera asta, aşa am auzit.

– Prostii, spuse Eileen.

– E o aiureală, fu de acord Barry. Tipu' de-abia se ținea pe picioare din cauza ginului.

– Io nu zic că-i literă de evanghelie, spun doar că asta e...

– Aduceți felinarele! Strigă Sparks.

Barry şi Larry alergară spre partea din față a catedralei, ducând lumina. Doyle şi Eileen îi urmarăîn grabă. Sparks stătea deasupra unei lăzi închise şi hodorogite, care zăcea în zona altarului, pe o grămadă sfărâmicioasă de pământ.

– Ce-i ăsta? Întrebă Larry.

– Un coşciug, aşa-i? Spuse Barry.

Doyle se gândi la relatarea făcută de Stoker despre povestea bătrânului marinar şi la încărcătura nocturnă pe care o văzuse adusă la țărm, de pe vapor.

– Cuiele care fixau capacul au fost scoase, spuse Sparks, îngenunchind cu unul dintre felinare.

– N-a spus bătrânul că au adus aici două sicrie? Spuse Doyle.

– Ba da, spuse Sparks, uitându-se la lemn.

– Şi-atunci, ce-i în afurisita asta de cutie? Spuse Eileen.

– Nu există decât o cale ca să aflăm, nu-i aşa, domnişoară Temple? Spuse Sparks, întinzând mâna spre capac.

În momentul în care mâna lui Sparks luă contact cu lemnul, un urlet care-ți îngheța sângele în vine se auzi din afara clădirii: strigătul unui lup, asta era aproape sigur, dar cu un timbru mai jos, mai gutural decât orice auzise Doyle vreodată. Înghețară, în timp ce ecoul sunetului se pierdea în aer.

– A fost foarte aproape, şopti Doyle.

– Extraordinar de aproape, spuse Doyle.

Alt animal îi răspunse cu un urlet identic, din partea cealaltă a mănăstirii. Apoi se auzi un al treilea, la o distanță mai mare.

– Lupi? Întrebă Doyle.

– Nu par a fi copoi de vânătoare, nu? Spuse Eileen.

– Întoarceți-vă foarte încet cu fața spre încăpere, spuse Sparks.

– Nu-i nevoie să ne întoarcem încet, şefu', spuse

Larry, fiind deja îndreptat cu faţa într-acolo şi arătând cu degetul spre mijlocul catedralei.

O învălmăşeală ameţitoare de scântei albastre se învârtea în cercuri largi, în jurul unui punct fix, aflat la mai bine de o jumătate de metru deasupra podelei. Pe măsură ce continua să se rotească, circumferinţa cercului se mărea, mai întâi pe orizontală, apoi pe verticală, până când ajunse la desfăşurarea şirurilor de pietre sparte. Aerul pocnea din cauza unei energii malefice. Doyle simţi cum i se face părul măciucă.

– Ce dracu'... murmură Eileen.

Scânteile albastre păliră şi din ele apăru o formă care devenea tot mai clară: cinci siluete transparente, îmbrăcate în sutane cu glugă, îngenuncheate pentru rugăciune, cu genunchii odihnindu-se la distanţă de vreo treizeci de centimetri de podea, de parcă s-ar fi sprijinit pe o bară de rugăciuni fantomatică. Era imposibil de aflat exact de unde veneau, dar încăperea fu dintr-o dată plină de vocile blânde şi şoptite ale unui cor. Cuvintele erau de neînţeles, dar tonul sever şi pătimaş al corului invizibil penetra cu putere urechea ascultătorului, dând o lovitură grea, supărătoare, ordinii mintale conştiente.

– Latină, spuse Sparks, ascultând cu atenţie.

– Este o stafie? Se trezi Doyle întrebând.

– Mai mult de una, şefu', spuse Larry, făcându-şi

cruce.
– Vezi, astea-s călugărițele, spuse Barry, care nu părea câtuşi de puțin pus în încurcătură de ceea ce vedea.
La o examinare mai atentă, siluetele aveau un aspect mai degrabă feminin decât călugăresc şi vocile înalte, insinuante, care îi învăluiau nu dezmințeau această impresie.
Eileen apucă felinarul lui Larry, coborî fără frică din altar şi porni direct spre apariții.
– Domnişoară Temple... protestă Doyle.
– E-n regulă, doamnelor, ajunge cu gânguritul ăsta, spuse ea cu o voce puternică, pătrunzătoare. Vecernia a fost mai devreme, acum ştergeți-o; plecați dracului de unde ați venit.
– Barry, spuse Sparks poruncitor.
Barry sări imediat pe urmele ei. Larry îşi trase cuțitele şi se mişcă spre dreapta, în timp ce Sparks îşi fixăținta cu puşca.
– Cărați-vă, spirite proaste, zburați, împrăştiați-vă că altfel o să ne înfuriați foarte tare...
Vocile fantomatice se opriră brusc. Eileen se opri la trei metri de stafiile penitente.
– Aşa-i mai bine, aprobă ea. Acum, fetelor, luați-o şi voi din loc. Hai.
Fantomele îşi lăsară mâinile în jos. Barry se mişcăîncet după Eileen, doar la câțiva paşi în

urma ei.
– Domnişoară Temple, spuse Sparks tare şi limpede, plecați, vă rog, din mijlocul sălii.
– În teatru, aveam mereu de-a face cu stafii, spuse ea.
– Vă rog, faceți cum spun eu acum.
Femeia se întoarse spre Sparks protestând.
– Nu aveți de ce să vă faceți griji, sunt perfect inofensive…
Mişcându-se simultan, siluetele fantomatice îşi aruncară glugile pe spate, dând la iveală capete hidos deformate şi lipsite de păr, pe jumătate oameni, pe jumătate păsări de pradă. Dădură drumul unui țipăt ascuțit, paralizant, şi se ridicară deasupra lui Eileen, la o înălțime de peste trei metri, pregătindu-se să lovească. În acel moment, doi lupi uriaşi intrarăîn fugăîn naos, dinspre ambele laturi ale absidei, urlând feroce şiîndreptându-se direct spre Eileen. Barry se aruncăîn fațăşi o culcă la pământ chiar când lupii săreau la atac. Sparks trase cu puşca cu ambele țevi, nimerindu-l pe animalul din fațăşi oprindu-i traiectoria aeriană; acesta căzu la pământ cu un zgomot greu şi rămase nemişcat, ciuruit şi plin de sânge. În aceeaşi clipă, Larry azvârli cele două cuțite; se auzi un scheunat puternic şi al doilea animal căzu pe Barry, cu mânerele cuțitelor ieşindu-i din gât şi din partea de sus a pieptului.

Fiara încă avea suficientă putere şi instinct în ea ca să-l sfâşie pe Barry, brațul pe care îl ridicase pentru a se apăra fiind prins în fălcile lui extraordinare. Barry se întinse, trase cuțitul din pieptul animalului şi i-l înfipse hotărât în ceafă. Animalul se crispăşi căzu pe spate, murind înainte să fi atins pământul.

– Jos! Țipă Sparks.

Dar Eileen sări în picioare, înşfăcă felinarul şi îl azvârli în fantomele care stăteau deasupra ei. Felinarul explodăîn momentul contactului; imaginile luară foc, dezintegrându-se într-o ploaie de scântei argintii şi fum roşu.

– Urăsc călugărițele! Țipă Eileen.

Doyle auzi un mârâit grav, lugubru, în spatele lui şi se întoarse cu grijă. Un al treilea lup stătea lângă ladă, la câțiva paşi în urma lui Sparks, al cărui spate era complet expus animalului.

– Jack, spuse Doyle.

– Arma mea nu este încărcată, spuse Sparks calm, fără să se mişte. A ta este.

– Va trebui s-o scot.

– Fă-o, bine?

Doyle îşi desfăcu haina şi îşi strecură cu delicatețe mâna înăuntru. Cu ochi aprigi şi inteligenți, lupul se uităîncet în fațăşi în spate, de la Doyle la Sparks. Aceasta era, de departe, cea mai mare dintre cele trei fiare: înaltă de aproape

un metru şi având o greutate de cel puțin şaizeci şi trei de kilograme. Când înaintă puțin, Doyle scoase pistolul, dar, în loc să atace, regele-lup făcu două sărituri, după care descrise un arc înalt, sărind pe una din ferestrele deschise din spatele altarului. Doyle trase un foc la întâmplare şi se repezi după el. Uitându-se în jos, văzu că, de la fereastră, erau cel puțin şapte metri până la nămeții pufoşi de dedesubt. Ținu felinarul în sus, dar animalul dispăruse deja.

Eileen şi Larry îl ajutau pe Barry, al cărui antebraț stâng suferise de pe urma atacului dat de lup. Sângele curgea din belşug de-a lungul mâinii, în timp ce femeia îi scotea cu blândețe brațul din mânecă.

– Nu-i prea rău, nu-i aşa, bătrâne? Întrebă Larry.

– Haina a pățit-o cel mai tare, spuse Barry, testându-şi degetele, a căror capacitate de mişcare nu fusese deteriorată.

– Stafii, îți poți închipui una ca asta? Spuse Eileen, cu neutralitatea calmă a unei asistente experimentate.

– Am văzut şi chestii mai urâte, spuse Barry cu stoicism.

– Le urăsc pe călugărițe, spuse Eileen. Le-am urât întotdeauna.

– Aceşti îmblăniți mâncători de oi erau destul de adevărați, totuşi, nu-i aşa? Niciun fel de

hocus-pocus, spuse Larry, aplecându-se ca să dea un picior unuia dintre leşuri şi să-şi scoată cuțitele din blana lui.

– Totu-i în regulă, Barry? Întrebă Sparks, încărcând iar arma cu cartuşe din buzunar.

– Mai urâtă treabă ca oricând, domnule, spuse Barry, zâmbindu-i larg îngerului său păzitor, în timp ce ea îi examina rănile de pe antebraț.

Ritmul inimii lui Doyle începu să se domolească; privi iar pe fereastră.

– Ia uită-te un pic, Jack, spuse el.

Sparks veni lângă el. În depărtare, spre sud, se zărea o dungă de lumini strălucitoare, portocalii, mişcându-se grupat spre locul unde se aflau ei.

– Torțe, spuse Doyle.

– Vin pentru ceva. Pentru noi. Poate pentru asta, spuse Sparks, făcând un gest spre ladă. Fii cu ochii pe ei.

Doyle socoti că se aflau încă la distanță de cel puțin o milă. Sparks se îndreptă spre ladăşi îngenunche ca să examineze pulberea de pe lespezi, frecând-o între degete, mirosind-o. Scoase capacul. Nu scăpă niciun sunet, dar, când Doyle se întoarse, văzu pe chipul lui o expresie bolnavă, chinuită.

– Ce este, Jack?

– Joacă, şopti Sparks întunecat. Se ține de joacă.

Doyle se apropie şi se uităîn ladă. Înăuntru era

un cadavru, aproape numai oase, băgat în haine de înmormântare putrede, acoperit cu smocuri de păr şi porțiuni de carne buhăită. O fotografie încadratăîntr-o ramă aurită fusese pusăîntre mâinile sale scheletice, simulând o posesie lacomă: un portret sobru al unui bărbat şi al unei femei, căsătoriți, aparținând aristocrației engleze, după aspectul şi stilul lor.

– Ce este asta? Întrebă Doyle.

– Părinții mei, spuse Sparks, arătând cu capul spre fotografie. Aceia sunt părinții mei.

– Isuse.

– Şi acesta este corpul tatălui meu.

Revolta care clocotea în el îl lăsă pe Doyle fără grai. Orice urmă de îndoială pe care o mai avea față de monstruozitatea lui Alexander și relativa nevinovăție a lui Jack fu, în cele din urmă, irevocabil înlăturată.

– Monstru fără suflet, scrâşni Doyle într-un târziu.

Sparks respiră adânc de câteva ori şi îşi încleştă pumnii, închizându-i şi deschizându-i ritmic, încercând să-şi stăpânească emoțiile tumultuoase. Înapoindu-se la fereastră, Doyle văzu că luminile se apropiaseră; erau cel puțin şase torțe şi, mişcându-se pe zăpada de sub ele, putea distinge siluetele întunecate. Erau o

mulțime. La un sfert de milă distanțăşi apropiindu-se cu iuțeală.
În timp ce Eileen termina de pansat rănile lui Barry cu o fâşie de pânză dintr-o cămaşă, Larry se duse lângă Doyle, la fereastră.
– Ce facem? Întrebă Doyle.
– O luptă aici nu ne dăşanse, şefu'. Nu când e vorba de atâția. Nicio acoperire şi niciun loc înalt. Prea multe uşi. Prea greu să te aperi.
– Spune-i, spuse Doyle, arătând spre Sparks.
– Ştie, răspunse Larry. Mai lasă-l un minut.
– Mai mult nici nu avem.
Larry îi făcu cu ochiul.
– Un minut e tot ce ne trebuie.
Larry ridică puşca şi fluieră scurt; Barry sări în picioare, o sărută pe Eileen pe obraz şi frații ieşiră repede din catedrală, în întâmpinarea urmăritorilor. Acum Doyle îi putea distinge pe indivizi; erau cel puțin două duzini în haită. Eileen se îndreptă spre altar. Pentru a o împiedica să-l deranjeze pe Sparks, Doyle îi făcu semn să vină lângă el, la fereastră.
– Noi o să stăm aici pur şi simplu, ca să-i aşteptăm? Întrebă Eileen.
– Nu, spuse Doyle, rezemându-şi pistolul de pervaz şi luând drept țintă un purtător de făclie din față.
Înainte de a putea trage un glonț, auzi bubuitura

puştii venind din partea stângă; se auziră strigăte şi două siluete din grup căzură. Bărbatul cu torța se opri şi se uităîn direcția aceea. Doyle trase, silueta căzu şi torța ei se stinse în zăpadă.

– Aici! Aici! Jigodiilor!

Urmară mai multe strigăte batjocoritoare. Doyle îl văzu pe Barry agitând felinarele, încercând să-i atragă pe ceilalți departe de mânăstire.

– Haideți! Mişcați-vă fundurile, n-avem toată noaptea la dispoziție!

Şase atacatori alergau după Barry; restul continuau să meargă spre ruine. Doyle îşi goli pistolul în coloana care avansa, doborând încă unul dintre urmăritori. În timp ce încărca din nou arma, auzi iar bubuitul puştii şi văzu cum unul din oamenii care porniseră spre frați căzuse.

Zgomotul făcut de capacul sicriului îi atrase atenția spre interiorul camerei. Sparks turnă petrolul din felinarul său în ladăşi apoi îi dădu foc, spărgând felinarul deasupra ei. Lada se aprinse ca un lemn uscat. Sparks se dădu înapoi, intonă ceva ce Doyle nu putu să audăşi privi cum flăcările înghit cutia, trimițându-l pe tatăl său spre odihna veşnică.

– Ar cam trebui să mergem, Jack, spuse Doyle, după o clipă de tăcere respectuoasă, încărcându-şi pistolul.

Sparks se întoarse cu spatele la flăcări şi apucă

de mânere capacul lăzii.
– Pe aici, spuse el, îndreptându-se spre capătul naosului, pe unde intraseră.
– Ce vrea să facă cu el? Întrebă Eileen, arătând spre capac.
– N-aş putea să spun, îi răspunse Doyle, ajungându-l din urmă pe Sparks şi alergând în anticamera unde îşi lăsaseră tălpicile.
– O să avem nevoie de astea, rosti el scurt, arătând spre ele.
Când Eileen se aplecă să le ia, trei glugi cenuşii intrară prin uşa din faţă. Una ridică o măciucă cu cuie ca să-l lovească pe Sparks.
– Jack!
Sparks se răsuci, lăsă capacul în jos şi izbi în cele trei glugi, împingându-le şi ţintuindu-le de perete. Doyle făcu un pas şi trase, metodic, câte două focuri în fiecare glugă, în timp ce acestea se agitau în spatele scândurii.
– Fii atent în spate! Strigă Eileen.
Alte două glugi veneau în grabă spre ei, din catedrală. Doyle se răsuci şi apăsă pe trăgaci, dar pistolul era gol. Cele trei glugi trimise pe lumea cealaltă căzură grămadă la pământ când Sparks dădu drumul capacului de sicriu şi se întoarse să facă faţă noului asalt. Eileen apucă o tălpică de coadăşi-l izbi cu celălalt capăt pe urmăritor cu putere, peste faţă, doborându-l. O lovitură de

bâtă, dată de o glugă cenuşie, îl lovi pe Sparks în braţ; acesta lipi creatura de perete. Eileen izbi gluga căzutăîncă o dată, când aceasta încerca să se ridice în picioare, Doyle îşi răsuci pistolul în mânăşi izbi cu mânerul gluga până când aceasta nu mai mişcă. Sparks îi trase o gheatăîn gât celui de-al doilea atacator şi acesta se frânse ca o creangă uscată.

Apăru o lumină vie şi mai mulţi paşi grăbiţi intrarăîn catedrală. Sparks apucă capacul şi fugi spre uşă.

– Grăbiţi-vă! Spuse el.

Doyle şi Eileen adunară tălpicile şi se avântarăpe urmele lui Sparks. Acesta dădu drumul capacului, astfel încât să atârne pe buza dealului care cobora abrupt de la ruine, şi îl fixă cu piciorul.

– Tu primul, Doyle. Apucă mânerele şi ţine-te bine, porunci Sparks.

Banda de urmăritori se năpusti afară din mănăstire, în spatele lor, îndreptându-se spre ei, condusă de o siluetăînfăşuratăîntr-o pelerină neagră. Doyle băgă arma în buzunar şi sări pe scândură. Sparks o prinse pe Eileen de talie, o împinse jos, în mijlocul capacului, şi o urmăşi el, folosindu-şi greutatea pentru a-i bascula peste margine. Alunecarăînainte şi prinseră vitezăîn jos pe pantă, în vreme ce haita ajungea la margine;

două glugi se aruncară după sania improvizată, una îl răcâi pe Sparks cu o mână de-a lungul spatelui, aproape dezechilibrându-l, înainte ca ei să se depărteze de corpurile care se rostogoleau. Sania prinse mai multă viteză pe măsură ce alunecau în jos, pe promontoriu, prin întuneric; fiecare protuberanţăşi ridicătură de teren îi arunca în aer, zgâlţâindu-i şi mai puternic când loveau iar zăpada.

– Poţi să conduci? Strigă Sparks.

– Nu cred! Răspunse Doyle.

Tot ce putea face era să se ţină bine. Apropierea stâncilor verticale care intrau în mare undeva spre dreapta îi chinuia mintea.

– Vedeţi ceva? Întrebă Eileen.

– Puţin!

Următorul lucru pe care îl văzu erau două siluete care stăteau chiar în faţa lor, îngropate în zăpadă până la brâu, fluturând energic din braţe. Cu o fracţiune de secundăînainte ca sania să ajungă la ele, Doyle se gândi că puteau să fie Barry şi Larry, dar pe urmă văzu glugile şi armele din mâinile lor. Doyle îşi lăsă toată greutatea spre dreapta şi capacul viră uşor în acea direcţie, ceea ce era suficient ca să se ciocnească de glugi, să le izbească ca pe nişte popice şi să le azvârle pe deal în jos. Ciocnirea îi tăie lui Doyle răsuflarea, le schimbă direcţia şi le reduse viteza. Se luptă să-şi

recapete suflul, încercând să-şi dea seama unde se afla, când avu impresia că derapează; se uită spre dreapta şi, drept în faţă, văzu cum întinderea albă a zăpezii se termina brusc la marginea întunericului.

– Stâncile! Strigă Sparks.

Doyle se aruncă cu toată greutatea spre stângă. Sparks întinse piciorul drept, ca să-i împingă departe de margine şi, o clipă mai târziu, acel picior era suspendat în afară, în aer. Ţiparăîn timp ce sania alunecă pe marginea stâncii, pe o distanţă de douăzeci de metri, zgâriind piatra, trecând printre tufele care crescuseră peste buză, înainte ca brutala schimbare de direcţie a cursului pe care o făcu Doyle să-i îndepărteze puţin de prăpastie şi să-i ducăîn zăpada solidă. În stângă se zărea mănăstirea cea nouă, dar Doyle nu prea avu răgaz să-şi arate uşurarea, întrebându-se într-o doară ce erau acele forme cenuşii, care ieşeau din zăpadă chiar în faţa lor, când îşi dădu seama că se îndreptau direct spre cimitir.

– Pietre funerare! Strigă Doyle.

Îi conduse prin primul grup de pietre, apoi prin următorul, dar, pe măsură ce se apropiau de mijlocul cimitirului, pietrele erau din ce în ce mai dese, mai mari şi mai impunătoare. Nu era nicio posibilitate de a frâna şi mausoleul masiv care le

apăru brusc în faţă nu le dădea nicio şansă de manevrare. Doyle apucă mânerele şi le întoarse într-o parte; frânară, se loviră de o ridicătură, zburarăâîn sus şi capacul sicriului se făcu ţăndări sub ei. Doyle căzu în zăpadă, ţinând strâns în mâini mânerele rupte. Eileen şi Sparks fură aruncaţi în aer şi aterizarăâîn afara câmpului său vizual.

Doyle zăcu nemişcat un moment, încercând să-şi adune minţile. Era incapabil să slăbească strânsoarea de pe mânere – articulaţiile degetelor erau încleştate şi îngheţate în jurul lor – dar putea să se mişte fiindcă aterizase într-un troian fără să sufere vreo lovitură care să-l facă neputincios.

– Jack? Făcu el o încercare.

La început, crezu că sunetul care-i răspunse era un suspin. Era Eileen.

– Eşti bine? ...

Îşi dădu seama că Eileen râdea. Apăru dintr-un troian de zăpadă din apropiere, acoperită din cap pânăâîn picioare de alb, copleşită de un râs contagios. Apoi îl auzi şi pe Sparks râzând, cuprins de acelaşi impuls de uşurare, înainte să apară din spatele mausoleului care le grăbise ciocnirea. Imaginea şi sunetul râsului unuia părea să-l amplifice pe al celuilalt. Jack se aplecă, agăţat de marginea mausoleului. Eileen căzu din nou în zăpadă, râzând în hohote. Recenta teroare

fusese atât de copleşitoare, încât, pentru moment, o reacție firească nu mai părea posibilă. Doyle simți cum chicotelile îl cuprind şi pe el şi renunță să se stăpânească.

– Am crezut că am murit cu toții, hohoti Doyle.

– De patru ori la rând am crezut că am murit, reuşi să articuleze Eileen.

Doyle începu să se zguduie din tot trupul. Se adunară toți la un loc, se prinseră cu brațele de umeri şi lăsară râsul vindecător să-şi urmeze cursul. Era tot ce puteau face pentru a-şi reveni. În timp ce râsul atingea punctul culminant, Doyle le arătă mânerele înțepenite din mâini, ceea ce produse o nouă repriză de râs.

– JONATHAN SPARKS!

Cuvintele se rostogoleau la vale dinspre ruinele de sus, de deasupra. Vocea era asprăşi şuierătoare, dar în acelaşi timp plinăşi sonoră; putea să taie sticla fără să cadă o aşchie. Nu era mânie în tonul său, ci doar o batjocură insinuantă, care nu trăda dezamăgire față de fuga lor, ci mai degrabă sugera satisfacție şi faptul că acesta era rezultatul dorit.

– El e? ÎntrebăDoyle.

Sparks aprobă din cap, privind spre vârful dealului.

– ASCULTĂ!

Urmă o tăcere mai groasă decât un clopot de

biserică.

Apoi un strigăt care-ți îngheța sângele în vine se răsuci şi se ridicăîntr-un crescendo oribil, înainte de a se stinge într-un muget sfârşit, sfâșietor.

– O, Doamne. Frații, spuse Eileen.

– Ticălosule! Urlă Doyle, sărind în față. TICĂLOSULE!

Sparks puse o mână fermă pe umărul lui Doyle. Fălcile îi erau încleştate, dar vocea îi rămase măsuratăşi calmă.

– Asta şi vrea de la noi.

Țipătul se întrerupse brusc. Liniştea care urmă fu şi mai înfricoşătoare.

– Trebuie să plecăm, spuse Sparks. Încă mai pot veni după noi.

– Nu-i puteți lăsa… protestă Eileen.

– Sunt soldați, spuse Sparks, adunându-şi tălpicile.

– Îi omoară…

– Nu sunt siguri că-s ei. Şi chiar dacă-i aşa, ce-ați vrea să facem? Să ne sacrificăm viețile? Nebunie sentimentală.

– Totuşi, Jack, îți sunt foarte loiali, spuse Doyle, încercând să atenueze disputa.

– Ei ştiu care sunt riscurile, încheie Sparks discuția, luând-o din loc.

– Ai sângele fratelui tău în vine, Jack Sparks, spuse Eileen în spatele lui.

Sparks se opri, se încordă, dar nu se întoarse, ci îşi continuă drumul.
Eileen îşi șterse lacrimile.
– Are dreptate, săştiți, spuse Doyle blând.
– Şi eu am, spuse ea, privind în urma lui Sparks.
Îşi puseră tălpicile şi ieşirăîncet din cimitir. Drumul de întoarcere la han fu străbătut în tăcere.
Pe uşa lui Doyle fusese prins un bilet. Sparks îl desprinse şi îl parcurse cu repeziciune.
– Stoker a închiriat o trăsurăşi a pornit-o spre Londra, le spuse el celorlalți. Spune că are o familie la care trebuie să se gândească.
– Nu-l poți învinui pentru asta, spuse Doyle.
– Ne-a lăsat camera lui spre folosință.
Sparks puse biletul în buzunar şi deschise uşa. Eileen intră. Doyle se uită la ceas: douăşi jumătate dimineața.
– Scuzați-ne un moment, domnişoară Temple, spuse Sparks, reținându-l pe Doyle pe hol şi închizând uşa. Stai cu ea. Dacă nu măîntorc pânăîn zori, încercați să ajungeți la Londra.
– Unde te...
– Pentru noaptea asta probabil căşi-au făcut numărul, dar ține-ți pistolul încărcat şi la îndemână, spuse Sparks, îndepărtându-se pe coridor.

– Jack, ce-ai de gând să faci?
Sparks flutură din mână, fără să se uite înapoi, luând-o repede în jos pe scări. Doyle se uită la uşăşi o întredeschise. Eileen stătea întinsă pe pat, peste aşternut, cu spatele spre el. Se pregăti săînchidă uşa.
– Nu plecați, spuse ea fără să se mişte.
– Ar trebui să vă odihniți.
– Nicio nădejde.
– Aveți nevoie de odihnă…
– Uitați odată că sunteți doctor, pentru Dumnezeu, spuse ea, întorcându-se. Eu, una, n-am chef să-mi petrec ultima noapte pe pământ singură; dar dumneavoastră?
– Ce vă face să credeți că asta…
– Intrați şi închideți uşa, vă rog. Cât de clar trebuie să vorbesc?
Doyle se supuse, dar rămase în partea cealaltă a camerei, stând țeapăn lângă uşă. Ea îi aruncă o ocheadă piezişă, clătină uşor din cap, se ridicăîn capul oaselor pe pat şi se privi în oglinda de pe măsuța de toaletă. Părul îi atârna în dezordine, tenul alb era ars de vânt.
– Groaznic, spuse ea.
– Nu-i chiar aşa de rău, comentă Doyle, regretându-şi pe loc vorbele.
O altă privire sarcastică din partea ei îi întări părerea de rău. Femeia se îndreptă spre un scaun

de lângă oglindăşi se examinăîn linişte.

– Presupun că o perie ar fi un noroc prea mare pentru mine, spuse ea.

– De fapt, este unul din puținele lucruri personale care mi-au mai rămas, spuse Doyle.

Scoase trusa cu peria şi pieptenele din geanta pe care şi-o lăsase lângăşifonier.

– Ar trebuie să zâmbiți, domnule doctor, spuse ea cu ochii strălucind. Bogate daruri sunt sărac prinos când darnicul se-arată urâcios[7].

– Nu vreau să par nesuferit, Ofelia, adăugă el, recunoscând citatul.

Eileen îşi dădu jos haina bărbătească, îşi scoase agrafele din păr şi lăsă masa moale şi neagră să cadăîn cascadă pe spatele bluzei. Îl scuturăşi trecu peria peste suprafața lui lucioasă, cu mângâieri lungi, senzuale; în ochii lui Doyle, gestul avu un efect de o intensitate care-ți tăia respirația, ca un balsam pentru sufletul său frământat. Era pentru prima oară, de când auziserățipetele de pe deal, când frații le părăsiseră gândurile, fie şi pentru o clipă.

– M-ați văzut vreodată pe scenă, domnule doctor? Întrebă ea.

---

[7]W. Shakespeare, *Hamlet,* III, 1, trad. în lb. Română de Leon Levițchi şi Dan Duțescu (n. Trad.).

– N-am avut niciodată plăcerea, spuse Doyle. Numele meu este Arthur.

Ea înclină foarte uşor din cap, acceptând gradul mai mare de familiaritate.

– Au existat motive serioase pentru care păzitorii decenței nu le-au dat voie femeilor să joace în public timp de atâtea sute de ani.

– Care ar fi acele motive?

– Unii ar spune că este periculos să vezi o femeie pe scenă.

– Periculos în ce sens?

Ea dădu uşor din umeri.

– Poate că e prea uşor să crezi că actrița este chiar persoana care pare a fi atunci când joacă pe scenă.

– Dar, la urma urmei, ăsta este efectul dorit. Să ne convingă de veridicitatea personajului.

– Ar trebui, da.

– Atunci cum este ăsta un pericol? Şi pentru cine?

– Pentru cineva care o întâlneşte pe femeie în afara scenei şi îi vine greu să deosebească actrița de rolul pe care l-a jucat.

Ea îl privi prin oglindă, de sub onduleul unei bucle.

– Mama ta nu te-a avertizat niciodată asupra actrițelor, Arthur?

– Trebuie să fi simțit că sunt pericole mai

evidente care stăteau la pândă.
Doyle îi susținu liniştit privirea.
– Te-am văzut pe scenă, nu-i aşa?
– Da, m-ai văzut. Într-un fel.
Urmă o pauză lungă.
– Domnişoară Temple…
– Eileen.
– Eileen, spuse Doyle. Încerci să mă seduci?
– Chiar aşa?
Ea se opri din periat. Fruntea i se încreți. Părea la fel de nesigura ca şi el de răspuns.
– Asta este cu adevărat impresia ta?
– Da, trebuie să spun că asta este.
Doyle se simțea absolut calm, ceea ce-l mira şi pe el. Un gând şovăitor trecu peste chipul ei, ca umbra unui stol de porumbei. Aşeză cu grijă peria pe masăşi se întoarse cu fața spre el.
– Şi dacă ar fi aşa?
– Ei bine, spuse Doyle, ar trebui să spun că, dacă aceasta chiar se dovedeşte a fi ultima seară din viața noastrăşi eu, pentru un motiv oarecare, aş rezista farmecelor tale, ar fi, cu siguranță, cel mai absurd regret care mă va însoți, destul de repede, în mormânt.
Se uitară unul la altul fără prefăcătorie.
– Atunci poate că ar trebui săîncui uşa, Arthur, spuse ea simplu, cu o voce care nu mai păstra nicio urmă de teatralitate.

Doyle făcu exact cum îi ceruse ea.

Capitolul 17

Mother's Own

Doyle părăsi dormitorul înaintea zorilor. Eileen dormea liniştită. Îi ridică uşor braţul lăsat pe umerii lui şi-i sărută ceafa delicatăînainte de a se ridica. Ea şopti ceva în timp ce el se îmbrăca, dar probabil că vorbise în somn. Apoi nu se mai mişcă.

Era uluit că nu se simţea deloc jenat. Acea reacţie catolicăşi rigidă faţă de plăcerea de orice fel – ca să nu mai vorbim de cea carnală – sălăşluia încăîn el. Poate că de data asta se va dovedi o excepţie; ea dorise asta, îşi spuse el, şi, ca să nu uite, şi el o dorise în aceeaşi măsură. Văzuse adeseori chirurgi mânaţi în acelaşi fel de dorinţa de a-şi reafirma setea de viaţă din ei, atunci când se aflau printre morţi şi muribunzi. Ce însemna acest lucru pentru relaţiile lui viitoare cu ea? Habar n-avea. Satisfăcându-şi pe moment necesitatea fizică, avea nevoie acum cu aceeaşi intensitate să se distanţeze puţin, pentru a evalua consecinţele asupra sentimentelor lui.

Doyle încuie uşa fără zgomot şi puse cheia în buzunar. Se uită la ceas: aproape cinci. Îl va mai aştepta pe Sparks cel puţin până la ora nouă, cu

mult după revărsarea zorilor, poate chiar mai mult, încălcându-i ordinele. Coborî scările să vadă dacă putea face rost de o ceaşcă de ceai.

Nu era nimeni în bucătărie şi nu auzi pe nimeni mişcându-se jos. Hanul era cufundat în repaosul tihnit care umplea atmosfera înainte de ivirea zorilor. Lemnul trosnea la fiecare câteva secunde. Privind pe fereastră, observă că norii se împrăştiaseră; când va sosi, dimineața va fi strălucitoare, limpede şi rece.

Eileen fusese tandră, generoasăşi mai experimentată fărăîndoială decât el; asta putea fi o cale foarte tentantă pentru a-l face să se simtă prost, lucru pe care el îl refuzăînsă hotărât. Ceea ce îl impresionase cel mai tare, ceea ce îl impresiona şi acum, era faptul căîn răstimpul acela de o oră, ea păruse atât de reală, de tangibilă, de accesibilă, de „aproape". Nu existase niciun artificiu sau barierăîntre el şi descoperirea directă a ceea ce era ea. La un moment dat, Eileen plânsese încet, ştergându-şi lacrimile, dar rugându-l, prin felul cum îl mângâia şi se mişca, să nu se oprească sau să dea vreo atenție plânsului ei. El se supusese. Ce simțea acum? Acea cunoaştere se îndepărta, astfel că n-o mai putea ajunge. De ce rămâneau întotdeauna emoțiile lui atât de enervant de departe, în urma capacității sale de judecată?

Doyle se simți uşor zăpăcit. Deschise uşa şi ieşi în curtea înconjurată de ziduri din spatele cârciumii. Zăpada acoperise cărămizile care împrejmuiau un stejar noduros şi gol. Frigul îl pişcă prin cămaşă, dar îi dădea o senzație curatăşi înviorătoare. Respiră adânc aerul, cu lăcomie, încercând să-şi umple plămânii mai mult decât era posibil.

– Aerul proaspăt este un tonic extrem de bun, spuse o voce în spatele lui.

O voce pe care o auzise de curând.

Alexander Sparks stătea la adăpostul stejarului, înfăşurat în mantia sa neagră, nemişcat, cu mâinile ascunse vederii, doar chipul i se putea vedea în lumina slabă ce se revărsa prin ferestre. Fața îi era lungăşi slabă, cu o structură similară celei a fratelui său – dar asemănarea se limita la aspectul fizic. Nu semăna defel cu bărbatul pe care Doyle îl întâlnise lângă casa de la numărul 13 din Strada Cheshire şi totuşi ştiu imediat că era una şi aceeaşi persoană. Pielea era bine întinsă pe oase, lucioasăşi albă ca pergamentul, de parcă un neobosit foc interior topise tot ce era în exces, tot suportul, totul în afară de ceea ce era necesar. Ochii aveau o culoare ştearsăşi erau aşezați sub nişte sprâncene negre, cu gene lungi, de o delicatețe surprinzătoare. Părul şaten, lins, cădea drept până la umeri, dat pe spate şi lăsând liberă

o frunte înaltăşi netedă, care dispărea în faldurile pelerinei. Doar gura strica austeritatea geometrică a înfăţişării: buzele erau pline, ca un boboc de trandafir roşu şi umed. În timp ce vorbea, o limbă ca de şarpe ţâşnea din spatele dinţilor mici şi regulaţi, singura concesie vizibilă făcută apetitului nepotolit care ardea în interiorul acestui om, la fel de puternic precum o lumânare într-un felinar scobit dintr-un dovleac. Prezenţa lui în curte părea magneticăşi captivantă, dar cumva lipsită de substanţă; nu părea că ocupă prea mult spaţiu, ci mai degrabă că pluteşte prin el. Asta îi aminti lui Doyle cât de multă putere era generată de nemişcarea absolută.

– Îţi place această oră de noapte, domnule doctor?

Vocea lui Alexander era transmisă printr-o frecvenţăînşelătoare care se scinda în modulaţii identice; o a doua nuanţă se ataşa tonului său baritonal bogat, rotund, făcându-se simţită sub cuvinte, ca un bâzâit sau ţiuit care se strecura neplăcut în urechea ascultătorului, ca un hoţ.

– Nu neapărat.

Doyle îşi lăsă mâinile în jos şi îşi atinse uşor buzunarele.

– Cred căţi-ai lăsat arma în cameră. Cu domnişoara Temple, spuse Alexander.

Zâmbi într-un fel care, de obicei, putea fi considerat amabil. Doyle îşi strânse palmele. Adrenalina care îi inunda cu repeziciune sângele făcu să-i crească ritmul inimii. Se simțea pus sub microscop şi încerca să-şi mențină panica la un nivel greu de detectat. Conştient de faptul că Alexander poseda capacități hipnotice necunoscute, clipea des şi-i evita privirea pe cât putea.

– Trebuie să-ți mărturisesc că este foarte ciudat să te întâlnesc în felul acesta, domnule doctor Doyle. Am impresia că te cunosc deja, spuse Alexander cu destul de mult farmec. Împărtăşeşti această impresie?

– Ne-am mai întâlnit.

– Oricum, în necunoştință de cauză.

Alexander dădu uşor din cap; era prima mişcare pe care o făcea.

Doyle se uită indiferent prin curte. Singura lui cale de scăpare stătea în uşa deschisă din spatele lui, dar asta i-ar lăsa spatele descoperit pe perioada de timp care i-ar trebui ca să urce scările.

– Ce vrei? Întrebă Doyle.

– Am simțit că a sosit momentul să ne cunoaştem mai oficial. Mă tem, domnule doctor, că mai tânărul meu frate, Jonathan, ți-a împărtăşit,

probabil, nişte impresii denaturate, cumplite şi perfide în ceea ce mă priveşte.

Nu vreau să aud asta, îşi zise Doyle instinctiv, nu trebuie să ascult. Nu răspunse nici prin vorbă, nici prin gesturi.

– M-am gândit că ar merita să facem un efort să ne cunoaştem unul pe altul, poate ca o corecție tardivă la înşelătoarele invenții ale lui Jonathan.

– Am de ales?

– Totdeauna există o alegere, domnule doctor, spuse el, zâmbind incandescent.

Efectul îi aminti lui Doyle de picăturile de acid care cad pe lemnul negru, lustruit. Doyle făcu o pauză cât putu de lungă.

– Aş vrea să-mi iau haina. Mi-e foarte frig.

– Desigur.

Doyle aşteptă. Alexander nu făcu nicio mişcare.

– Acum? Întrebă Doyle.

– Nu vom ajunge prea departe dacăîngheți bocnă.

– E în camera mea.

– Mi se pare perfect normal.

– Atunci, mă duc s-o iau.

– O să te aştept, spuse Alexander.

Doyle aprobă din cap şi se strecurăînapoi în casă. Alexander privi fără să se clintească. Doyle se întoarse, apoi merse prin camerele comune şi urcă pe scară.

Ce urmăreşte? Se întrebă el. Cât de total

încrezător sau cât de nepăsător şi arogant era omul acela? Mă urmăreşte fărăîncetare zile în şir şi apoi mă lasă să plec când sunt ca şi mort, la o distanță de câțiva paşi de el. Ştia foarte bine că, oricât de sensibil părea, nu era nimic altceva decât o prefăcătorie abilăşi înşelătoare. Dar care era scopul lui?

Doyle vârîîn linişte cheia în uşăşi o deschise. Perdelele şi ferestrele erau închise, ca înainte. Nimic nu părea schimbat. Dar Eileen dispăruse.

Deci, asta era; m-a ținut acolo suficient de mult ca ei s-o răpească, îşi zise el.

Îşi căută haina. Pistolul nu era în buzunarul în care îl lăsase, nici în celelalte. Geanta era încă pe podea. O deschise şi scotoci printre proviziile medicale pentru a lua un pumn de fiole şi două seringi. Puse acele la seringi şi le umplu pe amândouă cu lichid, rupse puțin țesătura de lângă buzunarul interior de la pieptul hainei şi puse restul de fiole înăuntru. Strecură câte o seringăîn partea laterală a ghetelor.

Conştient de faptul că stârnise suspiciune pentru că stătuse prea mult, Doyle se grăbi să coboare pe scări. Alexander aştepta lângă uşa deschisă din față, la fel de calm și de nemişcat ca înainte.

– Unde-i Eileen? Întrebă Doyle.

Alexander făcu semn cu capul înspre exterior.

– Dacă i-ai făcut vreun rău...
– Te rog. Fără ameninţări.
Părea amuzat; pe buze aproape căîi înflori un zâmbet.
– Este în deplină siguranţă.
– Lasă-mă s-o văd.
– Neapărat.
Alexander ridică o mână lungă, subţire, făcând un gest în afară. O caretă mare, trasă de patru cai, stătea în drum, putând fi chiar acea trăsură ameninţătoare pe care Doyle o văzuse înainte, sau o copie extrem de fidelă. Caii sforăiau gutural, mişcându-şi picioarele. Doyle merse spre trăsură. Vizitiul, ghemuit pe capră, nu se întoarse niciun moment spre el. Perdelele acopereau ferestrele.
– E înăuntru.
Doyle tresări. Alexander se afla chiar în spatele lui; nu-l văzuse şi nu-l auzise venind din han. Doyle deschise portiera şi urcăîn trăsură. O lumină slabă se împrăştia de la felinarele montate pe şasiuri. Eileen zăcea pe locul dinspre capră, rezemată de perete, fără cunoştinţă, purtând hainele şi pălăria împrumutată. Doyle îi luă pulsul şi îi controlă respiraţia; ambele erau regulate, dar slabe. Detectă mirosul unui narcotic în jurul gurii şi al nasului: eter poate sau poate un derivat mai puternic.
Portiera trăsurii se închise. Doyle se întoarse şi

constată că Alexander stătea în fața lor. Cu un pocnet sonor, mânerele se lăsarăîn jos, blocându-se mecanic. Trăsura o porni înainte. Doyle o ținea pe Eileen în brațe. Alexander zâmbea compătimitor.

– Dacă nu te deranjează complimentul, domnule doctor, chiar sunteți o pereche foarte atrăgătoare, spuse el curtenitor.

Oricât de dezgustător era gândul că bărbatul acesta ştia de recenta lor intimitate, Doyle îşi ținu gura. O trase pe Eileen mai aproape de el şi-i simți căldura gâtului în mână.

– Unde mergem?

Alexander nu răspunse.

– La Ravenscar?

Alexander arboră zâmbetul acela vag. Fața lui părea scheleticăîn lumina slabă; toate urmele de personalitate dispăruseră, lăsându-i doar esența pură.

– Trebuie săştii ceva despre fratele meu, domnule doctor. Părinții noştri au pierit într-un incendiu tragic când Jonathan era ceva mai mult decât un copil. Era un copil atât de precoce şi de fericit, încât îți poți imagina că a suferit îngrozitor. Eu atinsesem deja vârsta emancipării, dar Jonathan a intrat sub tutela tribunalului şi, în mod regretabil, a fost dat în grija unui prieten de familie, un medic cu idei progresiste ridicole, dar

cu o metodologie care nu ținea seama de nimic. După câteva luni, s-a apucat să trateze predispoziția isterică a lui Jonathan printr-o serie de injecții cu narcotice. Inițial, aceste tratamente au reuşit să-i stăpânească boala; la nu prea mult timp, buna dispoziție a părut să-i revină, dacă nu chiar să depăşească nivelul la care se afla înainte de greutățile survenite.

Din nefericire, doctorul nu a vrut să-i întrerupă tratamentul; a continuat injecțiile acestea timp de mai multe luni. Ca urmare, i-a făcut tânărului Jonathan darul dependenței pe viață de acest drog, de care nu s-a putut dispensa nici pânăîn ziua de azi. Asta l-a dus adeseori, în momentele de complexitate emoțională, la crize periodice de exces de drog şi acestea se transformau în episoade de demență acută, care au impus internarea lui în spitale specializate în tratarea celor cu tulburări mintale.

– Cum ar fi casa de nebuni, spuse Doyle.

– Din păcate, da, spuse Alexander, dând din cap. Am încercat cât am putut să am grijă de fratele meu pe toată perioada acestui cumplit supliciu. Dar, aşa cum se întâmplă adeseori, când vrei să ajuți din dragoste pe cineva aflat în această stare vrednică de milă, atât de puternică este atracția față de drog, că acela ce se prinde în plasa lui ajunge să-l considere pe cel care-l ajută un

duşman menit să-l îndepărteze de acea substanță care, crede el, îi oferă unicul sprijin. În calitate de doctor, trebuie să fii foarte familiarizat cu acest fenomen.

Doyle îl văzuse prea recent cu propriii săi ochi pe Sparks potolindu-şi acea foame şi ştia foarte bine ce efecte nimicitoare avea această dependență asupra minții. Alexander reda povestea cu o sinceritate atât de dibace, încât pe moment Doyle nu ştia cât de mult să-l creadă. Nimic din ceea ce spunea nu confirma neapărat ce declarase Jack despre el, iar Doyle nu-l confruntase deocamdată cu niciuna dintre acuzațiile aduse de Jack. Era aproape imposibil să nu iei în considerare, fie şi pentru moment, varianta oferită de Alexander, ca un scenariu supărător de plauzibil. Pe de altă parte, dacă el deținea numai o parte din puterea pe care i-o atribuia Jack, acest soi de ipocrizie de rutină ar fi fost la fel de uşor de utilizat pentru el ca şi tabla înmulțirii pentru un specialist în matematică. Dacă minte, îşi zise Doyle, care este scopul lui?

– De ce a fost fratele tău internat la casa de nebuni? Întrebă Doyle pe un ton neutru.

– Atac asupra unui ofițer de poliție. A încercat săîntre cu forța în Palatul Buckingham. Una dintre iluziile cele mai persistente ale lui Jonathan presupunea o legătură imaginară cu regina

Victoria.
– Ce fel de legătură?
– Adeseori, pretinde că lucrează din ordinele directe şi secrete ale Maiestății Sale, cercetând un amalgam de conspirații care implică amenințări la continuitatea ascensiunii la tron, pentru majoritatea cărora, crede el, eu sunt răspunzător. Ca urmare, mă urmăreşte oriunde mă duc, încercând să se amestece în afacerile mele de zi cu zi. Asta continuă de ani de zile. De cele mai multe ori, se dovedeşte o treabă inofensivă. Din păcate, de data asta lucrurile nu au stat aşa.
– De ce ar face lucrurile astea?
– După cum ştii,în cazul oricărei aberații mintale, este greu să răspunzi cu certitudine. O cunoştință de-a mea, doctor de boli nervoase din Viena, cu care m-am consultat în această problemă, bănuieşte că Jonathan ar fi animat de impulsul de a retrăi cumplita pierdere a părinților noştri – în care regina devine un surogat pentru mama sa, înțelegi – şi că prin „salvarea” vieții reginei dintr-un pericol imaginar, el ar învia-o cumva pe mama.
– Înțeleg.
– Ce ți-a spus despre această problemă, domnule doctor? Întrebă Alexander direct.
Vrea să afle ce ştiu, îşi dădu seama Doyle. Iată ce rost are toatăşarada asta. Vrea săştie cât de

departe s-a răspândit răul.

– Jonathan era foarte apropiat de mama voastră, nu-i aşa? Întrebă Doyle.

– Un ataşament foarte profund, da, spuse Alexander.

Doyle era foarte grijuliu ca ochii lui să nu trădeze nimic.

– Şi erai şi tu la fel de apropiat?

Alexander zâmbi, arătându-şi şirurile de dinți perfecți, albi ca laptele.

– Orice băiat este apropiat de mama sa.

Trăsura îşi încetini mersul când începu un urcuş lung şi treptat. Eileen se mişcă uşor în brațele lui Doyle.

– Şi tatăl tău, domnule Sparks?

– Ce-i cu el?

Alexander încă zâmbea.

– Care era relația ta cu el?

– Cred că acum analizăm relațiile lui Jonathan, nu pe ale mele.

Zâmbetul rămase, dar Doyle detectă un efort aproape imperceptibil de a-l menține.

– De acord, spuse Doyle, menținând cu subtilitate ofensiva. Dar, oricât de familiarizat pari să fii cu elementele de bază ale psihologiei, trebuie să afli că una din principalele sale zone de investigație este cea a relațiilor din cadrul familiei.

Alexander nu reacționă vizibil.

– De exemplu, cum ai caracteriza relația dintre Jonathan şi dumneata?

Zâmbetul lui Alexander părea să fi înghețat acum.

– Eram… distanți. Cea mai mare parte a copilăriei lui eu am fost plecat la şcoală.

– A avut vreo legătură cu dumneata în perioada aceea? Vreo vizită? Corespondență?

Alexander se foi uşor pe locul lui.

– Nimic neobişnuit.

– Aşadar, i-ai scris?

– Uneori.

– Şi, bineînțeles, îl vedeai ori de câte ori te întorceai acasă.

Alexander ezită.

– Desigur.

Nu se simte în largul lui când vorbeşte despre asta, înțelese Doyle, dar nu vrea să-şi arate o îngrijorare care mi-ar stârni suspiciuni. Nu ştie ce ştiu eu. Gândul îl lovi pe Doyle din plin: m-a subestimat.

– Au existat unele greutăți în relația dumitale cu Jonathan?

– Ce fel de greutăți?

– Rivalități.

Alexander zâmbi.

– O, Doamne, nu.
– Băieţii tineri se unesc adeseori împotriva formelor de autoritate; au existat incidente de acest fel faţă de care părinţii voştri să fi ridicat obiecţii?
– De ce întrebi?
– Încerc să descopăr dacă Jonathan căpătase o ostilitate nesoluţionată faţă de părinţii voştri, spuse Doyle, inventând pe măsură ce vorbea. Cu alte cuvinte, există motive să credem că acest incendiu fatal ar fi putut fi mai mult decât un accident?
Sugestia păru să-i potolească rezistenţa.
– Ce interesant. Ca să fiu sincer cu dumneata, domnule doctor, m-am întrebat adeseori şi eu acelaşi lucru.
– Hm. Da. Îţi poţi aminti dacă Jonathan avea totemuri sau lucruri mici, cărora le acorda o importanţă deosebită? Întrebă Doyle, adoptând acum în mod obişnuit îngâmfarea şi deducţiile elaborate ale unui academician fudul. Aceste obiecte obişnuite – numite uneori fetişuri – oferădestul de frecvent nişte indicii despre cauzele importante ale tulburării.
– Ce fel de lucruri?
– Poate fi aproape orice: pietre, jucării, brelocuri sau lanţuri, chiar şuviţe de păr.
O umbră de nesiguranţă trecu prin privirea lui

Alexander. Intuise înşelătoria? Doyle aşteptă, nevinovat, făcând pe medicul preocupat, oferind doar o frunte încruntată cu ifos, în semn de explorare cooperativă.

– Nu-mi pot aduce aminte de astfel de lucruri, spuse Alexander.

Despărți perdeluțele pentru a privi afară. Doyle dădu din cap meditativ.

– A arătat vreo tendință spre violență față de alți copii, în special de cei mai mici?

– Nu, spuse Alexander, întorcându-se spre el cu o urmă de supărare în glas.

– Vreo violențăîmpotriva femeilor în general, mai ales ca adolescent?

– Din câte ştiu eu, nu.

– Când ai simțit că ostilitatea lui Jonathan a început să fie îndreptatăîmpotriva dumitale?

– N-am pomenit nimic de vreo ostilitate împotriva mea.

– Înțeleg, negi că ar fi fost vreo...

– N-am spus...

– Deci, există ostilitate între voi...

– Era un copil foarte agitat...

– Poate că era gelos pe relația dumitale cu mama voastră...

– Poate...

– Poate că dorea afecțiunea mamei sale numai pentru sine...

– O, da, ştiu că dorea...
– Şi poate că era gelos şi pe relațiile tatălui vostru cu ea...
– *Sigur* că era, rosti Alexander cu toată convingerea.
– Atât de mult, încât s-a simțit obligat să-şi elimine toți rivalii ca să-i câştige atenția...
– Aşa este...
– Şi nu era decât o singură cale de a realiza asta, nu-i aşa?
– Da...
– De aceea ai dat foc...
– Da!
Doyle se opri. Alexander căzuse în cursă aproape înainte ca vorba să-i iasă din gură. O răceală ca de reptilăâi transformase pe loc chipul într-o mască a dispretului brutal.
– Aşadar chiar crezi că Jonathan ți-a ucis părinții, spuse Doyle, încercând cu îndrăzneală să mențină franchețea interogatoriului.
– Da, spuse Alexander hotărât.
Buza de sus i se arcui într-un rânjet involuntar, nările i se dilatarăşi pleoapele îi coborâră amenințătoare. Avea o înfățişare de fiară. Aşa arată, îşi zise Doyle; asta este adevărata lui față.
– Înțeleg, dădu Doyle din nou din cap. Totul este extrem de interesant, domnule Sparks. O să mă străduiesc să dau analizei dumitale cea mai

serioasă atenţie.
– Chiar aşa?
Vocea lui Alexander era asprăşi iritată, iar tonul lui ameninţător răzbea la suprafaţă.
– Chiar aşa, spuse Doyle, înghiţindu-şi teama. Dacă ceea ce spui este adevărat, şi n-am motive să măîndoiesc că este, fratele dumitale poate fi mai mult decât periculos chiar pentru sine însuşi. Cu toată sinceritatea, trebuie să-ţi spun că eu cred că este în aceeaşi măsură periculos şi pentru dumneata.
Doyle abordă un zâmbet mieros şi mulţumit de sine, lăsându-se pe spate şi prefăcându-se că se gândeşte adânc la lucruri insesizabile. Te rog, Doamne, fă-l să creadă că sunt un pedant inofensiv, îşi zise Doyle. Nu îndrăznea să se uite din nou la Alexander, dar simţea focul din ochii bărbatului sfredelindu-l. Mersese oare prea departe? Era prea devreme să-şi dea seama. Omul nu-i sărise la gât, deşi Doyle îl provocase cum se cuvine. Adevărul era că Alexander fusese, pentru moment, păcălit; dacă exista ceva care să-l poată arunca într-o furie ucigaşă, era greu de spus. Şi dacă spectacolul lui îl ajutase să-l studieze mai bine, Doyle nici măcar nu-i dăduse omului satisfacţia de a şti că fusese păcălit în mod „conştient” şi, în acest caz, furia lui Alexander ar fi mai degrabăîndreptatăînspre interior, înspre sine.

Mândrie. Aceasta a fost şi slăbiciunea lui Lucifer. Orice om are o slăbiciune; asta era, pur şi simplu, firea omenească. Dar, chiar dacă reuşise s-o descopere pe a lui Alexander Sparks, Doyle nu avea acum niciun dubiu că bărbatul de lângă el era într-adevăr atât de periculos cum îi spuse Jack. El şi Eileen se aflau încăîn viață doar pentru că duşmanul lui nu ştia exact cât de mult le spusese Jack şi cui spuseseră ei ceea ce aflaseră.

Desigur, mai existau răspunsuri de dat la întrebări nerostite, referitoare la Jack Sparks, dar cel puțin mărturisirea neatentă făcută de Alexander, în ceea ce privea moartea părinților lor, îl absolvea pentru totdeauna pe Jack de acele crime nefireşti. Cântecul acela îndurerat pe care îl auzise de la Jack izvora din tristețe, nu din vină. Şi, dacă Alexander era vinovatul, aşa cum afirmase Jack, restul povestirii sale era mult mai uşor de crezut.

Doyle dădu perdelele la o parte. Drumul pe care îl parcurgeau mergea în sus, pe o faleză, paralel cu țărmul nestrăjuit de copaci şi bătut de vânturi. Spre est, în depărtare, cerul se lumina deasupra mării. Mai erau câteva minute până la ivirea zorilor.

Eileen se mişcă din nou; respirația ei deveni mai adâncă. Drogul îşi pierdea efectul. Exista vreo posibilitate s-o îndepărteze din calea răului?

Doyle fu obligat să admită că tot ce putea face acum va trebui să facă de unul singur: soarta fraților era serios pusă sub semnul întrebării; după cât ştia el, s-ar fi putut ca şi Jack să fie pierdut. Dar doliul era un lux pe care nu şi-l putea permite. Greutatea răspunderii pentru viața ființei din brațele lui îl înzestră cu un val de putere şi hotărâre. Doyle se uită la Alexander şi simți apăsarea seringilor din gheată. Nu încă, îşi zise el. Nu când Eileen este aşa de aproape.

Trăsura încetini la pas când roțile intrară pe aleea cu piatră de pavaj. Câteva momente mai târziu, tropăiau pe sub bolta în formă de potcoavă, flancată de două statui de granit gemene, înfățişând două imense păsări de pradă.

– Ravenscar, spuse Alexander.

Fața lui îşi luase din nou masca aceea de politețe distantă.

Doyle dădu din cap afirmativ. Auzi cum se închideau porțile în spatele lor, în timp ce trăsura se opri. Oprirea o scoase pe Eileen din lâncezeală. Văzu chipul lui Doyle, se trezi în brațele sale, scoase un mic sunet de mulțumire şi se trase mai aproape de el. El o strânse în brațe şi o mângâie pe păr. Auzind zgomotul portierei, Doyle ridică ochii şi văzu că Alexander Sparks plecase.

Un servitor în livrea deschise portiera de pe partea lor şi în cadrul ei apăru o față lată,

roşcovană, zâmbitoare, împodobită cu două smocuri ascuțite de păr alb, lânos, care fluturau de ambele părți ale unei scăfârlii lucioase. Ochelarii groşi îi măreau ochii albaştri şi spălăciți, făcându-i cât ouăle de prigorie.

– Sunteți domnul doctor Doyle?

– Da.

– Hm, ați sosit la Ravenscar şi este o plăcere să vă urez bun venit la noi, spuse omul într-un plăcut dialect scoțian din Highland.

Auzind o voce străină, Eileen încercă să se ridice. Doyle se aplecăîn fațăşi scutură energic mâna întinsă a bărbatului.

– Episcopul Pillphrock, presupuse Doyle, privind pe furiş gulerul şi rasa omului.

– Hm, chiar el, domnule doctor şi îmi pare bine.

– Domnişoara Eileen Temple, spuse Doyle, ținând-o pe după umeri şi ajutând-o să se ridice.

– Ei, da, sunt foarte încântat să vă cunosc, domnişoară Temple, spuse episcopul, dezvelindu-şi larg dinții stricați şi acoperindu-i mâna cu mânuțele lui gingaşe, Eileen întâmpină suficientă greutate în a-şi fixa privirea, dar instinctul său social intrăîn funcțiune, aşa că se adaptă momentului.

– *Enchantee,* spuse ea cu un zâmbet care făcea săți se oprească inima în loc.

– Încântat, sigur! Ăă, vărog, intrați, intrați, spuse

episcopul, dându-se la o parte din uşăşi gesticulând graţios. Avem pregătite băi fierbinţi care vă aşteaptă ca să repare efectele călătoriei, paturi calde ca să vă odihniţi dacă doriţi, un mic dejun copios pentru a văîntări spiritul. Pe aici.

Doyle o ajută pe Eileen să coboare din trăsură. Ea se lăsă greu pe el, nesigură pe picioare. Doyle cercetă locul unde erau: o curte circulară, pavată cu piatră cubică, înconjurată de ziduri înalte şi groase. Primii zori scăldau totul într-o mohoreală densă, de un cenuşiu închis. Poarta prin care trecuseră era cioplită din lemn negru placat cu marmurăşi oţel. Douăşiruri de servitori îmbrăcaţi în ţinută oficială, mulţi din ei ducând felinare, formau un culoar la intrarea în clădirea din faţa lor, care era, mai exact, o fortăreaţă medievală: aripi, contraforturi, turnuri rotunde şi masive, cu drapele în vârf, care dispăreau în ceaţă, în lumina cenuşie, Doyle zări turnurile aliniate de-a lungul parapetelor.

– O primire călduroasă. O primire foarte călduroasă, într-adevăr. Luaţi-o pe aici, domnule doctor, domnişoară Temple, spuse episcopul cu un zâmbet fericit.

Porni înaintea lor, scund şi burtos, cu un pas săltat, de tânăr. Doyle îl urmă sprijinind-o pe Eileen, cu o mânăîntr-a ei, cu cealaltăîn jurul taliei.

În timp ce treceau printre ei, Doyle îi studie pe lacheii de pe ambele laturi. Toți bărbații aveau o staturăşi o forță impresionantă. Fețe reci şi dure, inexpresive. Fețe ce s-ar fi putut ascunde în spatele glugilor în timp ce îi urmăreau prin zăpadă, cu doar câteva ore în urmă.

– Unde suntem, Arthur? Şopti Eileen.

– Într-un loc foarte rău, spuse Doyle.

– Ce facem aici?

– Asta nu este foarte clar.

– Ei bine, atunci... dacă nu pot să spun că sunt fericită că mă aflu aici, sunt totuşi fericită că eşti cu mine.

Doyle o trase mai aproape de el. Câțiva bărbați se desprinseră din şiruri şi intrară după ei pe uşile duble, largi, pe unde îi conducea episcopul. Interiorul înfățişa aceleaşi teme eroice preluate de pe fațada castelului. Un amestec de drapele heraldice înveselea pereții şi tavanul. Aceastăvastă sală centrală era plină cu armuri aşezate în poziții de luptă. O masă lungăşi îngustă, din lemn lustruit, ocupa mijlocul încăperii pe lungime. La capătul îndepărtat, într-un şemineu mare şi adânc cât dormitorul lui Doyle, ardea o stivă de lemne de mărimea unei baleniere.

– Mă tem că este olecuță prea devreme ca oaspeții noştri să se fi sculat, spuse episcopul,

conducându-i spre o scară de piatră impunătoare, dar pot să vă asigur că sunt foarte nerăbdători să vă cunoască.

– Domnul cu care am călătorit în trăsură... spuse Doyle.

– Da, spuse episcopul cu veselie.

– Domnul Graves? Domnul Maximilian Graves?

– Da?

Episcopul zâmbi încurajator când începură să urce treptele.

– Colegul dumneavoastră. De la conducerea lui „Rathborne and Sons”.

– Da, da. „Rathborne and Sons”, da.

– Deci, acela era domnul?

– Cine a spus că el era?

– N-a spus.

– Aşa, deci, făcu episcopul cu un alt zâmbet larg.

Doyle nu putea ghici dacă omul era voit derutat sau pur şi simplu idiot.

– Nu, încerc să-mi dau seama, insistă Doyle, dacă acela era de fapt domnul Maximilian Graves.

– O, n-aș vrea să vorbesc în numele domnului Graves.

– Deci, acela *este* domnul Graves.

– Aşa v-a spus el?

Eileen şi Doyle se uitară unul de altul, cu ochii mari; veselia imbecilă a episcopului răzbătea

chiar şi prin ceața din mintea ei.
– El a spus că-l cheamă Alexander Sparks.
– Păi atunci, spuse episcopul, trebuie săştie mai bine, nu-i aşa? Hm, am ajuns.
Un servitor vânjos care stătea lângă o uşă de pe hol o deschise când se apropiară, iar episcopul făcu un gest amplu, invitându-i săîntre. Mobila şi celelalte lucruri din cameră erau luxoase, în contrast puternic cu militarismul spartan pe care-l văzuserăîn restul casei. Covoare persane se întindeau sub picioarele lor. Baldachine fine erau drapate în jurul celor două paturi alăturate. Scaune şi canapele dolofane dădeau impresia de frumusețe supraîncărcată. Tapiseriile acopereau pereții, dar nu puteau ascunde curbele, care sugerau faptul că această cameră se afla într-unul din multele turnuri de la Ravenscar. O singură fereastră dădea spre nord-vest şi prin ea se zărea lumina zilei care începea.
– Baia este aici, spuse episcopul.
Deschise o uşă alăturată, care dădu la iveală o cameră pardosită cu dale negre şi albe, unde servitorii turnau găleți cu apă fiartăîntr-o cadăînaltă de alamă.
– Vă rog să nu pregetați să vă odihniți şi să vă refaceți. Oaspeții noştri sunt cu toții stăpânii noştri, spuse episcopul, apucând un cordon de catifea care cobora din tavan. Sunați o datăşi

cineva va sosi în grabă.
Doyle şi Eileen îi mulţumirăşi episcopul ieşi din cameră, rostind un şuvoi constant de fleacuri amabile. Uşa se închise cu putere. Doyle duse un deget la gură, se îndreptă spre uşăşi încercă mânerul. Încuiat. Dădu la o parte clapeta pentru a se uita pe gaura cheii şi fu întâmpinat de privirea împietrită a servitorului care stătea de strajă afară. Doyle închise clapeta şi se duse la fereastră, în timp ce Eileen se trânti pe un scaun şi se strădui să-şi scoată ghetele.
– Sunt din tot sufletul de acord cu baia, spuse ea, neţinându-se încă bine pe picioare.
Fereastra dădea direct în curte. Pe sub porţile pe care intraseră era acum o circulaţie continuăşi intensă; intrau şi ieşeau mai ales căruţe cu coviltir, dar şi mulţi bărbaţi care mergeau pe jos – patrule înarmate cu puşti şi numeroase santinele care făceau de strajă pe metereze.
– Dacă au intenţia să ne omoare, spuse Eileen, încurcându-şi degetele în nasturii bluzei, probabil că vor nişte cadavre curate şi odihnite.
Doyle se uităîn zare, spre stângă, în timp ce primele raze ale soarelui de dimineaţă inundau câmpia netedă care se întindea spre vest – capătul mlaştinilor din North York, dacă nu-l înşelau cunoştinţele lui de geografie. Undeva, acolo, se întindea proprietatea pe care generalul Marcus

McCauley Drummond o smulsese de la Lordul Nicholson. Nu avea prea mare valoare în sine, în afară de smârcurile de turbă. Probabil că valoarea rezida în apropierea de Ravenscar, cugetă Doyle. Pe măsură ce se ridica ceața, desluşea vag în zare forme care ieşeau din zăpada proaspătă, căzută peste mlaştini: construcții joase, făcute de mâna omului, poate şoproane pentru depozitarea turbei.

– Intru eu prima, Arthur, dacă n-ai nimic împotrivă, spuse Eileen, dându-şi jos bluza şi pornind spre baie cu pantalonii pe vine.

Şchiopăta uşor.

– Da. Bine, spuse Doyle, pe care trupul ei îl atrăgea, dar, până să se zăpăcească de tot, ea dispăru.

Câteva clipe mai târziu, auzi o plescăială zdravănă, urmată la scurt timp de o exclamație, un chicotit şi apoi de un suspin de mulțumire.

Reluându-şi cercetarea, Doyle văzu că Ravenscar se întindea spre sud, cât puteai cuprinde cu privirea de la fereastră. În acea direcție, dincolo de ziduri, se ridica o construcție înaltă, neregulată, deservită de o cale ferată secundară, care se îndrepta spre vest. Siluete intrau şi ieşeau pe uşile sale ca nişte intrări de peşteră. Vagoane de marfă aşteptau în triaj. Un fum negru ieşea din două piramide înalte, care se ridicau din inima clădirii.

Sub coşuri, acoperind o porțiune mare din zid, se afla o ilustrație bogat împodobităşi redatăîntr-un mod sentimental, înfățişând o mamă stând în bucătărie şi dând un biscuit unui băietei. Deasupra ei, stătea scris: MOTHER'S OWN.

– Arthur?

Din baie se auzea plescăitul apei care se mişca încet.

– Da, Eileen.

– Poți să vii aici un moment, te rog?

– Da, Eileen.

Doyle îşi scoase haina, luă fiolele ascunse în căptuşealăşi seringile din ghete şi le băgă sub pernele unei canapele. Apoi se îndreptă spre baie.

Cu brațele încrucişate peste sâni, cu ochii închişi, Eileen stătea întinsă pe spate, rezematăde partea înclinată a căzii, care simula forma unui dragon de alamă stând jos, pe cele patru labe. Pielea ei era ca alabastrul. Pe buza superioară străluceau picături fine de sudoare. Părul îi era strâns neglijent în vârful capului, dar câteva şuvițe delicate atârnau neglijent, atingând suprafața apei. Doyle căzu pe loc pradă reveriei: puternica fascinație a părului unei femei. Cum ştiau ele exact ce să facă cu el în absolut orice situație? Cum şi-l aranjau în jurul capului într-o astfel de grațioasăşi simplă sfidare a seriozității?

– Sunt într-un fel de paradis, spuse ea visătoare.

– Chiar aşa?
– Presupun că mi-au dat un drog.
– Da, draga mea.
– Îmi este greu să gândesc foarte limpede.
Avea mare grijă ca să se exprime clar.
– Reacțiile mele fizice par să fie puțin… copleşite.
– Ceea ce putem pune tot pe seama drogului, presupun.
– Deci, senzația asta o să disparăîn curând.
– Da.
– Hm. Păcat. Îmi pare rău că nu îți sunt de mare ajutor.
– Eşti în siguranță. Asta-i tot ce contează.
Femeia îşi aşeză o mână pe marginea căzii, în semn de invitație. Doyle i-o luă, privind apa cum se strecura printre degetele lor împletite.
– Domnul Jack Sparks nu s-a întors? Întrebă ea.
– Nu.
– Asta-i foarte îngrijorător.
– Da.
– Suntem în mare bucluc amândoi.
– Da, draga mea, mă tem că suntem.
– Atunci, după ce mă mai înmoi câteva minute, spuse ea moale, mi-ar plăcea să mă duci în pat. Vrei, Arthur?
– Da, draga mea. Da, vreau.
Ea zâmbi şi îi păstră mâna într-a ei. Bărbatul se aşeză pe marginea căzii şi aşteptă.

Intimitatea dă naştere altor sentimente, diferite de dispreț, îşi zise Doyle, în timp ce zăcea pe molatecul pat de puf şi ceda, treptat, greutății rotunde şi pline a oboselii sale. Unul ar fi pasiunea. Fie că era rezultatul drogului din organismul ei, fie că era vorba de nevoia insuflată de situația lor precară, graba şi abandonul cu care i se dăruise erau cu mult peste ceea ce-l învățase experiența lui limitatăşi peste ceea ce se întâmplase între ei cu o noapte înainte. Eileen zăcea ghemuităîn brațele sale acum, caldăşi moale, dormind buştean, iar părul ei despletit forma o pată exotică pe lenjeria albă ca laptele. Spre surprinderea lui, nu avea niciun fel de dificultate în a împăca aceste sentimente mai tandre cu împreunarea grăbită, animalică, la care se dedaseră doar cu câteva minute mai înainte. Niciun act pe care îl făcuse vreodatăîn viața lui nu păruse mai adevărat. În timp ce adormea, îşi aminti că se gândise că nu-i fusese niciodatărecunoscător mamei sale cum îi era acum, pentru greşeala de a nu-l fi avertizat în privința actrițelor.
Doyle se trezi cu o tresărire, visele lui fugind precum hoții. Lumina din cameră era slabă, având o nuanță de portocaliu stins şi filtrându-se perpendicular prin fereastră. Cineva a intrat aici

în timp ce dormeai, îl informară instinctele lui. Se ridicăîn capul oaselor. Hainele lui dispăruseră de pe podea, unde le azvârlise în grabă, şi nu se zăreau nicăieri. Pe patul din faţă stăteau întinse nişte haine de seară bărbăteşti şi o rochie de damă, din catifea neagră. Eileen era adormită lângă el. Un junghi ascuţit în măruntaie îi dădu de veste căîi era chinuitor, cumplit de foame.

Doyle îşi găsi ceasul aşezat cu grijă deasupra buzunarului de la smoching şi îl deschise: ora patru. Ziua era aproape pe sfârşite! Îşi puse pantalonii pe el; se potriveau perfect, îşi trase bretelele peste umeri, în timp ce se duse tiptil spre fereastră. Înspre vest, soarele se apropia cu repeziciune de linia orizontului. Activitatea din curtea continua, iar patrulele înarmate se aflau încă pe ziduri. La fabrica din apropiere se părea că munca încetase, iar coşurile erau stinse. Dar o linie subţire de fum ieşea dintr-una din clădirile mai mici care se aflau mai departe, în zona mlaştinilor.

Pipăind sub pernele canapelei, Doyle se asigură că fiolele şi seringile erau la locul unde le strecurase, apoi se îndreptă spre baie, ca să se îngrijească de nevoile sale fizice. Un ulcior cu apă fierbinte, un castronel de bărbierit şi un brici se găseau lângă o chiuvetă de porţelan, în faţa oglinzii, împreună cu un flacon de alcool de dafin

astringent.

După cinci minute, proaspăt spălat, Doyle intră iar în dormitor. Eileen se prăbuşise pe marginea patului, cu un cearşaf înfăşurat în jurul ei, cu dosul unei mâini lipit de frunte.

– Mi-ai dat un picior în cap sau doar m-ai bătut cu o bâtă?

– O să te simți mai bine dacă te scoli şi te mişti. Ne-au lăsat nişte haine, ținută oficială: se pare că ne îmbrăcăm pentru cină.

– Mâncare.

Ideea o izbi ca o revelație şi păru să-i amelioreze starea neplăcută. Ridică ochii spre el ca să-i împărtăşească incredibilul gând.

– Mâncare.

– N-aş zice că nu mă atrage ideea, spuse el, sărutând-o înainte de a merge spre celălalt pat.

– Cred că n-am mai mâncat de luni de zile.

– Nu te grăbi. Mă duc să arunc o privire, spuse Doyle, în timp ce îşi îmbrăca şi restul hainelor.

– Am amintiri vagi despre mâncare, spuse Eileen, îndreptându-se alene spre baie şi trăgând cearşaful după ea, dar se pare că nu-mi amintesc nici măcar s-o fi gustat înainte.

Doyle îşi înnodă papionul, se privi în oglindă, îşi aranjă batista în buzunarul de la piept şi se duse la uşă. Era descuiată.

O muzică de cameră liniştitoare se revărsa de

undeva din partea de jos a casei. Pe hol, doi bărbați se ridicarăîn picioare când Doyle ieşi din cameră. Amândoi păreau la vreo cincizeci de ani şi erau îmbrăcați la fel, în haine de seară. Fiecare avea în mână un pahar: cel mai scund dintre ei, un bărbat spilcuit, cu o figură disprețuitoare, cu un păr care începuse săse rărească şi cu o barbă neagră, îngrijită, fuma un trabuc. Cel mai înalt avea umerii lați şi ținuta dreaptă a unui militar; părul alb era tuns ca o perie aspră și avea o mustață de focă, stufoasă, albă, care se întindea pe toată lățimea feței sale pătrate, ferme. Se dădu cu un pas înapoi, în timp ce bărbatul mai scund avansă imediat spre Doyle cu o mânăîntinsă.

– Tocmai discutam ceva – poate că reuşiți să ne lămuriți, domnule doctor, spuse bărbatul mai scund şi sociabil, cu un accent plat, aproape american, şi cu un zâmbet care-i scotea la iveală dinții lipsă. Prietenul meu Drummond, aici de față, insistă că, dacă s-ar pune la punct un echipament adecvat pentru circulația sângelui, capul unui om ar putea fi ținut în viață pe o perioadă de timp nedefinităşi ar putea funcționa şi după separarea sa de corp.

– Depinde numai de felul în care se face separarea, spuse Drummond, cu o voce aristocratică la fel de rigidă din cauza rezervei ca

şira spinării lui.

Ochii lui, puțin prea depărtați după regulile simetriei, se uitau încontinuu fix spre vârful nasului.

– În timp ce eu susțin că organismul conține mult prea multe elemente esențiale, de care creierul are nevoie pentru a putea funcționa. Hormoni şi altele, spuse bărbatul mai scund, la fel de natural de parcă ar fi vorbit despre distribuirea poştei. Şi, lăsând problema întreținerii la o parte, părerea mea fermă este cătrauma desprinderii capului de trunchi, de exemplu, se dovedeşte mult prea dăunătoare pentru ca vreo zonă a creierului să poată supraviețui.

– Eu unul merg mai departe, John, spuse generalul. Afirm că, dacă tăietura s-ar face într-un punct de intersecție situat suficient de jos, ar fi posibil ca acel cap să-şi păstreze capacitatea de a vorbi.

– Vezi, şi aici avem păreri diferite: de unde ar veni aerul, Marcus? Argumentă Sir John Chandros, proprietarul lui Ravenscar. Chiar dacă ar rămâne intact, nu ar exista bojocii care să mişte aerul prin coardele vocale. Haide, omule! Ce elemente ne puteți oferi, domnule doctor? Dintr-o perspectivă pur medicală?

– Mă tem că nu m-am gândit niciodată la aşa ceva, spuse Doyle.

– Dar este un subiect foarte incitant, nu sunteți de acord? Întrebă Chandros care, în aparență, nu considera că erau necesare alte prezentări.
– O problemă captivantă, într-adevăr, încuviință Doyle.
Chandros râse din toată inima.
– Da. Captivantă. Excelent. Captivantă. Îți place chestia asta, Marcus?
Râsul lui Drummond aduce mai degrabă cu un sforăit, îşi zise Doyle dezaprobator.
– De treizeci de ani, Marcus are o nevoie sălbatică de un râs nebun, sănătos, spuse Chandros. Şi încă nu s-a vindecat.
Drummond sforăi din nou, părând să confirme această părere.
– Pentru un om de lume, cinic recunoscut şi chiar notoriu, prietenul meu, generalul, reuşeşte să-şi păstreze o remarcabilă naivitate.
Chandros îl luă pe Doyle de braț, înainte ca acesta să poată răspunde, şi îl conduse de-a lungul coridorului.
– Oricum, domnule doctor, apropo de discuția noastră anterioară, indiferent de improbabilitatea ei distinctă, eu cred cu putere că noi, ca rasă umană, suntem în pragul unei schimbări uriaşe, datorită descoperirii ştiințifice care va transforma pentru totdeauna viața pe care o ştiam noi.
Se auzi un alt sforăit din partea lui Drummond:

se părea că, în felul cum folosea acesta exclamația, existau umbre şi nuanțe care ar fi avut nevoie de luni întregi pentru a putea fi înțelese.

– Drummond te avertizează că sunt un discipol înveterat al viitorului. Vinovat pânăîn vârful unghiilor. Se întâmplă să cred că, dacă omul are nevoie de speranță, nu trebuie s-o caute mai departe de ziua de mâine. Da, am fost în America, am petrecut mulți ani acolo: New York, Chicago, astea sunt oraşe adevărate, puternice, dure, aspre ca vântul. Am făcut o mulțime de afaceri – ei înțeleg afacerile, americanii, e a doua natură la ei – şi poate că m-au molipsit cu optimismul lor, dar totuşi, spun că, dacă un om cu idei juste întâlneşte un om care are banii necesari, împreună ei pot schimba lumea. S-o schimbe pe pământ; este timpul să ne luăm inima în dinți şi să tragem plugul cu care ne-a înzestrat Dumnezeu. Am încercat să fac politică. Nu-i de mine. Prea al naibii de dependentă de consens ca să se poată realiza ceva. Nu comitetele au construit Marile Piramide; faraonul le-a construit. Punctul meu de vedere este următorul: afacerea vieții este o mare afacere. Dă-mi voie să-ți dau un exemplu.

Trecând pe lângă o balustradă care dădea spre holul de la intrare, Doyle văzu că masa lungă era

aranjată pentru cină. Oaspeți îmbrăcați cum e cuvine se învârteau în fața focului. Cu umbra funestă a generalului Drummond mergând în urma lor, Chandros îl duse pe Doyle din locul de observație pe o uşă, afară, într-un balcon înalt. O panoramă vastă se deschidea spre vest, unde soarele stătea într-un echilibru perfect pe linia orizontului.

– Care este cel mai mare obstacol al omului în viață? Întrebă Chandros, pufăind din țigară. El însuşi. Asta-i porcăria. Propria lui afurisită de natură animalică. Veşnic în război cu forța mai înaltă din interior. Nu poate ceda. Este un geniu care trăieşte cot la cot, în acelaşi sac de oase, cu acest om inferior şi, dați-mi voie să vă spun, domnule, că acel om inferior nu este nimic altceva decât un troglodit, un cap pătrat, sărac cu duhul, fără bunul simț de a trăi. Ba mai rău, acest tâmpit crede că este fiul de mult pierdut al unui zeu: este doar o chestiune de timp până când lumea îl va pune înapoi, pe tronul unde îi este locul, între timp, munceşte ca o vităşi bea, joacă jocuri de noroc, curvăsăreşte, îşi risipeşte viața şi moare strigând după acest zeu care l-a părăsit ca să-şi salveze sufletul lui de doi bani. Dă-mi voie să te întreb: ce zeitate atotiubitoare, care este în toate mințile, şi-ar risipi o clipă prețiosul său gând pe o epavă fără valoare ca asta?

– Nu cred căştiu, spuse Doyle, retrăgându-se din fața aroganței reci a omului.

– Am să-ți spun eu: nicio zeitate care valorează mai mult de un bănuț.

Îşi încrucişă brațele, se sprijini de perete şi se uită peste întinderea de pământ.

– Acum, creştinii şi-au întins bine stăpânirea. Nu putem nega asta. Un evreu mort, cu câteva şmecherii în mânecă, recomandat precum tonicul de păr de către nişte adepți fanatici, şi un împărat convertit mai târziu şi iată căşi-au făcut rost de un Imperiu Sfânt, care le face de ruşine pe toate celelalte din istorie. Ține de două mii de ani. Cum au reuşit? Secretul succesului lor a fost simplitatea: concentrează-ți puterea. Înfăşoar-o în mister. Ascunde-o în cea mai mare clădire din oraş. Scrie nişte porunci ca să-i ții pe țărani la respect, ține în mână naşterea, moartea şi cusătoria, împrăştie frica de osândă veşnică, puțin fum, nițică muzică – iată prima poruncă: organizează un spectacol bun – şi clienții or să vină târându-se în genunchi pentru nişte resturi stricate, căzute de la masa sfinților. Ei bine, aia... aia a fost o afacere.

Drummond râse iar. Doyle nu era sigur dacă o făcuse ca semn de aprobare sau de respingere.

Chandros pufăia şi mesteca trabucul. Ochii săi albaştri, strălucitori, sclipeau plini de un zel

inspirat.

– Deci, cum transformi omul dintr-un animal de fermă, nătâng şi zgomotos, într-o unealtă productivă, domestică, gata să-şi suflece mânecile şi să trudească pentru mai bine? Este o ghicitoare pe care oricine vrea să ajungă conducător trebuie s-o dezlege, fie că e vorba de religie, guvern, afaceri sau altele. Şi iată că se iveşte geniul simplu al soluției creştine: convinge-ți membrii de o minciună mare. Noi avem cheile de la porțile cerului. Vrei să faci călătoria, frate, trebuie s-o faci prin intermediul nostru. Desigur, reclama făcută aspectului cumplit al Celuilalt Loc ajută la încheierea târgului: frica îi pune pe băieții prostănaci şi ignoranți în genunchi, îi face să aprindă lumânări, ca şi cum ar mai exista şi ziua de mâine. Şi hai să fim drepți, Aghiuță a fost întotdeauna adevăratul lor idol de matineu – omul pe care îți place să-l urăşti; el te sperie atât de tare, încât faci pe tine, dar tot nu poți să-ți iei ochii de la el. El este cel care le excită pe doamne, nu acel Moise afectat, cu ochi de căprioară. Aruncă-l pe diavol în oală ca să dea gust ciorbei şi obții o formulă perfectă a hegemoniei religioase. Lucrează cu precizia unui ceas elvețian. Nimic nu se compară cu el.

Dar marşul progresului – şi ştii că el există independent de grijile noastre mărunte; aici este

misterul – marşul progresului cere ca cei aflați la putere să se schimbe la nevoie, după cum o cer vremurile. Ne aflăm la masa cea mare acum, băieți, şi jucăm cu un pachet de cărți complet nou: industria grea, producția în serie, economii internaționale, armament cum nici nu ați visat vreodată. Cazaniile pioase şi pastorii idioți care fac apel la virtutea spirituală a clientului nu mai rup inima târgului. Aşa cum le place celor din Kentucky să spună, creştinii sunt tocmai pe cale să facă rahatul praf, dacăîmi ierți formularea.

În timp ce soarele cobora dincolo de orizont, ultimele sale raze de soare îl luminau pe Chandros şi zidul de piatră din spatele lui cu o puternică strălucire portocalie.

– Uită-te acolo jos, domnule doctor, spuse Chandros, arătând spre o îngrădire de lângă zidurile exterioare. Ce vezi?

Un grup de bărbați, îmbrăcați în pantaloni şi haine identice, cu dungi cenuşii, făcute din material aspru, intrau încolonați în lagăr, printr-o poartă ce dădea spre fabrica de biscuiți. Aveau părul lipit de craniu. Gărzi înarmate le supravegheau mişcările, lătrând instrucțiuni, în timp ce oamenii se aşezau în formație, iar glasurile lor răspundeau ca o psalmodiere cadențată ce ajungea slab la balcon.

– Muncitori. Muncitori din fabrică, spuse Doyle.

Chandros clătină din cap, se înclinăşi îl bătu pe Doyle în piept, cu emfază.

– „Răspunsul”, spuse el. Oamenii la care te uiți erau, până nu demult, cea mai de jos, cea mai degradată formă a mizeriei umane care se poate imagina. Puşcăriaşi: josnici, vicioşi, incorigibili, dobitoci. Au fost recrutați tocmai pentru calitățile astea, cei mai răi dintre ei, din cele mai abjecte închisori şi colonii de detenție din țarăşi din lume. Aduşi aici – şi crede-mă, cei de la închisori au fost foarte bucuroşi să scape de ei – ca să ia parte la un program care va dovedi mântuirea noastră de oarba înrobire față de natura esențială a omului. Priveşte-i.

Mişcările pe care le făcea grupul din curte erau dovada unei bune pregătiri, disciplinate, dar lipsite de entuziasm, dacă nu chiar făcute în virtutea inerției, deşi niciunul dintre oameni nu părea să acționeze sub presiune.

– Nu cu mult timp în urmă, acei oameni puteau cu greu împărți vreme de o oră un spațiu comun de conviețuire cu alte ființe omeneşti, fără să comită acte de violență lipsite de sens. Problema crimei. Problema intoleranței. Problema brutalității. Înțelegi? Toți provin din acelaşi mediu. Aici şi acum, pentru prima oară, sunt complet reabilitați, bine îngrijiți şi dornici să efectueze o muncă zilnică, cinstită.

Şi aşa a fost eliberat Bodger Nuggins din închisoarea Newgate, îşi zise Doyle. Intenția părea destul de lăudabilă – nu chiar atât de diferităîn concepție, dacă nu şi ca proporție, de. Ceea ce încerca Jack Sparks să realizeze cu oamenii din lumea interlopă a Londrei. Dar care era metoda lor?

– Cum? Întrebă Doyle. Cum se face treaba asta?

– Prin intervenție directă, spuse Chandros.

– Ce înseamnă asta?

– Unul dintre colegii noştri a studiat această problemă mai mulți ani. El a ajuns la concluzia că aspectele fundamentale ale personalității pornesc de la creier. Creierul este un organ fizic, la fel ca plămânii sau ficatul, şi poate fi modelat în moduri pe care noi abia începem să le înțelegem. Eşti doctor. Noi credem că acest nivel josnic al umanității – putem să-l numim aşa, de ce nu? – Nu este decât o problemă medicală, o boală, ca holera sau meningita. Este, pur şi simplu, un defect fizic şi trebuie tratat ca atare.

– În ce fel?

– Nu cunosc foarte bine termenii medicali exacți; profesoral va fi fericit să-ți dea amănunte…

– Tratat pe cale chirurgicală?

– Pe mine mă interesează rezultatele, domnule doctor. Ai în față rezultatele mai mult decât încurajatoare pe care am început să le obținem cu

acest program şi nu numai cu muncitorii de la fabrică: întregul personal domestic de la Ravenscar este cuprins în eforturile noastre reuşite – absolvenții noştri, dacă vrei. Dă-mi voie să te asigur de un lucru: dă-i unui om o a doua şansă la viațăşi îți va fi la fel de recunoscător, ca un câine de vânătoare care îți stă la picioare.

O a doua şansă la viață. Doyle simți cum i seînvârte capul. Glugile cenuşii. Vampirii de la muzeu. Roboții lipsiți de o voință proprie. Doyle dădu aprobator din cap către Chandros, se întoarse şi apucă balustrada de metal, încercând să nu-şi trădeze repulsia profundă.

Pentru asta aveau nevoie de domeniul acela, înțelese Doyle – izolare pentru a face această muncă păgână. Bodger Nuggins mirosise ce i se pregătea şi scăpase, iar ei l-au urmărit şi l-au omorât. Ceva îi spunea lui Doyle că s-ar fi putut să fie unul dintre cei norocoşi. Indiferent ce orori comiseseră asupra acelor oameni inferiori, de jos, adevărații monştri erau aici, lângă el, în balcon.

Ultimele raze de soare se stingeau repede. Condamnații din lagăr erau trimişi în marş spre o altă parte a acestuia. Doyle se uităîn jos, la curtea centrală, privirea fiindu-i captată de o căruță care mergea spre ceea ce lui i se părea a fi intrarea de serviciu. Când vizitiul coborîşi doi servitori înaintară ca să descarce ce se afla în ea, un corp

care era agățat de osie se rostogoli de sub căruțăşi alunecăîn umbră. Niciuna dintre santinele sau servitori nu observară mişcarea făcută de intrus. Doyle nu-i putu distinge chipul de la distanța aceea, dar era ceva negreşit familiar în felul în care se mişcase silueta.

Jack.

Un clopot profund sună undeva, în casă.

– A. Cina va fi servităîn curând, spuse Chandros. Nu mergi să vezi dacăîncântătoarea dumitale însoțitoare este gata să ni se alăture, domnule doctor?

– Da. Bine, spuse Doyle.

– Ne vedem la masă, atunci.

Doyle dădu din cap. Auzi uşa deschizându-se în spatele lui; Chandros şi Drummond intrară. Doyle măturăîncă o dată curtea cu privirea, ca să-l zărească pe intrus, dar nu văzu nici urmă de el. Aşteptă câteva momente şi apoi îi urmă pe ceilalți înăuntru.

Doyle se îndreptă spre camera lui, unde impunătorul servitor se afla iar postat la uşă. Când intră, Doyle zări privirea goalăşi lipsită de viață a ochilor acestuia. Erau la fel de reci şi de lipsiți de viață ca ai unui peşte aflat pe o farfurie. Uşa se închise fără zgomot în urma lui.

Capitolul 18

Cina este servită

Aşezatăînaintea unei cutii de farduri, Eileen folosea o oglindă ca să-şi aplice o uşoară roşeața pe buze. Părul îi era pieptănat într-un coc complicat. Un colier bătut în ceea ce păreau a fi diamante îi înconjura gâtul. Rochia neagră de catifea, pe care i-o procuraseră gazdele, era strâmtă, cu umerii goi, şi îi punea în valoare farmecul înnăscut, dându-i o notă clasică.

– Bine că mi-au dat o rochie în schimb, spuse ea, dacă te gândeşti că mi-au stricat-o pe-a mea. Vrei să măînchei la spate, Arthur?

Doyle se aplecă să se ocupe de copcile desfăcute. Pielea ei avea un parfum subtil, amețitor. O sărută pe umăr, o dată, uşor.

– Au lăsat şi farduri şi bijuterii.

Ea atinse cerceii cu diamante pe care îi purta.

– Astea nu sunt tinichele. Ce naiba au de gând?

– Ce-ar fi să mergem şi să aflăm? Întrebă Doyle, îndreptându-se spre canapea, afară din câmpul ei vizual, ca să scoată seringile.

Le strecurăîn buzunarul de la piept, asigurându-se că nu făceau o umflătură care să-l dea de gol.

– Cine o să mai fie acolo?

– Mai mulți decât cei pe care au contat ei, spuse Doyle cu vocea scăzută. Jack e pe undeva, pe aici.

Ea se uită la el.

– Grozav. N-o să ne dăm bătuți fără luptă.

– Am săîncerc să te țin cât mai departe din calea răului...

– Arthur, nemernicii au omorât optsprezece dintre prietenii mei...

– N-am să-i las să-ți facă vreun rău.

– Printre ei era şi logodnicul meu. Stătea lângă mine la şedința de spiritism în seara aceea, jucând rolul fratelui meu.

Doyle îşi adună gândurile.

– Dennis.

– Da, Dennis.

– Nu ştiam. Îmi pare nespus de rău.

Eileen dădu din cap şi se întoarse. Câteva momente mai târziu, luă o poşetă micăşi neagrăşi se înfățişă.

– Arăt bine? Să minți dacă trebuie.

– Eşti mortală. Pe Dumnezeul meu.

Eileen zâmbi fericită, luminând camera. Doyle îi oferi brațul, iar ea i-l luăşi ieşirăîn hol. Servitorul se dădu într-o parte când cei doi se îndreptară spre scări. Muzica de jos era însoțită de zumzetul conversației.

– Am un ac de pălărie lung de zece centimetri,

şopti ea. Spune-mi când să-l folosesc şi sunt gata.
– Să nu te jenezi să-l înfigi acolo unde produce cele mai mari stricăciuni.
– Ai avut vreodată impresia că sunt timidă, Arthur?
– Nu, draga mea, spuse el.
Eileen se lipi strâns de braţul lui Doyle şi porniră să coboare marea scară. Imaginea de jos era neasemuit de pompoasă; luminată de candelabre enorme, masa era plină de argintărie fināşi cristaluri. Un cvartet de coarde cânta într-un colţ. Opt scaune erau ocupate, iar oaspeţii erau îmbrăcaţi ca pentru o ceremonie regală. Sir John Chandros şedea în capul mesei; locul de onoare din dreapta lui era gol. În timp ce lumea îi urmărea pe furiş pe Doyle şi Eileen coborând, conversaţia se stinse, iar atenţia mesenilor se îndreptă spre scări.
– Zâmbeşte, iubito, îi şopti Doyle.
– Jumătate din aliaţi, jumătate din aliaţi, jumătate din aliaţi înainte, toţi în Valea Morţii au mers, cei şase sute... murmură Eileen ca pentru sine. O, Doamne...
– Ce este?
– Nimic, spuse ea, zâmbind şi înclinând din cap spre capul mesei, opus lui Chandros.
La îndemnul unui domn cu păr argintiu, un bărbat cam de vreo douăzeci de ani se ridică să-i

salute; era de înălţime medie, solid şi palid, cu trăsăturile feţei ciupite de vărsat şi desfigurate de o aroganţă deşănţată. O mustaţă răsucită, plină de ceară, şi un barbişon de ţap erau menite să-i dea un aer îndrăzneţ, dar nu reuşeau să convingă, sugerând în schimb o înşelătoare lipsă de maturitate. Era împodobit cu panglici, medalii şi cu o eşarfă, iar o grămadă de pete recente îi murdăreau jobenul alb, impecabil scrobit. Când Doyle şi Eileen ajunseră la piciorul scării, episcopul Pillphrock îi conduse direct spre tânărul care aştepta la fel de răbdător ca o maimuţă bine dresată.

– Daţi-mi voie să vă prezint pe Alteţa Sa Regală, Prinţul Albert Victor Edward, duce de Clarence, spuse episcopul cu un glas extrem de mieros. Doctorul Arthur Coman Doyle.

– Îmi pare bine, spuse ducele indiferent.

Nu se observă nimic în ochii lui, aşezaţi aproape unul de altul, sticlind prosteşte, ca ochii unui cobai.

– Înălţimea Voastră, spuse Doyle.

– Domnişoara Eileen Temple, urmă episcopul.

– Îmi pare bine.

Nu arătă nicio urmă de recunoaştere. Omul e bolnav, îşi zise Doyle; Eileen nu era uşor de uitat, chiar dacă o zăreai doar o singură dată, iar ducele petrecuse cândva o searăîntreagă urmărind-o cu

râvnă.

– Înălțimea Voastră, se înclină Eileen.

– Azi vremea a fost neobişnuit de blândă, spuse ducele cu animația spontană a unei jucării cu cheie.

– O zi neobişnuit de limpede pentru anotimpul ăsta, spuse Doyle, sufocat de mirosul de vin acru care îmbiba respirația prințului.

– Suntem cu toții într-adevăr binecuvântați cu o zi ca aceasta, adăugă episcopul, adresând un zâmbet mieros asistenței. Trebuie să atribuim marele nostru noroc prezenței înălțimii Sale.

– Prezența Înălțimii Sale aduce numeroase bucurii, spuse Eileen grațios. Ştiu că cel puțin unul dintre darurile sale, moştenit din tatăîn fiu, a fost în repetate rânduri acordat femeilor din toată Anglia.

Episcopul rămase ca lovit de trăsnet auzind comentariul lui Eileen – o aluzie nu prea bine ascunsă la renumita promiscuitate a necăsătoritului duce şi la zvonul referitor la moştenirea sa venerică. Prințul Eddy îşi încreți puțin fruntea; confuzia părea o stare mintală aproape prea complicată pentru el.

Fiul mai mare al fiului mai mare al reginei înseşi, al doilea pretendent la tron, îşi zise Doyle; dacă exista vreo dovadă mai convingătoare împotriva

neîntreruptelor căsătorii între rudele de sânge albastru din Europa...

Tronul.

Cuvintele lui Spivey Quince şi ale băiatului în albastru îi reveneau cu repeziciune în minte...

Tronul. Deschide trecerea.

Noi am încercat să interpretăm avertismentele din punct de vedere metaforic...

Caută tronul. Va fi Rege.

– Înălțimea Sa a fost atât de generos cu împărțirea cadoului său mărinimos, încât trebuie să fie foarte greu să-şi amintească exact pe unde l-a depozitat, adăugă Eileen, zâmbind plăcut, în timp ce pete vii de culoare îi luminau obrajii.

Episcopul Pillphrock era palid ca o stafie, iar gura îi rămăsese căscată, lipsită pe moment de abundentul lubrifiant social. Prințul clipi de mai multe ori şi îşi mişcă buzele în linişte. Arăta ca o maşinărie care funcționa prost.

– În după-amiezele calde, spuse prințul cu timiditate, îmi place foarte multînghețata de căpşuni.

Ciudățenia acestei replici o potoli pânăşi pe Eileen.

O lacrimă rătăcită se prelinse din ochii lui împăienjeniți, de culoare deschisă, şi alunecăîn mustățile murdare.

– Tot ce vreau, spuse prințul cu o voce miorlăită,

care trebuie să fi fost un lucru obişnuit în regala cameră a copiilor, este pace, linişte şi puţină distracţie.

Bărbatul cu păr argintiu din dreapta prinţului îşi făcu simţită prezenţa, luându-l pe prinţ de braţ.

– Şi asta veţi avea. Înălţimea Sa a fost foarte solicitat de programul obositor al zilei, spuse bărbatul, aşezându-l pe duce înapoi pe scaunul său, şi are nevoie de hrană ca să-şi refacă spiritul.

– Mai aduceţi vin, spuse prinţul, cu privirea pironităîn jos, cufundându-se supărat în sine.

– Mai mult vin! Lătră episcopul. Mulţumesc, Sir Nigel. Bunăstarea înălţimii Sale este, desigur, grija cea mai importantă.

– Aşa gândeam şi eu, spuse Sir Nigel Gull, bărbatul cu păr argintiu, fostul medic al prinţului.

În timp ce îşi ocupa locul, Gull aruncă o privire ucigătoare către Eileen. Misogin, trase Doyle concluzia pe loc, amintindu-şi că zvonurile numeroase referitoare la desfrâul prinţului nu se limitau exclusiv la sexul frumos.

– Vă rog, luaţi loc, da? Stărui episcopul, revenindu-şi în formă. Domnişoară Temple, dacăvreţi să fiţi atât de drăguţă, gazda noastră a cerut să staţi în dreapta sa.

Episcopul îi ţinu scaunul, ca Eileen să se aşeze în dreapta lui Chandros, faţăîn faţă cu Alexander Sparks. Făptura băţoasăşi masivă a generalului

Marcus McCauley Drummond se aflaîn stânga lui Sparks.

– Şi aici dumneavoastră, vă rog, domnule doctor Doyle.

Pillphrock indică un scaun cu două locuri mai departe, în dreapta lui Eileen.

– Bun venit, tuturor, bun venit, bun venit.

Pillphrock sună clopoţelul pentru cinăşi se aşezăîntre Eileen şi Doyle, care îşi ocupă locul în faţa singurei femei ce se mai afla la masă, o brunetă, frumoasă, pe care o recunoscu drept Lady Caroline Nicholson. Părul negru încadra o faţă puternică; trăsăturile ei erau rapace şi neiertătoare, mai senzuale decât fusese în stare să arate fotografia ei. În ochii ei negri sclipea un foc prădalnic. Zâmbea enigmatic.

Bărbatul din dreapta lui Doyle îşi reocupă cu greutate locul, strâmbându-se de durere. Piciorul său drept stătea întins, ţeapăn ca un lemn, grosimea unui bandaj umflându-i cracul pantalonului la genunchi. Slab, proaspăt bărbierit, palid şi cu semne de vărsat pe faţă. Chiar şi cu ochelarii pe care-i purta şi în absenţa machiajului, Doyle recunoscu în el pe brunetul de la şedinţa de spiritism, bărbatul pe care-l împuşcase în picior. Profesorul Arminius Vamberg.

Deci, în afacere erau băgaţi toţi cei şapte, plus

nepotul Reginei Victoria. Doyle ridică privirea şi întâlni ochii încăpăţânaţi şi fermi ai lui Alexander Sparks. Complicitatea absolută a zâmbetului său te făcea să-ţi piară sângele rece, de parcă ar fi putut să privească fără nicio oprelişte, în mintea oricărei persoane asupra căreia îşi fixa privirea. Nevăzând niciun folos în a-l provoca deschis, Doyle se uităâîn altă parte.

Cu aceiaşi ochi înceţoşaţi şi cu aceeaşi expresie politicoasă, goală, un escadron de servitori aducea supa care, constată Doyle dezamăgit, nu era altceva decât un *consomme* subţire.

– Am făcut descoperirea în timpul anilor pe care i-am petrecut în Caraibe, începu profesorul Vamberg neîntrebat de nimeni, cu o voce puternic hârşâită, care îi amintea lui Doyle de seara petrecutăâîn Strada Cheshire, la numărul 13.

– Ce anume? Întrebă Doyle.

– Aţi petrecut ceva timp ocupându-vă de culturile primitive, domnule doctor?

– Nu, dacă o excludeţi pe cea franceză, spuse Doyle, încercând să-și controleze foamea și să nu ia farfuria în mâini, ca să bea din ea.

Profesorul zâmbi politicos.

– Diferenţa principală, cred eu, este că, în lipsa lustrului de faţadă a ceea ce noi, europenii, considerăm cu aroganţă drept „civilizat”,

societățile mai puțin civilizate mențin o legătură directă cu lumea naturală. Ca urmare, ei se bucură de o experiență mai directă cu acea parte a naturii care pentru noi rămâne nevăzută: lumea spirituală, mai ales lumea „deva”-şilor, sau a spiritelor naturii, care umplu şi locuiesc lumea fizică despre care noi credem că este limita existenței. Colegii noştri, de profesie medici, resping aceste popoare, considerându-le ridicole, primitive, superstițioase, la cheremul fanteziilor şi spaimelor iraționale. Dimpotrivă, după ani de cercetare, eu sunt înclinat să le consider înțelepte şi cunoscătoare, aflate în rezonanță cu lumea în care trăiesc, armonie la care noi nici nu visăm.

Doyle dădu din cap atent, privindu-l pe Chandros, care era adâncit într-o conversație unilaterală cu Eileen, ce părea la fel de preocupată de supa ei ca şi Doyle.

– Eu, personal, foarte mult timp n-am fost deloc convins de existența lor, spuse episcopul, sorbind apoi zgomotos. După cum văimaginați foarte bine – şcoala publică, Biserica Anglicană, eram deja vicar…

– Nu erați conştient de existența cui? Întrebă Doyle.

– Păi, a spiritelor naturii, bineînțeles, se lumină episcopul.

Reuşise să-şi împroaşte ochelarii cu picături de

ciorbă.

– Până când l-am întâlnit pe profesorul Vamberg – atunci mi-a căzut vălul de pe ochi, aşa cum cad frunzele toamna!

– Sunt cunoscute sub diferite nume, în culturi diferite, spuse Vamberg, iritat în mod clar de intervenția veselă a episcopului. Sunteți de origine irlandeză, nu-i aşa, domnule doctor?

Doyle dădu din cap. Supa lui dispăruse; era tentat să-l întrebe pe Vamberg, care nici măcar nu-şi înmuiase lingura, dacă s-ar supăra să i-o dea pe-a lui.

– În Irlanda îi cunoaşteți sub numele de piticănii sau omuleți. Aici, în Anglia, ei se numesc spiriduşi sau elfi, dar au multe variante regionale: „ciocănari” în Cornwall, ştime în Scoția, pitici în Shetland şi Arcadia. Nemții îi cunosc, desigur, sub numele de cobolzi sau goblini...

– Cunosc mitologia, spuse Doyle, deranjat de pedanteria condescendentă a omului.

– A, dar vedeți, aici e mult mai mult decât simplă mitologie, domnule doctor, spuse Vamberg, agitându-şi lingura pentru a sublinia acest lucru.

Sosi felul următor; slavă Domnului, îşi spuse Doyle. Nu-i destul că mor de foame, trebuie să măşi plictisească de moarte.

– Potârniche friptă cu garnitură de varză, anunță episcopul.

Potârniche? Trebuie să fie o greşeală, îşi spuse Doyle. Asta era doar o aripăşi era aproape cât una de curcan. Şi frunza aia de varză acoperea toată farfuria. Erau în nordul Angliei: unde puteai găsi acest fel de produse în miezul iernii? Cai de dar, hotărî Doyle, gustând prima bucăţică tăiată din aripă; carnea era suculentăşi fragedăşi, trebui să recunoască, la fel de gustoasă ca tot ce mâncase până atunci.

– Aceste figuri legendare, atât de cunoscute nouă din poveştile populare şi din basmele copiilor, sunt, în realitate, nevăzuţii arhitecţi şi constructori ai lumii naturale, continuă Vamberg, la fel de neinteresat de potârniche precum fusese şi de supă. Nimfe ale pădurii, nimfe ale apelor, spirite ale aerului – există un motiv pentru care aceste tradiţii dăinuiesc în toate culturile, chiar şi în una atât de ostentativ avansată ca a noastră...

– Şi care ar fi acest motiv? Întrebă Doyle, incapabil să reziste tentaţiei de a lua aripa cu mâinile şi de a muşca din ea.

– Că sunt reali, spuse Vamberg. I-am văzut. Am vorbit cu ei. Am dansat cu ei.

Nu de mult, îşi zise Doyle.

– Adevărat?

– Sunt creaturi timide şi extrem de reticente, dar, de îndată ce s-a făcut legătura – şi am putut face acest lucru, la început cu ajutorul preoţilor

triburilor din Caraibe – afli repede cât de dornici sunt să coopereze cu noi.
– Cât de interesant, exclamă Doyle, terminându-şi potârnichea.
– Nu-i aşa? Se băgăşi episcopul, în timp ce urme de grăsime îi străluceau ca beteala în jurul gurii şi bărbiei.
– Mai exact, cum să coopereze? Întrebă Doyle.
– Păi, făcând ce ştiu să facă cel mai bine, spuse Vamberg. Să crească lucruri.
– Să crească lucruri.
Vamberg culese imensa frunză de varză de pe farfuria lui.
– Ce-ați zice dacă v-aş spune că sământa verzei care a produs această frunză a fost plantată cu trei săptămâni în urmă, în nisip uscat, fără apăşi îngrăşăminte, şi a fost culeasă chiar în dimineața asta?
– Atunci, domnule profesor Vamberg, aş spune că ați petrecut prea mult timp dansând în jurul ciupercilor otrăvite, spuse Doyle.
Vamberg zâmbi cu reținere şi ridică aripa din farfuria lui.
– Şi dacă v-aş spune că, în după-amiaza asta, când a fost gătită, pasărea asta avea doar două săptămâni?
Servitorii debarasau masa și aşezau felul

următor, în timp ce doi dintre ei împingeau o măsuță pe care se afla un platou de argint acoperit, din care ieşeau aburi.

– Deci, aceste spirite ale naturii, cum le numiți dumneavoastră, se presupune că nu au nimic mai bun de făcut decât să vă ajute să creşteți potârnichi de mărimea unor vulturi? Întrebă Doyle.

– Păstrăv cu lămâie, spuse episcopul.

Acoperitoarea măsuței fu înlăturată, dând la iveală un singur peşte, întreg, garnisit cu lămâie şi pătrunjel. Culorile şi semnele arătau că era un păstrăv de pârâu, dar creatura era de mărimea unui sturion. Servitorii îl tăiarăşi serviră porțiile. Doyle prinse privirea lui Eileen, care era plină mai mult de uimire decât de profunda nelinişte ce îl frământa pe el.

Vamberg zâmbea precum motanul din Cheshire, din cartea lui Carroll.

– O, voi, care nu credeți.

O farfurie cu păstrăv aterizăîn fața lui Doyle. Oricât de ademenitor părea şi mirosea acesta, doctorul îşi pierduse cu repeziciune apetitul; ideea cărnii misterios denaturate îi provoca greață. Privind în jurul mesei, observă căşi Alexander Sparks se abținea de la mâncare, uitându-se, în schimb, stăruitor în fața lui la Eileen. La capătul celălalt, cu un şervet băgat în

guler ca o bavețică de copil,înălțimea Sa, ducele de Clarence, îşi devora cu agresivitate peştele, înfulecând lacom, hulpav, ajutându-l să alunece la vale cu înghițituri mari de vin, scoțând tot timpul un bâzâit zgomotos de satisfacție copilărească, uitând complet de companie şi de tot ce-l înconjura.

– Delicios! Se pronunță episcopul.

Un băiat de altar, frumos şi blond, se opri lângă el. Episcopul îi şopti ceva la ureche şi îşi plimbă posesiv degetele grosolane prin buclele băiatului.

– Un alt avantaj neaşteptat a ieşit la iveală din acea întâlnire – asta era pe Insula Haiti, apropo – când preoții mi-au prezentat un elixir făcut din diferite ierburi, rădăcini şi extracte organice care, spuneau ei, le-au fost arătate de spiritele naturii, continuă Vamberg. Preoții din Haiti foloseau cuînțelepciune acest amestec de multe secole: ei au descoperit că, administrat în proporție corectă, împreună cu anumite practici medicale, acesta îl privează, practic, pe bărbat sau femeie – orice bărbat sau femeie – de voință.

– Poftim? Întrebă Doyle.

– Voința lor nu le mai aparține. Îi face docili, ascultători, complet supuşi comenzilor date de preoți, care îi folosesc apoi pe aceşti oameni cum consideră ei de cuviință, ca mână de lucru la câmp sau ca ajutoare în casă. Chiar şi cei mai

refractari supuşi devin ascultători. Demni de încredere. Cu o bună purtare.

Sclavi. Muți şi lipsiți de minte precum marionetele, servitorii serveau un fel de mâncare cu carne; Doyle încercă să nu afle ce fel de animal, modificat într-o manieră hidoasă, putea oferi aceste bucăți de carne friptă.

– În felul acesta a rezolvat Haiti problema servitorilor, se băgăîn vorbă episcopul, clipind mărunt din ochi. Ce bine e să vorbeşti liber în fața supuşilor.

Vamberg îi trimise episcopului o altă privire veninoasă, înainte de a continua.

– Preoții formează o fraternitate închisă; aceste cunoştințe sunt păstrate cu prețul vieții lor. Eu am fost unul dintre puținii intruşi – singurul european – căruia i s-a permis accesul la aceastăcomoară. Chiar am îmbunătățit efectul printr-o metodă chirurgicală simplă, folosităîn asociație cu elixirul.

Nu-i de mirare că Nuggins a fugit, îşi zise Doyle. Mai bine mort, cu fața în jos, în Tamisa, decât un cadavru ambulant ca Lansdown Dilks, depozitat undeva într-o debara, ca un sac cu baligă...

– Minunat! Spuse episcopul.

– Abia câțiva ani mai târziu, în timpul călătoriilor mele în Tibet, am întâlnit un bărbat care a prevăzut cum ar putea fi folosit într-o zi acest

procedeu, pe scară mai largă, într-un mod mai util pentru societate.

Vamberg făcu un semn cu capul spre Alexander Sparks.

Deci, aşa a început totul, cu Sparks şi Vamberg. Întâlnirea a două minți sinistre, o sămânță adusăînapoi, în pământul englezesc, ca să nască floarea corupției...

Un zgomot de vase sparte îl făcu să tresară. La celălalt capăt al mesei, un servitor scăpase o farfurie. Omul se aplecă jos, cu mişcări zăpăcite şi încete, şi încercă să adune cu mâinile cioburile de porțelan şi mâncarea împrăştiată pe jos.

– Dobitoc neîndemânatic, mormăi generalul Drummond.

Doyle fu străbătut de un fior; ceafa omului fusese de curând rasăîntr-un fel grosolan şi o cicatrice triunghiulară, proaspătă, care încă supura, se întindea pe toată lungimea sa. Ața de un albastru țipător cosea la un loc marginile rănii. Alt servitor se duse spre bărbatul nefericit ca săîndrepte biata epavă pe picioare.

Era Barry.

Ochii îi erau morți, lumina şi viața dispăruseră din ei cu totul.

– Ei, ei, spuse Alexander. Cum te cheamă, puşlama neîndemânatică?

Barry se întoarse încet şi se uită fix la el, fără

săînțeleagă nimic, în timp ce în colțul gurii i se forma o dungă subțire de salivă.
Alexander sări în picioare şi îl plesni cu putere pe Barry peste ureche. Acesta acceptă lovitura cu pasivitate, ca un animal obosit. Doyle apucă strâns brațele scaunului, stăpânindu-se să nu sară la Sparks.
– Răspunde când ți se vorbeşte, băiete.
O şoaptă confuză, de înțelegere, ieşi la suprafața minții sale sfărâmate. Barry dădu din cap. Sunetul slab care-i ieşi din gură cu greu putea fi luat drept cuvânt.
– De vreme ce ai demonstrat cănu eşti bun să-ți faci treaba, poate că eşti în stare să ne distrezi, dobitocule, spuse Alexander. Dansează pentru noi acum, arată-ne o gigă, hai.
Alexander bătu din palme, încurajându-i pe ceilalți de la masă să facă la fel, stabilind un ritm constant. Laîndemnul lui Alexander, cvartetul începu să cânte o gigă irlandeză. Alexander îl plesni din nou pe Barry, răsucindu-l, înghiontindu-l apoi cu capătul unui baston.
– Dansează, băiete. Fă ce ți se spune.
Doyle văzu cum muzica se strecura în ceea ce mai rămăsese din Barry. Încercă să-şi târască picioarele, dar rezultatul era jalnic, fiecare mişcare, oricât de mică, fiind nemăsurat şi îngrozitor de dureroasă. Brațele i se bălăngăneau

fără vlagăîn părți. O pată din ce în ce mai mare se putea zări sub şlițul pantalonilor.

Adunarea celor şapte şi regescul lor oaspete găseau spectacolul nespus de amuzant. Prințul Eddy părea a fi pe punctul de a sări în picioare şi de a i se alătura. Episcopul râdea atât de tare, încât se ținea de burtăşi se apleca înainte, cu fața roşie de efort.

Doyle se uităîn stânga lui. Eileen era palidăşi se lupta cu emoțiile ei; îi dăduseră lacrimile. Îi făcu un semn: *nu le arăta nimic.*

Incapabil să facă față efortului, Barry se prăbuşi în genunchi, sprijinindu-se de un scaun şi încercând să-şi tragă sufletul, iar din piept scoase un hârâit uscat. O dungă subțire de lichid roşu, lăptos, îi curgea din rană, în jurul gâtului. Alexander îşi lăsă capul pe spate şi râse, dupăcare îl concedie cu un gest al mâinii. Muzica se opri. Doi servitori îl ridicară pe Barry de brațe şi îl conduseră, cu blândețe, dar ferm, afară din încăpere, aşa cum ai face cu un pensionar senil, inconştient.

– Încântător, spuse episcopul.

L-au pus aici ca să-l vedem noi, cugetă Doyle furios.

Să vedem cum i-au distrus creierul şi i-au furat sufletul.

Ăsta nu este numai efectul drogului lui Vamberg;

l-au tăiat pe Barry, l-au tăiat cu cruzime la ceafăşi au nimicit ceva esențial condiției umane.

Doyle ar fi vrut să-i omoare pentru asta.

De partea cealaltă a mesei, Alexander rânjea victorios, în timp ce îşi relua locul şi se uita încet, în fațăşi în spate, la Doyle şi Eileen, arătându-şi dinții. Era cea mai goală expresie a sentimentelor pe care o văzuse vreodată Doyle. Îi place să vadă frica, înțelese acesta. Se hrăneşte cu ea.

– Ce spuneați, domnule profesor? Spuse Alexander.

– Da. După ce am făcut această asociație binevenită, atât de neaşteptată, noul meu prieten şi cu mine ne-am continuat peregrinările în jurul lumii, dar de data asta cu un scop nou, continuăVamberg, aplecându-se suficient de aproape de Doyle pentru ca primele cuvinte să-l facă pe acesta să tresară.

– Scop?

– Urmăream să cunoaştem forțele naturale din alte țări, de pe alte continente. Spre surprinderea noastră, am descoperit căerau mai mult decât dornice să ne dezvăluie secretele lor – şi printre ele, domnule doctor, sunt şi minuni demne de atenție: viața însăşi! În schimbul unui serviciu pe care numai noi, la rândul nostru, îl puteam face pentru ei.

Doyle dădu din cap, nedorind să vorbească, nesigur că se putea stăpâni să nu-şi trădeze groaza din ce în ce mai mare. Dacă l-au pângărit pe Barry în felul acesta înspăimântător, era sigur că făcuseră acelaşi lucru şi cu fratele lui. Concluzia că aceeaşi soartăîi aştepta şi pe el şi Eileen era firească.

– Aceste spirite naturale ale pământului fuseseră cândva unite sub conducerea unui spirit unificator, continuă Vamberg. O entitate puternică, adorată de oamenii primitivi din această lume, pe tot parcursul istoriei, sub diferite reprezentări. O ființă care a fost, în mod tragic şi sălbatic, greşit înțeleasă de către strămoşii noştri occidentali, intoleranți din punct de vedere religios – n-am să menționez niciun nume…

Episcopul chicoti în semn de aprobare.

– … care au recurs sistematic la persecutarea brutalăşi lipsită de sens a acestei entități şi a legiunilor sale de credincioşi. Ascensiunea omului occidental, cu interesele sale mărunte, egoiste, şi cu obsesiile sale monoteiste, a reuşit în cele din urmă să alunge complet această ființă din planul fizic, trimițând-o într-o existență crepusculară, de purgatoriu.

– Diavolul, spuse Doyle.

– Concepția creştină despre el, da. Iată care era

scopul lui: în schimbul utilizării permanente a geniului lor benefic, spiritele naturii ne cereau ajutorul ca să readucă acest spirit mare în lume, unde să-şi reia locul de drept, printre ele. Acesta a fost serviciul pe care ni l-au cerut – se pare că doar oamenii pot face acest serviciu. Şi aşa, cu ajutorul colegilor noştri reuniţi şi pentru o glorie mai mare a omului și a naturii, am fost de acord să facem asta.

Restul comesenilor tăcură, privindu-l pe Doyle cu atenţie, ca să-i surprindă reacţia. Nebuni, îşi zise el. Toţi. Excomunicaţi.

– Vorbiţi despre Locatarul din Prag, spuse el.

– O, are multe nume, spuse episcopul cu veselie.

Întinzându-se să apuce sticla cu vin, prinţul Eddy reuşi s-o răstoarne, inundând faţa de masă cu un râu şocant de vin roşu-închis. Prinţul chicoti ca o fetişcană. O privire întunecată fu schimbatăîntre Alexander şi doctorul Gull, care, drept răspuns, se ridicăîn picioare.

– Înălţimea Sa îşi exprimă regretele, spuse Gull cu promptitudine, dar a fost o zi foarte obositoare, îşi va termina masa în apartamentul său, înainte de a se duce la culcare.

Prinţul Eddy gesticulăşi mormăi un protest. Gull îi şopti ceva la ureche şi îl sculăîn picioare pe bărbatul beat turtă. Împotrivindu-se cu ţâfnă

instrucțiunilor lui Gull, prințul își smuci brațul; cotul său lovi scaunul şi acesta căzu la podea. Gull se înroşi ca sfecla.

– Bună seara, Alteță, spuse Alexander Sparks.

Vocea lui sfârtecă liniştea ca un scalpel.

– Odihnă plăcută.

Expresia de pe fața prințului deveni umilăşi docilă. Dădu din cap cu modestie spre Alexander. Doctorul Gull îl luă cu fermitate de braț pe duce şi îl duse spre scări. Gull îi şopti iar ceva, prințul se opri, își adună zdrențuita demnitate şi li se adresă celor de la masă.

– Vă mulțumesc tuturor…şi noapte bună, spuse el.

I se răspunse cu aceleaşi urări. Gull îl întoarse pe prinț spre scară, descriind un cerc mare. Prințul se împiedică o dată, Gull îl îndreptăşi începură să urce, cu atenție, câte o treaptă. Prințul Eddy părea la fel de pierdut şi de derutat ca un urs ramolit de la un circ ambulant.

În timp ce Doyle îl urmărea din priviri, ceva greu căzu pe masă, în fața lui. Manuscrisul său.

– Probabil că vă puteți imagina surpriza mea, domnule doctor Doyle, când… manuscrisul dumneavoastră a apărut prima oară la „Rathborne and Sons”.

Acum vorbea Lady Nicholson, cu vocea ei joasăşi guturală,însoțită de pauze voluptuos sugestive.

Probabil că pot, îşi zise Doyle.

– Când profesorul Vamberg şi domnul Graves – adică, domnul Sparks – ni s-au prezentat…

– Acum vreo unsprezece ani, spuse episcopul.

Precizările preotului aferat nu păreau să se bucure de mai mult succes la Lady Nicholson decât la Vamberg.

– Mulțumesc, Preasfinția Voastră. Sir John, generalul Drummond şi cu mine împărtăşiserăm şi studiaserăm cunoştințele despere ocultism timp de mai mulți ani: gândeam la fel. Din momentul în care profesorul şi domnul Sparks au venit în Anglia, ni s-au prezentat şi ne-am dedicat intereselor noastre comune… secretul absolut a fost grija noastră cea mai mare. Aşa că, da, imaginați-vă surpriza noastră când acel… document… a ajuns pe biroul meu. Scris de un medic tânăr, necunoscut şi nepublicat – Scuzați-mă, un nimeni – care, după cum reieşea din probele aduse în paginile lui, trăsese cu ochiul… peste umerii noştri, în toți aceşti ani.

Dar a fost un accident, ar fi vrut el să le spună. Jumătate din fleacurile alea le-am cules direct de la Blavatski, iar restul a fost un noroc chior, prostesc. Doyle ştia că nu asta doreau ei să audăşi că nu i-ar servi la nimic să le-o spună.

– Deci, suntem… toarse Lady Nicholson ca o mâță…şi, pentru un timp, am fost foarte dornici

să primim… o explicație pentru… asta.
Făcu un gest leneş spre carte.
Doyle dădu încet din cap. Le simțea privirile târându-se pe el ca nişte insecte.
– Văînțeleg bine, Lady Nicholson. Pentru început, pot spune cât de mult admir ceea ce ați realizat cu toții, rosti Doyle, făcând pe academicianul aiurit pe care-l jucase în trăsură, cu Alexander. Ce măreațăşi cutezătoare este munca dumneavoastră. Ba chiar vizionară. Bravo tuturor. Foarte impresionant.
– Cum ați ajuns să aflați despre… munca noastră? Întrebă Lady Nicholson.
– Văd că nu are rost să mă prefac, aşa că mai bine mărturisesc totul, spuse Doyle cu nonşalanță, rugându-se ca inventivitatea să nu-l trădeze tocmai acum. Adevărul curat este că… v-am studiat.
– Studiat, îl îngână Lady Nicholson, ridicând o sprânceană.
Priviri furişe, discrete şi îngrijorate fură schimbate, de colo-colo, între ei.
– O, da, continuă Doyle cu voioşie. Discreția implicităşi asumată este un lucru esențial şi toate-s bune şi frumoase – ferească cerul să fie altfel, date fiind ocupațiile dumneavoastră – şi se poate crede că nu ați întâmpinat nicio greutate în a ține activitățile a şapte oameni atât de deosebit

de dotați, ascunse ochilor şi urechilor unui admirator aşa de modest – un nimeni, dacă vreți. Dar un admirator care dispune de o dorință foarte adâncă de a vă diviniza scopul… ei bine, asta este cu totul altă mâncare de peşte.

Urmă o tăcere lungă.

– Cum? Întrebă Drummond.

Doyle reuşi să scoată un chicotit vesel.

– Cineva ar putea să vă ceară foarte bine, cu respect, domnule general Drummond, să vă divulgați de bună voie cele mai bine păzite secrete militare. Nu, nu, metodele mele de cercetare nu sunt un subiect pe care am intenția să-l discut. Totuşi, *de ce?* Ei, aici avem o întrebare bună. *De ce?*Şi aş fi foarte fericit să văîmpărtăşesc răspunsul la ea, domnilor şi doamnă.

Doyle se lăsă pe spate, luă o înghițitură de vin şi zâmbi obraznic. O fracțiune de secundă surprinse privirea lui Eileen, timp în care ea se întrebăîn tăcere dacă el înnebunise, dar înțelese că, în mod sigur, nu aşa stăteau lucrurile şi-i semnală că, la nevoie şi la cerere, ajutorul ei întru improvizație îi stătea la dispoziție. El dădu din cap, pe furiş, în semn de recunoştință.

– Atunci, de ce? Întrebă Alexander Sparks, privind încruntat, ca un lup, deşi pe fața lui se putea citi nesiguranța.

Asta este a doua oară când îl înfrunt, îşi zise

Doyle. Pentru nu ştiu care motiv, nu poate vedea dincolo de fațada asta ridicolă, improvizată, pe care am construit-o: omul are un punct slab.

– Chiar, de ce, domnule Sparks? Spuse Doyle, aplecându-se cu încredere înainte. Ei bine, iată-mă stând aici, cu dumneavoastră. Sigur, față de această societate augustă, eu sunt un om de condiție modestă, cu realizări mici, fără discuție. Nu ocup în această lume un loc care să se poată compara nici pe departe cu al cuiva dintre cei de la această masă. Ceea ce am în comun cu dumneavoastră este o simpatie plinăde pasiune pentru obiectivele dumneavoastră. Împărtăşesc cu dumneavoastră dorința arzătoare de a vă vedea planurile dând roade. Şi am nutrit, probabil, aspirația necugetată ca, provocând prilejul de a văîntâlni fațăîn față, să vă pot convinge să-mi dați voie să joc un rol, fie acesta cât de nesemnificativ, în realizarea planurilor dumneavoastrăîn care cred cu atâta putere şi ardoare.

În capul lui Doyle, un telegraf bătu mesajul urgent: Cu cât mă lasă să bat câmpii mai mult – şi cu cât reuşesc sățes plasa asta de fleacuri – cu atât mai mult ne vor lăsa să trăim şi cu atât mai mult timp îi dau lui Jack, dacă este înăuntru, să-şi facă treaba.

– Deci, de aceea ați scris această… poveste? Întrebă Lady Nicholson, de parcă cuvântul în sine

i s-ar fi părut dezgustător.

– Exact acesta este motivul pentru care mi-am scris povestea, doamnă, şi pentru care v-am trimis-o aşa cum am făcut-o, spuse Doyle, deschizându-şi mâinile, ca şi cum şi-ar fi arătat cărțile la un joc de pocher. Asta este. M-ați descoperit.

Se încrucişară noi priviri furişe. Doyle văzu căîndoielile serioase persistau; Drummond şi, în mai mică măsură, Chandros păreau ciudat de neconvinşi.

– În afară de „Rathborne and Sons”, v-ați trimis manuscrisul şi la alți editori, spuse Chandros cu reținere.

– Sir John, am făcut-o pentru un motiv foarte simplu, spuse Doyle, presupunând căîn secunda următoare îi va veni în minte unul. Nimeni nu se aruncăîn groapa cu lei fără a produce o diversiune. Metoda mea cerea subtilitate. Am simțit, pe bună dreptate, că o apropiere directă de dumneavoastră se va solda cu un eşec şi am avut o puternică bănuială că s-ar putea săîntâmpinați eforturile mele cu mare neîncredere, aşa că am făcut acele încercări suplimentare, pentru cazul în care veți dori să investigați intențiile mele înainte de a răspunde, dorind să le confer un aer de legitimitate alor dumneavoastră. După cum s-a văzut, din neatenție, era cât pe-aci să-mi pierd

viața în afacerea asta, cu câteva prilejuri.

La masă era linişte. Doyle simțea cum cvorumul se înclina în favoarea lui. Îşi mobiliză ultimele rezerve de sinceritate pentru a ieşi învingător.

– Vă rog sămă iertați, dar trebuie să vorbesc deschis; dacă ați fi crezut sincer că nu valorez nimic pentru dumneavoastră, nu cred că v-ați fi deranjat să mă testați cu şedința de spiritism. Dacă, după părerea dumneavoastră, hotărârea, sacrificiul şi insistența sunt bune la ceva – şi ştiu că aşa trebuie să fie, căci altfel m-ați fi omorât de mult – am convingerea că, cel puțin, îmi veți oferi măcar teoretic prilejul să mă justific în fața dumneavoastrăşi astfel să mă alătur dumneavoastrăîn orice fel veți considera potrivit, ca să vă ajut să vă duceți planul la bun sfârşit pe acest pământ.

– Cum e cu fratele meu? Întrebă Alexander.

– Fratele dumneavoastră?

Doyle se pregătise pentru această replică.

– Fratele dumneavoastră, domnule Sparks, m-a răpit de două ori, împotriva voinței mele, şi aproape că m-a omorât de mai multe ori. Am aflat că a scăpat de la balamuc; dacă purtarea sa poate fi un indiciu, internarea lui acolo pentru totdeauna nu este deloc nepotrivită.

– Ce vrea de la dumneavoastră?

– Cum se pot descifra aiurelile unui nebun?

Spuse Doyle evaziv. Poți la fel de bine săîncerci să rezolvi ghicitoarea Sfinxului. Sincer să fiu, sunt fericit că am scăpat de el.

Sparks şi Lady Nicholson schimbară priviri discrete; iată axa adevăratei puteri din acest cuib de vipere, observă Doyle.

– Ce ştiți de... planul nostru? Întrebă Lady Nicholson cu o provizorie, dar totuşi importantă, notă de respect.

– Înțeleg căîncercați să readuceți această ființădespre care a vorbit profesorul Vamberg – ființă la care mă refer în manuscrisul meu sub numele de Locatarul din Prag – în planul fizic.

Şi Doyle riscă acum cea mai îndrăzneață mişcare ofensivă.

– Iar în momentul de față pregătiți o a doua încercare, deoarece primul efort – care a implicat naşterea fiului dumneavoastră, Lady Nicholson, a copilului blond pe care l-am văzut reprezentat la şedința de spiritism – a eşuat în mod tragic şi trist.

Asta lansă o săgeată care trecu ca fulgerul prin femeie şi mai departe, prin ceilalți, într-un ricoşeu acrobatic. Ochii lui Eileen se măriră la auzul acestei revelații. Doyle plusase şi căpătase un avans. Împinsă de un semn imperceptibil primit de la Sparks, Lady Nicholson îşi mări cu încă un pas încrederea în el.

– Vehiculul fizic nu a fost suficient de puternic, spuse femeia, fără urmă de durere. Băiatul nu a fost în stare să...îndure povara.

Vehiculul fizic: Doamne, Dumnezeule, vorbeşte despre came din carnea ei şi sânge din sângele cu acelaşi regret pe care-l ai față de o partidă de dame prost jucată.

– L-am învinuit pe tată, adăugă episcopul Pillphrock cu pioşenie. Un bărbat slab. Un bărbat foarte slab şi inutilizabil.

– Se pare că anumite infirmități au fost... transmise, spuse Lady Nicholson.

– L-am cunoscut pe lordul Nicholson. Aş putea spune că asta nu mă miră câtuşi de puțin, spuse Doyle. Nu rămâne decât speranța că următorul purtător de stindard se va dovedi la fel de avantajos din punct de vedere fizic, pe cât este poziția sa în lume.

– Şi care ar fi acesta? Întrebă Chandros cu blândețe.

– Păi, prințul Eddy, bineînțeles, spuse Doyle, încercând o altă lovitură, nu chiar la întâmplare.

O altă privire între Nicholson şi Alexander. Alt nerv atins.

Deci, acesta era motivul pentru care Nigel Gull se afla în mijlocul lor: o lesăîn jurul gâtului prințului moştenitor. Doyle abia avu timp să lase şocul să treacă prin el. Ei credeau că vor aduce această

fantomă crepusculară – Lordul întunericului sau Locatarul din Prag, sau oricum i-ar mai spune diavolului – înapoi pe pământ, ca moştenitor prezumtiv la tronul Angliei.

– Nu suntem imuni la... puterea de convingere şi la... ingeniozitatea argumentelor dumneavoastră, domnule doctor, spuse Lady Nicholson.

– După cum suntem impresionați, pe bună dreptate, şi de perseverența dumneavoastră, adăugă Sparks. Şedința de spiritism a fost, într-adevăr, un test. Trebuia să vedem din ce sunteți făcut. Și ce știați.

– Dar, date fiind riscurile implicate, aşa cum ați sugerat dumneavoastră, este mai convenabil şi mai potrivit să căutăm o... dovadă suplimentară a... adecvării dumneavoastră, spuse Lady Nicholson.

Doyle dădu aprobator din cap. Au înghițit momeala, acum am să pun cârligul.

– Foarte înțelept, Lady...

Doyle fu întrerupt de ceva ce căzu pe masă, în fața lui. Deşi nu-l văzuse pe om mişcându-se, Doyle ştiu că Sparks aruncase obiectul spre el.

Un brici drept, cu lama la vedere, strălucind în lumina lumânărilor.

– Am vrea s-o omorâți pe domnişoara Temple, spuse Sparks. Aici. Acum.

Timpul se opri în mintea lui Doyle.
– S-o omor pe domnişoara Temple, repetă el.
– Vă rog, spuse Sparks.
Nu trebuie să eziți, Doyle. Nu trebuie să clipeşti. Dacă vrei ca Eileen să aibă vreo şansă.
Unde era Jack?
Doyle se uită de jur-împrejurul mesei. Alexander rânjea. Pillphrock chicotea neliniştit. Respirația lui Lady Nicholson se accelerase și devenise aritmică; femeia era stârnită de scena la care credea că va fi martoră.
Doyle nu îndrăznea să se întoarcă spre Eileen.
– Da, bine, spuse el calm.
Apucă briciul, se ridică de pe scaun şi îl luă de spetează, ca să-l dea la o parte din drumul său. Făcu un pas spre Eileen şi văzu cinci servitori cu ochi de gheață trecând în spatele mesei.
Eileen se întoarse şi se uită la el. Doyle o informă din privire:
Acum.
Doyle se învârti pe călcâie şi profită de forța rotirii pentru a-l lovi fără milă pe Vamberg cu briciul. Ochii lui Vamberg se aprinserăîn spatele ochelarilor. Scoase un țipăt şi ridică brațul stâng ca să se apere de lovitură, dar briciul îi tăie haina, brațul şi mâna. Ceva roşu-aprins, care curgea pe masă dintr-un vas spart, împroşcă manuscrisul.

Băgând mâna în buzunar, Doyle scoase cu o singură mişcare seringile şi se întoarse. Primele lucruri pe care le văzu – Chandros înclinându-se ca să fixeze mâna stângă a lui Eileen cu brațul scaunului, episcopul întorcându-se pe locul său ca să-i prindă mâna dreaptă. Eileen se ridică pe jumătate, scăpă din strânsoarea episcopului şi-şi trimise pumnul drept direct în obrazul lui Chandros.

– Ticăloşilor! Urlă ea.

Când mâna ei îi atinse carnea, Chandros țipă cu putere, exploziv şi îşi duse mâinile la față – spre ochiul drept – iar când pumnul ei se retrase, Doyle văzu că Eileen îşi potrivise bine acul de pălărie, lung de vreo zece centimetri, între degete; îl băgase adânc în ochiul bărbatului. Sângele țâşnea printre degetele crispate ale lui Chandros.

Înainte ca episcopul să o poată prinde iar, Doyle apucă prima seringăşi o înfipse în gâtul cărnos al lui Pillphrock, dădu drumul briciului şi împinse cu putere, cu amândouă mâinile, pistonul turnând drogul în carotida omului. Episcopul zbieră; sunetul se stinse la jumătate, strangulat de paralizie. Ochii îi ieşiră din orbite şi fața i se făcu roşie şi sclerotică, pe măsură ce drogul – o doză puternică de digitalină – îi intra mai bine în sânge, unde, în câteva secunde, avea să-i oprească bătăile inimii.

– Fugi! Strigă Doyle.

Împietriţi de caracterul neaşteptat al atacului, servitorii se îndreptau abia acum spre ei, dinspre ambele laturi ale mesei. Drummond se ridicăîn picioare; Lady Nicholson îşi împinse scaunul de la masă.

Alexander Sparks nu mai era lângă ea; Doyle îl pierduse din vedere.

Eileen alergă spre scară. Ţipetele lui Chandros conteniră, mâinile îi căzură de la ochiul distrus şi sângele închegat îi curgea din cavitate, în cheaguri roşii, groase; acul îi pătrunsese în creier. Cu toate că mesajul nu ajunsese încă la extremităţile sale, Sir John Chandros era deja mort. Pillphrock stătea ţeapăn ca un buştean, cu mâinile la gât, cu faţa din ce în ce mai neagră, cu gura deschisă pentru un muget tăcut, de protest. Moartea era aproape, la doi paşi.

Un geamăt scos de Vamberg – şocat, strângându-şi braţul rănit – îl făcu pe Doyle să se întoarcă iar spre stânga. Se aplecă să ridice briciul; fusta lui Eileen mătură podeaua din apropierea lui, în timp ce ea fugea de la masă.

Când mâna lui atinse oţelul, Doyle simţi un lichid fierbinte curgând pe obrazul lui – sânge, dar nu al lui – apoi o strânsoare ca de cleşte îi cuprinse gâtul. Cu un ţipăt răguşit, Vamberg îl sfâşia cu braţul rănit; unghiile lui îi râcâiau pielea lui

Doyle, făcând să-i țâşnească sângele. Incapabil să-şi ridice capul din cauza presiunii făcute de surprinzător de puternica strânsoare a lui Vamberg, Doyle reuşi să aşeze a doua seringăîntr-o poziție bună, o înfipse cu forțăîn coapsa stângă a lui Vamberg şi izbi pistonul, iar jumătate din conținutul seringii se goli în artera femurală, înainte ca omul să se smucească violent şi acul să se rupăîn piciorul lui. De data asta funcția acului se inversă; şiroaie mari de sânge erau pompate afară, în direcția opusă.

Doyle se năpusti spre scară. Un servitor se repezi la el; Doyle îl izbi cu briciul, tăindu-lşi împingându-l înapoi.

– Eileen!

O haită de servitori apărură de după un colțîn holul de ia etaj şi coborâră grăbiți treptele spre ea.

– Acolo! Strigă el, arătând spre o uşă de pe platforma dintre şirurile de trepte.

Praful se învolburăîn punctul de impact de pe treptele de marmură, aproape de picioarele ei, şi se auzi o împuşcătură; întorcându-se, Doyle îl văzu pe Drummond avansând spre scări, în fruntea unei mulțimi de servitori, cu revolverul în mână. Doyle azvârli briciul în direcția lui; Drummond îl devie cu un braț.

– Te încredințez iadului! Strigă Drummond, ridicând din nou pistolul.

De undeva de sus, căzu o armurăşi se sfărâmă jos, peste servitorii care se apropiau de Doyle. Al doilea glonț al lui Drummond îşi greşi cu mult ținta.

– Arthur! Strigă Eileen.

Se întoarse; un servitor stătea deasupra lui, cu bâta ridicată ca să-l lovească. Doyle auzi un fluierat ascuțit şi o stea de argint se înfipse în fruntea omului. Bărbatul căzu. Doyle se uităîn sus; o siluetă neagră zbură peste balustradăşi ateriză peste servitorii care porniserăîn jos, pe scări. Țintuiți pe trepte de impact, atacatorii se rostogolirăîn jurul lui Eileen, în timp ce Doyle ajunse la ea, pe palier. Îmbrăcatăîn livrea de servitor, silueta care îi dărâmase sări în picioare şi începu să-i arunce pe asediatorii care fuseseră doborâți şi lăsați fără cunoştință pe scară.

– Haideți, îi zori Jack Sparks, gesticulând spre uşa de pe platformă.

Sparks culese o spadă din armura făcută grămadăşi o folosi ca să-l termine pe unul dintre bărbați, agitând-o cu sălbăticie pentru a-i împiedica pe ceilalți să se apropie.

– Acum, Doyle!

Un alt glonțşuieră pe lângă urechile lor. Drummond țintise din nou, luptându-se să tragă cum trebuia prin încâlceala de oameni care îşi croiau drum pe lângă armură.

Eileen încercă uşa.
– Încuiată!
Doyle şi Jack se aruncară cu umerii în uşa de lemn; încuietoarea sări la a doua încercare. Doyle înşfăcă o torță de pe peretele din interior, o apucă pe Eileen de mânăşi o luară la goană pe un culoar de serviciu, gol şi îngust. Sparks aruncă o fiolă pe palier, producând un nor gros şi toxic de fum.
– Mergeți, mergeți cât de repede puteți.
Alergau. Sparks îi urmă. Virară după un colțşi auziră strigăte şi zgomote de paşi pe culoarul din spatele lor, pe măsură ce servitorii biruiau fumul, conduşi de ordinele războinice ale lui Drummond.
– Eşti teafără? O întrebă Doyle pe Eileen.
– Aş fi vrut să-i omorâm pe toți, spuse ea supărată.
– Te-am văzut dându-te jos din căruță...îi spuse Doyle lui Sparks, care se afla în spate.
– Mi-a trebuit o oră ca să ajung până aici, în casă; probabil că au o sută de oameni înăuntru.
– Ai văzut...
– Da: am ajuns la scări înainte să ataci. Aveam nevoie de o stare de agitație...
– Înțelegem, Jack... unde suntem? Spuse Eileen.
Doamne, Dumnezeule, e mai calmă ca mine, îşi zise Doyle uluit.
Se opriră la o intersecție. O ramificație a culoarului ducea mai adânc, în inima casei,

cealaltă se înclina în jos şi spre stângă.

– Pe aici, spuse Sparks, conducându-i spre stângă.

– Cum ieşim? Întrebă Doyle.

– Găsim noi o cale.

Pereții culoarului erau din ce în ce mai duri, pe măsură ce coborau, lemnul făcând loc zidăriei, iar aceasta pietrei neprelucrate. Zgomotele făcute de urmăritorii lor erau din ce în ce mai îndepărtate, ceea ce le dădea curaj.

– L-au terminat pe Barry, spuse Doyle.

– Mai rău, zise şi Eileen.

– Ştiu.

– Cu siguranță că l-au omorât şi pe Larry, spuse Doyle.

– Nu. Trăieşte.

– Unde?

– E în siguranță.

Merseră cam o jumătate de milăîn jos. Temperatura creştea. Pereții erau transpirați şi umezi. După un alt colț, o uşa grea de stejar blocă trecerea. Sparks ascultă cu atenție, apoi se lăsăîn jos şi ridică zăvorul. Uşa se deschise.

Săpatăîn pământ, peştera în care intrară se întindea în fața lor la nesfârşit, pe cât de lungă, pe atât de lată. Tavanul abia dacă se înălța puțin mai sus de capetele lor. Un strat gros de paie acoperea podeaua. Un curent de aer venea de undeva,

făcând flacăra să tremure, în timp ce torța înnegrea rocile de sus, lăsând dâre de cărbune. Aerul era neobişnuit de cald, îmbibat cu un miros puternic, neplăcut, ca de câmp plin cu fructe răscoapte. Doyle ştia că mai întâlnise mirosul acela în trecut, dar nu-l putea localiza.

Mergând înainte, descoperiră că pe sub paie era o apă de mică adâncime, care în unele locuri atingea treizeci de centimetri. În timp ce înaintau cu grijă, plescăind în apă, uşa din spatele lor fu împinsă de curent şi se închise cu zgomot, făcându-i să tresară.

– A venit şi Larry cu tine? Întrebă Doyle.

– Nu. L-am găsit la tren. Barry a fost prins la mănăstire.

Deci, țipetele pe care le auziseră rostogolindu-se de pe înălțimi fuseseră ale lui Barry. Doyle spera că nu suferise prea mult. Cine ştie dacăîncă nu mai suferea.

Traversară jumătate din încăperea lungă, dar înaintarea lor eraîngreunată de curioasa combinație de paie cu apă.

– Unde ai plecat azi noapte, Jack? Întrebă Doyle.

– O companie a Marinei Regale şi două escadroane de cavalerie vin dinspre Middlesborough. Vor ajunge aici înainte de revărsatul zorilor.

Niciodată nu mai fusese Doyle atât de dornic să-l

creadă pe cuvânt.

– De ce nu i-ai aşteptat?

– Eileen era cu mine, spuse el fără să-i privească.

Doyle călcă pe ceva moale şi elastic; piciorul îi alunecăînainte ca el să-l poată fixa mai bine, dar îşi regăsi echilibrul înainte de a cădea. Avea o senzaţie vagăşi neplăcută că, indiferent pe ce călcase, acesta se mişcase la atingere.

– Jack, îl au pe prinţul Eddy…

– Ştiu…

Ceva trosni ascuţit sub piciorul lui Eileen.

– Ce-a fost asta? Întrebă Doyle.

Femeia clătină din cap; Doyle ţinu torţa, în timp ce Sparks dădea la o parte paiele de sub picioarele ei.

– O, Doamne, spuse ea.

Piciorul ei frânsese coasta unui schelet uman care zăcea pe jumătate acoperit de apă, cu oasele albite şi foarte curate. O substanţă uşoară strălucea pe paie, iar urmele unei secreţii argintii o încercuiau şi se îndepărtau de rămăşiţe.

– Am mai văzut asta înainte… staulul de la Topping, spuse Doyle.

– Nu te mişca, spuse Sparks.

Se uită peste umărul lui Doyle.

O formă ondulatorie venea sărind spre ei, pe sub paie, cu o mişcare lentă, vălurită, ofidiană. Mirosul distinctiv deveni brusc mai puternic,

înțepându-le ochii.

– Amoniac, spuse Doyle.

Doyle se uităîn stânga lui; o altă formă se strecura spre ei din acea direcție.

– Acolo, spuse Eileen, arătând în față, spre o altă mişcare pe sub paie.

– Ce sunt astea? Întrebă Sparks.

– Dacă pot creşte verze la fel de mari cât un glob pământesc şi păstrăvi de mărimea unui delfin... spuse Doyle.

– Nu cred că vrem să cunoaştem răspunsul la asta, spuse Eileen.

Paiele din jurul lor păreau vii, la fel de agitate ca spuma mării. Formele se apropiau din toate direcțiile, dar o gaură se deschise în fața lor.

– Hai. Drept înainte, spuse Sparks, pregătind spada.

Doyle porni înainte, rotind torța. Simți ceva măturându-i gheata şi păşi repede ca să scape.

O formă neagră, înaltă de un metru jumătate, se ivi dintre paie, în dreapta lor. Forma sa cilindrică, fără membre, se termina cu un orificiu agitat, mărginit de tuburi de aspirație mişcătoare, care la rândul lor înconjurau un set de trei fălci scrâşnitoare, fiecare echipată cu şiruri simetrice de dinți albi şi ascuțiți.

O formă identică se ridicăîn stânga lor, condusă de un primitiv simț al mirosului. O alta se înălțăîn

spatele lor. Ceea ce miroseau era sângele.
Erau lipitori.
Jack se repezi sub capul unduitor al celei din dreapta lor şi o despică cu sabia, pe toată lungimea corpului. O pungă se sparse şi împrăştie un lichid negru, urât mirositor, iar creatura se rostogoli înapoi în apa mocirloasă.
Doyle agită torța, ținând creaturile din față la distanță. Corpurile lor negre şi zbârcite se retrăgeau instinctiv din fața focului, iar picăturile de apă sfârâiau pe pielea lor strălucitoare.
– Aprinde paiele! Spuse Sparks.
Un alt monstru se ridicăîn spatele lui Sparks şi atacă; dinții se înfipserăîn umărul lui înainte ca Jack să se întoarcă cu sabia şi să taie creatura în două. Jumătățile vii o luară la goanăînnebunite.
Doyle aprinse cu torța paiele din jurul lor; cele mai uscate, de la suprafață, se aprindeau rapid şi focul se împrăştia în încăpere, formând o perdea groasă de flăcări. Lipitorile din imediata lui apropiere se opriră din înaintare, luară foc şi începură să plesnească.
– Pe aici! Zbieră Doyle.
Mergeau în urma paielor care ardeau. Apa plescăia când creaturile fugeau din fața căldurii şi sunetul căderii explozive în apă umplea aerul, pe măsură ce focul ardea tot mai mulți viermi scârboşi. Sparks îi lichidă pe cei câțiva

supraviețuitori pe care îi întâlni. În acest capăt al încăperii, focul sfârâia şi tocmai aprindea paiele ude de dedesubt. Ținând torța în sus, Doyle descoperi o uşăîn peretele din fața lor. Sparks ridică zăvorul greu şi ieşiră pe uşă.

Se treziră afară, lângă o dogărie, cu multe butoaie stivuite în jurul lor, tăindu-le posibilitatea de a vedea ceva. În apropiere se auzeau copite de cai, trăsuri şi voci mânioase. O lună plină ardea pe cerul întunecat al nopții. Doyle stinse torța.

– Mi se face rău, spuse Eileen calm.

Se îndepărtă. Doyle merse după ea şi o ținu cu blândețe de mână, în timp ce ea vomita mâncarea dubioasă care li se servise. Sparks aştepta discret, la o oarecare distanță. Când spasmele se terminară, ea se agăță de Doyle şi închise ochii, tremurând în aerul rece şi dând din cap că se simțea bine atunci când el stărui cu întrebările. Refuzul de a vorbi despre coşmarul prin care tocmai trecuseră e un mod de a-i nega realitatea, presupuse Doyle. Se întrebă câte schelete mai zăceau îngropate în locul acela de groază. O metodă convenabilă de a te debarasa de problemele de disciplină. Sau de a-i face pe duşmani săînnebunească de frică – se gândi la dârele de sare de pe holurile de la Topping; fărăîndoială, îşi atinseseră scopul cu Lordul Nicholson.

Oare aceşti monştri dădeau dreptate aiurelilor lui Vamberg despre duhuri şi relații cu spiritele naturii? Li se revelaseră nişte secrete fundamentale ale spiritului şi ale materiei?

Gândurile îi furăîntrerupte de apropierea lui Sparks.

– Câți ai omorât? Întrebă el calm.

– Pe Chandros şi pe episcop. Probabil căşi pe Vamberg.

– Alexander?

Doyle clătină din cap.

– Aşteaptă aici, spuse el, bătându-l pe Doyle pe umăr şi dispărând pe furiş de lângă ei.

– Eu l-am omorât. Omul ăla oribil, spuse Eileen cu ochii încăînchişi.

– Da, l-ai omorât.

– Bine.

Se cuibări liniştităîn brațele lui. Sparks se întoarse câteva minute mai târziu, cu două costume de servitor şi cu ceva chiar mai binevenit: nişte paltoane călduroase de lână. Se schimbarăîn spatele butoaielor, în timp ce Sparks stătea de pază. Eileen îşi îndesă părul sub o bonetă.

Printr-un spațiu liber dintre butoaie, trecurăîn revistă curtea în locul unde Doyle îl văzuse mai devreme pe Jack strecurându-se de sub căruță. Servitori şi ocnaşi alergau în toate părțile. Cai

speriați se dădeau în spate, în timp ce erau ținuți de frâu înaintea căruțelor şi trăsurilor. Plutoane de gărzi se adunau şi se împrăştiau la comanda ofițerilor.

– Evacuarea, spuse Sparks calm. Soldații vor sosi la timp ca să-i curețe pe majoritatea.

– N-or să lupte? Întrebă Doyle.

– Fără ordin, nu. Și le-am distrus lanțul de comandă.

– Cum rămâne cu Drummond?

– Nu va face nicio mişcare dacă nu e Alexander cu el.

– Poate că este.

– Nu există nicio cauză pe lumea asta pentru care să fie dispus să se sacrifice. Acum se află la mile întregi depărtare.

– Unde s-ar putea duce? Întrebă Eileen.

Sparks clătină din cap.

– Şi prințul Eddy?

– Îmi închipui că Gull l-a dus deja departe.

– Unde?

– Înapoi la tronul lui. La Balmoral. Nu le mai e de prea mult folos acum.

– Probabil că va dormi tot timpul, spuse Eileen.

– Nu-l vor ține ostatic? Întrebă Doyle.

– În ce scop? I-ar urmări ca pe nişte câini. El nu le poate face râu ea martor. De ce ar risca să

aibăîncredere în el? A fost musafirul unor distinşi cetăţeni cu care a petrecut un sfârşit de săptămână la ţară.

– Dacă aşa stau lucrurile, Jack, înseamnă că i-am învins. Au renunţat.

– Poate.

O întrebare mai supărătoare îi încolţi lui Doyle în minte.

– De ce n-au venit după noi?

– Au alte câteva variante în gând, nu-i aşa? Spuse Eileen.

– Vor veni, spuse Sparks liniştit. Nu în seara asta, nici în cea următoare. Dar vor veni.

Urmă o lungă tăcere.

– Cum ieşim de aici? Întrebă Doyle.

– Pe poarta aceea, spuse Sparks, arătând spre o ieşire care ducea spre fabrică.

– Cum reuşim?

– Simplu, dragul meu Doyle. Vom merge pe jos.

Sparks se ridicăşi ieşi primul de după butoaie. Doyle şi Eileen îl urmară, cu capetele lăsate în jos, amestecându-se în vânzoleala din curte. Nimeni nu-i opri şi nu-i întrebă nimic. Nu le trebui mult ca să iasă pe porţile deschise şi să lase în urmă zidurile de la Ravenscar.

Cărarea ducea direct spre fabrica de biscuiţi. Lumini electrice şi gălbui luminau intrările, în timp ce siluete alergau, înăuntru şi afară, pe uşile

deschise. Spre vest, în spatele construcției masive, se întindeau mlaştinile şi ceea ce mai rămăsese după căderea zăpezii care strălucea slab în lumina lunii. Sparks se opri în locul în care şinele de cale ferată se ramificau spre rampa de încărcare a fabricii.

– Hai să aruncăm o privire, spuse el.

O luară de-a lungul şinelor spre o pereche de uşi uriaşe, duble, prin care linia trenului intra în clădire. Vagoane de marfăînchise se înghesuiau pe laturile ce flancau şina principală.

Dincolo de uşi, nimic nu semăna a fabrică de biscuiți. Aerul era sulfuros, năpădit de fum, praf de cărbune şi zgură. Benzi rulante transportau minereu brut spre creuzetele suspendate deasupra furnalelor aprinse, înspăimântătoare. Cazane masive se balansau deasupra matrițelor de fier, de mărimea unor case. O înlănțuire de cabluri, curele, cârlige, volanți şi pistoane prinse în dansul unei mişcări agitate, neîntrerupte, urca uluitor de mult, în aerul de sub acoperişul înclinat, într-un adevărat Turn Babei industrial. Scântei săreau ritmic din supapele răsucite şi din aparatele deformate. Un fum de diferite culori murdare se strecura din cavitățile şi tuburile oscilante. O armată de muncitori fără cămăşi se mişca de colo-colo; negri din cauza atmosferei îmbâcsite, nişte pitici pe lângă maşinile gigantice,

aceştia păreau complet inutili acolo; dacăşi-ar abandona posturile, se părea că maşina principală, care avea o misiune unicăînspăimântătoare, ar continua să macine la infinit.

Ce produs final rezulta din această fabrică de iad nu se putea şti. Forme masive de pe cărucioarele care mergeau spre şinele de afară sugerau silueta unui tun, dar mult mai mare decât orice văzuseră până atunci. Un fel de maşină de război, pentru un război care încă nu se întrezărea şi nici măcar nu se bănuia. În timp ce priveau, se părea căîn fabrica aceea tiranică se făcea un efort înverşunat, ca de final; oțelul fierbinte curgea, iar vagoanele erau cu frenezie încărcate de muncitorii conduşi de supraveghetori înarmați.

Nimeni nu vorbea; chiar dacă ar fi spus ceva, nici nu s-ar fi auzit în tumultul muncii infernale. Sparks gesticulă.

Se îndepărtară de lângă uşi, cu spatele la relativ liniştitele vagoane.

– Ce este? Pentru ce? Întrebă Doyle, mai mult pentru sine.

– Pentru viitor, spuse Sparks.

– Uitați-vă, adăugă Eileen.

Arătă cu mâna spre o cărare bătătorită care mergea în paralel cu şina pe lângă care veniseră ei fugind de la Ravenscar şi unde două siluete

înarmate, cu felinare în mâini, escortau o coloană de bărbați. Erau conduşi spre mlaştini. Încheieturile celor conduşi erau încătuşate în fiare prinse de un lanț lung, care-i legau unul de altul.

Judecând după greutatea mersului lor, gleznele le erau la fel de îngreunate. Unii purtau costumele cenuşii ale ocnaşilor, alții cunoscuta uniformă a servitorilor.

Exista oare ceva familiar la una dintre acele siluete puse în lanțuri? Se întrebă Doyle.

– Unde se duc? Întrebă el.

– Mergem după ei şi vedem, spuse Sparks.

O luară de-a lungul liniei ferate. Fundația şinei era ridicată deasupra terenului mlăştinos, pe un terasament făcut din pământ şi zgură. Stând aproape de panta opusă, urmăreau felinarele şi țineau pasul cu coloana. După puțin timp, văzură o lumină strălucitoare venind de la o construcție întunecată, aşezată pe o ridicăturăîngustă, aflată la o jumătate de milă sud de şine. Doyle o recunoscu drept una dintre clădirile scunde, zărite de la fereastra de la Ravenscar. Auziră ceva ce semăna a foc de armăînăuntru: împuşcături izolate şi salve rare. Când şinele ajunserăîn dreptul ei, gărzile mânară coloana departe de linia ferată, în sus pe un deal mic, spre clădirea întunecată.

– Ce este înăuntru? Spuse Doyle.

Jack se uită atent de-a lungul şinelor, spre vest. Căuta ceva.

– Hai să aflăm, spuse el.

Umbrele lunii îi ajutară să coboare de linia şinei şi să meargă spre cărarea de dedesubt. Pământul era moale sub picioarele lor, acoperit cu licheni şi tufe mici, alunecos din cauza zăpezii care se topea. La nicio sută de metri în faţă, coloana de bărbaţi tocmai ajunsese la clădire.

Stând cât de jos le permitea adăpostul de pământ, se furişarăîn sus pe deal şi ocoliră marginea împrejmuirii; două construcţii stăteau pe o bucată netedă de pământ, făcute în mod grosolan, din chirpici, şi legate între ele printr-un pasaj îngust, flancat de ziduri. Şase coşuri drepte se ridicau deasupra celei de-a doua clădiri: fum şi flăcări roşii pufăiau încontinuu din ele, fiind sursa luminii pe care o zăriseră de la distanţă.

Un vânt nestatornic trimitea fumul în direcţia lor; o duhoare neplăcutăşi rău mirositoare plutea deasupra, tăria ei copleşitoare făcându-i săîngenuncheze. Doyle se lupta cu greaţa. Sparks îi dădu lui Eileen o batistăşi ea îşi acoperi recunoscătoare gura şi nasul. Doyle şi Jack schimbară o privire încruntată, Sparks îi făcu semn lui Eileen să rămână pe loc şi cei doi bărbaţi urcară tiptil deluşorul, ajungând la douăzeci de

metri de clădire.

Şirul de bărbaţi pe care îi urmăriseră stătea impasibil afară, lângă prima clădire, în spatele unui al doilea grup încătuşat, strâns în jurul unei singure uşi. Gărzile înarmate care conduseseră coloana stăteau într-o parte. Alţi doi gardieni flancau intrarea.

Doyle arătă cu mâna spre silueta pe care o recunoscuse în mijlocul grupului din spate. Sparks dădu din cap.

Din interior se auziră focuri de puşcă. Ecouri înăbuşite răsunau ascuţit deasupra mlaştinilor. Cei doi gardieni de la uşă luarăîmpuşcăturile drept un semnal; unul îşi îndreptă puşca asupra oamenilor care se aflau mai aproape de intrare, al doilea scoase o cheie de la brâu şi le desfăcu lanţurile. Cu cătuşele scoase, niciunul dintre bărbaţi nu avu vreo reacţie faţă de libertatea lor; stăteau la fel de lipsiţi de viaţă ca şi înainte, cu ochii plecaţi ascultător în jos.

Uşa de oţel a clădirii fu deschisă din interior şi primul grup de oameni pătrunse înăuntru. Un şir de puşcaşi se aliniau, formând un zid interior, şi îşi încărcau iar armele. Dincolo de ei, cărucioare încărcate cu cadavre aruncate în dezordine erau împinse de oameni îmbrăcaţi în cenuşiu, pe coridor, spre a doua clădire.

Către cuptoare.
Uşa se închise cu zgomot. Al doilea grup de gărzi schimbă câteva cuvinte cu cei doi paznici de la uşă – un transfer de responsabilitate. Gardienii cu felinare se întoarseră şi o porniră în jos pe cărare, spre şine.
Sparks aşteptă până când gardienii nu mai puteau fi văzuți de cei de lângă clădire. Gâtul bărbatului din spate fu frânt înainte ca el să poată scoate un sunet. Când primul gardian se întoarse, patul puştii celui de-al doilea bărbat îl reduse la tăcere pentru totdeauna. Sparks şi Doyle o apucară în sus pe deal, spre crematoriu.
Nu exista niciun ascunziş, niciun refugiu. Sparks merse direct la gardienii de la uşă şi îi spintecă înainte ca vreunul dintre cei doi să poată ridica puşca.
Doyle luă cheile şi scoase fiarele de la mâinile şi picioarele oamenilor din a doua coloană. Niciunul nu se mişcă. Toți purtau amprenta traumelor produse de sinistra modificare efectuată de Vamberg. Acestea erau eşecurile lui. Acesta era locul unde scăpau de rebuturi.
Împuşcături din interior. Doyle se duse spre bărbatul pentru care veniseră; îl apucă pe Barry de mână şi îl conduse într-o parte. Acesta nu manifestă nicio rezistență şi nu dădu niciun semn de recunoaştere, urmându-l la fel de docil ca un

copil. Sparks îi făcu semn lui Doyle să-l conducă repede pe cărare. El rămase în spate, lângă uşa dinspre abator.

Doyle şi Barry nu mai puteau fi văzuți din uşă, când auziră balamalele scârțâind şi deschizându-se, urmate de o rafală de împuşcături şi țipete dinăuntru. Doyle se opri. Barry privea absent în pământ. Eileen urcă pe cărare, ca să li se alăture; se întoarseră cu fața spre clădire şi aşteptară.

Împuşcăturile încetară. Nu se clintea nimic. Brusca linişte a mlaştinilor părea la fel de vastă ca şi câmpul de stele de deasupra.

Sparks apăru pe înălțime. Aruncă puşca în clipa când se apropie de ei. Fața şi hainele îi erau scăldate în sânge care în lumina lunii părea negru. Doyle nu văzuse niciodată o asemenea expresie pe o față omenească: milă, groază, furie, foarte asemănător cu un zeu care tocmai distrusese o lume creată chiar de el şi care se învârtise nebuneşte, ieşind de sub controlul său. În spatele lui, o coloană de flăcări se înălța spre cer; Sparks dăduse foc clădirilor.

Sparks trecu chiar pe lângă el, îl ridică pe Barry cu tandrețe în brațe şi îl purtă spre şinele de cale ferată. Eileen suspină fără să vrea. Doyle o cuprinse cu un bratşi împreunăîi urmară pe ceilalți doi.

Pe când se apropiau de şine, o privelişte ciudatăle apăru în faţă: o locomotivăşi două vagoane se îndreptau, cu spatele spre ei, pe linia care venea dinspre vest.

– E trenul nostru, spuse Doyle. E trenul nostru.

Grăbindu-se să-l prindă din urmă pe Jack, în timp ce acesta escalada povârnişul, îl zăriră de la distanţă pe Larry sărind din cabină ca să-l întâmpine pe Sparks, care îşi aşeza cu grijă povara jos. Larry căzu în genunchi. Ţipătul simplu, unic, pe care îl scoase Larry când îşi văzu fratele căzut sfâşie aerul liniştit al nopţii, ca o suliţă.

Doyle şi Eileen îşi croiră drum în sus, pe pantă. Larry îngenunche pe zgura risipită, cu Barry în braţe, îndepărtând un cârlionţ rebel, lipit pe fruntea lui.

– O, Doamne, o Doamne, nu, Barry, o, băiatule, uite ce au făcut, uite ce ţi-au făcut... uitaţi ce i-au făcut, domnule Jack, o băiatul meu, bietul meu băiat.

Sparks stătea în picioare lângă ei, cu ochii plecaţi, cu faţa ascunsăîn umbră. Eileen se întoarse ca să-şi ascundă suspinele în umărul lui Doyle.

Larry se mişcăşi o rază din lumina lunii căzu pe faţa lui Barry. Doyle văzu ochii acestuia înălţându-se pentru a-i întâlni pe ai fratelui lui şi

se opriră acolo. Pentru moment, păreau săconțină un firicel foarte slab de viață.
Barry îşi mişcă buzele. Se auzi un sunet. Îl repetă.
– Sfâr... sfâr...şit, spusese Barry.
Apoi Barry se scufundă din nou în vidul care îl luăîn stăpânire pentru totdeauna.
Cu lacrimile țâşnindu-i din ochi, Larry îşi ridică privirea spre Jack, care făcu un gest pentru sine. Larry clătinăîncet din cap. Sparks dădu şi el din cap, înțelegător, aruncă o privire spre Doyle şi plecă. Doyle o cuprinse pe Eileen cu amândouă brațele şi o conduse mai departe, pe şine.

Doyle se uităîn spate, peste umăr. Larry se aplecăşi îl sărută pe Barry pe obraji. Îi şopti ceva, apoi îşiîncolăci mâinile moi în jurul gâtului fratelui său. Doyle se întoarse într-o parte. Eileen tremura violent în brațele sale.
Trecu puțin timp. Doyle şi Eileen se uitară unul la altul, dar intimitatea suferinței lor comune părea insuportabilă. Femeia se uităîn altă parte. Doyle simțea că, de nevoie, ea se retrăsese într-un loc mai ferit. Se întrebă dacă prăpastia care se deschisese între ei va dispărea vreodată.
Larry îi închise ochii lui Barry. Luă corpul în brațele sale, legănându-l uşor, de parcăîncerca să adoarmă un copil. Sparks stătea lângă ei,

uitându-se înapoi, spre Ravenscar. Lumini care dansau, felinare multe la număr, se mişcau de-a lungul şinelor, în direcția lor.

Doyle o sui pe Eileen în tren. Ea se prăbuşi pe unul dintre locuri. Pe fereastră, Doyle îl văzu pe Sparks ghemuindu-se lângă Larry şi vorbind cu el. Larry dădu din cap, ridică trupul fratelui său şi îl duse în partea din față a trenului, ferit vederii.

Doyle auzi împuşcături, se duse în spatele vagonului şi ieşi pe platformă. Felinarele erau la un sfert de milă distanță. Gloanțele şuierau prin aer, lovindu-se de oțel. Doyle fixă puşca pe barăşi trase în lumini până când goli încărcătorul.

Roțile locomotivei se mişcarăşi trenul acceleră, scăpând de urmăritori. În scurt timp, felinarele rămăseseră numai punctulețe mici de lumină, care dispăreau complet în întuneric.

Capitolul 19

V.R.

Eileen refuză coniacul pe care i-l oferi Doyle. Se îndreptă somnoroasă spre cuşeta din spate, se întoarse cu faţa la perete şi zăcu în linişte, fără să se mişte; era greu de spus dacă dormea sau nu.

Doyle nu se dădu în lături de la un pahar, pe care îl dădu pe gât din douăînghiţituri. Se zări în oglinda atârnată deasupra barului. Chipul palid, plin de noroi şi de sânge, care îl privea nu semăna cu niciun chip omenesc cunoscut vreodată. Sunt anumite avantaje de pe urma şocului, epuizării şi durerii, îşi zise Doyle; ajungi într-un punct în care nu mai eşti în stare să simţi nimic.

Deschizând uşa de legătură, se căţără pe o parte a tenderului şi înaintă, punând o mână lângă alta pe linia de siguranţă, spre locomotivă. Corpul lui Barry zăcea pe podeaua cabinei. Mantia lui Jack îi servea drept giulgiu; de sub ea ieşea o gheată care se bâţâia din când în când, datorită mişcării trenului. Larry stătea la manetă, cu privirea aţintită asupra şinelor.

– Ne aflăm la zece mile distanţă de linia principală, spuse Sparks, acoperind şuieratul locomotivei. Linia e liberăîn faţă.

– Londra? Întrebă Doyle.

Sparks dădu din cap.

Doyle se uită afară, la mlaştinile pustii, înşelătoare, străine şi necruțătoare ca suprafața lunii, lipsite de viață ca trupul de sub giulgiu. Muşcătura rece a aerului care îi biciuia în cabina deschisă era purificatoare.

– Sunt înăuntru, spuse Sparks.

Sparks urcăînapoi în vagonul de pasageri. Doyle puse cărbunii din găleată pe foc, o umplu iar în vagonul cu combustibil şi apoi stătu acolo în tăcere, gata să-şi ofere sprijinul numai dacă era solicitat.

– Nu l-ați auzit niciodată cântând, spuse Larry după un timp, fără să se uite la el.

– Nu.

– Băiatul ăsta ştia să cânte ca un înger. Avea o voce ca...

Doyle dădu din cap, aşteptând cu răbdare.

– El mi-a spus să plec.

– Ce anume, Larry?

– I-am îndepărtat de ruine – asta era ideea. Jumate din ticăloşii ăia erau morți înainte să se apropie de noi. Dar câțiva s-au strâns în spate. Ne-au încolțit, eram ca şi morți. El mi-a spus săfug. Eu am zis niciodată, nu, dom'le. El a spus că domnul Jack are nevoie de cel puțin unul dintre noi care să-i poată conduce trenul. Dar ăla

trebuia să fie el. Numai că el a răspuns că-i cel mai mare şi că trebuie să fac ce zice el.

– Era cel mai mare?

– Cu trei minute. El avea puşca, înțelegeți. Şi am coborât dealu' ăla…

Larry îşi şterse ochii cu mâneca.

– A fost nevoie de mulți fătălăi d'ăştia să-l dea gata, nu?

– Da, a fost.

– Vorbeam despre asta din când în Când, ştiți? Care dintre noi va pleca primul. Întotdeauna spunea că el va fi ăla; vedeți, Barry risca. Şi nu-i era frică de sfârşit deloc. Din câte ne-a învățat domnul Sparks, el spune mereu că, poate, moartea este doar un început. Ce credeți, şefu'?

Larry se uită la el pentru prima oară.

– Cred că este foarte posibil să fie doar un început pentru ceva, spuse Doyle.

Larry dădu din cap, apoi se uităîn jos, la forma trupului fratelui său, de sub marginea umflată a pelerinei lui Jack.

– Domnu' Sparks zice că dumneavoastră l-ați omorât pe omu' care i-a făcut asta.

Doyle dădu din cap.

– Atunci, domnule, vă sunt… dator pe vecie, spuse Larry şi vocea lui se frânse.

Doyle nu spuse nimic. Nu era sigur că putea vorbi. Timpul trecea. Larry îşi şterse din nou ochii.

– Dacă nu vă supăraţi, spuse Larry, cerându-şi parcă iertare, aş dori să rămân singur cu el acum.
– Desigur.
Doyle îi întinse mâna. Larry i-o scutură o dată, fără să se uite la el, apoi se întoarse la manetă. Doyle îşi croi drum înapoi, pe o parte, spre vagonul de pasageri.
Sparks stătea la o masă, cu sticla de coniac deschisăşi cu două pahare puse alături. Doyle luă loc în faţa lui. Sparks umplu paharele. Băură amândoi. Căldura licorii se răspândi în burta lui Doyle.
Acesta îi povesti lui Sparks cum apăruse Alexander în curtea hanului, cum veniseră apoi la Ravenscar, ajungând la confruntarea din sala mare. Sparks ascultă cu atenţie raportul său amănunţit, punând întrebări numai referitoare la Alexander şi la impresiile lui Doyle despre el. Când Doyle termină, rămaseră o vreme tăcuţi.
– Sunt cu toţii pur şi simplu nebuni? Întrebă Doyle în cele din urmă, cu o voce scăzută. Să creadă că vor aduce această... fiinţăînapoi la viaţă.
Sparks se gândi un timp înainte să răspundă.
– Ce zici de lucrurile alea din subsolul muzeului? Poţi să-mi oferi o explicaţie?
– Ştii să explici forţa vieţii?
– Poţi avea o părere.

– Dar explicaţia poate fi un mister care ne depăşeşte.
Sparks dădu din cap. Băură din nou.
– Povestea pe care i-a spus-o bătrânul pescar lui Stoker, când i-a văzut venind spre ţărm de pe goeletă, spuse Sparks.
– Au adus un sicriu. Rămăşiţele tatălui tău.
– El a spus că au adus două sicrie. Ce era în al doilea?
– Nu l-am găsit.
– Dacă această fiinţă despre care vorbeau ei a trăit cu adevărat cândva, închipuieşte-ţi pentru moment că ei aveau nişte mijloace prin care să descopere persoana în care fusese întrupată. Este aşa de greu de conceput că Alexander şi Cei Şapte credeau că aveau nevoie de acele rămăşiţe pentru a o putea aduce înapoi la viaţă?
– Cred că nu.
– Motivul pentru vizitele lui Alexander în Est poate fi descoperirea identităţii acelei persoane şi achiziţionarea trupului său.
– Aşa s-ar zice.
Sparks dădu din cap în semn de aprobare.
– Atunci, al doilea sicriu este cheia întregii acţiuni, îmi imaginez că, orice o fi înăuntru, chiar acum Alexander îl are în posesia sa.
Doyle zări talismanul de argint în mâna lui Sparks, care îl tot răsucea şi îl studia, de parcă

enigma fratelui era închisăînăuntru, ca un scarabeu într-o bucată de chihlimbar.

– Dar ce voiau să facă? Din punct de vedere practic. Cum putea să meargă un astfel de plan? Întrebă Doyle.

– Ca să poți descoperi, nu strică să fii în stare să te pui în pielea unui nebun, spuse Sparks, zâmbind uşor.

Doyle simți cum de ruşine i se înroşesc obrajii.

– Urma să i se nască un copil ducelui de Clarence, presupunând că ar fi găsit mai întâi o femeie care să se mărite cu el şi care să satisfacă cerințele monarhiei.

– O sarcină deloc uşoară.

– Nu, dar să presupunem. Un copil, un fiu care, ca rezultat al nu ştiu căror ritualuri invocate de Cei Şapte, nu este altceva decât un recipient gol, care să poarte sufletul încarnat al acestei fiare nenorocite. Ce urmează, logic?

– Săînlăture obstacolele care mai rămân pe linie de succesiune, spuse Doyle.

– Exact. Deoarece băiatului îi trebuie câțiva ani ca să ajungă la majorat, nu s-ar grăbi deloc, ca să nu stârnească suspiciuni nedorite. Regina este pe tron de aproape cincizeci de ani – ei ştiu că nu va trăi o veşnicie.

– Urmează prințul de Wales.

– Bunicul băiatului şi următorul la succesiune.

Dar probabil că-l vor lăsa în pace pentru un timp; de ce săînlăture moştenitorul legitim şi să arunce regatul în haos? Nu, îşi pot permite să aibă răbdare; Victoria va muri în cele din urmă – poate chiar în momentul când băiatul nostru cu păr blond va ajunge la vârsta adolescenței – şi Edward, acum un bărbat în a doua jumătate a vieții, urcă pe tron. Ei, cine stăîntre băiat şi tron?

– Doar tatăl lui.

– Şi nimeni cu mintea întreagă nu va permite vreodată ca bețivanul ăsta nelegitim să preia puterea şi sceptrul. Prințul Eddy trebuie să disparăşi asta nu la multă vreme după naşterea fiului său, presupun. Moartea sa va fi aparent determinată de o cauză naturală. N-o să fie prea greu de aranjat. Are destule probleme de sănătate.

Doyle fu de acord.

– Îl va lăsa pe fiul său, prințul moştenitor, pe jumătate orfan, adorat de toți, să-i ia locul, urmându-i bunicului său, regele. Atunci va fi o treabă foarte simplă; să scape de Regele Bertie şi de orice alt moştenitor incomod al neamului muritor şi atunci Drăguțul Prinț Nu-Ştiu-Cum este cel care se va afla în caleaşca de încoronare, în drum spre Windsor.

– Dar ar putea fi vorba de douăzeci de ani.

– Oricum, atât trebuie pentru a creşte un copil. Între timp, prietenii noştri din Grupul celor Şapte

îşi întăresc poziţia de traficanţi de influenţă pe lângă familia regală, înainte de ascensiune, tânărul rege va fi informat cu grijă despre directa sa apartenenţă la calea de stânga a puterii – va fi iniţiat întru credinţăşi aşa va începe domnia sa de o mie de ani, în fruntea celei mai puternice naţiuni de pe pământ.
Sparks se lăsă pe spate. Doyle era uimit de felul cum acest scenariu putea să sune atât de logic şi, în acelaşi timp, complet nebunesc.
– De ce ar face-o, Jack?
– Un rege poate să provoace un război. Iar ei sunt băgaţi în afaceri cu producerea de armament. Există un motiv pragmatic. Poate singurul de care ar trebui să ne ocupăm la ora actuală.
Doyle dădu din cap, simţind că răceala acestei judecăţi este reconfortantă ca apa de izvor.
– Şi pământul? Ocnaşii? Drogul lui Vamberg?
– Omul ca o bucată amorfă de lut. Jocul de-a Dumnezeu, spuse Sparks, dând din umeri.
– Trebuie să existe şi un motiv mai practic.
Sparks făcu o pauză.
– Formarea unei miliţii particulare.
– Pentru apărarea lor?
– Sau pentru un scop mai războinic.
– Dar tratamentul nu a dat roade. Roade pe care să poţi conta, replică Doyle, gândindu-se la oamenii distruşi, care erau forţaţi să

mărşăluiască spre moarte.

– Omul este o ființă greu de subjugat, la urma urmei. Facem şi noi ce putem.

Doyle îşi termină coniacul. Se opri, avansând cu băgare de seamă.

– Jack. Când am fost ultima oară la Londra... poliția mi-a spus că ai scăpat de la balamuc.

– Le-ai spus numele meu?

Doyle încuviință din cap.

– Au spus că eşti nebun.

Sparks îşi înălță capul într-o parte şi se uită la el pieziş. Era cumva o urmă de zâmbet?

– Ce le-ai spus, Doyle?

– Nimic mai mult. Trebuie să recunosc că au fost momente când lucrul ăsta nu părea cu totul exclus.

Sparks dădu calm din cap şi îşi mai turnă un coniac.

– Am fost închis la casa de nebuni. Pentru o perioadă de câteva săptămâni, acum şase luni.

Doyle simți cum ochii i se fac cât farfuriile.

– Împotriva voinței mele. Din ordinul unui doctor renumit, un om pe care îl cercetam. Doctorul Nigel Gull, în timpul anchetei, am jucat rolul de pacient al doctorului. Deveniserăm amici. Într-o seară am fost invitat în casa lui, la cină; am acceptat, considerând că era un prilej să aflu tot ce puteam despre el, de la reşedința sa. O lipsă de

concentrare. Vreo doisprezece bărbaţi – printre care şi poliţişti – mă aşteptau înăuntru. Am fost sechestrat, legat într-o cămaşă de forţăşi dus la casa de nebuni.

– Dumnezeule.

– Din experienţa noastră curentă, nu este greu, nu, Doyle, să-ţi imaginezi cine ar fi putut conduce acţiunile doctorului?

– Nu.

– Am fost ţinut singur în celulă, în întuneric beznă, fără să mi se scoată deloc cămaşa de forţă. Adeseori am simţit că mă urmăreşte cineva. Cineva care îmi era cunoscut. Atunci am înţeles că Alexander era omul pe care îl urmărisem tot timpul.

Mai era o singură piatră pe care Doyle dorea săşi-o ia de pe inimă.

– Jack, iartă-mă. În noaptea când am călătorit spre Whitby. În vagonul acesta. Te-am văzut făcându-ţi o injecţie.

Sparks nu se clinti, dar vorbele îl umplură de ruşine. Obrajii i se supseră, făcând ca faţa lui lungă să pară mai slabăşi mai obosită.

– În acea primă noapte la casa de nebuni, mi-au pus o glugă pe cap. Cămaşa de forţă era fixată de perete. Şi au început injecţiile. Au continuat toată ziua, fiecare fiind făcutăînainte ca cealaltă să-şi piardă efectul.

– Drogul lui Vamberg?
Sparks clătină din cap.
– Hidroclorid de cocaină. Într-o săptămânăîmi creaseră o dependență fizică.
– Cum ai scăpat?
– În scurt timp am pierdut noțiunea timpului – a trecut o lunăîntreagăînainte să se schimbe ceva în rutina mea: temnicerii mei au presupus că atunci îmi pierdusem şi puterea de percepție şi forța musculară. Se înşelau. Mă antrenasem să rezist mai bine la efectele drogului decât îi lăsa să creadă comportamentul meu. În acea zi anume, după ce mi-a fost administrată injecția de dimineață, am fost scos din celula mea şi dus în altă parte. Pe măsură ce ne apropiam de destinație, mi-au scos cămaşa de forță. Cei trei bărbați care mă escortau n-au trăit suficient de mult ca s-o regrete. Am sărit din trăsurăîn timpul mersului. Aproape orbit de lumina zilei, am fost totuşi capabil să scap.
– Ce intenționau să facă cu tine?
– Trăsura gonea prin Kensington. Spre palat. Cred că intenția lor, după ce au creat această dependențăîn mine, era să mă implice în săvârşirea unei crime oribile.
Sparks goli paharul şi se uită fix într-un colț.
– Cât despre ce ai văzut în noaptea în care mergeam spre Whitby…în ciuda tuturor

eforturilor mele din lunile următoare, nu am reuşit să scap complet de... dependența asta.

– Pot să...

– După ce ți-am spus toate astea... trebuie să apelez la tine ca la un prieten şi gentleman şi să insist să nu mai vorbim nimic despre această problemă.

Fălcile lui Sparks se încleştară. Ochii îi deveniră duri, iar vocea răguşită din cauza emoției şi reținută.

– Sigur că da, Jack, spuse Doyle.

Sparks dădu din cap, se ridică brusc de la masăşi ieşi pe uşă, înainte ca Doyle să poată reacționa. Povara acestei noi informații se adăuga la oboseala apăsătoare care-l chinuia pe Doyle. Merse Clătinându-se spre spatele vagonului şi se uită prin perdelele trase de Eileen, care se afla în cuşeta de jos. Nu se mişcase din poziția în care văzuse că se aşezase la început, iar respirația ei era rarăşi regulată. Cât de discret putu – agățându-se de impresia vagă că această hotărâre avea o semnificație mai mare decât putea să pară la prima vedere – Doyle se urcăîn cuşeta de sus.

Somnul – un abis sonor, negru, inconştient – sosi şi îl fură repede.

Doyle deschise ochii. Nicio senzație de deplasare; Trenul nu se mişca. Lumina zilei se strecura în

cuşeta. Se uită la ceas – douăşi un sfert după-masă – şi dădu la o parte perdelele, clipind din cauza luminii strălucitoare: un triaj la fel ca acela pe care îl folosiserăînainte, în Battersea, în sudul oraşului. Îşi trecu picioarele peste marginea patului şi coborî. Cuşeta de jos era goală, după cum era şi restul vagonului. Ieşi.

Locomotiva şi tenderul dispăruseră, decuplate. Vagonul de călători stătea singur, pe o linie secundară mai îndepărtată. Doyle căută, dar nu era nici urmă de locomotivăîn triaj. Alergă spre biroul şefului de gară. Un mecanic bătrân cu favoriți stătea la fereastră.

– Locomotiva care a adus vagonul acela, spuse Doyle, arătând cu mâna. Unde a plecat?

– A plecat devreme, în direcția asta, spuse omul.

– Era o femeie în ea...

– N-am văzut pe nimeni plecând, domnule.

– Cineva trebuie să fi fost.

– Nu spun că n-au plecat; dar nu i-am văzut.

– Pe cine pot săîntreb?

Bătrânul îi spuse. Doyle discută cu muncitorii care fuseseră acolo când venise trenul. Îşi aminteau de sosirea trenului, dar nimeni nu văzuse pe cineva din el plecând pe jos. În mod sigur, nu o femeie, asta şi-ar fi amintit.

Da, v-ați fi amintit, îşi zise Doyle.

Căută o carte de vizită ca să le-o dea, când îşi

aminti că ultimele sale câteva lucruri se pierduseră la Ravenscar. Dar buzunarul lui nu era gol. Găsi un sul gros de hârtii de cinci lire şi talismanul de argint al lui Sparks. Le pusese acolo în timp ce dormea. Numără bancnotele; era cu mult peste salariul pe un an. Cei mai mulți bani pe care îi văzuse la un loc în viața lui.

Doyle se întoarse la vagon şi căută metodic un semn sau o scrisoare care să fi fost lăsată acolo, dar, după cum îşi imaginase că se va întâmpla, nu găsi nimic. Îşi luă paltonul, coborî de pe peron şi părăsi triajul.

Ziua era foarte întunecată, dar nu peste măsură de rece, căci vântul se potolise. Doyle se opri la o cârciumă ca să-şi potolească foamea care îl rodea, cu o budincă de cartofi şi carne. Se gândi la Barry. Cumpără un trabuc de la casă, părăsi cârciumăşi nu-şi aprinse trabucul până când nu ajunse pe Podul Lambeth. Oprindu-se la jumătatea drumului, se uităîn jos la apa înspumată, nepăsătoare şi cenuşie a Tamisei, şi încercă să se hotărascăîncotro ar trebui s-o ia.

Să-şi reia vechiul fel de viață? Dacă pacienții lui, aşa cum erau, l-ar mai vrea. Suma generoasă care îi fusese lăsată era mai mult decât suficientă ca să se instaleze în alt apartament şi să-şi înlocuiască bunurile pierdute.

Nu. Nu, nu încă.

Poliția? Nici vorbă. O singură idee părea mai solidă. Străbătu restul drumului, coti drept prin Parcul Turnului, trecu pe lângă Parlament şi merse spre nord, pe Digul Victoria. Circulația intensăşi agitația comerțului i se păreau imateriale ca nişte închipuiri. În cele din urmă ajunse la Acul Cleopatrei. Cât timp trecuse de când stătuse aici cu Jack şi ascultase povestea fratelui său? Mai puțin de două săptămâni. Parcă trecuse un deceniu.

O luă spre stânga, depărtându-se de fluviu, şi se îndreptă spre Strand. Cumpără o geantă de piele, o pereche de pantofi solizi, ciorapi, cămăşi, bretele, o pereche de pantaloni, lenjerie de corp şi o trusă de bărbierit, de la primul magazin de articole bărbăteşti care-i ieşi în cale. Unui croitor care lucra la comandăşi care-şi avea atelierul mai jos, pe aceeaşi stradă, îi comandă un costum scump. Modificările vor fi făcute cam într-o zi, dacă domnul nu se supăra. Domnul nu se grăbea în mod special, explică el.

Îşi puse lucrurile în geantăşi închirie o cameră la Hotelul Melwyn. Plăti în avans pentru cinci zile şi cinci nopți, cerând un apartament lângă scară, la etajul doi. Semnăîn registru cu numele de „Milo Smalley, Esquire”.

Funcționarul, pe care nu-l recunoscu din timpul primei lui şederi, nu-l băgăprea mult în seamă.

Doyle făcu o baie, se bărbieri, se întoarse în camerăşi se îmbrăcă imediat cu hainele noi. Poate că poliția mai era interesată de persoana lui, dacă nu cumva chiar îl căuta de zor, dar grija asta nu-l chinuia deloc. Seara ieşi la plimbare. Cumpără două cărți de la un stand aflat în apropierea hotelului: *Aventurile lui Huckleberry Finn*şi o traducere din sanscrită a *Bhagavadgitei.* Cină singur la Restaurantul Gaiety, nu vorbi cu nimeni, se întoarse la hotel şi citi din Twain până când îl cuprinse somnul.

În ziua următoare merse pe jos pe Drury Lane, spre Strada Montague. Apartamentul lui Sparks era închis ermetic, nu erau semne de viață, nici măcar zgomotul unui câine. Nu se zărea niciun vecin pe care să-l poatăîntreba ceva. La întoarcere, Doyle cumpără un melon şi o umbrelă de la un negustor de galanterie bărbătească de pe Strada Jermyn. Îşi luă costumul cel nou de la croitor, mai târziu, în aceeaşi după-amiază.

Nici nu termină Doyle de îmbrăcat costumul cel gri, din lână pieptănată – cel mai frumos pe care îl avusese vreodată – că se și auzi un ciocănit la ușă. Un băiat de serviciu îi transmise un mesaj; o trăsurăîl aştepta pe domnul jos. Doyle îi dădu un bacşiş băiatului şi îl rugă să-i spună vizitiului că domnul va coborî curând.

Doyle îşi puse melonul şi paltonul, îşi luă umbrela – stătea să plouă – şi coborî la intrarea unde aşteptau trăsurile. Vizitiul nu-i era cunoscut, dar în birjă, aşteptând, se afla inspectorul Claude Leboux.

– Claude.

– Arthur, spuse Leboux, cu o înclinare scurtă a capului.

Doyle luă loc în fața lui. Leboux îi făcu un semn vizitiului şi plecară. Leboux nu era dispus să se uite în ochii lui Doyle, părea furios şi în acelaşi timp calm, dar era limpede că nu avea chef de o confruntare.

– Totu-i în regulă? Întrebă Doyle.

– Putea fi şi mai bine.

Călătoria dură douăzeci de minute, timp în care Leboux îşi consultă de două ori ceasul. Doyle auzi nişte porți deschizându-se afară când ei îşi încetiniră mersul, apoi ecoul zgomotului de potcoave când intrară pe o poartă mare. Trăsura se opri; Leboux coborîînaintea lui Doyle şi îl împinse pe o uşă deschisă, unde fură salutați de un bărbat solid, demn, în floarea vârstei, vioi, inteligent, dar copleşit de o responsabilitate foarte secretă. Bărbatul i se părea cunoscut lui Doyle, dar nu era în stare să-l identifice. Omul dădu din cap către Leboux şi în semn de mulțumire şi ca să-l expedieze, după care îl conduse pe Doyle mai

departe.

Merseră printr-o anticameră slab luminată, pe un coridor îngust, lambrisat, şi intrarăîntr-o cameră de zi confortabilă. Camera nu îți spunea nimic despre proprietarul ei; mobilele erau desăvârşite, dar neutre şi impersonale. Bărbatul îi făcu semn cu mâna către o canapeluță, invitându-l să ia loc.

– Aşteptați aici, vă rog, spuse el.

Erau primele cuvinte pe care le rostise.

Doyle dădu din cap, îşi scoase pălăria şi se aşeză. Bărbatul părăsi camera. Mai întâi îi auzi paşii, un ritm lent, demn, produs de tocuri pe parchet, apoi vocea, imperativă, minunată, întrebându-l ceva pe însoțitorul său, bărbatul care îl escortase pe Doyle. Acesta îşi auzi numele menționat.

Uşa se deschise. Doyle se ridicăîn picioare când intră ea. Avu un șoc când o văzu în carne și oase, la o distanță aşa de mică. Era mai scundă decât îşi închipuise, nu avea mai mult de un metru şaizeci înălțime, dar inspira o prezență puternică, ce plutea de-a lungul camerei, micşorând distanța dintre ei. Chipul familiar – senin, brav, la fel de cunoscut pentru oricare băiat englez ca şi chipul propriei mame – nu era nici pe departe aşa de rigid şi de ferm pe cât îl arătau fotografiile. Cocul cenuşiu, rochia simplă, sobră, din lână neagră,

gulerul de pânză albăşi capa, toate erau lucruri pe care le cunoştea la fel de bine cum îşi cunoştea propriile mâini. Ea zâmbi când îl văzu, cu o însuflețire care nu se ghicea niciodatăîn fotografii, iar zâmbetul ei era orbitor, un diamant într-un câmp de flori.

– Domnule doctor Doyle, sper că asta nu v-a creat neplăceri, spuse regina Victoria.

– Nu, Maiestate, spuse el, surprins de sunetul propriei voci.

Se înclină, sperând să ofere ceva ce semăna cu protocolul potrivit.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră că ați venit, spuse ea şi se aşeză fără prea multă etichetă: vă rog.

Regina întinse o mână, indicându-i scaunul din dreapta ei şi Doyle se aşezăacolo. Se întoarse către bărbatul care-i servise drept ghid lui Doyle.

– Mulțumesc, Ponsomby.

Henry Ponsonby, secretarul particular al reginei – de-aia îl cunosc, din ziare, îşi zise Doyle – dădu din cap şi părăsi camera. Regina se întoarse din nou spre Doyle şi el simți puterea voinței ei în ochii cenuşii când aceştia îşi concentrară complet atenția asupra lui. Acum sclipeau cu căldură, dar vai şi amar de cel care simțea mânia lor, îşi spuse el.

– Se pare că dumneavoastrăşi cu mine avem un

bun prieten comun, spuse regina.

– Într-adevăr?

– Într-adevăr, un prieten foarte bun.

Vorbeşte despre Jack, conchise Doyle.

– Da. Da, într-adevăr.

Ea dădu din cap, atotştiutoare.

– De curând, am primit o vizită de la prietenul nostru. El mi-a povestit cum v-ați dovedit a-i fi de foarte mare ajutor într-o problemă de mare importanță pentru mine şi familia mea.

– Cred că a exagerat...

– Prietenul nostru nu comite, în general, inexactități de niciun fel. Aş spune căține foarte mult la exactitate. Nu sunteți de acord?

– Ba da. Foarte exact.

– Atunci nu aş avea niciun motiv să nu-l cred pe cuvânt, nu-i aşa?

– Nu, doamnă... Maiestate.

– Nici dumneavoastră nu aveți un motiv să nu acceptați expresia firească a celei mai profunde recunoştințe.

– Niciuna, Maiestate. Mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

– Eu vă mulțumesc, domnule doctor Doyle.

Ea dădu din cap. La rândul său, Doyle îşi înclină capul.

– Mi s-a dat a înțelege că, urmare a generosului dumneavoastră ajutor, ați avut câteva greutăți cu

poliția noastră londoneză.
– Din păcate, da...
– Dați-mi voie să vă asigur că puteți considera aceasta o chestiune care nu vă va mai crea probleme.
– Sunt... profund îndatorat.
Ea dădu din cap iar şi tăcu pentru un moment, privindu-l cu ceea ce părea a fi o căldură inofensivă, dacă nu chiar cochetărie.
– Sunteți căsătorit, domnule doctor?
– Nu, Maiestate.
– Chiar aşa? Un tânăr frumos şi viguros ca dumneavoastră. Şi doctor? O, nu-mi pot imagina.
– Ce pot să spun e că situația... potrivită nu mi s-a arătat.
– Ascultați-mă bine, spuse ea, aplecându-se în fațăşi ridicând un deget regal. Va apărea cineva. Situația de om căsătorit nu este adeseori ceea ce ne aşteptăm să fie, dar descoperim curând că este, categoric, ceea ce ne trebuie.
Doyle dădu din cap politicos, încercând să-i pună cuvintele la inimă. Ea se lăsă pe spate, trecând imediat la următorul punct de pe agendă.
– Ce părere aveți despre sănătatea nepotului meu? Vreau să spun, ducele de Clarence.
Fiind uşor dezarmat, Doyle fu luat pe neaşteptate de întrebarea directă.
– Fără să fi avut prilej să-l examinez cu atenție,

eu...

– Doar părerea dumneavoastră, domnule doctor, vă rog.

Doyle ezită, alegându-şi cuvintele cu grijă.

– Aş sfătui-o respectuos pe Maiestatea Voastră ca ducele să rămână sub supraveghere atentă, dacă nu chiar permanentă.

Regina dădu din cap, digerând implicația completă a declarației sale, înainte să continue.

– Acum vă cerem, domnule doctor, să jurați că nu veți vorbi niciodată, nimănui, despre ce ați auzit sau văzut, cât veți trăi.

– Jur cu cel mai solemn jurământ.

– Şi niciun cuvânt despre prietenul nostru comun şi despre prietenia lui pentru noi. Mă tem că trebuie să insistăm asupra acestor două puncte.

– Da. Pe viața mea.

Ea se uită la el, consideră satisfăcătoare sinceritatea răspunsului său şi îşi slăbi examinarea. Doyle simți că audiența ajunsese la sfârşit.

– Vă consider un bărbat foarte impresionant pentru vârsta dumneavoastră, domnule doctor Doyle.

– Maiestatea Voastră este foarte amabilă.

Ea se ridicăîn picioare. Doyle i-o luăînainte,

întinzându-i o mână pe care ea o acceptăşi temându-se imediat că făcuse un pas greşit. Dacă aşa stăteau lucrurile, strângerea de mânăîncurajatoare pe care ea o schițăînainte de a-i da drumul îl linişti.

– Veți fi supus unei observații atente. Vom sta cu ochii pe dumneavoastră. Şi dacă vom găsi un prilej bun să vă chemăm din nou, fiți foarte sigur că nu vom ezita s-o facem.

– Sper să nu vă dezamăgesc.

– De asta, tinere domn, nici nu măîndoiesc.

Regina Victoria zâmbi încă o dată – lumina aceea neaşteptată străluci din nou – şi se întoarse să plece. Pentru un moment, povara lumii păru să se odihnească efectiv pe acei umeri impresionanți. Nici nu făcuse doi paşi, că Ponsonby, ca prin telepatie, apăru în uşă.

– Dacă pot săîndrăznesc săîntreb… spuse Doyle.

Regina se opri şi se uită la el.

– Prietenul nostru comun i-a dat Maiestății Voastre vreun indiciu referitor la locul spre care s-ar putea îndrepta?

La început nu fu sigur dacăîntrebarea – sau întreruperea în sine – nu violase cumva o anumită graniță invizibilă a unei proprietăți particulare.

– În ceea ce priveşte mişcările prietenului nostru comun, spuse regina cu un ton măsurat, considerăm înțelept… să nu întrebăm niciodată.

Victoria ridică ironic o sprânceană: grație lui Jack, un moment de intimitate fără precedent se strecurăîntre ei. Doyle zâmbi şi se înclină uşor când ea ieşi din cameră cu Ponsonby mergând alături, ca un remorcher care escortează un velier mare.

Sunt un bărbat care a făcut o plimbare călare pe o coadă de cometă, îşi zise Doyle: acum ştiu că m-am întors pe *terra ferma,* dar, la bine şi la rău, nimic nu va mai fi şi nu va mai arăta la fel.

Câteva momente mai târziu, Ponsonby reveni şi se întoarseră amândoi pe acelaşi drum, pe coridoarele secrete de la Palatul Buckingham, înapoi spre trăsura care aştepta. Secretarul îi deschise portiera lui Doyle, aşteptă să se aşeze şi îi înmână un pachet mic, dreptunghiular.

– Cu complimentele Maiestății Sale, spuse Ponsonby.

Doyle îi mulțumi. Ponsonby dădu din cap, apoi închise portiera şi Doyle se înapoie la hotelul lui singur. Nu deschise pachețelul până când nu ajunse din nou în camera lui.

Era un stilou. Un stilou negru, lucios. Stătea culcat în palma lui, delicat ca o pană.

Capitolul 20

Frații

Rămase la Melwyn încă trei zile. Îşi petrecu diminețile hoinărind pe îndelete din magazin în magazin, în căutarea înlocuitorilor pentru cele mai necesare dintre lucrurile pierdute. Ceea ce îl forță să se gândească la o întrebare foarte binevenită: de ce are, de fapt, nevoie omul?

După ce lua un prânz lung şi singuratic, Doyle se întorcea în fiecare zi la intimitatea camerei lui şi compunea toată după-amiaza scrisori către Eileen – toate nenumăratele lucruri pe care ar fi dorit să i le spunăşi încă spera căîntr-o zi va mai avea prilejul săle comunice.

În ultima sa zi la Londra, întorcându-se de la masa de prânz, găsi o scrisoare aşteptându-l la recepție. Plicul era şocant de familiar, identic cu cel pe care-l primise la apartamentul său, nu cu mult timp în urmă: un plic de pergament crem. Cuvintele din interior erau scrise de aceeaşi mână de femeie, nu tipărite de data asta, alcătuite fără cusur, curgător, de neconfundat; aceeaşi mână, fărăîndoială.

DRAGĂ ARTHUR,

Când o să primeşti asta, eu voi fi plecată din Anglia. Sper căîntr-o zi vei găsi în inima ta puterea să mă ierţi pentru că nu te-am căutat înainte să plec şi din nou acum, înainte să dispar. Inima mea, sufletul meu au fost frânte cu puţin timp înainte de a ne cunoaşte şi, după aceea, împrejurările au fost atât de agitate, că nu s-a ivit niciodată momentul în care să găsesc timpul sau luxul de a jeli. Acel timp a sosit acum.

Nu ţi-am vorbit niciodată despre el şi n-am s-o fac acum decât pentru a-ţi spune că eram îndrăgostită de el. Urma să ne căsătorim la primăvară. Măîndoiesc foarte serios că voi mai iubi vreodată un bărbat atât de mult. Poate că timpul mă va schimba, dar este mult prea devreme ca săştiu.

Ştiu că niciunul dintre noi, cei care am trecut prin acele zile şi nopţi împreună, nu vom mai putea vedea vreodată viaţa cu aceiaşi ochi orbi şi acoperiţi cu ochelari de cal, prin care majoritatea oamenilor din jurul nostru se uită la lume. Poate că am văzut prea mult. Ştiu doar că bunătatea ta, decenţa, tandreţea faţă de mine şi curajul tău sunt un far care mă va călăuzi prin ceea ce mai rămâne din aceastăîntunecată trecere.

Te rog săştii, om drag că vei fi mereu în gândurile mele, că vei avea mereu dragostea mea, oriunde te vor purta valurile vieţii. Să fii puternic, dragul meu Arthur; ştiu în inima mea, ştiu cu adevărat şi cred

că lumina pe care o porți în tine va arde spre marele folos al acestei lumi, mult timp după ce bietele urme ale paşilor noştri vor fi fost spălate de pe nisip.

Te iubesc.

A TA, EILEEN

O citi de trei ori. Încerca să găsească alinare în cuvinte. Ştia, obiectiv vorbind, că ea i se oferea acolo. Poate că o va descoperi într-o dimineațăîndepărtată, luminată de soare. Dar nu azi. Puse scrisoarea înapoi în plic şi îl aşeză cu grijăîntre paginile unei cărți.

Unde îl voi găsi – îşi zise el cu o presimțire neaşteptată – pur şi simplu din întâmplare, poate peste mulți ani. Şi, mulțumită trecerii timpului, pe care se poate conta, voi fi incapabil să-mi amintesc cu precizie durerea blândă, desăvârşită, pe care o simt în acest moment cumplit.

Doyle îşi împachetă lucrurile – două genți de data asta, începând iar de la zero – şi în acea după-amiază luă un tren spre Bristol.

Petrecu două luni în acest fel: călătorind cu trenul spre un nou oraş, undeva în Marea Britanie. Luând o cameră, anonim. Aflând ce putea despre împrejurimi şi istoria lor, din biblioteci şi conversații precaute, purtate în

cârciumi, până când curiozitatea sa în legătură cu zona era satisfăcută. Apoi, mergând mai departe, la întâmplare, fără vreo schemă sau vreun plan, fiecare nouă destinație fiind aleasăîn dimineața plecării. Fusese asigurat că poliția nu-l va mai căuta; acesta era felul lui de a evita orice altă parte interesată, ale cărei intenții nu erau atât de sigure.

Citea orice ziar îi cădea în mână pe drum, cercetând paginile pentru a descoperi noi semne. Într-o zi, în nordul Scoției, dădu peste un anunț mortuar într-un ziar londonez, vechi de două săptămâni: Sir Nigel Gull, fost medic al familiei regale. Cadavrul fusese găsit în camera de studiu, în casa sa de la țară. O presupusă sinucidere.

Era şi timpul.

Acum, la sfârşitul lui martie, se întoarse la Londra, îşi rezervăîncă o dată un apartament la Hotelul Melwyn şi adoptă aceeaşi rutină pe care o urmase mai înainte, sigur fiind că viața lui nu va putea merge înainte până când nu va primi o veste de la Jack, după cum era la fel de sigur că aceasta nu va mai întârzia mult.

Într-o seară, târziu, după o furtună, în timp ce privea de la fereastra sa păianjenul fulgerului îndepărtându-se pe cer, se auzi o bătaie în uşa lui Doyle.

Afară stătea Larry. Câinele Zeus era cu el. Amândoi erau uzi până la piele. Doyle îi pofti înăuntru şi le dădu prosoape. Larry îşi scoase haina şi se aşeză lângă foc, acceptând coniacul lui Doyle. Zeus stătea întins la picioarele lui. Larry se uită fix la flăcări şi îşi termină băutura din câteva înghițituri. Părea mai mic decât îşi amintea Doyle, fața sa era mai durăşi mai roasă de griji. Doyle aşteptă ca el să vorbească.

– V-am lăsat la gară. Nu mi-a plăcut. Şefu' a spus că ajunge. Că ați făcut mai mult decât suficient. Nu avea rost să vă mai necăjim, aşa a spus. El e şefu', nu?

– Nu te învinuiesc pentru asta, Larry.

Larry dădu din cap, recunoscător pentru iertare.

– Primul lucru a fost să-i facem fratelui meu o înmormântare cum se cuvine, înțelegeți. L-am dus acasă. L-am pus în pământ lângă mămica noastră. Asta a fost bine.

– Da.

– Apoi, domnu' Sparks avea o treabăîn Londra. Io merg la Brighton, cum m-a rugat el, şi aştept acolo. Săptămânile trec. O lună. Am prins bine toate jocurile de pe stradă, asta am făcut. Apoi, iată-l că vine într-o noapte, cu ştiri. Mişcările unei anume goelete. Una care a plecat din port de la Whitby în prima săptămână a Anului Nou. A navigat la Bremen, asta era destinația ei. Acolo o

să mergem acum, zice el. Prindem următorul vaporaş poştal şi trecem canalul. Ne facem drum spre portul german Bremen. Întrebăm prin oraş; domnu' Jack vorbea limba, nu era nicio surpriză.
– Nu.
– Căutăm o pereche, un bărbat şi o femeie care s-au suit în Whitby şi au debarcat din această goeletă. Se pare că au adus şi un sicriu în cală. Corpul unei rude, i s-a explicat căpitanului, adusăînapoi ca să se odihneascăîn pământul natal. Această pereche a părăsit Bremenul cu trenul, mergând spre sud. Aici urma se pierde. Luăm fiecare stație, fiecare afurisită de haltă dintre Bremen şi München. Am văzut Prusia mai mult decât au văzut-o prusacii. Nicio urmă. La ora aia, eram la fel de dornic să măîntorc şi eu pe pământul meu natal, dar şefu' mai are o idee…
– Salzburg.
– Aşa e, domnule, acolo unde, după cum ştiți, frații au mers la universitate. Austria: acolo ne ducem acum și puricăm oraşul ăla vechi pe toate părțile. Dăm peste vizitiul unui poştalion ieftin, care îşi aminteşte că a luat o pereche ce corespunde descrierii noastre. I-a dus într-un oraş aflat la două ore distanță, spre nord. Se numeşte Braunau. Braunau am Inn. Se pare că acest cuplu a luat o casă acolo, pe loc, şi a plătit

cu bani gheață pentru ea. Din nefericire pentru noi, alături trăieşte o băgăcioasă, o bătrână care nu are nimic mai bun de făcut decât să se uite prin dantela perdelei ore întregi, zi şi noapte. Da, ea i-a văzut venind. Şi au descărcat, într-adevăr, o ladă mare de lemn din căruță. Singurul bagaj pe care l-au adus cu ei, în afară de ceea ce văzuse că duceau în mână, şi asta a impresionat-o. Aveau un program ciudat, perechea asta, luminile ardeau la ei tot timpul noaptea. Au stat două luni şi n-au scos o vorbă cu ea – nu era prea amabil, nu?

– Mai erau acolo când ați sosit?

Larry clătină din cap.

– Plecaseră de-o săptămână, zicea ea. Intrăm şi noi în casă. Ca să spun că era harababură, nu-i de-ajuns: parcă făcuse cineva un cuptor din casa aia, o topiseră pe jumătate, apoi o lăsaseră să se răcească. Totul era moale, pereții erau ca piftia… nu-mi închipui cum se mai țineau.

Doyle cunoştea aceste efecte prea bine; Blavatski le descrisese cu maximă acuratețe.

– Au lăsat ceva în urmă?

– Sicriul acela. Ce mai rămăsese din el. Pârjolit, fărâmat, aşchii. Gol. Stătea pe o grămadă de mizerie, ca aia pe care am văzut-o la Mănăstirea Whitby.

– Nicio rămăşițăînăuntru?

– Nu, domnule.

Lui Doyle nu-i plăcu privirea de pe fața lui Larry: Urma ceva și mai rău.

– Ce s-a întâmplat după aceea, Larry?

– Ne-am străduit să găsim din nou urma, aşa proaspătă cum era; trecuse doar o săptămână. Aceasta ne-a purtat în sud-vest, într-un orăşel mic din Elveția, între Zurich şi Basel. O zonă balneară, adică unde oamenii se duc să bea ape, şi mai e şi o cascadă pe care oamenii vor s-o vadă. Cascada Reichembach. Are cinci praguri. Peste şaizeci de metri înălțime.

Larry mai ceru coniac. Zeus privea cu atenție cum Doyle toarnăşi aşteptă până când Larry îl dădu pe gât.

– Sosim. Cercetăm bine hotelul de lângă cascadă. Da, perechea în cauză a sosit acolo cu două zile în urmă. Ne uităm în camera lor. Erau semne de viață, dar nimeni prin preajmă. Jack mă roagă să aştept lângă uşă, în timp ce el dă o raităîn partea cealaltă. Trece puțin timp. Am o senzație rea undeva, în ceafă, aşa că fug acolo. Era o potecă ce ducea în sus pe munte, pe unde se merge ca să te uiți la cascadă, şi acolo îl văd pe Jack alergând pe acea potecă. Mă mişc cât de repede pot şi ajung şi eu.

Nici măcar nu apuc să-l văd, iar când aud focuri

de pistol în fața mea şi alerg, dau un colțşi acolo, pe următoarea potecăşerpuită care tăia fața muntelui, la nici cinşpe metri de mine, Jack se lupta cu un bărbat în negru şi am ştiut imediat că era Alexander. Nu ştiam sigur cine trăsese focurile acelea, dar niciunul din *ei* nu părea lovit. N-am văzut niciodată doi oameni luptându-se atât de feroce şi de rău. Era putere pentru putere, lovitură pentru lovitură, amândoi se băteau zdravăn şi amândoi sângerau; niciunul nu cerea sau nu dădea nimic. Mi-e ruşine să spun că priveliştea m-a paralizat, nu m-am putut clinti din acel loc.

Şi, pe când mă uitam, am văzut că Jack începe să ia un uşor avantaj, atât de mic, încât nici nu se putea măsura, dar sorții se întorseseră, foarte puțin, în favoarea lui. Alexander face un pas înapoi, încercând să se fixeze pe piciorul din spate, care se afla lângă margine şi pământul cedează sub el, o ploaie de pietre şi pământ cade, el îşi pierde echilibrul şi, pentru un moment, lung cât o veşnicie, atârnă de marginea stâncii ăleia. Şi cade.

Dar, chiar când este pe punctul de a dispărea în râpa aceea neagră, întinde mâna şi-l apucă pe Jack al nostru de gheatăşi Jack se clatină, se opinteşte şi se trage pe spate, dar greutatea omului îl trage pe Jack peste margine, cu el, şi îi

privesc cum cad, domnule, jos, de la înălțimea aia.
Lacrimile îi curgeau pe față. Doyle nu se putu mişca.
– Au… au găsit cadavrele?
– Nu ştiu, domnule, pentru căîn clipa următoare un glonț loveşte pământul la picioarele mele şi mă uit în sus şi o văd pe cața aia pe cărare, deasupra mea, trăgând încă o boabă…
– Lady Nicholson?
– Da, domnule. Aşa că am luat-o la fugăşi nu cred că m-am oprit din goană până când am ajuns la garăşi m-am suit în primul tren. Vedeți, domnule, nu ştiu dacă au găsit cadavrele. Dar a fost o cădere de la o înălțime îngrozitor de mare, domnule, şi am văzut stâncile acelea aflate la şaizeci de metri sub noi şi mă tem foarte mult că domnul Jack Sparks a plecat dintre noi cu mult înainte de vreme, cu mult înainte ca binele pe care un om ca el ar fi putut să-l facă să fie făcut măcar pe jumătate.
Larry îşi îngropă fața în mâini şi plânse amarnic. Doyle răsuflă adânc; pieptul îi luă foc şi ochii îi orbiră; puse o mână pe umerii bietului om şi lacrimi îi țâşniră din ochi, fiindcă Jack dispăruse şi pentru că acum, într-un timp atât de scurt, amândoi îşi pierduseră singurul frate. Cei doi bărbați rămaseră acolo, în fața focului, pierduți în cea mai lungă dintre nopțile Londrei.

În săptămânile care urmară, după ce află de evenimentele de la Cascada Reichembach, Doyle începu din nou să tânjească după confortul amorțit al rutinei de zi cu zi. Căută de lucru şi acceptă un post mărunt de doctor în oraşul-port de provincie Southsea, în Portsmouth, unde luă viața de la început, îngropându-şi durerea şi deruta în amestecul de mărunțişuri şi rutină care se chema menținerea sănătății liniştitei sale comunități de pe malul mării. Izbitoarea obişnuință a văicărelilor pacienților se dovedi tonică pentru el. Încet-încet, în cantități atât de mici, încât treceau neobservate de propria lui conştiință, copleşitoarea senzație de groazăşi incertitudine care îl adusese atât de aproape de pragul nebuniei dispăru tiptil şi în linişte.

Stând într-o dimineațăîn fața unei căsuțe mici, cu acoperiş de stuf, unde tocmai tratase un copil de colici, se uită la bogatele câmpii verzi şi la apa cristalină, în vreme ce soarele strălucea printre nişte spectaculoşi nori albi; îşi dădu seama, cu o tresărire, că trecuse mai mult de o zi de când nu se mai gândise la Jack, la Eileen sau la acea noapte de nedescris de lângă mlaştini.

Eşti pe drumul însănătoşirii, Doyle, îşi puse el diagnosticul.

Spre sfârşitul acelei veri, Tom Hawkins, un tânăr

lucrător la fermă, puternic şi plin de viață, foarte îndrăgit, contractă o formă gravă de meningită. Pentru a face față celei mai grave provocări din cariera sa medicală, Doyle îl mută pe tânăr în casa sa, ca să-l îngrijească mai atent. Sora bărbatului, Louise, o femeie atrăgătoare, cu o voce joasă, care abia trecuse de douăzeci de ani, devotată total fratelui ei, se mută, de asemenea, cu el. Devotamentul lor comun pentru Tom şi marea demnitate cu care înfrunta acesta sfârşitul inevitabil îi apropie repede pe Doyle şi pe Louise, mai mult decât fusese vreunul ataşat de altcineva. Când, trei săptămâni mai târziu, Tom muri în brațele lor, ultimul lui gest fu să ia cu blândețe mâna Louisei şi s-o unească cu a lui Doyle. La sfârşitul acelei veri, Doyle şi Louise se căsătoriră. În primăvara următoare se născu primul lor copil, o fiică, Mary Louise.

Acum, că un sentiment nesfârşit de mulțumire şi siguranțăîi umplea viața personală, Doyle se simți în stare, pentru prima oară, să se gândească detaşat la timpul pe care îl petrecuse în tovărăşia lui Jack. Ştia că niciunul dintre capetele încoronate sau dintre funcționarii guvernamentali pe care îi servise Jack nu va putea vreodată să recunoascăîn public contribuțiile sale, dar acesta nici nu căutase sau aşteptase vreodată o răsplată personală.

După ce trecu totul în revistăşi după multe discuţii lungi cu iubita lui Louise, Doyle înţelese în cele din urmă că ceea ce-l chinuia cel mai adânc, ceea ce îi bântuia orele de veghe, era gândul că acest bărbat extraordinar, plin de viaţăşi viteaz, care îşi dăduse cu altruism viaţa pentru reginăşi ţară, dispăruse de pe pământ fără măcar un moment de recunoaştere. Asta era o mare nedreptate. Deşi, personal, îi jurase reginei că va coopera şi că va păstra secretul în această problemă – şi chiar dacă ea îl va mai chema, de multe ori, în anii ce aveau să vină – Doyle găsi în sfârşit o cale de a-şi respecta jurământul faţă de ea şi de a aduce, în acelaşi timp, un omagiu amintirii răposatului Jack Sparks.

În noaptea aceea, în timp ce soţia şi copilul său stăteau în siguranţăîn paturile lor, el luă stiloul pe care i-l dăduse regina şi începu să scrie o povestire despre misteriosul lor prieten.

Epilog

– Râul este învolburat acolo, la baza stâncilor. Curentul de dedesubt este adânc. Iute. Cadavrele nu sunt întotdeauna găsite.

Doyle stă pe cărarea de lângă margine, privind Cascada Reichembach, în timp ce ghidul elvețian angajat de el, un tânăr plăcut, cu fața mare, arată cu mâna cataracta de jos.

– Oamenii sar de acolo, vedeți, explică ghidul. Cel mai des, femei. Inimi frânte. Atât de multe, în decursul anilor.

Omul clatină din cap, simulând cu sinceritate tristețea.

– Înțeleg, spune Doyle.

– Un loc foarte trist.

– Da. Foarte trist.

O dimineață strălucitoare de aprilie, în 1890. În timp ce succesul literar este pe cale de a-i transforma viața pentru totdeauna, doctorul Doyle, Louise şi fiica lor în vârstă de trei ani, Mary Louise, se bucură de prima lor excursie în străinătate.

– A supraviețuit vreodată cineva? Întreabă Doyle.

Fruntea ghidului se încruntă puternic.

– O femeie. Da. A ieşit cu şapte kilometri mai la vale, în sud. Nu-şi aminteşte cum o cheamă.

Doyle dă din cap, lăsându-şi privirea să rătăcească peste apele învolburate.

Ceva mai departe, în jos, pe potecă, plimbându-se cu mama ei, micuța Mary Louise este atrasă de vederea unui bebeluşîn cărucior.

– Mămico, uită-te la bebeluş, spune ea, aplecându-se peste margine ca să se uite la copil.

Părinții, o pereche ştearsă, aparținând clasei de mijloc, au primul lor concediu de la naşterea fiului lor, în urmă cu un an. Tatăl, Alois, este ofițer vamal, iar mama, Klara, o țărancă simplă din Bavaria.

– Uită-te la ochii lui, mămico, spune Mary. Nu-i aşa că are cei mai frumoşi ochi din lume?

Ochii bebeluşului sunt într-adevăr frumoşi. Ispititori. Te țintuiesc locului.

– Da, scumpo. *Die Augen ist... sehr schon,* le spune Louise tinerilor părinți, în germana ei învățată la şcoală.

– Mulțumesc, răspunde Klara politicos.

– *Wo kommen Sie heraus?*Întreabă Louise.

– Venim din Austria, răspunde Alois, stingher față de orice străin, darămite față de o doamnă englezoaică.

Doyle, care stă cu ghidul lângă balustradă, la zece metri distanță, nu e atent la conversația lor.

– Braunau, adaugă Klara. Braunau am Inn.

– Trebuie să mergem, spune Alois şi, cu o înclinare bruscă a capului spre Louise, o ia pe Klara de braț, întorcând-o în cealaltă direcție.

– *Auf Wiedersehen,* zice Louise.

– *Auf Wiedersehen,* spune Klara, zâmbind dulce către Mary.

– Spune la revedere acum, Mary, o îndeamnă Louise.

– Pa, pa.

Mary se uită cu coada ochiului la tatăl ei şi aleargă să-i povestească despre pruncul cu ochi extraordinari, dar, când ajunge la el, gândul i-a şi zburat din minte, ca pâcla care se ridică de deasupra cascadei de jos.

Când Klara întoarce căruciorul, se apleacă pentru a îndrepta pernele fiului său. Îi zâmbeşte şi-i spune blând:

– Haide, Adolf.

În curând, o nouăîntâlnire cu

MARK FROST

Arthur Coman Doyle

În

CEI 6 MESIA

La zece ani dupăîntâmplările din Lista celor 7, Doyle, devenit acum figură publicăşi vânată asiduu de jurnalişti şi reporteri, se pregăteşte să se îmbarce într-o nouă călătorie – primul său turneu în America.

Totul a fost pregătit din vreme: întâlniri cu cititorii, semnări de autografe, conferințe în toate marile oraşe americane. Doyle crede căştie la ce să se aştepte – mulțimi, dineuri somptuoase şi camere de hotel goale – dar se înşală amarnic. Şase străini îl pândesc, şase oameni care au visat un turn negru răsărind din mijlocul deşertului, o putere maleficăşi un râu de sânge, şi care au nevoie să fie călăuziți de el. Împreună vor descoperi sursa viziunilor lor, îşi vor câştiga – sau pierde – propriile vieți şi vor schimba destinul întregii omeniri.